

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

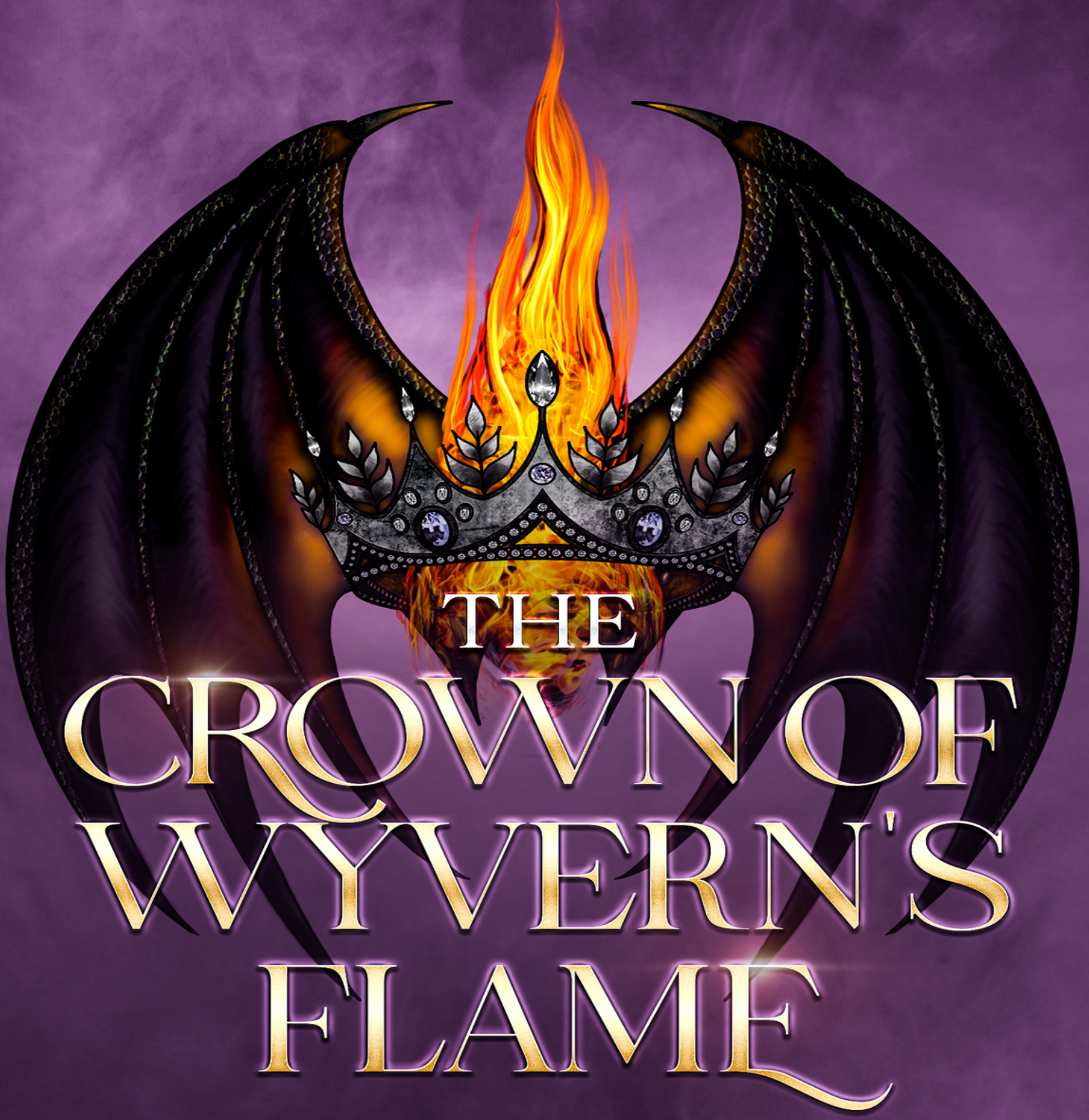
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA JAE

THE CROWN OF WYVERN'S FLAME

A VELYRAN REALM NOVEL
THE FORBIDDEN HEIR TRILOGY | BOOK TWO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wyvern Alevinin Tacı | Yasak Varis Üçlemesi: İkinci Kitap. Telif Hakkı ©

2024 Emilia Jae tarafından. | Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Ön Kapak Resmi: Celia Driscoll

Velyra Haritası: Andres Aguirre | @aaguirreart Lia &

Nox'un İç Mekan Sanatı: Eva | @teviense

Editör: Makenna Albert | www.onthesamepageediting.com

Düzeltilen: Tabitha Chandler | www.tabithadoesediting.com

Birinci Baskı | Mart 2024.

Ciltless ISBN: 979-8-9888968-2-1 | Ciltli ISBN: 979-8-9888968-3-8

OceanofPDF.com

Contents

[İçerik Uyarısı](#)

[Velyran Diyarına](#)

[Adanma](#)

[Lia & Nox Telaffuz](#)

[Kılavuzu Önsöz](#)

[1. Elianna](#)

[2. Avery](#)

[3. Avery](#)

[4. Kellan](#)

[5. Avery](#)

[6. Elianna](#)

[7. Jace](#)

[8. Kellan](#)

[9. Elianna](#)

[10. Elianna](#)

[11. Elianna](#)

- [12. Elianna](#)
- [13. Avery](#)
- [14. Elianna](#)
- [15. Avery](#)
- [16. Elianna](#)
- [17. Kellan](#)
- [18. Avery](#)
- [19. Avery](#)
- [20. Elianna](#)
- [21. Jace](#)
- [22. Avery](#)
- [23. Veli](#)
- [24. Elianna](#)
- [25. Avery](#)
- [26. Elianna](#)
- [27. Avery](#)
- [28. Elianna](#)
- [29. Kellan](#)
- [30. Avery](#)
- [31. Jace](#)
- [32. Elianna](#)
- [33. Elianna](#)
- [34. Elianna](#)
- [35. Jace](#)
- [36. Elianna](#)
- [37. Kellan](#)
- [38. Finnian](#)

39. [Elianna](#)
40. [Jace](#)
41. [Elianna](#)
42. [Kellan](#)
43. [Avery](#)
44. [Elianna](#)
45. [Jace](#)
46. [Avery](#)
47. [Elianna](#)
48. [Elianna](#)
49. [Elianna](#)
50. [Elianna](#)
51. [Elianna](#)
52. [Kellan](#)
53. [Elianna](#)
54. [Jace](#)
55. [Kellan](#)
56. [Elianna](#)
57. [Jace](#)
58. [Kellan](#)
59. [Elianna](#)
60. [Elianna](#)
61. [Elianna](#)
62. [Jace](#)
63. [Elianna](#)
64. [Elianna](#)
65. [Elianna](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Content Warning

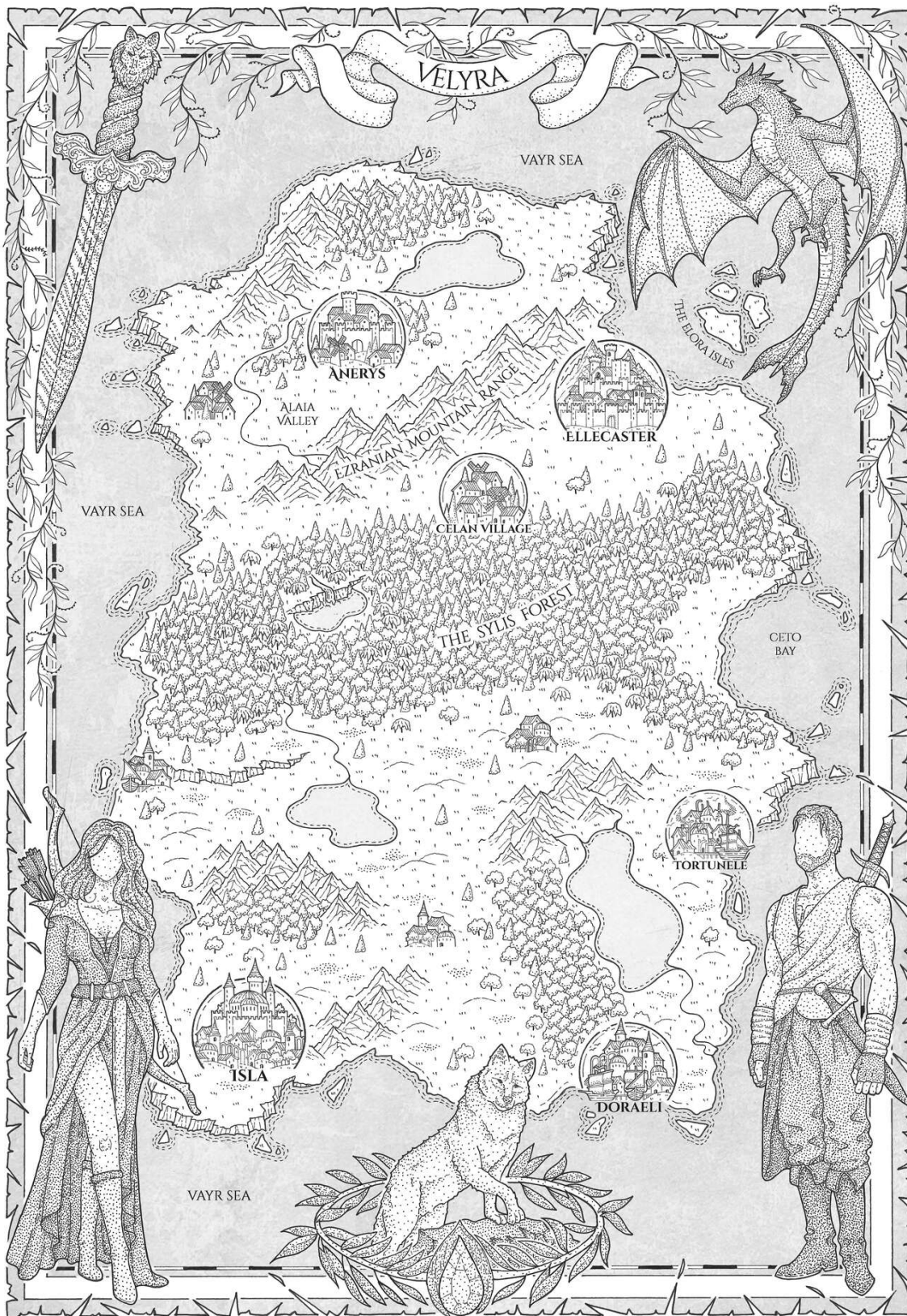
Lütfen bu kitabın 18 yaş altı okuyuculara yönelik olmadığını ve bazı okuyucuların tetikleyici bulabileceği içerikler içerebileceğini unutmayın. Bu uyarı açık dil, betimleyici şiddet/korku, toplu infazlar, travma sonrası stres bozukluğu, geçmişte çocuk istismarından bahsedilmesi ve cinsel saldırıdan bahsedilmesi nedeniyledir.

Bu seride kötüler de dahil olmak üzere birden fazla POV vardır. Lütfen bu kötü adamların doğaları gereği gerçek olduklarını unutmayın. Özlerinde kötülük vardır ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek zihinlerinin içini göreceksiniz.

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

kadınsı öfkeye.

Onu bacaklarının arasında yakmaya
devam edenler... onu dünyanın
yeniden yakarsınız.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROMUNGIATI OF REHBER

İsimler:

Elianna (Lia) Solus: Ellie-Ana (Leah) Soul-iss

Jace Cadoria: Jayce Ka-door-ia Kellan

Adl er: Kell-ari Add-1er Avery: Ay-
ver-ee

Finnian: Finn-ee-an

Lukes: Luke-us

Zaela: Zay-lah

Veli Elora: Vet-ee El-or-ah

Myra: JNear-ah

Kutu: Nocks

Idlna Valderre: Eh-deena Val-dare

Kai: K -eye

Callius.- Kai-ee-us Matthias:

Math-thigh-as Bruhii:

Broon Agdronis: Ag-drori-
iss

Euphoroot: Kök için sen

Ruefweed:  atı otu

OceanofPDF.com

Yerlerinize:

Krallık ol "Vclyra: Vcl-ear-ah
Isla Şehri: Eye-la
Çeto Koyu: 5ee-toe Körfezi
Ezranian Dağları: Eh-z-rain-ian 5iylis
Ormanı: Siglx-liss
AJaia Vadisi: Al-eye-ah
Celan Köyü: 5ell-an
Vayr S'ea: Vay-er
Doracli: Door-aye-lec

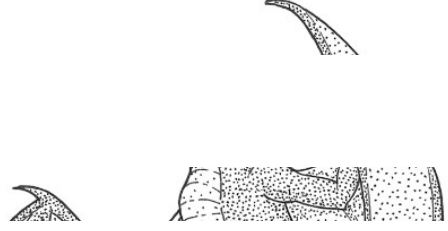

Büyüler 8c Tanrılar Dili: Tinaebris

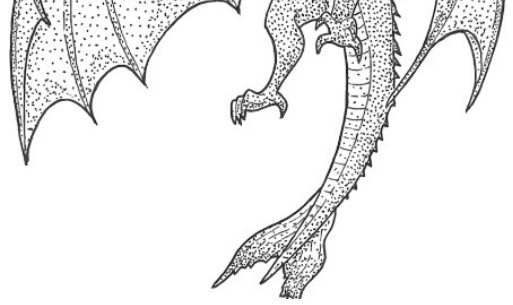
Maliflsc: Tin-aye-bree Mal-if-isc
Venifiikas Sussorae: Ven-if-ik-us Suss-or-aye
(The Witch's Whisper)
Umbra Selair: Um-bra Soul-air (5hadow 5ummoning)
Intpyruin Kortyus: Imp-ear-iai" Court-ee-ous
(Zihin Kontrolü)
Odium Embulac: Oh-dcc-um Em-bun-lay
(Rift Yürüyüşü/Portal)
Meritsas Lokoi: Mer-it-sass Low-koi (Doğruyu
Söylemek) Ignystae: Ig-nee-stay

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Prologue

The Queen

CALLIUS parmaklarını kalın, siyah saçlarında hınzır bir beklentiyle gezdirdi. Omzunun üzerinden bana vahşi bir veda bakışı attı. Kişisel odamın kapısı kapanmadan önce. Kaptan Adler'in sonunda Elianna'yı da yanına alarak Isla'ya döndüğünü fark ettiğimde kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Sonunda her şey yerli yerine oturuyordu.

Henüz annemin karnındayken beni Valderres'e satan babama değerimi kanıtlamak için beri gece gündüz yorulmadan çalışmışım.

Aynada bana bakan fae'ye baktım ve bir zamanlar hayat dolu olan o küçük kızın, onu yetiştiren erkeklerin elinde neye dönüştüğünü görse ne kadar iğreneceğini merak ettim. Kendi gözlerime baktım, bir zamanlar sıcacık bal havuzları olan bu gözler şimdi her şeyi tüketen öfke ve kederle kararmıştı. İzin verilseydi sahip olabileceğim hayat için keder.

Her zaman yerine getirmem gereken bir görevim vardı. Babamın, tanrıların kendi kızı için ne planladığını bilmeden önce bana verdiği bir görev ve yüzyıllarca Jameson'a katlandıktan sonra... krallık sonunda *bana* ait olacaktı.

Kan bağı.

Jameson başlangıçta planlanandan onlarca yıl daha uzun süre hayatta kalmıştı ve bunun nedeni benim henüz bir varis doğurmamış olmamdı. Zihnim, babamın kralı baştan çıkarmam için beni azarladığı gecelere geri döndü; kral, beni krallığın kitleleri önünde göstermekten başka benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti. Yaptığını düşünüyordu.

bana olan sahte aşkını sergilemek için çok *iyi* bir iş çıkardı, her zaman böyle sefil bir aptaldım. Daha sonra suçluluk duygusuyla verdiğini fark ettiğim küçük hediyelerini ve hazinelerini memnuniyetle kabul ettim.

Doğrusu, her zaman onun eninde sonunda başka bir dişinin bacakları arasında eğlence bulacağını ummuştum ama bir varis doğmadan önce kendi kraliçesini terk edecek kadar küstah olduğunu hiç düşünmemiştim.

Anılar akarken bir tıslama beni terk etti. Onun sevgisini hiçbir zaman istemedim, en ufak bir arzu bile duymadım ve bunu tamamen mide bulandırıcı buldum, ama her zaman talep ettiğim şey saygıydı. Eğer yasal olarak bir başkasını sevmeme asla izin verilmeyecekse, aynı kural kralın kendisi için de geçerli olmalıydı, ama bu mümkün değildi.

yaşadığımız diyar. Kıymetli Ophelia onun aşkını kazanmakla kalmadı, ona karşılık verdi ve karşılığında gerçek varisi doğurdu. Babam, ruhu tanrıların arasında huzur içinde yatsın, onun sonunu çok daha gizli tutardı, ama o keşif anında görebildiğim tek şey *kırmızıydı*.

Jameson bir asır önce tam da bu odada karşıma dikilip ilişkisini ve ihanetini sadece kraliçesine değil, krallığına da itiraf ettiğinde içimi öfke kaplamıştı. Yıllarca o piçi yatağa atmak için uğraştım.

Yıllarca onun kolunda bir ödölmüşüm gibi gösterildim. *Ve yıllarca* Velyra Krallığı'nın tahtına oturmak için doğmuş olmama rağmen bunu başaramadığım için kendi akrabalarım tarafından acımasızca alay konusu edildim.

O gece bir daha asla kürsünün yanından hükmetmeyeceğime karar verdim... Tüm krallığı zorla ve korkuyla ele geçirecektim.

Makyaj aynamda kendime bakmaya devam ederken dudaklarımda hınzır bir sırıtış belirdi. Babam ve ağabeyim en büyük bedeli ödemiş ve diyarın geleceği ve onların vizyonu ile tek başıma ilgilenmem için beni bırakmışlardı, ancak onların adına geride bırakacağım mirasın planladıklarından çok daha büyük olduğundan emin oldum.

Babam şu anda nerede olacağımızı asla hayal edemezdi. Hayatı boyunca hedefi ve vizyonu Velyra'yı yönetmek için ön saflarda yer almaktı. Jameson, Kral'ın Lordu olma ricasını reddettiğinde, bir zamanlar iyi düşünülmüş bir planın küllerinden yeni bir strateji oluşturulmuştu.

O da Jameson'ın, ne kadar uzun süre sağduyulu görünürse görünsün, saltanatının tamamında hayatta kalamayacağıydı.

Sandalyemden kalktım ve odanın Vayr Denizi'ne bakan kulesinin penceresine doğru yürürken şarabımı yudumladım.

Derin bir nefes alırken ateş kırmızısı bir bukleyi parmağımın etrafında döndürdüm. Gözlerim atlı arabayı takip etti.

Adler'in gemisi limana yanaşmıştı ve şehrin içinde gözden kaybolana kadar bakışlarım gemide kaldı.

Batan güneş diyarı ateşe verdi ve intikamın tatlı tadı dilimi kaplarken omurgamdan harika bir ürperti geçti.

Şarabımı kadehte çevirirken içimden hınzır bir kıkırdama geçti. "Evine hoş geldin, Elianna."

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Kardeşim.

Bu kelime, hırçın kardeşimin dudaklarından çıktığı andan itibaren defalarca çınladı. Zamanın varlığı sona ermişti ve sağır edici bir Tüm dünyam yıkılırken kulaklarımda bir uğultu vardı. Elbette sadece hayal görüyordum ve o beni gerçekten aramadı...

"Beni dinliyor musun?" Kai hücre kapısının parmaklıkları arasından bana tükürdü.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, ona bakarken çenem genişledi. Zihnim az önce bana itiraf edilen şeyi işlemeye çalışırken titreyen bir nefes aldım.

Kapıyı sertçe tekmeledi ve zindan koridorlarında gümbür gümbür bir sesi yayıldı. Yoğun sessizliğin bozulmasıyla sıçradım ve kanlı, oyulmuş sırtımda şiddetli bir acı hissettim.

"Az önce bana ne dedin sen?" Fısıldadım, içime işlediğini hissettiğim bakışlarına karşılık vermeyi hâlâ reddediyordum.

Kai onun üvey kardeşi olduğumu nereden bilebilirdi ki? Aradan bir asırdan fazla zaman geçmiş ve sır tamamen saklanmıştı. Bu sadece bir tahmin değildi; o zamandan beri bu bilgiye sahip olan birkaç kişiden biri tarafından söylenmiş olmalıydı.

Doğduğum gece.

Yumuşak, gururlu bir kıkırdama çıkardı. "Bilmediğimi sanıyordun."

Dudağım geri kıvrılırken gözlerim onunkilere kaydı. "Hayır. Haftalar önce Isla'dan ayrılana kadar bundan haberin olmadığını *biliyorum*. ."

"Akrabalığımıza ilişkin bilgi bana tahta çıkacağımın duyurulması üzerine verildi." Kollarını kavuştururken yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi.

Panik beni tüketti, düşüncelerim dehşet verici bir şekilde dönüyordu. Kai'nin hükümdarlığı altında krallığın nasıl yeniden şekilleneceğine dair olasılıklar.

Korkunun en ufak bir belirtisinin bile ortaya çıkmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde bunaltıcı duygularımı daha sıkı kavradım.

"Söyle bakalım küçük prens," diye . "Bildiğini sandığın şey nedir?"

Bir an bana baktı, her zamanki öfke nöbetlerinden birini geçirmesini bekliyordum ama beni şaşırttı ve onun yerine konuştu. "Sadece babamın kraliçe olmayan birine aşık bir aptal olduğumu..." Tırnaklarını incelemek için elini yüzüne götürürken durakladı. "Sen de bunun talihsiz bir sonucuydun."

Bir an için ona baktım. "Yani aradan bir asırdan fazla zaman geçtikten sonra kraliçe babamızı bunun için mi öldürdü? Neden bu kadar bekledi?"

Yüzünü hücrenin parmaklıkları arasına bastırdı. "Görüyorsun, babamın ölümüne neden olan onun intikamı değildi. *Sizdiniz.*"

Onun bu iddiası karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve babamızın cinayetinden bu kadar rahat bir şekilde bahsedilince gözlerim içimi burkan bir şiddetle yandı.

"Ne?! *Asla* yapmam! Ve ben burada bile değildim!"

"Hayır, burada değildin," dedi tırnaklarını yemeye devam ederken, işkenceye olan ilgisini çoktan kaybetmiş gibi görünüyordu. "Düşmanla sikişmeye gitmiştin." Kötücül bir sırıtış bir kez daha belirdi.

Cevap olarak dişlerimi gösterdim. "Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok. Sen sadece ölüm sebebinden bahsettin ve bu da *annenin* şarabını wyvern kanıyla zehirlemesiydi."

"Bu *işte* senin parmağın var, seni aptal kaltak!" diye bağırdı bana. "Yıllardır kralın kulağını çekmişsin! Şimdi sadece hayal edebiliyorum. İkiniz onun içinde saklanırken ne kadar *acınası* bir haldeydiniz.

kimsenin gözü ve kulağı üzerinizde olmadan. Söyle bana, tam olarak nasıl geçti?" Kendimi sakinleştirmeye çalışırken nefes alış verişim hızlandı. "Nasıl gitti, Elianna? Seni sadece oraya gizlice girerken hayal edebiliyorum... 'Ah, Baba!

Lütfen bu korkunç savaşı bitirmeyecek misiniz? İnsanlar! Onlar masum!' Aslında, bağışlayın beni. Lütfen beni bu acınası karşılaşmalardan kurtarın."

Dudağım bana ihanet etti ve hafifçe titredi. "Kapa çeneni, Kai!" Ona bağırarak karşılık verdim, sesim çatlıyordu. Açık kalan et yaralarımındaki ağrı

Kırbaç beni inlemeye zorladı.

Gözlerini bana dikti ve yüzündeki ifade ağrıyan omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bundan sonra bana *Kral* olarak hitap edeceksin. Ve eğer bana bir 'küçük prens' diye hitap edersen, sırtına bir kırbaç daha indirilmesini sağlarım."

Tehdidi karşısında hüzünlü bir kahkaha attım. "Henüz kral değilsin." Bedenimi ayağa kalkmaya zorladım ve acının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde hücre kapısına doğru ilerlerken gözlerim onunla buluştu. "Sen hâlâ küçükken olduğun gibi kokuşmuş bir veletsin. Bir zorba. Lanet olası bir *canavar*." Gülümsemesi durakladı. "Ve eğer benim bununla bir ilgim varsa, senin bir daha *asla* kral ol."

Parmaklıkların arasından uzandı, beni harap olmuş gömleğimden yakaladı ve parmaklıklara, *kendisine* doğru çekti. "Bu da başka bir şey Elianna. Bir daha *asla* Velyra'nın geleceğiyle bir şey yapmayacağından emin olacağız."

Kai gözleri üzerimde gezinirken bir an durakladı. "Düğünüm üç gün içinde gerçekleşecek ve taç giyme törenimi öne çekecek. Annem uygun bir gelin seçti ve evlilik ittifakı eski Velyran yasalarına göre yükselmenin son şartıydı."

Gözlerim büyüdü. Evlilik mi?! Şimdiden mi? Tacı devretmek için bir dakikalarını bile boş harcamıyorlardı.

Dişlerimi sıktım ve dudağım tiksintiyle geriye kıvrıldı, tam beni zorla itirmeden önce, kendi ayaklarıma takılıp toprak kaplı zemine şiddetle çarpmamaya neden oldu.

Vücudumu parçalayan acıyla boğazımdan bir çığlık koptu. Vücudumu doğrulmaya zorlarken her bir toprak ve kum tanesinin her bir yırtığa süründüğünü hissedebiliyordum, şimdi içime yayılan acıdan kuru bir şekilde kabarıyordum.

Paslı hücre kapısına tekrar baktığımda, Kai çoktan ortadan kaybolmuştu, görünüşe göre o gün için eğlenmeye ikna olmuştu. Yoğun sızıdan dolayı inledim ve yerden kalkmak için bedenime yalvardım. Uzak köşedeki üzücü bank bahanesine doğru zar zor sürünebildim.

Yaralarım artık kirliydi ve onları temizlemek için bir damla su bile yoktu. Onlar benimle ne yapacaklarına dair gerçek planlar yapmaya vakit bulamadan ben burada enfeksiyondan ölürdüm.

Ama şimdi yaşamanın ne anlamı vardı ki zaten? Kai artık tahta çıkacaktı ve babam ölmüştü. Ve şimdi, eşimin bir şansı vardı

o da ölmüştü.

Eşim. Onu düşündüğümde kalbim sıkışıyordu - Kellan'ın sevgilimin yüzüne kendi hançerimi saplamasını izlemek zorunda kalışımın zihnimde sürekli tekrarlanan görüntüsü. Bilmeden her özelliğini ezberlediğim mükemmel, güzel yüzü. Beni hipnotize eden ela gözleri ve beni dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit eden gülümsemesi. Şimdi tek hayal edebildiğim Jace'in yere düşmüş ve acı içinde kıvranan bedeni idi ve bunun tam olarak bu olduğunu biliyordum.

Hissediyordum.

Yeni bulduğum hapishanemde otururken içimin derinliklerine daldım ve o bağa uzandım - hala yaşadığına dair bir umut kırıntısına bile izin vermeleri için tanrılara yalvardım, ama kendi duygularımı başka hiçbir şeyden ayırt edemiyordum. Tek hissettiğim hem fiziksel hem de duygusal olarak büyük bir ıstıraptı.

Ben bilinmeyen, tahtta neredeyse hiç hak iddia etmeyen gerçek bir varistim. İnandırıcı bir iddia değildi. Kral öldüğüne göre kim kanıtlamanın bir yolu yoktu. Velyra Krallığı için kim olduğumu ve babam için kim olduğumu.

Dizlerimi göğsüme çekip onlara sıkıca sarılırken tek bir damla gözyaşı alt kirpiklerimden süzülüp kirden kabuk bağlamış yanağımdan aşağı süzüldü.

Burada ölecektim ve Jace'e gerçekten nasıl hissettiğimi, bizi bir araya getirenin çiftleşme bağı olduğunu fark etmeden önce *haftalarca* nasıl hissettiğimi söyleme şansım hiç olmadı.

İkiz ruhum.

Her yönden eşitim.

Ve şimdi, onun için hissettiklerimin gerçeğini asla bilemeyecekti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

Avery

GEÇEN BİRKAÇ GÜN korkunçtan başka bir şey değildi. Babamın eski odasına gizlice girip tüm sırlarını saklayan günlüğü çaldığımızdan beri Lukas'ı görmemiştim. Bir ömre bedel sırlar. Hayatım boyunca Lia benim *kız kardeşim* olmuştu. Bu düşünce ne zaman aklıma gelse, neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Birlikte geçirdiğimiz tüm o geceler - şato arazisinde dolaşmak, Lukas'tan saklanmak, gizli gizli yatıya kalmak ve akşam beynimiz sulanana kadar euphoroot içmek. Son yatıya kaldığımızda ona hep bir kız kardeş istediğimi bile söylemiştim. Ve tüm bu zaman boyunca, o *biliyordu*. Bir tane olduğunu biliyordu ve *o benim* en iyi arkadaşım.

Böyle bir şeyi benden sakladığı için ona kızmak için çok uğraştım ama içten içe neden yaptığını biliyordum. Olsa olsa, bunun ağırlığını tek başına taşımak zorunda kaldığı için kendimi çok kötü hissediyordum. Her zaman babamıza koşabilmemizi, hatta arada sırada kötü kalpli annemizin bizi kucaklayabilmesini izlemek. Kendini çok ama çok yalnız hissetmiş olmalı.

Odamda bir ileri bir geri telaşla volta atarken bir yandan da çalışma masamın üzerinde duran dergiye bakıyordum ki kapı çalındı.

"Bir dakika!" Günlüğe doğru atılıp onu çekmeceye iterken bağırdım.

Nyra'nın uyukladığı yatağıma baktım, şimdi kulaklarını kapıya dikmiş, tetikte bekliyordu.

Elbisemin kırıklıklarını düzelttim ve kapıya doğru süzıldüm. Kapıyı yumuşak bir gülümsemeyle açtığımda Finnian'ın gözleri kocaman açılmış bir şekilde orada durduğunu gördüm.

Elimi uzatıp onu gömleğinden tutarak dramatik bir şekilde odama çektiğimde ve ardından kapıyı arkamdan kapattığımda gülümsemem düştü.

Bana bakmaya devam etti, sanki ağzının söylemeyi reddettiği kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Agresif bir şekilde yüzüne vurdum. "gel, Finn!" Onu korkutarak bağırdım. "Ne oldu?"

Başını salladı ve kelimeleri ararken boğazını temizledi. "Dün kale zindanlarına kukuletalı bir mahkûmun getirildiğine dair haberler vardı. Bahçedeyken kulak misafiri oldum. Her kim olursa olsun, gizli tutuluyor."

Kaşları çatıldı. "Ve başka bir şey duymadınız mı? Ne için getirildiklerini ya da bir duruşma yapıp yapılmayacağını?"

"Söylenenlerin hepsi bu kadar. Hepsi merak ediyor çünkü zindanın kapısında artık bir nöbetçi var - onlarca yıldır boş kaldığından beri nöbetçi yoktu."

Düşüncelerim hızlandı. "Annemin en sevdiği ceza şekli bir-" "Kement," diye sözümü kesti. "Evet. Peki aşağıda kim olabilir ki hem hemen öldürmeyecek hem de muhafızların öğrenmesini istemeyecek bir şey mi?" Gözlerim parladı. "Lukas! Öyle olmalı. Gözaltına alınırken görülmesini istemezler. Bu, saflar arasında kaosa yol açacaktır." Volta atmaya başladım.

Önünde bir ileri bir geri.

"Ben de öyle düşünüyordum. Ahırdaki o günden beri onu görmedik. Hayatta kalmak için kaçma ihtiyacı hissettiğini düşünmüştüm ama Lukas öyle biri değil," dedi merakla yatak odasına bakmaya başlarken.

Onu izlerken olduğum yerde durdum. "Size yardımcı mıyım?" Kollarımı kavuştururken sordum.

"Kapıyı açmadan önce buraya ne atıyordun?"

Omurgam dikleşti ve ona babamızın günlüğünü göstermeyi düşündüm, ancak başka birini dahil etmeden önce sayfalarını daha fazla araştırmak istedim.

"Kesinlikle seni . Şimdi, gizlice aşağı inelim zindanlar." Takip etmek için kolunu çekmeye çalıştım ama kolunu elimden çekip aldı ve beni tekrar ona dönmeye zorladı.

"Senin ürkütücü tünellerinden geçmekten *bıktım* Avery," dedi alışık olduğumdan daha sert bir ses tonuyla.

"Saçmalama. *Bütün* tünelleri bilmiyorum! Bu Lia'nın işiydi. Zindanlara eski gireceğiz," diye karşılık ona, odamın dışındaki koridorda vals yaparken. "Geri döneceğiz, Nyra!"

"Eski usul mü?" Bana yetişirken kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı.

"Onlara çıkan merdivenler. Belli ki."

"Avludakileri mi kastediyorsun? Görüleceğiz," diye homurdandı, koridorlarda süzülürken bana ayak uydurmaya çalışmaktan neredeyse nefesi kesilmişti.

Şatonun merdivenlerinden hızla inerken sırtarak, "Onu bana bırak," diye karşılık verdim.

Isla Kalesi'nin avlusuna vardığımızda alacakaranlık çökmüştü. Sütunlardan birinin arkasına saklandığımda, hafifçe gizlenmiş kapının yanında nöbet tutan tek bir muhafız olduğunu fark ettim.

"Gördün mü! Sana söylemiştim," diye tersledi Finn beni ve ben de gözlerimi devirdim. "Oraya inebilmemizin hiçbir yolu yok. Kapıda lanet olası bir nöbetçi var, Avery."

"Çeneni kapatıp düşünmeme izin verecek misin?!" Düşünceli bir şekilde parmağımı alt dudağıma vururken tısladım. Gözlerim ona dikildi. "Beni tokatla yüz."

"Um. Ne?" Bana boş boş baktı.

"Ağlıyormuşum gibi görünmem gerekiyor. Çok iyi ağlıyormuş gibi yapabilirim ama yüzümün kızarmış ve şişmiş görünmesi lazım. Tokatla beni." Durakladım ve gözlerim ona dikildi. "Hafifçe!"

Finn bana bakmaya devam etti, aynı anda hem korkmuş hem de eğlenmiş görünüyordu. "Bazen beni korkutuyorsun."

"Güzel. Şimdi yap."

Finnian omuzlarını dikleştirdi ve sanki büyük bir gösteri yapacakmış gibi boğazını temizledi. Titrek bir elini havaya kaldırdı ve yüzümün bir tarafına vurarak yumuşak bir çığlık atmama neden oldu ve hemen ardından beni şaşırtarak diğer yanağıma da vurdu.

Bakışlarım ona kaydı. "Hey! Ne be!" Onu iterken fısıltıyla ve tökezlemesine neden oldum.

Gölmeye başladı. "Ne?! Yüzünün bir tarafının kırmızı olmasının inandırıcı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Pislik." Gözlerimi devirdim. "Bir uyarı iyi olurdu," dedim homurdanarak.

"Git bir gösteri yap, kardeşim." Göz kırptı.

Elbisemin eteklerini kaldırıp arka sütunların etrafından dolanarak yan kale kapılarından gelmişim gibi görünmesini sağlarken ona başımı salladım. Sonra da tüm avluyu göreceak şekilde dışarı koştım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Aman Tanrım! Oh, tanrılar, bu korkunç. *Korkunç!*" Ağladım. Çılgınca ellerimi sildim. Bakışlarımı kapının yanındaki nöbetçiye sabitlerken sahte gözyaşları döküyordum. "Oh, Tanrıya şükür buradasınız efendim!"

Muhafız şaşkın bir şekilde etrafına bakındı ve sonra sessizce göğsünü işaret etti, onunla konuştuğumu onaylamak istiyordu.

"Evet, sen! Kale kapılarının hemen ötesinde bir arbede yaşanıyor! Serseriler bir şekilde buraya kadar gelmişler ve yakında kral olacak kişinin düğününün duyurulması üzerine sarhoşluk krizine girmişler!" Ellerimi iki yana açtım ama muhafız hâlâ kıpırdamadı.

"Prens Avery, bu görevi bırakamam," diye kekeleydi ben ona doğru koşarken.

Ellerini tuttum ve vücudu gergin bir şekilde kaskatı kesildi. "Oh, ama yapmalısın! Orada birbirlerini öldürecekler. Ya kapıları aşarlarsa? Oraya en yakın olan sensin! Bu saatte başka kimi bulabileceğimi ve onların zamanında yetişip yetişemeyeceğini kim bilebilir?"

Gardiyan tereddütte bana baktı. *Kahretsin*. Bu yürümeyecekti. İğrenç bir hıçkırık daha çıkardım, sürmeli kirpiklerimi ona doğru savururken elini sıkıca tuttum. "Sen benim kahramanım olurdun," dedim masumca ve ona nazik bir gülümseme verdim.

Bana tatlı ve şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verirken gözleri yumuşadı. Enayi.

"Tamam, Prens. Lütfen ağlama. Gidip edeceğim. Bu kapıdan ne kadar uzaktalar?"

Tekrar tekrar başımı sallayıp elini bırakırken birkaç sahte hıçkırık daha çıkardım. "Kapının köşesindeler. Ön kapıya doğru gidiyor bile olabilirler."

Aptal muhafız bana gururla başını salladı ve avlunun girişine doğru ilerledi.

Gözden kaybolduğu anda Finnian saklandığımız yerden koşarak geldi. Ellerini kavuşturdu ve kendi yüzüne doğru tuttu, ellerini çırpı. Kırpikleri benimle alay ediyordu. "Sen benim kahramanım olurdun," diye alay etti taklit etmek için fazla yüksek bir sesle. "Bu şimdiye kadarki en iyi çalışman olabilir."

"Kapa çeneni. Belli ki işe yaramış. Şimdi gidelim!"

İkimiz de zindanın girişine doğru koştuk ve merdivenlerden aşağı inen parmaklıklı kapının kilitli olmadığını görünce şaşırdık. Kapıyı ittik ve merdivenlerden aşağı süzüldük.

"Tanrım, burası da neredeyse sizin geçitleriniz kadar iğrenç," dedi havayı koklarken. "Demir ve küf kokuyor."

", " diye kabul ettim, burnumu yukarı çevirirken. "En azından koridorlar meşalelerle kaplı, böylece görebiliyoruz."

Ayaklarıma baktım ve elbisemin alt kısmının yıllardır ya da belki de hiç bakım yapılmadığı belli olan zeminin kiriyle kaplandığını fark ettim.

Dolambaçlı tünellerde kilometrelerce yürüyormuşuz gibi geldi. "Lukas'ı bulduğumuzda tam olarak ne yapacağız? Burada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ve onu öylece... dışarı çıkarabileceğimiz de yok," dedi Finnian.

"Önce onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sonra bir plan yapabiliriz."

Birkaç hücrenin yanından geçtik, her birinin boş ve dokunulmamış olduğunu görmek için her birine baktık. Sonunda, bir sıra parmaklıklı odanın daha yanından geçtikten sonra, bir tanesinin parmaklıklarının ardında karanlığın içinde gizlenmiş gölge gibi büyük bir figür gördüm.

"Lukas?" Emin olmayan bir ses tonuyla sordum.

Figür ayağa kalktı ve yavaşça meşale ışığına doğru ilerledi. Hızla atan kalbim, sonunda onun gerçekten de o *olduğunu* gördüğümde yavaşladı ama iyi görünmüyordu.

"Aman Tanrım," diye . "Avery. Finn. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Görünmemelisiniz!" dedi, endişeyle dolu kısık sesiyle.

İki elimle hücrenin kapısını tuttum ve parmaklarımı paslı parmaklıkların arasına geçirdim. "Biz de sizi arıyorduk! Seni arıyorduk! iyi olduğundan emin olmak için... ve... ve iyi..."

"Yaşıyor," diye tamamladı.

Gözyaşlarımı içimde tutmaya çalışarak kısa süreliğine gözlerimi kapattım ve tekrar tekrar başımı .

Hüzünlü bir kıkırdama çıkardı. "Eh, ben hayattayım. Şimdilik . Lia hakkında bir şey duydu mu?"

Gözlerim tekrar onunkilere kayd. "Haber var mı?"

"Sizinle ahırda konuştuğum günden beri buradayım.

Benim için gelen bir şahin durdurulunca beni buraya attılar. Mektup Lia'dan geliyordu. Mektupta Syllis Ormanı'nın güvende olduğu ve bir sonraki dolunayda onunla buluşmamı istediği yazıyordu."

Çenem düştü.

"Mektubu kim ele geçirdi?" Finnian telaşla sordu.

Lukas dudaklarını büzdü ve sıkılmış dişlerinin arasından, "Sence kim?" diye sordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "En azından güvende olduğunu biliyoruz." "Şimdilik," diye araya girdi Lukas.

Finnian merakla hücrelerin etrafına bakmaya başladı ve Lukas *haftalardır* , bir kez daha buradaki manzaradan ve pis kokudan şikayet ederse, kendimi kaybedeceğime yemin ettim.

"Bekle bir saniye..." Finn sonunda konuştu. "Seni son gördüğümüzden beri burada olduğunu mu söyledin? Bu *haftalar* önceydi!" Gözlerimi açtığımda

Finnian'ın da yeni fark ettiği bir şüphe. "Buraya geldik çünkü sizin daha dün aşağı indirildiğinizi sanıyorduk."

"Haftalar mı?" Lukas tekrarladı, açıkça kafası karışmıştı. "Görünüşe göre burada zaman kavramını yitirmişim."

"Buraya kukuletalı bir mahkûmun getirildiğine dair raporlar vardı. Sen olduğunu düşündük! Biz de koşarak geldik," diye araya girdim.

"Şu Tanrı'nın cezası pislikler," diye tükürdü Lukas. "Bana getirdikleri yiyeceklere rufweed katılmış. Bunları uyuyordum haftalar uzakta ve başka yok. Seçeneklerim ya açlıktan ölmek ya da uyumak. Ve şimdi nedenini biliyorum."

"Lia," diye fısıldadım, Finn ve ben endişeyle etrafımızdaki hücrelere bakmaya başladık. "*Hiçbir şey duymadın mı?*"

Lukas içini çekti. Çenesi kilitlenirken, "Ben bir aptalım," diye homurdandı. Sıkıca kavradı

Hücre kapısının parmaklıklarını sıkıca yumrukladı. "Uykumda çılgınlık duyduğumu sandım ama bunu uzun süredir burada ve yalnız olmanın verdiği hayal gücüne bağladım. Bu hücreler onlarca yıldır kullanılmıyor, çünkü duruşmalar artık neredeyse hiç yapılmıyor."

Söyleyecek söz bulamayınca başımı kaldırdım ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen hapisane hücreleri baktım. Bakarken dudaklarım aralandı ve

Bir an sonra zindanlar olan uçuruma doğru koşmaya başladım.

"Avery! Avery, dikkatli ol!" Finn koşarken Lukas bağırdı.

"Lia!" Burada hiç muhafız olmaması için dua ederek çığlık attım. "Lia, burada mısın? Lütfen bana cevap ver, Lia!" Sözlerimin sonuncusu yankılanan bir hı kırıkla bitti.

Koşarken geçtiğimiz her odaya göz gezdirdim, aniden birkaç hücre aşağıdan sessiz bir öksürük sesi geldi. Koşum  ığlık atarak durdu.

Finn bana çarptı ama düşmeden önce bedenimi yakaladı. Titrek bir sesle " z r dilerim," dedi.

Karanlık, ürkütücü koridora bakarken doęrulдум. "Lia?" Mırıldanarak . "Sen misin o?"

Dikkatle, öksürüğün yankılandığı hücreye yaklaştım ve parmaklıkların arasından baktım, ama sadece karanlıkla karşılaştım.

Finn arkamdan geldi ve beni nazıkçe dirseğimden tutup geri çekti. "  eridekinin o olup olmadığını bilmiyoruz," diye kulağıma fısıldadı.

"Kim var orada?" Umutsuz, acı dolu bir ses gölgelerin içinden seslendi.

Kolumu tuttuğu yerden çektim ve ikimiz de yüzlerimizi parmaklıkların arasından geçirdik. "Lia! Avery ve Finn. Tanrım, sana ne oldu böyle?!"

Karanlıkta sanki sürünerek ayağa kalkıyormuş gibi bir hareket duyuldu ve yüzü yavaşça fener ışığında belirdi. "Merhaba, ikiniz de," dedi zayıf bir sesle, sanki bir adım daha zor atabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım!" Salyangoz hızıyla bize doğru ilerlerken, hücre kapısını zorla sallamaya başladım ve umutsuzca çıplak ellerimle açmaya çalıştım.

Gözyaşlarım şimdi dalga dalga yanaklarımdan aşağı akıyordu. Ona yapılanları görünce gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

"Sorun yok, Avery. Ben iyiyim," dedi kısık bir sesle.

Ona defalarca yukarı aşağı baktım. İyi değildi. *Kir* içindeydi, gömleğinden geriye kalan askıları önüne doğru tutuyordu. Kir ve *kanla* kaplı olduğunu görebiliyordum. Çok, çok fazla kan. Onun kanı olduğunu fark ettim.

"Sana ne yaptılar böyle?" Finn dehşet içinde çığlık attı. Yüzü içimde hissettiklerimi yansıtıyordu.

Lia şimdi bizimle yüz yüze duruyordu ve titreyen elini nazıkçe parmaklıkların üzerinde duran benimkinin üzerine koydu.

"Avery, lütfen ağlama," diye yalvardı ve hemen ardından titreyen alt dudağını ısırdı. Bizim için güçlü kalmaya, endişelenmememizi sağlamaya çalışıyordu.

"Kes . Hemen şimdi kes şunu," dedim şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle. "İyiymişsin gibi davranmana gerek yok. Gözlerim var Elianna. Çok ama çok kötü durumda olduğunu görebiliyorum." Titrek bir nefes aldı. "Ne oldu?" Çok daha yumuşak bir tonda sordum.

Gülümsedi. "Ben . Mutlu değil misin?"

"Yeter!" Finn tersledi. İkimizin de gözleri onun durduğu yere kaydı, şimdi bir adım arkamdaydı. "Seni bu halde göremem. Seni mahvettiler. Seni mahvettiler, Lia! Ne oldu lan sana?"

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Tereddüt etti. "En kısa haliyle, bir ölümlü sempatizanı olarak yargılanıyorum."

"Ne?!" Finn ve ben aynı anda nefes nefese kaldık.

Lia hüznüyle kıkırdadı. "Sizi özledim çocuklar." Durakladı. "Belki şu anda olduğum şey tam olarak budur. İnsanları gördüm. Nasıl olduklarını. *Kim* olduklarını. Ölümlülerin hepsi kötü değil ve bize çok benziyorlar. Onlar sadece hayatta kalmak için gerekeni yapıyorlar."

"Ne demek istiyorsunuz? Sen... savaşımızda insanları mı destekliyorsun?"

"Savaşın bitmesini destekliyorum, Avery," dedi Lia sert bir sesle ve ben irkildim. "I

her zaman olduğu gibi. Şimdi bu kararına çok daha fazla ikna olmuş durumdayım." "Sizi nasıl buldular?"

"Ben, çok aptalca bir şekilde, güvenli olacağını düşünerek şahinle bir mektup gönderdim. O sırada kralın öldüğünden haberim yoktu. Yeni kralımı getirmeyi umuyordum.

arkadaşlarını geri çağır ve buna bir son vermesi için onu ikna et."

Arkadaş mı? İnsan arkadaşlar mı? Buna inanamadım.

Şimdi fener ışığında tamamen ayakta durduğu için ona bir kez daha baktım. Vücudunu delik deşik eden yırtıklar vardı; göğsünü boydan boya kesen açık bir yara sanki omzunun etrafından kıvrılmış gibi görünüyordu.

"Kraliçe babamızı öldürdü," dediğimde yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Ve evet, babamızı kastediyorum."

Bakışları yavaşça benimkine doğru yükseldi. "Sanırım sen de aynı şekilde Kai." Gözlerinde bir kez daha yaşlar kabardı. "Sana söylemek istediğim o kadar çok oldu ki. Birçok kez neredeyse ağzımdan kaçacaktı ya da 'siktir ' deyip ağzımdan kaçırmak istedim. Ama yapamadım. Onu korumak zorundaydım ve onun sır."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gülümsemeye çalışarak. "Kızgın değilim ve bunu neden yaptığını anlıyorum. Bu sırrı asla saklayamazdım. Sen biliyorsun..." Omuz silktim. "Ben ve koca ağzım."

Bir kez daha küçük, hüznü bir çıkardı ama acıdan hafifçe irkildi ve kalbim tekledi.

"Bu yırtıklara ne sebep oldu?" Tereddütle sordum, zalim kardeşimizin elinden olmaması için dua .

Gözleri karardı. "Kellan ve Callius." Durakladı ve bir an için devam edeceğini düşünmedim. "Beni koridorun aşağısına zincirlediler ve... sırtıma bir kırbaç indirdiler."

Finnian ve ben hızlı bir nefes aldık ve ellerim ağzımı kapatmak için havalandı.

"Ve yüzyıllık sırlar gün ışığına çıkarken, bunun ilk kez olmadığını da bilmelisin." Söyledikleri karşısında gözlerim dehşetle açıldı. "Ben çocukken salkım sarmaşıklardan düşmedim. Annen ben küçükken saç fırçasını kullandığım için Callius'a beni kırbaçlatmıştı. Sana yalan söylemek zorunda kaldığım için çok özür dilerim."

Birkaç dakika boyunca sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım. Annemin gerçekte ne kadar korkunç biri olduğunu fark ettiğimde iki yanımda yumruk oldu. Annem

Lia küçük bir *çocukken* saç fırçası kullanmak gibi küçük bir suç yüzünden kırbaçlanmıştı. Hiç şüphesiz kendi saçlarımı defalarca taramıştı. Lia ile aynı kanı paylaştığımı bilmek giderek dayanılmaz hale geliyordu.

Onun kadar zalim biri.

Kaşlarım çatılırken dişlerimin arasından "Onları öldüreceğim," diye tısladım.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi Lia. "Onlara güvenmiyorum. Kai zaten bana eziyet etmek için buradaydı. Bu üç erkeğin ön saflarda yer almasıyla Velyra'nın kaderi için endişeleniyorum ama asıl ikiniz için endişeleniyorum. Yollarına çıkmayın. Aptalca bir şey yapmayın."

Finnian endişeyle, "Lia, yaraların enfeksiyon kapıyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Benim için yapılabilecek hiçbir şey yok. ama siz ikiniz ne yaptığınız konusunda akıllı olmalısınız." Ne?

Tanrım, ciddiye. Lia pes ediyordu.

"bir şey yok da ne demek?!" Kesinlikle çok yüksek sesle bağırdım ama umursayacak durumda değildim.

"Avery, beni burada bırakmalısın."

"Hayır, hayır, kesinlikle yok. *Bunu* çözeceğim ama Veli'nin gelip bu yaraları tedavi etmesini . En azından enfeksiyondan kurtulabilir."

"Yardım aldığımı bilecekler," diye Lia, acı içinde hafifçe kamburunu çıkararak. "Gerçekten umurumda değil, Lia. Ölmene izin vermeyi reddediyorum. Özellikle de bir önlenebilir enfeksiyon!" Onu azarladım. " kısa zamanda döneceğim, Veli'yi de getireceğim. Lütfen bu arada ölme."

Lia kıs kıs güldü. "Elimden geleni yapacağım."

Finn Lia'nın eline uzandı ve nazıkçe sıktı. "Benim iki kız kardeşim var. Kim bilebilirdi ki?" diye şaka yaptı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum... sen Kai'den çok daha uygun bir varis olurdun."

Elini geri sıktı ve gülümsedi. "Teşekkürler, Finn."

"Gidelim Finn, enfeksiyonu yayılırken fazla zamanımız yok."

Sonra ikimiz koridordan aşağıya, zindanların girişine doğru koştuk.

Elianna

Finnian ve Avery'nin geldikleri yerden koridora doğru aceleyle ilerleyişlerini izledim ve beni bulduklarına ve şimdi beni kurtarmaya çalıştıklarına inanamadım. İkisinin haince bir eyleme karışmış olmasından duyduğum endişe beni ele geçirmekle tehdit etse de, bir tür gurur duymaktan kendimi alamadım.

Birdenbire ciğerlerimi ürpertici, ağır bir rahatlama nefesi terk etti, Ayak sesleri geldikleri yönün tersinden geliyordu. Nox'un tutulduğu odadan.

Bakışlarım, sadece birkaç meşalenin loş bir şekilde aydınlattığı ürkütücü zindan salonunun karanlığına döndüğünde, Kellan'ın figürü yavaşça gölgelerin arasından çıktığında panik boğazımı tıkadı.

"Siktir," diye fısıldadım, başım ağrıyan omuzlarımın arasına düşerken.

"Size de iyi akşamlar prenses." Bana hınzırca gülümserken ellerini ceplerine soktu. "Şimdi söyle bana, az önce prensin senin gerçek varis olduğuna dair ne dediğini duydum?"

Kıkırdaması boş salonda yankılanırken midem acı dolu düğümlerle doldu.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

LUKAS'IN ÖNÜNDEN KOŞARAK GEÇTİK ve ona her şeyi daha sonra açıklayacağımıza söz verdik, merdivenlerden yukarı çıkıp zindanın hâlâ korunmasız olan girişinden geçmeden hemen önce. İlk işimiz Veli'yi bulmak ve Lia'ya yardım etmesi için ona yalvarmaktı.

Çırpılmış.

Onu *kırbaçladıklarına* inanamadım. Zalimce ve barbarcaydı. Onun için başka ne tür planları vardı? Kız kardeşim için? Onu tamamen öldürmeden önce işkencesini uzatmayı mı planlıyorlardı? Yoksa bu enfeksiyonun onu tüketmesini mi istiyorlardı? En ufak bir düşünce bile midemi bulandırıyor.

"Veli'yi nasıl bulacağız bu alemde? Nerede yaşadığını bile bilmiyoruz! Zaten neredeyse hiç görülmedi," diye söylendi Finnian. nefes nefese kalmış, avluda koşarken bir kez daha bana yetişmeye çalışıyordu.

"Ne kadar zor ki? Eminim buralarda bir yerdedir."

Veli, annemiz şifacıları yasakladığı için on yıllardır kalede fiziksel olarak çalışmıyordu ama yakın zamanda birilerinin onu görmüş olabileceğini düşündüm. Babam hastalandığında ona yardım etmek için her zaman gizlice içeri girerdi ve şimdi onu neyin öldürdüğünü neden bir türlü anlayamadığı daha iyi anlaşılıyordu.

Kalenin ana girişindeki fuayede dolaşırken nefesimi tutmaya çalıştım. Kai'nin düğünü için süslemeler sergilenmeye başlanmıştı bile. Personel her detayın kusursuz görünmesini sağlamak için yorulmadan çalışıyordu.

Titizlikle düzenlenmiş süslemelerden tertemiz mermer zeminlere kadar her şey mükemmeldi. Daha sonra personel kanadına giden sarmal merdivenlerden aşağı doğru döndük.

"Prenses Avery ve Prens Finnian! Sizi burada görmek ne güzel," diye seslendi köşeden dostça bir ses. Bedenimi çevirdiğimde onun hizmetçilerden olduğunu gördüm.

"Merhaba!" Onu neşeyle selamladım. "Çok özür dilerim. İsminizden emin değilim."

Bana nazık, sıkı bir gülümseme verdi. "Lillian, Prenses. Benim adım Lillian. Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Lillian benim görünüyordu, ama yine de çoğu fae öyleydi, çünkü yaşlanmamız hayatımızın ikinci on yılında neredeyse durmuştu. Yine de benim yaşımdaki birinin ruhuna sahipti, yüzden onunla çalışabilirdim.

"Merhaba Lillian, seninle resmen tanıştığıma çok memnun oldum. Bu benim kardeşim, Prens Finnian." Finn'e elimle işaret ettim, o da ona reverans yaptı. "Merak ediyorum da Birini bulmamıza yardım edebilirsin. Veli. Eskiden burada çalışan bir şifacı ve yardıma ihtiyaç duyulduğunda ya da sadece meraklı olduğunda sık sık etrafta dolaşırken görülüyor."

Gözleri Finn ve benim aramda gidip geliyordu. "Özür dilerim hanımefendi. Yani Prenses! Veli'yi haftalardır görmedim. Ki'den beri-" Tereddüt etti. "Babanın vefatından beri değil. Kaybınız için çok üzgünüm. Bu diyardaki herkes tarafından hissedilen önemli bir kayıp Prenses Avery."

Kahretsin. Veli babama yardım etmeye çalıştığından beri buraya gelmemişti. Kai ve diğerleri ona da bir şey mi yapmıştı? Yoksa bir şey olduğundan şüphelendiğinde kaçıyor muydu?

"teşekkür ederim, Lillian. Ve lütfen bana Avery de." Ona gülümsedim. "Söylesene, Veli'nin nerede yaşadığını biliyor musun?" Masumca sordum.

"Başı dertte mi?" Lillian bana dikkatle baktı, sanki daha fazlasını sormak istiyordu ama haddini biliyordu.

"Hayır, hayır, elbette değil. Sadece onunla konuşmayı çok istiyorum. Kendisi babamın yakın bir arkadaşıydı ve ona birkaç sorum olacaktı."

Kelimeler ağzımdan anda pişman oldum. İnandırıcı bile değildi. Veli'nin arkadaşı yoktu.

Çocukken beni korkuturdu ama babam onu hep sevdi. Ya da belki de ondan da korkuyordum. Ama o başka hiç kimsenin yapamadığı gibi iyileşebiliyordu. Normalde bir fae için iyileşmesi haftalar sürecek yaraları o bir ya da iki günde iyileştirebiliyordu. Sanki sihirli bir dokunuşu varmış gibiydi. Söylentilere göre diğer

Isla'nın çevresindeki şifacılar ondan kurslar ve dersler talep etmişler ama onun cevabı hep aynı olmuş.

Bu da "siktir git" demekti.

Finnian bana aptalmışım gibi baktı. Bunun için ona kızamadım bile.

"Tamam, A-Avery," diye kekeleyerek adımını söyledi. "Rıhtımın aşağısında birçok kez görülmüş. Gerçekte nerede yaşadığını kimse bilmiyor ama o bölgede olduğunu tahmin ediyorum."

Rıhtım. Orası şehrin yarısıydı. Neredeyse hiç izin verilmeyen şehir. Hemen kaybolurdum. Finn'e baktım ve o da yenilgiyle omuz silkti.

"Çok teşekkür ederim, Leydi Lillian." Dönecektim ama o önümden çekip gitti.

", ben hanımefendi değilim. Ben sadece bir hizmetçiyim."

"Siz bir dışısınız, değil mi?" diye sordum ama Finn'le bana bir kez daha baktı, kaşları sanki bizi incelemeye çalışıyormuş gibi çatıktı. Ona doğru eğildim. "Kendinizi asla sadece bir hizmetçi olarak tanımlamayın. A Bir insanın unvanı, karakterinin derinliklerini tanımlamaz. Ayrıca, bence çok güzelsiniz. Yani benim için bir Leydi'siniz." Göz kırptım, o da göz kırptı.

"Sen diğerlerinden farklısın," dedi sessizce.

"Evet, eğer kardeşimiz Kai ile talihsiz bir karşılaşma yaşadıysanız, onun adına özür dilerim."

Bir kez daha etrafından dolaşmak istedim ama o yine konuştu.

"Vardiyamdan on dakika sonra ayrılıyorum ve eğer ihtiyacın olursa sana şehirde rehberlik etmek isterim." Kaşlarım soru sorarcasına ona doğru kalktı.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim. Bakışmalarınıza bakarak yolunuzu bilmediğinizi düşünmüştüm ama belli ki kalenin arabalarından birine binebilirsiniz."

Finn'e baktım ve başımı salladım. "Bunu çok isteriz," dedi Finn gözlerini benden ayırmadan.

"Elbette. Eşyalarımı toplayayım ve on dakika içinde sizinle kale kapısında buluşalım," diye cevap verdi, şaşkınlıkla ve ses tonunun altında tam olarak belirleyemediğim başka bir şeyle.

Lillian akşam için ayrılmak üzere eşyalarını toplamaya giderken, Finn ve ben personelin dolaplarından birine koştuk ve umutsuzca kim olduğumuzu gizlemeye yardımcı olacak giysiler aradık. İkimiz için de çok büyük olan iki pelerin bulduk ama işimizi göreceklerdi.

Kirli kahverengi pelerini zaten kirli olan elbisemin üzerine örttüm ve Finn'le birlikte onu geçitte karşılamak için şatoya doğru gizlice ilerlerken kapüşonu başıma geçirdim.

Siperin girişinde devriye muhafızları fark ettiğimizde sütunlara ulaşmıştık.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Kırpiklerini kırıştırarak bundan kurtulamazsın, ha?" Elimi savurdum ve koluna bir yumruk attım.

"Hava karanlık. Belki zamanlamayı doğru yaparsak onları gizlice geçebiliriz," dedim, kendim de buna ikna olmamıştım.

"Bize çok fazla kredi veriyorsunuz. Biz Lia değiliz." Ağrıyan kolunu ovuşturdu.

"Hayır, değiliz. Ancak, bize güveniyor, bu yüzden bu işi yapmamız gerekiyor."

Gece gökyüzünün karanlığında dört kez ileri geri devriye gezen muhafızları izledik.

"Üç kadar sayınca harekete geçiyoruz ve her biri kapı girişine arkasını döndüğünde kaçıyoruz," dedim ve o da ani bir baş karşılık verdi. Bunun üzerine muhafızlar ters yöne doğru döndüler.

sırtları bize dönüktü. "Kahretsin, şimdi!" Çömeldiğim yerden kalkıp mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıya doğru koşarken fısıltıyla bağırdım. Finn de hemen arkamdan geldi.

Tüm bu süre boyunca gözlerimi onlardan ayırmadım ve ikisi de ayağa kalkar kalkmaz kapının yanından geçip görüş alanlarından çıktım. Finnian bir homurtu çıkararak yarı üstüme, yere düştü.

Ayağa fırladı ve agresif bir şekilde beni işaret etti. "Üç kadar sayacağım demiştin! Üç Avery! Bir bile demedin!"

Şikâyet etmeyi bıraktığında ayağa kalkmama yardım etti. "Sakin ol, buraya geldik, değil mi?"

Muhafızların mırıltıları bize doğru yankılandı ve bizi geçidin yan kulesinin arkasına atlamaya zorladı. Görüş alanından çıktıktan sonra, "İyi akşamlar hanımefendi" dediklerini duyduk.

"Teşekkür ederim, beyler."

Lillian. Tanrılara şükürler olsun.

Kemerli kapıdan içeri girdi ve etrafına göz gezdirdi.

"Şşşt," diye tısladım, dikkatini zar zor çektim. "Psst, Lillian! Buraya gel."

Bize döndü ve gözleri büyüdü. "Siz ikiniz yerde ne yapıyorsunuz? Ve bunlar... bunlar personelin dolabındaki pelerinler mi?" Kollarını kavuşturdu. "Ha, insanlar sadece onları arıyordu."

"Ah," dedim diz çöktüğüm yerden kalkıp ona doğru yürürken. "Elbette onları iade edeceğiz." Ona garip bir gülümseme verdim. "Şimdi bize yolu gösterin Leydi Lillian."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Siz ikiniz neden gizlice dolaşıyorsunuz ki?" Ona şöyle bir baktım ve yüzü bembeyaz kesildi, "Çok özür dilerim, bu kesinlikle beni ilgilendirmez."

Ben de ona temkinli bir şekilde bakarken kaşlarım çatıldı. "Annemiz Veli'den pek hoşlanmaz," diye araya girdi Finn.

"Annenin hiçbir şifacıdan hoşlanmadığı söyleniyor," diye araya girdi Lillian. Finn'in gözleri hafifçe parlarken yanakları kızardı. "Özür dilerim Prens. Bu benim haddime değildi."

"Hayır, haklısınız. Ve bu yüzden nereye gittiğimizi bilmesini istemiyoruz, bu yüzden bunu aramızda tutarsan çok memnun oluruz," diye ekledi Finn, her kelimenin arasına küçük bir tehdit yerleştirerek.

"Elbette, tek kelime etmeyeceğim." Ayaklarının üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden şehre doğru ilerlemeden hemen önce bakışları vücutlarımızda bir aşağı bir yukarı gezindi. Gecenin ötesine doğru onu takip etmekten başka seçeneğimiz yoktu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kellan

Tabii ki ELIANNA, prens ve prensesin konuştukları hakkında tek kelime bile etmedi. İçinde bulunduğu acınası haliyle bana sadece güldü ve gözümün önünden uzaklaşarak harap olmuş sırtını bana gösterdi. Hücrenin kapısını menteşelerinden sökmek ve onu tekrar kırbaçlamak istedim.

Varis mi? *Velyra*'nın varisi *mi*? Bu da ne demek oluyor? Elianna gerçek kraliçe ? Kral Jameson'ın ilk doğan çocuğu olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı. Aslında bu, onunla ilgili önceki tüm sorularımı açıklıyordu. Kral onu diğerlerinden üstün tutuyordu. Kraliçe onu kesinlikle hor görüyordu. Lukas onu kendi eti ve kanıymış gibi korur ve savunurdu... ve kralın güvendiği tek kişi oydu.

Tanrıların annesi, ne kabus ama.

Kale kapılarının ötesine fırladım ve doğruca ikinci adamım Vincent'in olduğunu bildiğim varoşlara yöneldim.

Evergreen Belle'in ötesindeki tavernalardan birine girdim ve Vin'in barda kucağında kılıflı bir kadın olduğunu gördüm. Arkasından yaklaştım ve omzunu tuttum.

"Evet, Kaptan! Bu gece sizi burada göreceğimi sanmıyordum," dedi bana, sarhoş kadının boynunu, boynunu yalayana kadar yalamadan hemen önce. dili çenesiyle buluştu. Rahatsız edici bir kıkırdamaya zorladı.

"Onu yere bırak, Vin. Konuşmamız gereken bir iş var."

Bana şaşkın şaşkın baktı ve eliyle onu işaret etti. "Şaka yapıyorsun. Değil mi?"

"Hayır. Onu yere bırak. Arkada bir masa tutacağım. Eğer fahişe değilse, döndüğünde burada olacak."

Kaşlarını çatarak cevap verdi, bu da onun gerçekten bir fahişe olduğunu ve birkaç dakika içinde bir sonraki tura geçeceğini doğruladı.

"Geri döneceğim aşkım." Onu kucağına alıp çamur ve alazla kaplı zemine içini çekti. Kız sinirli bir nefes verdi ve hemen ayağa kalktı.

Kıkırdadım. "Onlar bir düzine bakır para, Vin. Tam anlamıyla. Daha sonra caddenin karşısındaki Evergreen'e gidebiliriz."

"Her neyse," diye homurdanarak beni meyhanenin arka tarafına kadar takip etti.

Odanın arka tarafındaki gölgelerin arasına gizlenmiş bir kabine oturduk. Barmen her birimize birer bardak bira verdikten sonra Vin bana döndü. "Bu ne hakkında?"

"Elianna," diye itiraf ettim yudumlarken.

Yüzünü buruşturdu. "Bu kaltakla işin hâlâ bitmedi mi? Buraya döndüğümüzde onu öldüreceğini."

"Evet, kesinlikle ceza aldı ama henüz sona yaklaşmadı. Ama planlar değişti. Onu öldürmeyeceğiz."

Gülümsemesi duraksadı. "Yine mi geldin?"

Ona doğru eğildim ve çevremizde herhangi bir kulak ya da göz olmadığından emin oldum. "O *varis*. Krallığın gerçek varisi. Krallığın Kral Jameson Valderre'nin ilk doğan kızı ve çocuğu. Bu yüzden bu kadar çok tercih ediliyordu. Bu yüzden kraliçe ondan nefret ediyor. İşte tam da bu yüzden onu hayatta tutmam gerekiyor."

Vincent gözlerini kırıştırtarak birkaç dakika bana baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. İğrenç derecede yüksek kahkahalar.

"Bunun neresi komik anlamıyorum," dedim dişlerimin arasından. "Kaptan, az önce kendinizi duydunuz mu?" diye gülerek devam etti. "Elianna Solus merhum *kralın* kızı mı? Ciddi misiniz siz? Buna inanıyor musun?" Yüzümdeki alaycı ifadeyi görünce kahkahası nihayet durdu.

"Prens ve prensesin ağzından duyduğumu düşünürsek, evet. Buna kesinlikle inanıyorum."

"Ne?" diye ağzı açık kaldı, yudumlarken kupasına boğuldu.

"Dikkatini çektiğime sevindim, seni aptal. Zindandaydım. Arka taraftan girdim, bilirsin, tünellerden, sesler duyduğumda

hücrelerden geliyordu. Karanlıkta saklandım ve dinledim. Avery ve Finnian Elianna'yı bulmuş. Yaralarını iyileştirmek için bir şifacı bulmayı planlıyorlar ki bu pek de umurumda değil. Artık ona canlı ihtiyacım olduğu için uğraşmam gereken daha az saçmalık var ama *onun* nasıl varis olduğundan ya da Kai'nin yerine varis olması gerektiğinden bahsettiler."

Bana şaşkın şaşkın baktı, ben de devam ettim. "Kraliçeyi onu hayatta tutmaya ikna etmem gerek. Böylece onunla evlenebilirim. Sonra da o çürümüş küçük boktan prensi öldürebiliriz..."

"Ve tahtı al," diye benim yerime bitirdi.

Hınzır bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Kesinlikle." "Mükemmel plan, Kaptan!"

diye gürledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Asla işe yaramayacak."

Biramı bardağıma geri tükürdüm ve başımı ona doğru çevirdim. "Peki neden?" Ani sıvı cesareti karşısında sinirlenerek havladım.

"Kraliçe onun yaşamasına neden izin versin ki?" diye sordu.

"Kendimi ve kraliyete olan sadakatimi kanıtladım. Ben sadece Elianna'nın benimle bir hayat yaşamasının ölümünden daha kötü bir kader olacağına onu ikna et. Bu noktada durum gerçekten de böyle olabilir." Bir yudum daha alırken omuz silktim. "Birkaç varis çıkarmasını sağlayacağım ve sonra ondan kurtulacağım,

"

Bana bilmiş bilmiş baktı. "Sadece kral olmak neden Kral'ın Lordu *olasın* ki?" Kıkırdadı.

"Bunun şerefine." Kupalarımızı kaldırıp Velyra'nın yeni geleceğine kadeh kaldırırken sııttım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Avery

Ay ışığının örtüsü altında Isla'nın kalabalık sokaklarında dolaştık. Önümüzden geçen herkese ve her şeye aval aval bakmaktan kendimi . Şehri hiç bu kadar dolu, bu kadar *canlı* görmemiştim. Buna hiç izin verilmemişti.

Şehrin manzaraları, kokuları ve sesleri ruhumu içten içe aydınlattı. Buna bayıldım. Fae'ler her yerdeydi; eğleniyor, sokaklarda savaşıyor, takas yapıyor, aileleriyle birlikte yürüyorlardı. Dönülen her köşede eşsiz bir manzara vardı ve

Isla'nın sunduğu her şeyin manzarasını.

" kapat Avery, burada neyin havada kaldığını bilmiyorsun," diye şaka yaptı Finn, gözümün takıldığı her şey karşısında ağzımın açık kaldığını fark ettiğimde. Hemen kapattım.

"Neredeyse . Hemen şu köşeyi dönünce," dedi Lillian, biz sokaklarda ilerlerken.

Tuğla yolun sonundaki dolambaçlı virajdan döndüğümüzde, manzara Vayr Denizi'nde yer alan rıhtımlara doğru açıldı. Uzaktan gelen küçük dalgaların sesi, hareketli sokakların yankılarını .

"Nerede yaşadığından emin değilim," diye araya girdi Lillian, transımı bozarak. "Ama eminim etrafa sorabiliriz."

"Bizi buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim." Onun elini tuttum. "Artık tek başımıza ilerlememiz gerekecek. Bunun için çok minnettarız. Ve sessizliğiniz için."

Bana göz kırptı, biraz şaşkın görünüyordu ve etrafına bakındı. "Tabii ki. Sadece burada dikkatli ol... İnsanlar pek dost canlısı değil."

Ona başımı salladım ve o da bizden uzaklaşarak kalabalık caddelere doğru geri döndü.

Finn'e döndüm. "Şimdi ne olacak?"

"Bunu *bana* mı soruyorsun?! Bu senin planındı!"

"Oh, tanrılar aşkına. İyi! Etrafa soracağım."

"Madem ne yapacağını bilmiyordun, zaman neden onu gönderdin?" diye fısıldadı.

"Bir şeyler ters gidiyordu," diye itiraf ettim.

"Kahretsin Avery, yeterince nazikti! Muhtemelen gergindi.

Ne de olsa ondan *kraliçeden* bir sır saklamasını istedik."

Onu başından savdım ve doğru bir adım attım. Buradaki insanlar, sadece birkaç sokak ötedeki diğerlerine göre çok daha az varlıklı görünüyordu. Pislik içindeydiler; bazıları kaldırımlarda oturmuş, ellerinde fincanlarla para istiyorlardı.

Kimliğimi elimden geldiğince gizlemeye çalışarak kapüşonumu sıkıca kavradım ve kaldırımda bir binaya yaslanmış oturan yaşlı görünümlü bir erkeğe eğildim.

"Affedersiniz, efendim? Nerede olduğunu bilebileceğinizi umuyordum-"

"Ya para verirsin ya da , bayan," diye sayısız çürümüş dişinin arasından bana bağırdı.

Ona bakmaya devam ederken nutkum tutulmuş bir halde geri sıçradım. Elim dilenciye işaret etmek ve benimle bu şekilde konuştuğu için onu azarlamak için havaya kalkmıştı ki Finn bileğimden tuttu ve beni çekerek sokağın aşağısına doğru sürükledi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" fısıldadı kulağıma endişeyle, beni erkekten uzaklaştırırken.

"Belki de geri dönüp gün ışığında tekrar denemeliyiz," diye cevap verdim ve düşüncelerim beni ele geçirince durakladım. "Hayır. Hayır, bunu yapamayız. Lia'nın gün ışıyana kadar vakti olmayabilir."

Bakışlarım denize açılan caddeyi takip ediyor, çalışan birkaç rıhtım işçisini gözlemliyordu. Suyu doğru tek bir adım attım ki tam önümüzde *beliren* kapüşonlu bir figür ikimizi de olduğumuz yerde dondurdu. Elimi tutmak için uzandı ve ay ışığının altında parıldayan menekşe rengi, pençe gibi tırnakları olan ince parmakları görünce dehşet içinde geri çekildim.

Figürün pelerininin içine bakmak için bakışlarımı kaldırdığımda, saldırganın diğer eli kukulemayı hafifçe geri çekti ve altın ve mor iki halkayla çevrili derinliksiz göz bebeklerini ortaya çıkardı.

Veli.

"Allah Allah, Veli," diye .

Eli bileğimi tutmaya devam ederken gözlerini ikimize de dikti. "Siz ikinizin burada ne işi var? Kokunuzu bir mil öteden alabiliyorum."

Bu endişe vericiydi.

"Um, seni arıyordum." Her kelimeyi uzatarak söyledim.

Kaşlarını kaldırdı ve etrafımıza göz gezdirdi. "Sizi aptallar. Gelin bakalım. Hepimizi öldürtmeden önce gel."

Veli'yi İsla'nın binaları arasındaki karanlık sokaklarda endişeyle takip ettik, içlerinde sarhoş bir şekilde sızmış olan hem erkek hem de kadınlara basmaya dikkat ettik. En azından ben sızmış olmalarını umuyordum.

Sokaklar sidik ve viski kokuyordu. Finn'e döndüm, o da en az benim kadar mahcup görünüyordu.

"Burada mı yaşıyorsun Veli?" diye sordum ama beni susturarak cevap verdi.

Veli sonunda bir ara sokağın ortasında durdu ve pelerininin içine uzanıp kemikten oyulmuş bir anahtar çıkardı. Sonra karanlık tuğlalara bir el salladı ve bir kapı cisimleşti, beni doğru gördüğümünden ve bunun sadece ay ışığı altında bir numara olmadığından emin olmak için tekrar tekrar göz kırpmaya zorladı. Kapıyı kabaca açmaya başlamasını huşu içinde izledik. anahtarı kapı kolunda salladı. Kilidin tıklama sesi küçük sokakta .

"Bu alemde ne var?" Fısıldadım.

Küçük kapı açıldı ve Veli eğilip içeri koştu. Peşinden gitmekten başka çaremiz yoktu.

Veli'nin evi en hafif tabirle çok... ilginçti. Yüzlerce farklı bitki türü saksılara yerleştirilmiş ve raflara, masalara yayılmış, hatta karanlık ve ürkütücü mekânının tavanına asılmıştı. Antik görünümlü kitaplar

Hemen hemen her yüzeye serpiştirilmişti ve ana yaşam alanının uzak köşesinde, altında ateş yanan bir kazan .

"Veli, ateşi yanık bırakmak akıllıca değil, eğer..." Bakışları içime işlerken sanki ruhumu delip geçiyormuş gibi hissediyordum. "Ev," diye bir yudumda bitirdim.

"Küçük Prenses Avery, hâlâ kendi işine bakmıyor," diye tısladı. Finnian yüksek sesle bir kakhaha attı ve benim de gözlerimi devirmemi sağladı.

Boydan boya uzanan pelerininin başlığını geriye atarak beline kadar inen gümüş rengi saçlarını ortaya çıkardı. Sıra dışı gözleri zar zor alanı delip geçti. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Özellikle de günün bu saatinde.

Gece."

"Seni aradığımızı söylediğimde dürüst davranıyordum. ?"

Bana dikkatle baktı. "Baban öldü. Artık Isla Kalesi'nde bana ihtiyaç yok."

Kralın ölümünden bu kadar rahat bahsetmesi içimde bir öfke kıvılcımını ateşledi. "Babam seni *arkadaşı* olarak görüyordu Veli. Bunca yıldır seni neden bu kadar yakınında tuttu sanıyorsun?"

Alay etti. "Psikopat annen şifacıların çoğunu sürgüne gönderdiğinde onu hayatta tutmak için."

"Sana güvendi," dedim sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda konuşma genç prenses," diye tersledi uzun tırnaklarıyla beni işaret ederken. "Şimdi, size yardımcı olabilirim? Eğer sadece anılarınızı tazelemek içinse, sizden gitmenizi istemek ."

Finn çıktı. "Bu Lia. Yardımına ihtiyacı var. Bir şifacıya ihtiyacı var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elianna mı?" Finn başıyla onayladı.

"Nerede o? Ne oldu?"

"Ağır yaralı ve şu anda kale zindanlarında kilitli.

Yaraları enfeksiyon kapmış. Tedavi edilmezlerse ölecek."

"Zindanlar mı dedin? Kral gittiğine göre annen sonunda ona karşı harekete geçmiş gibi görünüyor," dedi yüzümüze bakmadan.

"Biliyor musun?" Tereddütle sordum.

Sonra döndü. "Oh, Elianna'nın doğduğu günden beri biliyorum.

Ve kendi annesinin trajik ölümü."

"Babamız size anlattı mı?" Ben sordum.

"Hayır, ama gerek yoktu. İyileşme odasına geri döndüğümde Ertesi sabah, saray ölüm kokuyordu ama aynı zamanda yaşam kokuyordu. Yeni bir hayat. Biraz bunaltıcıydı. Baban o gece beni gönderdi ama nedenini söylemeyi reddetti. Ertesi gün onu nihayet gördüğümde ne olduğunu anladım. Bebeğin kokusu babaninkine benziyordu ama onunki çok daha erkeksi ve misk kokusuyla baskındı. Vanilya-tatlı ve sıcak. Ve sonra başka bir koku ortaya çıktı. Gardenias-güzel, saf ve güçlü."

Veli devam ederken ağzım bir anda açıldı ve parmaklarım ağzımı kapatmaya çalıştı: "O haftanın ilerleyen günlerinde bir şifacının kaybolduğu söylentisi yayıldı." İçini çekti. "O benim arkadaşımdı, Ophelia. Her zaman çiçek kokusu taşırdı ve ayrıca hamileydi ama babasının kim olduğunu kimseye söylemezdi. Söylemediğini söyledi. biliyorum." Veli omuz silkti. "Kraliçe şifacıları görevden almaya başlayınca anladım ama babana hiç söylemedim. Yine de yıllar boyunca o küçük yavruyu ne kadar çok sevdiğini gördüm. Ve bunu saklamakta ne kadar kötü olduğunu da."

Konuşması sırasında odada volta atan Finnian'ı izledim, söylediği her kelimededen sonra daha endişeli görünüyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Lia'nın kokusunun babamızınkine benzerliğini nasıl fark etmemiştim? Her fae kendine özgü bir kokuyla doğarken, biz genellikle akrabalarımızdan notalar alırdık.

Finn'in gezintisi Veli'nin çok sayıdaki kitap rafından birinin önünde durdu. Siyah boyalı raflardan birinde sergilenen, cilalanmış ilginç görünümlü bir kafatasına dokunmak için elini kaldırdı.

"Dokunma ona!" Veli çığlık attı ve göz açıp kapayıncaya kadar onun *önünde*, rafın *önünde* .

Finnian bir çığlıkla geri sıçradı: "Tanrılar!" Veli'nin dudağı küçük bir hırıltıyla geriye kıvrılırken nefes alış verişi ağırlaştı. "Veli, bunu nasıl... nasıl yaptın?!"

"Eşyalarımı dokunma," diye emretti ona, kazana doğru yürürken.

İkimizin de gözleri, küçük, gizli apartmanında dolaşırken onu takip etti. "Veli," diye fısıldadım, ama o beni duymazdan geldi. "Veli, az önce yaptığın şey imkânsızdı. Bunu nasıl yaptın? Bir saniyeden kısa bir sürede önce benim önümde, sonra da onun önündeydin. Fae'ler *o kadar* hızlı değildir. Ve sonra kapı! Bir an yoktu ve sonra ortaya çıktı. Bunun bir ışık oyunu olduğunu düşündüm."

"Ugh," diye homurdandı gözlerini devirirken. "Siz ikiniz her zaman sorun oldunuz, bunu biliyor muydunuz?"

Kollarımı kavuşturdum ve ona bilmiş bir bakış attım, ama Finn hala kendi derisinden sürünerek çıkmak istiyormuş görünüyordu.

"Ben Fae değilim," diye açıkladı, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Şifacı da değilim. En azından geleneksel anlamda."

"Ne demek istediğinizi anlamadım. Buçukluk musun? Kulaklarını gördüm."

Elini yavaşça kaldırdı ve gümüş buklelerini, sahip olduğunu bildiğim sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. Pençe parmaklarını sallayınca kulağı değişti; ucu kayboldu ve şimdi yuvarlaktı.

Finn yüksek sesle bir nefes verdi. "Bir cadı!" diye bağırdı ve kapıya doğru koşarken kitap yığınlarına takılarak kapıya yöneldi.

Veli elini bir kez daha, bu kez ona salladı ve kapı *ortadan kayboldu*.

"Aman Tanrım!" Ona döndüğümde gözlerim huşu içinde parladı. "Sen gerçekten bir cadısın."

Kollarını kavuşturarak, "Ben büyücüyü tercih ederim, teşekkür ederim," dedi. "Ben Elora Meclisi'nden geliyorum."

Ona göz kırptım. "Elora Meclisi'nin soyu tükeneli... yüzyıllar oldu, değil mi?"

Veli çok uzun, menekşe rengi tırnaklarını karıştırdı. İrisindeki parlak mor halkayla uyumlu olduklarını şimdi fark ettim. "Çoğumuz, evet. Bu muhtemelen sana hiç anlatmayacağım başka bir zamanın hikâyesi." Cevap olarak ona sinirli bir nefes verdim. "Elianna'nın yaraları enfeksiyon kaptıysa acele etmeliyiz. Beni ona götürün," dedi ve odanın içinde dolaşarak birkaç şişe daha aldı ve bitkilerden yaprak toplayarak pelerininin ceplerine soktu.

Veli elini havada ikinci kez salladı ve kapı Finnian'ın önünde yeniden belirdi. Boğazından duyulabilir bir yutkunma sesi çıktı - ikimiz de daha önce *gerçek* büyüünün kullanıldığını görmemiştik.

Veli'nin evinden çıkmak için çaresizce kapıya doğru koştu ve biz de onu yakından takip ettik.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Elianna

Avery ve Finn buraya gelip beni bulalı ne kadar olmuştu? Artık takip edemiyordum. Zindanlar yerin o kadar altındaydı ki, muhtemelen bir daha asla güneş ışığı göremeyecektim.

Göğsümdeki açık yaraya bakmaya çalıştım. Enfeksiyondan irin benzeri sarı bir madde oluşmuş ve yaralarımaya yayılmıştı. Vücudumu düzeltmeye çalıştım ve irkildim.

"Mükemmel," diye fısıldadım kendi kendime.

Aşağıda benimle birlikte başka kimse olmadığı için gömleğimi ters çevirerek önümden çok arkamı örtmeye çalışmışım. Yine de faydasızdı. Hücrenin kırı ve pisliği yaralarımaya çoktan işlemişti.

Birden fazla fısıltı ve koşuşturan ayak sesleri zindan koridorunu doldurdu, ama kim olduğunu görmek için küçük bankta kambur oturduğum yerden bedenimi zorlukla hareket ettirebildim.

"İşte " Avery'nin sesi hücre kapısından yankılandı. "Aman Tanrım, Lia! Uyanık mısın?"

"Zar zor," diye . Bakışlarım kapıya yöneldi ve Veli'nin yanlarında durduğunu görünce şaşırdım. "İyi akşamlar Veli."

Alay etti. "Bu sefer kendine ne yaptın, Elianna?" Oh, evet. Bu açıkça benim yaptığım bir şeydi.

"Her zamanki gibi, sanırım."

"Hm," diye mırıldandı. "Yürüyebilir misin?"

"Hayır, zar zor oturabiliyor!" Finn araya girdi.

"Hiçbiriniz anahtarın nerede olduğunu bilmiyorsanız, bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedim titreyen, zayıf bir sesle ve sabitlemeye çalıştım. Ses tellerimden çıkan her gümbürtü, sanki küçük uğultu derime gömülü her bir dilimi etkiliyormuş gibi vücuduma ağırlar gönderiyordu.

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi Avery temkinli bir şekilde.

Gözlerim tekrar onlara kaymıştı ki, birden Veli göründü Hücrenin içinde.

"Ne-" Çığlığım sert bir öksürükle sona ererken, ani hareketle içimi parçalayan acıya rağmen eğildim. "Veli! Sen nasıl..."

"Saçmalık için zaman yok. Arkanızı dönün," diye emretti ve korkunç tırnaklarını havada döndürerek bir daire çizmesini işaret etti.

Saçmalık. Sanki kilitli bir kapıdan nasıl olup da atladığını sorgulamam iyi bir sorudan başka bir şeymiş gibi.

Beni incelemeye başlarken yakınıma eğildi. Onu merakla izledim ve sonra gözlerim onunkilere takıldı. Celan Köyü'ndeki kocakarının gözlerinin neden bu kadar ürkütücü derecede tanıdık geldiğini anladığımda çenem açıldı.

"Sen bir cadı mısın?" Sessiz bir tonda sordum.

Avery ve Finnian hücre parmaklıklarının arkasından hep bir , "Büyücü," diye seslendiler.

Veli onlara gözlerini devirdi ve sonra bana baktı. "Gömleğini çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın? Bütün gece bekleyemem."

Kollarımı kaldırmak istedim ama acı dayanılmaz hale getirmişti. Veli ellerini kaldırıp nazikçe omuzlarıma koydu, birinden diğerine ve göğsüme doğru kıvrılan kesikten kaçınmaya dikkat etti. "Tanrıların annesi, sana ne yaptılar..." dedi, sesi neredeyse endişeli çıkıyordu. "İzin ver Ben."

Parçalanmış tişörtümün kalıntılarını yavaşça aşağı indirdi, önünü göğüslerime doğru tutarken mahvolmuş etimi ortaya çıkardı. Avery'nin elleri Şok içinde ağzına doğru uçtu ve Finn tenimin daha fazla kısmı ortaya çıkınca bakışlarını derhal kaçırdı.

"Bu biraz rahatsız edici olacak," diye uyardı.

Sanki şu anda olduğumdan daha "rahatsız" olabilirmişim gibi sert bir kahkaha attım.

Veli elini cebine atıp tuhaf görünümlü bir yaprak ve bir kutu merhem çıkardı.

"Bunu çiğne. Acına iyi gelecektir." Koyu, turuncu renkli yaprağı aldım ve ağzıma attım. Tadının kavun gibi olduğunu görünce şaşırdım. "Bu bir sedaeyo yaprağı, ağrı kesici doğal bir madde. Kraliçe birkaç on yıl önce sedaeyo eğrelti otlarının çoğunu yaktı ama ben küçük yapraklar yetiştiriyorum. el altında tutmak için evimdeki miktarlar. Vefatından önceki son birkaç aydır babanıza gizlice yaprak ."

Kralın babam olduğunu bildiğini itiraf ettiğinde hafifçe açıldı. "Kim söyledi sana?" Merhemi kalınca sürmesini izlerken sordum göğsümde.

"Hiç kimse. Baban tüm alemin görmesi için duygularını yüzüne yansıttı. Anneni tanırdım. Yetenekli bir şifacıydı. Ruhunun diyarı terk ettiği gün üzücü bir gündü."

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu. "Teşekkür . Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Menekşe ve altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Tıpkı ona benziyorsun. Gözlerin, eminim baban da sana söylemiştir. Onun saçları seninkilerden biraz koyuydu ama bana kalırsa sen de onun bir kopyası sayılırsın."

Tanrım, babamın neden sürekli öz annemi bana getirdiğine ve kraliçenin neden beni bu kadar yoğun bir şekilde hor gördüğüne şaşmamalı. Gerçekten de sürekli bir hatırlatıcıydım.

"Anlaşılan sen de onun gibi kokuyorsun," diye araya giren Avery kaşlarımı kaldırmama neden .

"Ablanın ağzı çok bozuk, biliyor musun?" Veli inledi. "Ah, biliyorum." Yumuşakça gülümsedim.

"Enfeksiyon düşündüğümde de kötü. Yaraların etrafındaki damarların çoktan siyaha dönmüş," diye araya girince gülümsemem azaldı.

Veli hücrenin etrafına bakındı ve köşede toplanmış birkaç zindan faresini fark etti ve onlara doğru ilerledi. Çılgılık atan bir tanesini yerden .

"Yapmak üzere olduğum şey... hakkında konuşamazsın. Anladınız mı?" onayladım ve o da kızıl saçlı kardeşlerime döndü. "Bu siz iki koca ağızlı için de geçerli."

Avery ve Finn fener ışığının altında doğruldular.

"Bu gece gördüklerimden sonra yapmak isteyeceğim son şey seni kızdırmak Veli. Bir bok söylemeyeceğim," diye kekeledi Finnian. Avery hemen başını salladı

anlaşma.

", " dedi kuru bir sesle.

Bir elini kalbimin üzerine koydu ve diğer eliyle kıpırdayan fareyi sıkmaya başladı. Birdenbire parmaklarının arasında soluk, mor bir parıltı yavaşça belirdi ve derime nüfuz etti.

Bu his tarif edilemezdi, sanki göğsümün içinde bir alev tutuşmuştu - ateşten değil, *buzdan* bir alev. Büyüsünün yoğun serinliğinin göğsümün ortasından her bir parmak ucuna kadar damarlarımda ilerlediğini hissedebiliyordum.

Büyü biraz rahatsızlığa neden oldu ama

çektığım acının yakınından bile geçmiyordu.

Gözlerimi onun elinden ayırdım ve *parlayan* gözleriyle karşılaştığımda neredeyse kendimi cadıdan geriye . Ne kadar uzun süre dayanırsa, o kadar yüksek sesle

Elindeki yaratık çığlık attı. Veli daha sonra elini bedenimden çekti ve gücünün soğukluğunun azaldığını hissettim.

Göğsüme baktığımda yaraların tamamen kapandığını ve parlak beyaz bir iz bıraktığını gördüm. "Nasıl yaptın?... Az önce ne oldu öyle?" Ona bön bön baktım ve sonra farenin şimdi avucunun içinde ağzından köpükler saçtığını fark ettim.

Yaratığı yüzüne yaklaştırdı ve dudak büktü. "Çok yazık," dedi başparmağıyla yaratığın boynunu kırıp vücudunun gevşemesine neden olurken. "Hastalık ve enfeksiyonu ortadan kaldırmanın tek yolu onu başka bir canlının içine yerleştirmektir," diye duyurdu bize.

Kapıya doğru baktım. Avery'nin dili tutulmuştu ve Finnian bayılabileceği gibi görünüyordu.

"Yara izleri için yapabileceğim bir şey yok. Vücudunla birlikte kalacaklar," dedi ve bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorladı.

"Teşekkür ," dedim ona, hâlâ şok içindeydim.

"Neden bunu kral için yapmadın?!" Avery arkasından bağırdı. Veli'nin böyle bir soruyu hafife almayacağını bildiğimden gözlerimi sıkıca kapatıp dudaklarımı büzdüm.

Veli onlara doğru döndü ve sonra bir kez daha hücre kapısının ötesinde, Avery'ye bir adım bile yaklaşmadan durdu. "Böyle aptalca sorular sormamanız akıllıca olur Prenses. Az önce Elianna için nasıl bir risk aldığımı biliyor musunuz?" Avery başını salladı. "Babanızın sorununun ne olduğunu tespit edemedim. Bu bir enfeksiyon değildi ve onu krallığımızda bilinen tüm zehirler için test ettim. Bir bok bulamadım. Kokusunu bile alamadım. Ve siz yine aptalca bir soru sormadan önce, evet. Cadıların duyuları daha da güçlüdür.

Fae'lerden daha fazla. Bu akşam şehirde kokunuzu aldığımı söylediğimde dürüst davranıyordum."

"Bu neden bir riskti? Ve neden benim için bunu göze aldın?" Kanlı gömleğimi bir kez daha üzerime sararak onlara doğru yürürken sordum.

Avery'den döndü, beni birkaç kez aşağı yukarı süzdü ve sonra iç geçirdi. "Kendimce sebeplerim var. Ancak, benim köken aldığım Elora Cadılar Meclisi yüzyıllardır dağılmış durumda. Sadece birkaçımız kaldık. Kayıp kız kardeşlerimle karşılaşmaktan kaçınmak istiyorum. Büyü akrabalarını çağırır, bilirsiniz."

Gözlerimi kırptım. "Sanırım bir tane gördüm," dedim ona hapishanemin parmaklıklarını tutarken. "Saklandığım . Bir insan köyünde. Bana bir bilmece geveliyordu ama gözlerini fark ettim. Seninkilere çok benziyorlardı... ama *farklıydılar*. Gözleri menekşe yerine kıvılcık halkalıydı. Ama altın rengi kalmıştı."

Veli kötü niyetli bir kıkırdama çıkardı. "Dur tahmin edeyim, bana benzemiyor muydu? Bir-" gibi görünüyordu.

"Kocakarı," diye kestim sözünü. "Evet, çok yaşlı görünüyordu. Sanki kemikleri her an toza dönüşecekmiş gibi... Ama onun yanında kendimi çok huzursuz hissettim."

"Bu kara büyü yüzünden olabilir," diye cevap verdi, beni şaşırtarak. "Bu yasak. Ya da zaten öyleydi. Meclisimizin artık... olmamasının ana nedeni de bu. Kara büyü pek çok kişiyi ele geçirdi; güç neredeyse sonsuz ama bunun bir bedeli var. Ama hata yapmayın, kırılabilir kemikler gibi görünseler de, alemimizdeki en güçlü varlıklardan bazılarıdır."

"Böyle bir güç istemiyor muydun?" Avery sordu ve Veli ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

Veli, Avery'nin bir tutam saçını tırnağının etrafında döndürdü. "Ben de denedim. Bana göre değildi, ebedi gençliğimi tercih ederim." Sırıttı.

"Az önce benim için yaptığın şey kara büyü müydü?"

Veli bana dönüp bakmadı. "Hayır. Yeteneklerimi kullanmamaya çalışıyorum çünkü bu sadece diğer cadıları bana çekiyor. Orada burada ufak tefek şeyler güvenlidir ama büyük bir güç risk taşır. Isla'daki hayatımı yüzyıllardır bir sır olarak sakladım ve öyle de kalmasını istiyorum. Benim gibi başkalarıyla iyi oynamam," diye tısladı ama söylemeyi reddettiği her şeyi okuyabiliyordum.

Köyde tanıştığım cadı gibi ürktücü olsa da Veli'nin iyi bir kalbi vardı. Şifacı olmayı seçtiyse öyle olmalıydı.

"Benim için yaptıklarına minnettarım."

"Lafını bile etme," dedi, ses tonunda ince bir tehdit vardı. "Görünmeden önce gitmem gerekiyor. Prens Kai'nin düğünü ve taç giyme töreni sokaklarda işler pek iyi gitmiyor. Kendinize iyi bakın," diye uyardı ve ben gözümü kırpma fırsat bulamadan ortadan kayboldu.

Çılgınlıktan olsa gerek kıkırdamaya başladım. "Siz ikiniz ne halt ?"

İkisi de endişeli görünüyordu. "Rıhtıma gittik. Bir hizmetçi Veli'nin orada yaşadığını ve bizi... bulduğunu söyledi. Görünüşe göre o delicesine yetenekli burnu sayesinde," dedi Avery.

"Şehre mi gittin? Hem *de gece vakti*? Hem de rıhtıma? Tanrım, bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Finnian keskin bir nefes verdi. "Seni kurtarmak içindi..."

İrkildim. "Özür dilerim. Teşekkür ederim. İkinize de çok teşekkür ederim." Bir an duraksadım ve sonra Kellan'ı hatırladım. "Kahretsin. Kellan biliyor!" Gözleri benimkilere kaydı. "Siz ikiniz buradayken koridorun sonundaki gölgelerde saklanıyordu. Gitmeniz gerekiyor. *Her şeyi* duydu."

"Ne?!" Avery'nin nefesi kesildi. Sonra koridorda işaret ettiğim yöne doğru baktı. "Göster kendini, Yüzbaşı Adler!"

Otorite kurma çabasına gülmemeye çalıştım. "Burada olduğunu sanmıyorum. Ama dikkatli olmalısın. Beni iyileştirmeyi planladığını biliyor ama kralla akraba olduğumu anladığında yüzündeki ifade... ne planlıyor olabileceği konusunda endişeliyim. O yüzden dikkatli ol, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Avery. "Geç oluyor. Gizlice odalarımıza dönmemiz gerekiyor ama en kısa zamanda geri geleceğiz!"

Ona nazıkçe gülümsedim. "Biliyorum. Güvenliğin her şeyden önce gelir, bu yüzden *dikkatli ol*. Ve Nyra'nın karnını benim için biraz okşa, tamam mı?"

Gülümsememe karşılık verdi ve başını salladı. Sonra zindanın girişine doğru geri yürüdüler.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jace

Lia'yı son gördüğümünden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Ayrıca, onun eski aşkı tarafından bağlanıp işkenceye uğramasını ve ardından Isla'ya, benden uzağa sürüklenip götürülmesini izlemek zorunda bırakıldığımdan beri.

Yüzüm nihayet birkaç gün önce iyileşmeye başlamıştı ama varlığımın geri kalanında bu yara izini taşıyacaktım. Ellecaster'daki koğuşumun yatak odasındaki aynada kendime bakıyor, bana bakan adamı zar zor tanıyordum. Saçlarım daha önce hiç izin vermediğim kadar uzamıştı ve sol kaş kemiğimin iç köşesinden başlayıp burnumun köprüsünden geçerek sağ gözümün hemen altında son bulan korkunç bir yara vardı. Aslında, lanet olası yüzümün tamamı.

Ancak bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü kendimde fark etmediğim ve beni en çok *korkutan* kısım aşık bir adam olduğum gerçeği idi.

Onun güvenliğinin belirsizliği beni oturup sürekli tepki verme ve saldırma ihtiyacı içinde zorladı. Ne pahasına olursa olsun umurumda değildi... Gerekirse onu geri almak için tüm kıtayı yakıp yıkabilirdim.

Elianna'ya karşı hissettiklerim sevgi ve hayranlığın ötesine geçti. duygular beni sürekli tüketti. Lia benim *her şeyimdi*. Evren ayaklarımın altında parçalanabilirdi, ama alem o kollarımdaysa, ihtiyacım olan her şeye sahip olurdum. Ve lanet olası bir aptal gibi çok geç olana kadar bunun farkına bile varmadım. Ona söylemek için çok geç. Onu *kurtarmak* için çok geç.

Köyden geriye kalan küllerin içinde uyandığımda onun benden alındığını öğrendiğimde sanki yer ayağımın altından çekilmiş gibi hissettim ve o zamandan beri umutsuzluk içinde serbestçe düşünüyordum. Onu onlardan geri alacaktım. Onu Adler'den geri alacak ve bunu yapmak beni öldürse bile onu kesinlikle yok edecektim.

Celan Köyü'ndeki ölümcül saldırıdan sadece bir gün sonra Ellecaster'a vardık. Hayatta kalan herkesi yanımızda getirdik ve Gage ile Zaela, aileleri dağların ötesine taşıyana kadar, öngörülebilir bir gelecekte onlara ev sahipliği yapacak gönüllüleri Ellecaster'da toplamakla görevlendirilmişti.

Karargâh şehrimize ulaşır ulaşmaz, burada konuşlu askerlerimizi kraliçemizi kurtarmak için Isla'ya götürmemizi talep ettim, ancak direndiler. Wyvern'in kanının etkilerinden kurtulmak için zamana ihtiyacım olduğunu savundular. Vücudumun zonklayan bir acıyla delik deşik olması zerre kadar umurumda değildi; beni ona yaklaştıracaksa gereken her şeye katlanırdım. Ben onların lanet olası komutanıydım ve onlar Sanki bir çocukmuşum gibi üzerime titriyorsun.

Onu bulamadan geçen her gün boşa geçen bir gündü. Burada ve yanımda güvende olmadığı her gün, bir zamanlar güvendiği erkeklerin elinde kaçınılmaz olarak işkenceye maruz kalacağı bir gündü. İşte Bir zamanlar *sevdiği* bir erkeğin elleri.

Kellan'ın iğrenç ellerinin Lia'nın bedeninde olduğunu düşününce boğazımın arkası yandı. *Sahip* olduğunu düşündüğü bir beden, sanki o bir varlığın mutlak tanrıçası değil de bir mülkmüş gibi.

Her gün aklımı bu düşünceler karşısında ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Masanın üzerinde duran viski bardağımı aldım ve acı ve öfke içinde kükrerken duvara doğru fırlattım. Bardak küçük parçalara ayrılarak yere düştü.

Kışladaki yatak odamın kapısı hafifçe çalındı. Alaia Vadisi'nde büyüdüğüm yer dışında sahip olduğum tek ev burasıydı - annemin, kardeşinin arazisinin kenarında bulunan küçük kulübesi. Komutan olarak atandığımdan bu yana, günlerim Askerlerime liderlik etme sorumlulukları, onlara çok az zaman bırakıyor. bir evin konforu. Şehirde kaldığım süre boyunca onlarla birlikte kalmam çok mantıklıydı.

Boğazımı temizlerken "İçeri gelin," diye anons ettim.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve aynaya baktığımda bana bakan bir çift ela gözle .

"Merhaba," diye selamladı beni Zaela odaya göz gezdirirken. Yere saçılmış cam parçalarını görünce gözleri büyüdü. "Nasıl hissediyorsun?"

Şehre geri döndüğümüzden beri, yüzüm iyileşirken, vücudumun geri kalanı sanki acıyla yenilmiş, içten dışa çürüyormuş gibi hissediyordu. Bunun sadece wyvern'in kanından kurtulmanın bir yan etkisi olduğunu varsayabilirdim. Kendimi güçsüz ve işe yaramaz hissediyordum ama devam ettim. Buna mecburdum. Lia için.

"Peki," dedim dişlerimin arasından.

Yanıt olarak hafifçe irkildi. Lia'nın kaçırılması konusunda onu suçlamamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu bana imkânsız geliyordu. Lia ne kadar yardım etmeye ya da onu bizim tarafımızda olduğuna ikna etmeye çalışırsa çalışsın, o hep boğazına sarılıyordu. Zaela her zaman o *çok* iyi olduğu çirkin yöntemle karşılık veriyordu.

Lia özverili bir davranışla kendini feda ederek Zaela'yı kurtarmaya çalıştı ve kuzenimin zarar görmeden kaçmasına izin verdi. Zae onun bu iyiliğini hak etmemiştii ve o da bunu biliyordu.

"Daha iyi görünmeye başlıyorsun." Ben aynada onu izlemeye devam ederken bana yarım bir gülümseme verdi. "Haberlerimiz var."

Dikkatim hemen ona yöneldi, nefes alış verişlerim gerginleşti. "Ve?"

"Konu Elianna değil." Onun adını duyunca kalbim göğsümde acı içinde durdu. "Ne yazık ki sempatizanlarımız onu görmedi. Ancak taç giyme töreni ve prensin düğünüyle ilgili haberlerimiz var. Görünüşe göre yüzyılın olayı bu ve birkaç gün önce krallığa duyuruldu. Herkes orada olacak. Yani *herkes*."

Yatağa doğru ilerledim ve başımı ellerimin arasına alarak oturdum. "Ne zaman?"

"İki gün "

Gözlerim ona döndü ve sıırttı. "Sen de benim gibi mi düşünüyorsun?"

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Oraya zamanında varamayız, hem de hiç. Isla'da yeterince var mı?"

"Gerçekten de bunun mümkün olduğuna inanıyorlar."

Yataktan kalktım ve Ellecaster'ın tamamını gören küçük pencereme doğru yürüdüm. Yüksek, eski taş binalar ve

Arnavut kaldırımli sokaklar, aralarında köylülerin de bulunduğu, her zamankinden daha fazla insanla dolup taşıyordu.

"Elimizdeki en hızlı şahini gönderin," diye emrettim.

Döndüm ve Lia'nın hançerinin kırık parçalarının dağınık bir şekilde durduğu komodinine doğru ilerledim. Nazik bir parmaklarımı kabzanın üzerinde gezdirdim, onu içinden hissedebildiğime yemin ettim.

"Onlara ne gerekiyorsa yapmalarını ve Lia görülürse ona zarar verilmemesini söyle." Yüzümde vahşi bir sırıtma belirdi.

Acil bir toplantı çağrısı yaptıktan sonra, birkaç yüz Ellecaster'da görev yapan askerler olarak hepimiz şehrin kapılarının ötesindeki eğitim alanlarında bir araya geldik.

"Herkes bu kadar mı?" Yanımda hazır olda duran Gage'e sessizce sordum.

"Kışladaki herkes burada olduğunu biliyordu," diye sertçe cevap verdi.

Ailemizin tüm dinamikleri alt üst olmuştu. Fae'lere olan öfkem içimde yanan kontrol edilemez bir güce dönüşmüştü, ama şimdi Lia'ma zarar verenlere yönelmişti.

Yüzleşmelerinde ve eylemlerinde her zaman çok sert ve ani olan Zaela, bana karşı kendi sözlerinin etrafında dolanan biri haline gelmişti.

Gage de son günlerde daha soğuk davranmaya başlamıştı. Özel hayatında şakacı ve kaygısız tavrını sürdürüyordu ama kararlı bir intikam savaşçısına dönüşmüştü. Ben şimdiye kadar barakalarım hapsolmuşken o gece gündüz durmaksızın antrenman yapıyor, ordumuzu kaçınılmaz olana hazırlıyordu.

Lia sadece benden alınmadı, hepimizden alındı.

Sinirimi yatıştırmaya çalışırken önümdeki kitlelere baktım.

Gage burada bulunan genç askerlerin çoğunun savaşa girmeye hazır olmadıkları konusunda beni uyarmıştı ve batan güneşin ışıkları altında yüzlerine baktıkça bu durum daha da . Onları şu anki halleriyle Isla'ya yürümeye zorlamak, onları sadece katliama mahkum ederdi ve bunu bir an önce çözmem gerekiyordu.

Eğer onu geri alma şansımız varsa.

"Askerler!" Gökyüzüne doğru gürledim. "Benden bir şey alındı. Hepimizden. Ve bu daha iyi, daha güvenli bir diyarın geleceğidir." Hepsinin bakışları bana sabitlenince durakladım. "Olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesiyle, sadece tahtta gerçek bir hak iddia etmekle kalmayıp aynı zamanda benim için inanılmaz derecede önemli hale gelen ölümlü bir sempatizanla güçlü bir ittifak kurduk. Ve şimdi düşman tarafından esir alındı. Ordularının eski kaptanı, Elianna Solus. Ve krallığın bilmediği gerçek adı olan Valderre'yi taşımaktadır."

Gözleri büyüdüğünde çenem acıyla ve bunun varis olduğu için mi, yakalandığı için mi yoksa ne demek istediğini itiraf ettiğim için mi olduğundan emin değildim.

Sıralar boyunca mırıltılar yükseldi.

"Sessizlik!" Gage karşı tarafımdan çıkarken böğürdü. Fısıldaşmaları anında kesildi.

Isla'ya saldırmaya ve birliklerimizle onu geri almaya hazır olmama rağmen, buradaki donanmamızın hazır olmadığı açıktı.

İçimden öfkeyle bir hırıltı yükseldi. Gerekirse sadece Gage ve Zae ile krallığın başkentine saldırırdım ama onların benim iyiliğim konusundaki tutumları değişmedi. Biliyordum ki, eğer tek başıma bu işe kalkışacak kadar aptal olsaydım

Islan kapılarında bir kurtarma girişiminde bulunursam, hayatımı kaybedecektim. Ama daha da önemlisi, o güvende olmadan önce kaderimle karşılaşırsam Lia'ya ne olacağını düşünmeye dayanamıyordum.

"Savaşa hazır olduğumuzdan emin olmak için, hazırlıksız görünenlere savaş stratejisi konusunda daha fazla eğitim vermemiz gerekiyor. Bu arada, burası ile Syllis Ormanı arasında bir şahinle gözcülerin görevlendirilmesini istiyorum. Eğer insan olmayan birini görürseniz, hemen haber gönderin. Eğer bireylese, mektup gönderildikten sonra onları yakalayın. Eğer bir grupsa, ya da tanrılsa.

Lanet olası bir ordu, sakın saldırmayın. Şahinini hemen gönder ki onlar bize doğru gelmeden önce hazırlanıp şehri terk edebilelim. Sivilleri riske *atmayacağım*. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz Komutan," diye hep bir ağızdan gürlediler.

"Celan Köyü'nden geriye moloz ve külden başka bir şey kalmadı ve eğer fae'ler Ellecaster'a yürürse tarihin tekerrür etmemesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Her iki yanıma baktım ve her ikisi de yüzlerini sabit ve odaklanmış tutan Gage ve Zaela'ya hızlıca göz attım.

"Biz ölümlüler Velyra'da hiçbir zaman kraliyete sahip olmadık ve ben ordularımıza komuta ederken ve geldiğince geleneklerimizi ve yasalarımızı vaaz ederken, ırkımızın taç altında korunması için olası bir gelecek buldum. Bu kolay olmayacak. Önümüzdeki savaşlar ve yolculuk göz korkutucu olduğu kadar yorucu da olacak. Dökülecek kan, halkımızın geleceği için ne kadar ileri gidebileceğimizin bir kanıtı olacak. Çocuklarımızın geleceği."

Güneş uzaktaki kır çiçekleri tarlalarının ötesinde tamamen batarken gökyüzü kararmıştı.

"Kendinize iyi bakın, cesur olun ve güvende olun. Hepiniz kovuldunuz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM EIgHT

Kellan

Eliannanın gerçek soyunu öğrendiğimden beri bir gün geçmişti ve prensin taç giyme töreni hızla yaklaşırken Grev hamlesi beni rahatsız etti.

Bu gece, Kraliçe ve oğlunu Elianna'nın hayatını bana vermeye ikna gece olmalıydı. Onları benimle bir ömür geçirmenin, Elianna'nın hayatının sona ermesinden çok daha eziyetli olacağına inandırmak kolay olacaktı. Lia muhtemelen şimdiye kadar bunun için yalvarmıştı zaten.

Dün gece muhafızı görevinden aldıktan sonra, prens ve prensesin o gün ikinci kez zindandan gizlice çıkışını avluda uzaktan izledim. Sadece onu iyileştirdiklerini varsayabilirdim.

Bir şekilde. Neyse ki, artık ona canlı ihtiyacım olduğu için uğraşmam gereken bir şey daha azalmıştı.

Her şey çok kolaydı.

Şimdi, Elianna ve Lukas kilitli ve kontrol , lanet kafalarının tepesinden koparmadan hemen önce taçla daha derine inebilirdim.

Kasıla kasıla taht odasına girdiğimde şu ana kadar sadece Callius'un toplantıya geldiğini ve kürsünün altında durduğunu gördüm.

"Callius, Majesteleri nerede?" Ona doğru yürürken sordum.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Bunun anlamı nedir, Kellan? Bilmelisin ki kraliçe bu toplantının ne hakkında olduğunu bile bilmezken seninle görüşmek için zamanında gelmek zorunda değil."

Kızgınlığımı gizlemeye çalıştım. "Evet, ona duymaktan heyecan duyacağına inandığım bir teklifim var."

"Bunu göreceğiz. Görünüşe göre... bir şeylerin peşindesiniz," homurdandı, kürsünün arkasındaki kapı ardına kadar açıldığında, Kraliçe Idina kemerli girişinde durmuş, etkilenmemiş görünüyordu.

Tahtta otururken önünde eğilirken Callius'u görmezden geldim. "İyi akşamlar, Majesteleri. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz."

Gözlerini devirdi. "Yağcılık burada işinize yaramaz Kaptan. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim? Bana bir teklifiniz olduğu söylendi."

Gözlerim hızla odanın içinde gezindi. "Evet Kraliçem, ancak Prens Kai nerede? Onun da burada olacağını düşünmüştüm."

Bana ihtiyatla baktı. "Bu benim için mi yoksa müstakbel kral için mi bir teklif?" "Siz, Kraliçem. Eğer herhangi bir noktada, sizi bu teklifin Aksi takdirde."

Belli ki bu kaltağın keyfi yerindeydi.

Muhteşemdi. Bana küçümseyici bir el salladı. "et."

Ona yarım bir gülümseme verdim ve kürsüye doğru tek bir adım attım. "Teklifim, eski kaptan Elianna Solus'un hayatını takas etmek."

Bana doğru eğildi, bakışlarının altında daha önce hiç görmediğim yoğun bir ateş yanıyordu. Elianna'ya doğru bile değil. "Affedersiniz?" diye tükürdü.

Callius birdenbire karo zemini çevreleyen tasarımla son derece ilgili göründü.

Boğazımı temizledim. "Elianna Solus. Onun hayatta kalmasını ve elimde olmasını istiyorum. O benim malım, istediğimi yaparım. Seni tanıyorum. Onu küçümsüyorum... İzin verin ona gereken cezayı vereyim." Kraliçe sanki kafamı bir kazığa geçirip kızartmak istiyormuş gibi baktı. "Nasıl olduğunu düşün

Bana zincirlenmiş sefil bir hayat sürecekti. Her gece bu diyarda en çok hor gördüğü kişiyle birlikte olmaya zorlanacak. Yaşamasına izin verirsiniz onu sonsuza dek sürececek bir sefalet bekliyor."

Ona en inandırıcı gülümsememi verdim.

Gözleri ben ve Callius arasında gidip geliyordu ve ağzını açıp "Hayır" dediğinde derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Gülümsemem anında düştü. "Özür dilerim, Kraliçem?"

"Beni duydu." Tahtında doğruldu. "Hayır. Elianna, Kai'nin tahta çıkışının ertesi günü şehir meydanında halka açık infazına kadar kraliyet gözetiminde kalacak." Sanki bir şey yapabilecekmiş gibi

Duvarların arkasını ve kalenin altında kilitli olan Elianna'nın kendisini gördüğünü hayal edin. "Onun izlemesini istiyorum."

Kendi kıkırdamaya başladı ve Callius da onu takip etti. Kendimi kaybetmek üzereydim.

"Affedersiniz Majesteleri, ama neden?"

"Neden?" diye bağırarak beni istemsiz bir geri adım atmaya zorladı. "Çünkü o bir ölümlü sempatizanı, Kaptan." Şimdiye kadar ondan gördüğüm en yırtıcı hareketle başını yana çevirdi. "Muhafızlarımız arasında en yüksek rütbeye sahipti ve ihanet etti. Onun yaşaması gerektiğine mi inanıyorsunuz?"

"Ben sadece düşündüm ki..."

"Şey, Kaptan," diye sözümü kesti. "Size *düşünmeniz* için para ödemiyoruz. Ve evet, Elianna'nın hayatının geri kalanında sizin köleniz olacağı düşüncesi Sefil varoluş cazip gelse de teklifinizi reddediyorum. Cevabım hayır. İşlediği suçlar yüzünden idam edilecek."

Kraliçe ne biliyordu. Elianna hayatta olduğu sürece, oğlunun yükselişi tehdit altında olacaktı. Bunun benim tarafımdan işkence görmek istememesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece sürtüğün ortadan kaybolmasına ihtiyacı vardı ve bunu gerçekleştirmek için mükemmel bir bahanesi vardı.

Kraliçe kürsüden indi ve Callius birkaç basamak çıkarak onun elini tuttu ve taş basamaklardan inerken ona eşlik etti.

"Yeterince açık olabildim mi?" diye sordu yanımdan geçip giderlerken.

"Crystal," diye cevap verdim, dişlerim kenetlenirken yüzüme zorla bir sırtıma yerleştirdim. Arkamdaki elim yumruk haline geldi.

"Mükemmel. Yarın düğünde görüşürüz," diye Callius onu taht odasından çıkarırken.

Elimde bir şişe viskiyle şehrin sokaklarında fırtınalar estirdim. Her adımda kehribar rengi sıvıdan bir yudum alıyor ve göğsümde yarattığı yanmanın keyfini çıkarıyordum.

Hayır mı dedi? *Hayır mı* dedi? Bir şey öldürmem gerekiyordu. Tercihen onun küçük boktan oğlunu, ama bunu yapamazdım. En azından henüz değil. Önümüzde uzun bir yol vardı.

Biz ona yaklaşmadan önce. Tahta bile umurumda değildi. *Benim* olacaktı.

Tavernaların sıralandığı caddede ilerlerken Vincent'ararken tanıdık bir manzarayla karşılaştım. En sevdiğim yerlerden biriydi: Evergreen Belle.

Merdivenlerden tökezleyerek çıkarken aklıma bir fikir geldi. İşyerinin ağır kapısını fırlatıp açtım ve kapı diğer taraftaki duvara çarparak masasının arkasında duran Lorelai'yi ürküttü.

"Kellan! Tanrı aşkına, buraya böyle gelerek ne yapıyorsun?!" diye bağırdı bana.

İçeri girdiğimde, yarısı boş viski şişesini yere düşürdüm. Bardak yere düşer düşmez patladı ve onun irkilmesine neden oldu. Gözlerimin onunkilerden ayrılmasına izin vermeden arkamdaki kapıya uzandım ve odayı her zamanki karanlığına gömecek şekilde .

"Şu anda sizin için uygun bir kadınıym yok ve eğer buraya gelip dağınıklık yapacaksanız, sizden Git buradan," dedi, uyarısının sonunda sesi titriyordu.

Yavaşça ona doğru bir adım atarken gözlerim onunkileri delmeye devam etti, sonra bir adım daha. Ne olduğunu anlamadan masasının arkasında onunla birlikteydim. Korkuyla arkasındaki duvara doğru geri çekildi ve ben onun üzerinde oyalanırken kendini hapsetti. Her iki elimi yüzünün iki yanına koyduğumda yüzüm artık onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye kulağına nefes verdim. Vücudundan bir ürperti geçti. Onun uyarılma kokusu beni sardı. Aynı zamanda bir parça korku kokusu da aldım. "Evet," diye kekeledi.

Yüzümü boynuna gömdüm ve sonra dilim köprücük kemiğinden boynuna kadar yavaşça yaladı ve sonra hassas kulak memesini dişlerimin arasına aldım.

Temas üzerine yüksek sesle bir nefes verdi.

"Etrafta bu güzel küçük elbiselerden başka var mı?"

Çabucak başını salladı. "Kendim ve kızlarım için çok var," dedi ağır ve beklentili nefesler alarak.

Başımı kaldırdım ve ona sııttım. "Güzel, çünkü bunu parçalara ayırmak üzereyim," dedim, onu kalçalarından tutup kaldırırken ve bir kez daha duvara yaslamaya zorlarken. Gergin kıkırdamalar boğazını terk etti, çünkü ağzını kendi ağzımla zorla sahiplendim ve o da uzun, zayıf bacaklarını benim için genişçe açarak, ayak bileklerini belimin etrafına kilitleyerek karşılılık verdi.

Ertesi sabah güneş doğana kadar onu genelevin lobisinin tam ortasında anlamsızca becerdim. Lorelai hınzır bir arzuyla dolu gözlerle onun içinde hareket etmemi izlerken, aklımı kurcalayan tek şey, yaptığım son şey olsa bile Lia'ya ve onun tahtına sahip olacağımdı.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elianna

Saat kaçta uyandığımı sadece tanrılar biliyordu ve Kellan'ı paslı hücre kapılarından bana buldum.

"Günaydın Prenses. Çok güzel görünüyorsunuz... ve iyileşmişsiniz." Bilmiş sırtışı kulaktan kulağa yayılıyordu.

"Bana eziyet etmek için buraya gelmen için biraz erken değil mi?" Toprak zeminde doğrulup otururken ona gözlerimi devirdim.

Bana baktı ve sakalını ovuşturdu. "Planlar değişti aşkım," dedi kafesimin kilidini açıp içeri girerken ve omurgamın dikleşmesine neden oldu. "İlgilenmemiz gereken bir iş var." Bana soğuk, kemiklerimi ürperten bir gülümseme verdi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Tersledim.

Kıkırdadı. "Her zaman çok zor. Ben de zindandan çıkacağın için heyecanlanacağınızı düşünmüştüm." Kollarını kavuşturdu.

Bu işte bir bit yeniği olmadığına inanacak kadar aptal değildim ama kaçmak için sahip olduğum her şans, hücreden çıkarıldığım bu ana bağlı olabilirdi.

"Neyin peşindesin?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Kraliçe, seni karım olarak kabul ettiğim sürece, bir mahkûm olarak serbest bırakılmana izin veriyor."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bu ölümden daha kötü bir kader olurdu. Yüzümü sakın kalmaya zorladım.

"Hmm, hayır teşekkürler."

"Pardon?" dedi dişlerinin arasından.

Kendimi ayağa kaldırırken, "Bu güzel teklifinizi reddediyorum," dedim.

Bir anda önümdeydi ve beni boğazımdan yakalayarak her türlü hava akımını ustalıkla engelledi.

"Sanırım beni yanlış anladın prenses," diye fısıldadı kulağıma boğarken, ani nefes kaybıyla gözlerim şişti. "Bu konuda seçme şansın yok."

Beni bıraktı ve istemsiz bir nefes verdim, kontrolsüzce öksürürken ciğerlerim mümkün olduğunca çok hava aldı.

"Ne oluyor lan?!" Tükürdüm. "Kraliçe yaşamama *asla* izin vermezdi. Doğduğum günden beri beni öldürmek için fırsat kolluyormuş."

Kellan bana defalarca yukarıdan aşağıya baktı. "Bu akşam benimle evleneceksin." Sözlerinde dile getirilmemiş bir tehdit yatıyordu.

"Böyle bir şey yapmayacağım. Senin karın olmayı düşünmektense kendi boğazıma bıçak dayamayı *tercih* ederim. Bir daha asla. Asla."

Kellan'ın bakışları karardı. "Bir zamanlar beni sevmiştin, tatlı Lia." Bir kez daha bana doğru hamle yaptı, bileğimi tutmaya çalıştı ama ben onun elinden kurtuldum.

Dudaklarım bir hırıltıya dönüştü ve sahte aşkın anılarıyla dolup taşan bakışlarını meydan okurcasına karşıladım. "Senin gerçek doğana karşı nasıl bu kadar kör olduğumu asla anlayamayacağım Kellan, ama seni temin ederim ki bunu *asla* yapmayacağım.

Yine hata yaptın. Beni sadece seninle bir ilişki kurmam için değil, aynı zamanda sana güvenmem için de ustalıkla manipüle ettin. Durum asla böyle değildi. Lukas her zaman haklıydı ve ben onu dinlemeyecek kadar aptaldım. *Yıllarca* beni senin gerçek doğana ikna etmeye çalıştı ama ben safça kör cehaleti seçtim."

Tepemde dikildi, nefesinin sıcaklığı burnumun üzerindeydi. "Dediğimi yapacaksın, seni aptal orospu!" diye gürledi yüzüme; gerginliği yüzünden okunuyordu. "Şimdi gel, gel, Prenses. Bütün gün bekleyemeyiz," dedi dişlerinin arasından.

Onu izlerken bakışlarım şüpheyle daraldı, içgüdülerim onun hakkında bana söylemediği bir şey olduğu konusunda beni uyarıyordu.

Beni zindandan çıkarma hevesi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken. "Bunun için hiç izin almadın." Dudakları kaşlarını çattı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Benimle evlenip bir şekilde tahta geçve senin kral olacağını mı düşünüyorsun?" Şakayla karışık sordum, son kelime küçük, nefret dolu bir kahkahayla bitti.

Benden bir adım geri çekildi ve çenesi titredi.

"Tanrıların annesi. , değil mi?" Yüksek sesle kıkırdadım. "Sen bir aptalsın, Kellan."

"Kraliçe olmak istemiyor musun, aşkım?" diye sordu, sesi eskiden çok kolay kapıldığım o ikna edici şekle bürünmüştü.

"Eğer bir gün kraliçe olursam, kralım olacak *son* erkek sensin," dedim meydan okuyarak.

Sırıttı. "Ve sence senin insanın harika bir kral olabilir miydi?"

Jace'ten bahsettiğinde yüzümdeki tüm eğlence belirtisi kayboldu. Dudaklarım geriye kıvrılıp köpek dişlerimi ortaya çıkarırken, "Ondan bahsetme," diye hırladım.

"Her neyse," diye tükürdü. "Yeni planımız Kai'nin yükselişinde kim olduğunu ortaya çıkarmak ve bunu yaparken o küçük pisliği öldürmek. Kraliçeyi de. Krallığa ihanetini kanıtlamak zor olmayacaktır."

"Seninle evlenmiyorum!" Çığlık attım.

Bir kez daha bana doğru bir adım attı ve ben de mesafemizi aynı tutarak bir adım geri çekilerek ona karşılık verdim.

"Birçok hata yaptım, Lia."

"Saçmalamayı kes. Ne yaptığınızı görebiliyorum. Bu asla . Planınız asla işe yaramayacak. Çaresiz bir aptal gibi davranıyorsun."

Yüzüme baktı. "Planım işe yarayacak ve sen de işbirliği yapacaksın. Değerli kardeşlerinin ve Lukas'ın hayatı buna bağlı."

Gözlerim dehşetle açıldı ve dudakları yavaşça sırtmaya başladı. Panik beni ele geçirirken nefes alışım hızlandı. "*Sakin* onlara dokunma," diye bağırdım.

Bana sahte, nazik bir gülümseme verdi. "O zaman bizim düğünümüz de bu akşam Kai'ninkinin ardından gibi görünüyor."

Kellan'ı zindana takip ettim ve çıkış merdivenlerine yaklaştığımızda karanlık hücrelerden birinden bir öksürük sesi yankılandı.

Burada benden başka biri daha mı vardı?

Sesin geldiği hücre kapısının parmaklıkları arasından baktım ve gördüklerime inanmadım. Lukas yerde baygın yatıyordu.

"Lukas!" Hücresine doğru atılırken çığlık attım.

Kellan kollarından birini belime dolayarak beni neredeyse havada yakaladı ve bedenimi tekrar onunkine yapıştırdı.

"Sizi duyamaz Prenses," dedi kayıtsızca. "Ona ne yaptınız?!" diye bağırdım.

"Sadece biraz daha kestiriyor. Son zamanlarda bunların büyük bir hayranı oldu," dedi Kellan gülerek. "Daha bu sabah cesedini bu ilk hücreye taşıdık. Ne de olsa birbirinize çok yakın olamazdınız.

Komplo kurmak ve sırları değiş tokuş etmek."

Lukas'a ilaç veriyorlardı. Tıpkı Isla'ya dönerken beni gibi.

Başım omuzlarımın arasına düşerken "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum aşkım. Biliyorum," diye itiraf etti Kellan beni zincirlenmiş bileklerimden tutup merdivenlerden yukarı sürüklerken.

Avlunun muhafızlarla dolu olmasını bekliyordum ama görünürde tek bir kişi bile yoktu.

"Herkes nerede?" Başım her yöne gidip gelirken, umutsuzca bana yardım edebilecek birini, *herhangi* birini ararken sordum.

"Lukas hapsedildiğine göre artık yetki bende." Bana baktı. "Onları bir saatliğine görevlerinden aldım. Gün ortasında rapor vermeleri emredildi."

Bu canavar her şeyi düşünmüş. Beni hapishaneye atan kişi. zindandan kaçmama yardım ediyordu. İçimde huzursuz his vardı, sanki bu şeytani erkeğin elinde olmaktansa oraya geri dönüp hücrede çürümem daha iyi olacaktı.

Avlu kapısının hemen ötesinde standart bir şehir arabası bizi bekliyordu ve başında fedaisi Vincent'ı gördüm.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Kai'nin düğünü için uygun görünmeniz gerekiyor, aksi takdirde hemen göze batarsınız ve buna izin veremeyiz."

"Bekle." Ben olduğum durdum, o da gözlerini devirdi. "Beni Kai'nin düğününe mi götürüyorsun? Bu nasıl iyi bir fikir olabilir?"

Ellerimi bağlayan zincirleri bir kez daha kavradı ve beni agresif bir şekilde arabaya yönlendirdi, arkamdan sürünerek içeri girip kapıyı kapatmadan önce beni neredeyse arabaya fırlattı.

Kellan arabanın önüne iki kez vurdu ve Vincent'ın atı bizi gideceğimiz yere, her neresi olursa olsun, çekmesi için yönlendirdiğini duyabiliyordum.

"Harika bir fikir *değil* ama kraliçe iki gün içinde halka açık infazınızın yapılmasını emretti ve sizi görünmeden gizlice çıkarmak için tek zaman bu. O Bu akşam düğüne katılanlara krallığa ihanetinizi duyurmayı planlıyor ve ardından Kai'nin yükselişi yarın olacak."

Gözlerim hafifçe açıldı, idamımın emredildiğinden bahsedilince elim içgüdüsel olarak boynuma dokunmak için uzandı.

Dişlerini gösterirken parmağıyla yüzümü işaret etti. "Düğünde bekleniyor. Lanet olası şehrin yarısı öyle. Bildiğiniz gibi, kraliyet düğününde aile dışında herkes maske takar, böylece tüm gözler prens ve seçilmiş eşinin üzerinde kalır. Kalabalığın arkasında bekleyecek ve görünmeyeceksiniz. Dikkat çekmeyeceksin. Benim önde olmam gerekecek ama Vincent aptalca bir şey yapmadığınızdan emin olmak için sizinle birlikte olacak."

Az önce şey karşısında sırtışıma gizlemeye çalıştım. Bana kalırsa Vincent ölmüş sayılırdı. Bu kaçmak için mükemmel bir fırsat olacaktı.

"Beni anlıyor musun?!" diye tersledi, boynundaki damar zonklarken deniz mavisi gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı.

"Mükemmel," diye cevap verdim.

ONUNCU BÖLÜM

Elianna

Şehrin içinden geçerken at arabası yolculuğunun geri kalanı sessizdi ve at nihayet durduğunda içgüdüsel olarak ayağa fırladım.

"Sakin ol," dedi Kellan, bir adım daha atmamam için elini uzatarak. Başını kapıdan çıkardı ve bir kez daha benimle yüzleşmeden önce etrafına bakındı. "Sahil temiz. Hızlı hareket edelim," dedi ve bileklerimdeki kelepçeleri açarak beni şaşırttı.

"Neredeyiz biz?" diye sordum. Kapı tamamen açıldığında, Evergreen Belle'in ön girişi karşımda belirdi. "Şaka yapıyorsun," diye homurdandım.

Bir kez daha yüzümü işaret etti. "Hayır. Komik. İş. Yoksa kelepçeler geri takılır. Anladın mı?"

Orta parmağımı ona doğru çevirirken dilimi doğru uzattım ve gözlerini devirmesini sağladım. "Siktiğimin dişileri," homurdandı arabadan atlarken.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve girdiğimizde lobinin tamamen boş olduğunu görünce şaşırdım. Kellan kapıyı arkamızdan kapatıp bizi The Evergreen Belle'in karamsar karanlığına hapsedmeden hemen önce Vincent'in arabayı işletmeden uzaklaştırdığını görmek için hızla arkamı döndüm.

"Lorelai!" diye bağırdı, derin sesi duvarlarda yankılanıyordu.

"Merdivenlerden yukarı, sola!" diye seslendi uzaktan.

Kellan elini belime koydu ve beni ileri doğru itti. Ona vurmamak için kendimi zor tuttum ama eğer kaçma şansım varsa, şimdilik ona ayak .

Merdivenlerden yukarı çıkarken, uğursuz mekânın geri kalanından şaşırtıcı derecede daha aydınlık geniş ve güzel bir oda görünce durdum. Lorelai'nin odanın ortasında büyük bir makyaj masası ile birlikte, mekanın her yerine asılmış ve sergilenen çok sayıda renkli elbisesi vardı. Burası *çalışanlarının* hazırlandığı yer olmalıydı.

"Merhaba Elianna," diye sahte bir gülümsemeyle beni selamladı. Ona hızlıca başımı salladım.

"Lorelai."

Kellan odanın kapısını tekmeleyerek kapattı ve odanın karşısındaki sandalyeye doğru ilerledi.

"Prensin düğünü için beni bir genelevde mi hazırlıyorsun?" Ona baktım, ses tonum kızgınlık doluydu.

Lorelai bana doğru yaklaşırken, "İsla'daki en iyi genelev," diye ekledi. Omzumda duran tek bir tutam saçı aldı. "Tanrım, Elianna, en son ne zaman *banyo yaptın?*" Burnunu yukarı çevirdi.

"O... meşguldü," diye araya girdi Kellan. "Ve bir kez daha, burada olduğumuzu kimsenin bilmediğinden emin olman için sana üç kat para ödedim. Bunu unutmazsan iyi edersin Lorelai," diye tehdit etti.

Ellerini alaycı bir tavırla ona doğru kaldırdı. "Elbette, Kaptan. Sessizlik konusundaki itibarımın lekelenmesine izin veremem."

Lorelai o zamanlar teknik olarak kraliyetin tutsağı olduğumu bilmiyor olmalıydı ki içinde bulunduğum duruma çok şaşırmıştı. İlginç.

"Küvet yan odada. Lütfen... fırçalayın. Pisliğinizin önlüklerimden birini mahvetmesini istemiyorum."

Ona gözlerimi devirerek içinde bulunduğumuz odaya bitişik banyo alanına doğru yavaşça yürüdüm. Neredeyse Avery'nin kişisel odasındaki kadar çok sabun ve koku seçeneği vardı.

Vücudumu azarlayan sıcak suyun içine indirdim, kirli tenimde ne kadar harika bir his uyandırdığını düşünerek inledim. Bir saat gibi gelen bir süre boyunca vücudumu ve saçlarımı ovdum; temiz olmak ve sonunda yıkanmak çok iyi hissettirdi. Porselen küvetinden çıktığımda suya baktığımda kirden neredeyse simsiyah olduğunu gördüm ve tanrılar üzerimden başka neleri fırçaladığımı biliyordu.

Vücudumu bir havluya sardım ve ana odaya geri döndüğümde Lorelai'yi Kellan'ın kucağında, dili boğazında, sırtı bana dönük bir şekilde buldum.

Kellan benimle göz göze geldi ve öpüşmelerini keserek bana sırtıttı. Lorelai arkasını döndüğünde gülümsemesi azaldı ama Lorelai adamın kavrayışında dönerek bacağına tekrar adamın kalçalarının üzerinden geçirdi ve onun üzerinde oturmaya devam etti.

"Özür dilerim, Elianna." Sırtını adamın göğsüne yaslarken gülümsedi, bunun beni heyecanlandıracağını düşünüyordu. "Erkeklerini paylaşmayı sevdiğini bilmiyordum. Buraya son gelişinizden sonra bunun yasak olduğunu düşünmüştüm.

Bir dahaki sefere sizi bekleyeceğiz."

Ona homurdandım ve Kellan'ın sırtışı durakladı. "Onu alabilirsin," dedim, sergilenen birden fazla elbiseye doğru yürürken.

Bana yaklaşırken boğazını temizledi. "Bunlar arasından seçim yapabilirsiniz. Umarım, onlar..." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Fit." Kelimeyi uzatarak söyledi.

Gözlerimi devirirken onunla hafifçe alay ettim. "Seni görmek her zaman bir zevk Lorelai."

Ses tonumdaki alaycılığı kesinlikle hissedebiliyordu.

Zümrüt rengi bir elbise aldım ve daha önce giymeye cesaret ettiğim her şeyden çok daha açık olan dekoltesini inceledim. Bakışlarım daha sonra elbisenin korsesi boyunca dikilmiş olan karmaşık altın bağcıklara kaydı.

İçimi çektim. "Bu iş görür."

"Mükemmel seçim," dedi beni makyaj masasına doğru yönlendirirken. "Yeşil gözlerini ortaya çıkaracak. Şimdi otur," diye emretti, omuzlarımı aşağıya doğru iterek makyaj masasının sandalyesine düşmemi sağladı. "Yapacak... çok işim var."

Lorelai saatlerce görünüşümle uğraşırken Kellan da odanın diğer ucunda akşam için hazırlanıyordu. Bununla birlikte, sanki kaçmama yardım etmesi için Lorelai'ye yalvarmamı bekliyormuş gibi bakışlarının ağırlığını sürekli hissediyordum ama kadının kendisine sadık olmadığını biliyordum. Madam da herhangi bir erkek kadar acımasızdı ve sadakati en yüksek teklifi verene idi.

Yüzümde gerçekleştirdiği sözde "şaheseri" ortaya çıkarmak için saçımı kıvırmaya ve üst yarısını geriye tutturmaya karar vermişti.

Sandalyemi devasa makyaj aynasına doğru çevirirken bana "bak," dedi.

Gözlerimi açtım ve kendimi zar zor tanıdım. Gözlerime kalın sürme çekilmiş, elmacık kemiklerime ve dudaklarıma hafif bir allık sürülmüştü. Saçlarımin bukleleri sırtımın alt kısmına kadar iniyordu ve ön kısmı karmaşık bir şekilde bükülmüş ve arkaya tutturulmuştu. Elbise konusunda da haklıydı; odanın loş ışığında bile gözlerim parlıyor gibiydi. Güneş batıyordu.

"Bir-" gibi görünüyorsun

"Bir kraliçe," diye sözünü kesti Kellan ceketinin düğmelerini iliklerken, dudaklarında hınzır bir sırıtış belirdi.

"Kaptan Adler, böyle şeyler söylemek doğru değil," diye tısladı, sesi kıskançlık sınırında geziniyordu.

"Şu işi bir an önce bitirelim," diye homurdanarak sandalyeden kalktım ve elbisem etrafımda uçuşarak kapıya doğru süzıldüm.

Garip bir duyguydu. Bırakın tam teşekküllü bir elbiseyi, kaç kez elbise giymek zorunda kaldığımı muhtemelen bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim. Bu kadar abartılı giyindiğim için kendimi yersiz, bir sahtekâr gibi hissediyordum.

"Her zamanki gibi mükemmel, Leydi Lorelai," diye övdü Kellan onu, elinin üstüne yumuşak bir öpücük kondururken yanaklarının kızarmasına neden oldu.

Kusacaktım.

Sessiz bir kıkırdama ile karşılık verdi ve ikimizi de merdivenlerden aşağıya, Vincent'ın arabasıyla bizi beklediği işyerinin ön kapısına kadar geçirdi.

Kabine doğru adım attım ve bu neredeyse elbisenin ön kısmına takılıp düşüyordum. Kellan beni yakaladı ve kapıya doğru yönlendirdi, elbiseyi benim için arkadan kaldırdı.

Yastıklı bankta otururken, havada bir kırbaç sesi istemsizce irkilmeme neden oldu ama Kellan bunu fark etmemiş gibiydi. Zihnim anında zindanlardaki o ilk güne geri döndü.

Korku içinde donup kaldığımda, kırbacın bana değil, arabanın atına yönelik olduğunu anladım, çünkü hayvan şehrin sokaklarında dörtnala koşmaya başladı ve kaleyi hedef aldı.

Avery

Ben dalgın dalgın yatak odamın penceresinden dışarı bakarken, görevli hizmetçim elbisemin korsesini sıkarken nefesim kesildi. Bakışlarım belime kadar inen saçlarımdaki buklelere . Açık perdelerin arasından süzülen batmakta olan güneşin ışığı altında alev alev yanıyordu.

"Özür dilerim Prenses," dedi az önce sıktığı bölümü gevşetmek için hareket ederken.

"Sorun değil, bu akşam bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim" diye cevap verdim. Yanıt olarak yumuşak bir mırıltı çıkardı ve beni elbiseye bağlamaya devam etti. Birkaç dakika süren sessizliğin ardından kapı çalındı. Önce

Cevap vermeye fırsat bulmuştum ki kapı açıldı ve bakışlarımı kapıya yöneltmek zorunda kaldım.

Kapının kemerinin altında duran kraliçeyi görünce dehşete kapıldım. Saçları örülmüş ve tutturulmuş, tepesinde bir taç, üzerinde koyu kırmızı renkte bir elbise ile orada duruyordu.

"Anne!" Nefes nefese kaldım. "Kai düğünü için hazırlanırken yanında olman gerekmiyor mu?"

Odaya doğru bir adım atarken ellerini önünde kavuşturdu. Gözleri hizmetçiye kaydı. "Gidebilirsiniz."

"Ama henüz bitirmedi," diye araya girdim.

Annem bir elini kaldırarak beni susturdu. "Kraliyet düğününe hazırlanırken kendi kızıma yardımcı olabileceğime inanıyorum."

Sözleri karşısında gözlerim parladı -daha önce benimle vakit geçirmeyi hiç umursamamıştı, peki neden şimdi yanımda olmak istiyor?

Kraliçenin bakışları tekrar yanımda duran hizmetçiye kaydı. "Bana kendimi tekrar ettirmeyin."

Zavallı kız anında odadan kaçtı, sanki hayatı buna bağılıymış gibi annemin yanından koşarak geçti. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve odadaki hava yoğunlaştı.

Gözlerim hızla babamın gizli günlüğünün bulunduğu şifonyer çekmeceme kaydı ve o çekmeceye doğru ilerlerken nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Bana yaklaş.

Kraliçe durdu ve beni pencereye doğru döndürdü. Kendi etimden ve kanımdan olan ve onun aşağı gördüğü kişilere yaşattıklarının acı gerçeğiyle yüzleşirken, endişe ve öfke karışımı bir duygu hissederek boğazımdaki yumruyla mücadele etmek zorunda kaldım.

Elbisemin arkasını bağlamayı bitirmeye çalışırken belimdeki dokunuş hissi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"durma Avery," diye azarladı, bağcıkları öyle bir kuvvetle sıktı ki nefesim kesildi.

İşini bitirdiğinde etrafımdan dolanmak için hareket etti ve sadece bir adım önümde durdu. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ve görünüşümü incelerken yanağımı kavrayan buz gibi elinin soğukluğunu hissettim.

"Son birkaç haftadır mesafeliydin kızım. Finnian da öyle. Neden böyle?"

Gözlerimi kııptım, fark etmiş olmasına bile şaşırmıştım. "Biz istemedik Kai'nin düğün hazırlıkları sırasında seni rahatsız etmek istemedim."

Yalan şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde dişlerimin arasından kayıp gitti.

"Hepiniz benim çocuklarımsınız ve hepimizin daha yakın, daha birleşik bir cephe olmasını diliyorum," dedi eli tekrar yanına düşerken. "Aramızdaki mesafe evlilik duyurusundan çok önce başladı. Bunun nedeni babanızın ölümü, değil mi? Ne de olsa o senin en sevdiğin ebeveynindi." Bana bilmiş, hınzır bir sırıtış attı.

Bakışlarımız delip geçerken dilimi emerken öfke seline kapıldım. Umutsuzca yüzümü nötr tutmaya çalışarak konuşmak için ağzımı açtım.

"Babamın burada olmaması zor oldu, evet. Her ne kadar Birinizi diğerine tercih etmişim gibi hissettirdiysem özür dilerim."

Bana gözleriyle buluşmayan sıkı dudaklı bir gülümseme verdi. "Avery'ciğim, yüzüme karşı yalan konuşma. Sen benim kıızımsın ve birden fazla yönden bana benziyorsun."

Sözleri karşısında dişlerimi sıktım. Ona hiç benzemiyordum ama onun gizli, ölümcül sırlarını bildiğimin farkında değildi.

"Peki sen benim hakkımda ne biliyorsun anne? Birbirimize bu kadar benzediğimizi düşünmek." Gözleri hafifçe karardı. "Arzuladığın şeyin aşk olduğunu anlıyorum, ve görücü usulü bir evlilik senin için boğucu olur." Tek bir kaşını kaldırdı ve babamla evliliğinin görücü usulü olduğunu hatırladım doğumundan önce.

"Bundan bahsediyorsunuz ama yine de beni en yüksek teklifi verene açık artırmayla satmayı planlıyorsunuz."

Dudaklarında içten bir gülümseme belirdi ama bu ne sıcak ne de davetkârdı. Kemikleri ürpertiyordu.

"Senin dilin de benimki kadar keskin. Hâlâ genç sayıldığınız için bunu şimdi biliyorum, ancak bir gün evlilik ittifaklarının gerekliliğini anlayacaksınız. Tıpkı kraliyet ailesinden ve lordlardan doğan tüm kızlar gibi. öğrenmeye gel."

Bakışlarımı ondan ayırdım ama çenemi parmaklarının arasına aldı ve geri getirdi.

"Üç çocuğuma duyduğum sevgi her zaman eşit oldu, çünkü her biriniz benim kanımdansınız. Sen ve Finnian benim için her zaman en az Kai kadar önemli olacaksınız. Ancak, onun varis olması nedeniyle, yükselişi her şeyden önceliklidir."

Sözleri beni etkiledi ve nazik bir gülümsemeyle karşılık verdim, beni inandırmaktan çok kendini iddiasına ikna etmeye çalıştığını fark ettim.

Çenemi bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek oda kapısına doğru ilerledi. Eli kapı koluna uzandı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Düğünde görüşürüz kızım."

Ve başka bir şey söylemeden adımlarını salona doğru sürdürdü. Kapının yatak odamda yankılandı ve varlığımda ilk kez suskun kaldım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Arabamız, yakında kral olacak kişinin düğünü için şehirde dolaşan Lordlar ve Hanımefendilerin geçit töreni arasında durana kadar korna sesleri havayı doldurdu.

Kellan dar alanımızın diğer ucundan bana baktı.

"Ne?" Sinirle kollarımı kavuştururken tısladım. "Çok güzel görünüyorsun, Elianna."

Başımı arkaya attım ve gözlerimi devirdim. "Dayanılmazsın."

Kıkırdadı. "Anlaşmamızı unutma. Uslu durursanız Avery, Finnian ve Lukas bir gün daha yaşayacak."

Sıkılmış görünme çabamla tırnaklarımı incelemek için parmaklarımı yüzüme doğru kaldırırken düz bir tonda, "Kendimi tanımla," dedim.

Anında vagonun diğer tarafına atladı ve neredeyse beni bankın üzerine oturtacaktı. Bir eli boğazımdayken diğeri yüzümü sıkıca kavradı ve kaba, nasırlı parmaklarıyla yanaklarımı sıktı. Ona zerre kadar korku göstermeyi reddettim, ancak eminim ki kalp atışlarımın sesi onu ele verdi.

"Kendine iyi davranmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun. Arkada gizli ve görünmez kal. Düğünde dikkat *çekmeyin* ve kaçmaya çalışmayın. Ben etkinlikteki görevlerimi yerine getirirken sen de Vincent için iyi bir küçük kız olacaksın. Yeterince açık olabildim mi?" dedi dişlerinin arasından.

"Evet, şimdi üzerimden *kalk*," diye .

Bakışları benimkileri delip geçerken yanaklarımdaki tutuşu gevşemedi. Hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırdı.

Vücudum

Umutsuzca onun elinden kurtulmaya ve ağzını benimkinden ayırmaya çalışarak altında kıvrandım. O sefil dilini dudaklarımın arasından geçirmeye çalıştı ve ben de fırsattan istifade alt sertçe ısırdım. Bunun şoku yüzümü bırakmasına ve tökezlemesine neden olacak kadar güçlüydü.

karşımdaki bankta.

Dudaklarımda kanının tadını alabiliyordum ve ben kanı yalarken o da beni izliyordu, birbirimizin bakışlarını kırmayı reddederken göğsümüz kabarıyordu. Görüş alanımın dışında, ısırdıktan daha fazla kanın çenesinden aşağıya damladığını fark ettim.

Güzel.

Elinin tersiyle ağzını sildi ve kıs kıs güldü. "Şimdiye kadar böyle bir şeyin beni sadece tahrik edeceğini bilmen gerekirdi."

Arabanın kapısı açılıp da ana giriş yerine avlu kapısına geldiğimizi görünce dişlerimi bir kez daha sıktım.

Şato.

Kellan bana baktı. "Gösteri zamanı, Prenses. Kapıdaki muhafızların isimleri kontrol etmesini önlemek için arka taraftan gizlice gireceğiz. Ayrıca hazırlıklar için burada bulunduğum görüntüsünü de korumam gerekiyor." Elini ceketinin cebine attı ve dantelden yapılmış altın bir maske çıkarıp bana uzattı.

Başlığımı taktım ve yüzüme sabitledim, üst yarısının büyük kısmını kapatarak kimliğimi daha da gizledim.

Uzandı ve öfke nöbeti sırasında iğnesinden kurtulan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra bileğimi sıkıca kavradı ve beni arabadan çıkarıp ilerideki boş avluya götürdü.

Kaleye girdikten sonra Kellan düğünün yapılacağı taht odasına ulaşmak için ana koridorları kullandı.

Vincent bana kale boyunca uzun bir yol boyunca eşlik etti, böylece taht odasının kapısında görünecek ve doğrudan devasa, maskeli kalabalığın arasına karışacaktık.

Biz ortaya çıktığımızda Velyra'nın dört bir yanından Lordlar ve Leydiler gelmeye devam ediyordu ve zahmetsizce kalabalığın arasına karışıyorlardı. Başımı eğdim ve

Hepimiz muhafızlar tarafından tören için odaya götürülürken söz verildi.

Bir o yana bir bu yana baktım, fırsat çıkarsa kaçmak için bir yol arıyordum. Gizlice kaçmayı başarsam bile, Vincent diğer muhafızları alarına geçirmeden olay çıkaramazdı, bu da hem onu hem de Kellan'ı açığa çıkarırdı. Bana eşlik etmeye devam ederken, kolumdaki tutuşu sıkılaştı, sanki düşüncelerimin izlediği yolu sezmiş gibiydi.

Oda abartılı görünüyordu. Yukarıdaki avizeler ışıkla parıldıyor, kutlama için getirilen tüm elmas ve kristallerden . Bahçeden taze toplanmış çiçekler devasa alanın her koridorunu ve köşesini süslüyor, çiçek kokularıyla burnumu dolduruyordu.

kokular. Yerler o kadar tertemizdi ki mermer karolarda kendi yansımanı görebiliyordum ve taht odasının duvarlarına Valderre ailesinin armasıyla süslenmiş pankartlar asılmıştı - büyük, ortalanmış bir "V" harfi siyah bir geyiğin boynuzları ve bir taç.

Her Valderre hükümdarı kendi armasını seçti ve babam da kendi armasına, yatak odasına astığı büyük kara geyiği ekleyerek onu onurlandırdı.

Babamı düşündükçe kalbim sızlıyordu. Keşke Kai daha resmi olarak taç giymeden önce krallığının ve ailesinin ne hale geldiğini görebilseydi.

Sadece taht odasında en az bin sandalye olmalıydı.

Katılan birçok kişi törenin kendisini bile göremeyecekti. Vatandaşlar, etkinliğe küçük bir bakış bile atabilmek için kapıların ötesindeki sokakları çoktan doldurmuştu.

"Lia." Adımın fısıltısıyla sıçradım. Döndüğümde Vincent olduğunu gördüm. "Buraya oturacağız." Son sıranın en ucundaki iki koltuğu işaret etti.

Dudaklarımı büzdüm ve yerime oturmak için yanından geçtim. "Bana öyle hitap edemezsin. Benim adım Elianna ve bana böyle hitap edeceksin."

otururken kıkırdadı. "Böyle alıngan küçük bir şey olduğun için sırtına bir daha vurmaya ne dersin?"

Bu tehdit karşısında gözlerim hafifçe büyüdü. Buna bir kez daha katlanacağım düşüncesiyle boğazım ama kürsüye doğru bakmaya devam ederken onun bakışlarına karşılık vermeyi reddettim.

Callius Kraliçe'tahtına kadar eşlik ederken Kellan yan tarafta hazır olda bekliyordu. Gözlerim sağ tarafa kaydı, Avery ve Finnian'ın yan tarafta gelin ve damadın ortaya çıkmasını beklediklerini görebiliyordum.

Zindanlardan kaçtıktan sonra yakalanmadıklarını fark edince onları görünce içimi bir rahatlama kapladı. Finn takım elbisesiyle her zamanki gibi şık görünüyordu, Avery ise kraliyet mavisi renginde karmaşık bir elbise giymişti, elbisenin bedeni ışıpta parlıyordu ve sadece elmas olduğunu tahmin edebildiğim elbisenin kendisi.

Vincent bana fısıldayarak, "İşte tam da *bu* yüzden o küçük alıngan ağzına dikkat edeceksin," dedi ve elimi kucağımda yumruk yaptı. Elini benimkinin üzerine koydu. "Sakin ol. Prenses Avery'nin güzel yüzünü kale kapısının ötesinde bir kazığın üzerinde görmekten nefret ederim."

Gözlerim dehşetle parlarken dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim. Oturduğum yerde donup kalmıştım. Söylemek, yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Düşüncelerini dile getirdiği için lanet olası boğazını kesmekle başlamak, ama yapamadım. Kardeşlerimin hayatını riske atmadan hiçbir şey yapamazdım.

Misafirler muhafızlar tarafından sığır gibi içeri alınırken taht odasındaki koltuklar hızla doldu. Bazı katılımcılar bizi fark etti ve hızlıca hemen başka bir yere bakmadan önce bir bakış attı. Bakışlarım Vincent'a kaydı - her zaman kaba, çirkin bir hayvandı ve pahalı giysiler içinde bile konukları tedirgin ederdi.

Odayı çevreleyen muhafızlar, her kim olduğunu ortaya çıkarmak için maskelerin altını kontrol etmek yerine konukları yerleştirmeye odaklanmakla meşguldü, bu da benim aralarına karışmamı tamamen çok kolaylaştırdı. İnanılmaz derecede özensiz davranıyorlardı.

Burayı hâlâ ben işletiyor olsaydım, kıçlarına tekme basardım ama şimdilik bu benim lehime oldu.

"Kellan'ın planının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," diye sadece onun duyabileceği şekilde alçak sesle konuştum. "Ama asla işe yaramayacak. Bu törenden sonra bu gece gizlice evlenmek ve gölgelerden çıkıp krallığı benim gerçek varis olduğuma ikna etmeye çalışmak ona hiçbir şey kazandırmayacak. Öldürülmek dışında, ki bu da benim için gayet iyi aslında."

O da karşılık olarak kıs kıs güldü.

Alay ettim ve sonra aniden orkestranın müziği başladı ve beni şaşırttı. Kai koridorun ön tarafındaki kürsünün altında belirirken, Florence Nilda arkaya doğru yaklaştığında kalabalıktaki herkes ayağa kalktı.

Çenem dehşet içinde düştü. Kai'den *nefret ediyordu*. Avery'nin gerçekten tahammül edebildiğim birkaç arkadaşından biriydi, çünkü prensin içini görebiliyordu. Babası onu bilerek bir satmıştı ve muhtemelen umurunda bile değildi. Eminim tek gördüğü Velyra'nın gelecekteki varisinin soyunu devam ettirmesiydi - kendi kızı pahasına.

Kai ile evlenecek kadar aptal olanın kim olduğunu sormak aklıma bile gelmemişti. Velyra'daki hanımların yarısının bu şansa balıklama atlayacağını biliyordum.

ne kadar zalim olduğunu biliyordu. Ama Florence biliyordu ve koridorda yürürken yüzündeki ifadeden kadarıyla

Kai ile evlenmek ölümden daha kötü bir kaderdi.

"Ben de şok oldum," dedi Vincent bana. "Ancak babası baharat ticaretinin büyük bölümünü yönetiyor ve kraliyet ailesine katılma şansına balıklama atladı."

Yumruklarımı sıktım ve artık hiç bitmeyen ölüm listeme babasını da eklemek için zihnime bir not aldım. Tabii bu, buradan çıkmayı başarabilirsem mümkün olacaktı.

"Kraliçe baharattan ne istiyor, merak edebilirsiniz?" diye alay etti. "Hiçbir şey. İsteddiği şey parası olan güçlü müttefikler. Tam olarak savaşının geri kalanını finanse edecek para."

Onu görmezden gelerek taht odasının önüne baktım ve Avery'nin gözlerindeki acıyı görebiliyordum, çünkü arkadaşının yakında kral olacak aşağılık biriyle nişanlanmasını izlemek zorunda kalmıştı.

Hiç bitmeyen koridordan inerken herkes hayranlıkla geline baktı. Konuklar sevinç gözyaşlarını mendilleriyle silerken benim odaklanabildiğim tek şey, birkaç dakika önce yanımızdan geçerken gelinin yanağından süzülüşünü izlediğim tek damla gözyaşydı.

Kürsüye çıktığında, tapınak rahibi ellerini indirerek herkesin bir kez daha oturmasını işaret etti. Rahiplerin tanrıların tapınağından ayrılması son derece nadir bir durumdu. Kraliyet düğünü de bu nadir durumlardan biriydi.

Kürsüye ulaştığında Kai agresif bir şekilde Florence'ın ellerini tuttu ve gelinine gülümsemeden bakışlarını rahibe çevirdi.

Onu sadece ve sadece tek bir şey olarak gördüğü gün gibi ortadaydı: tahta çıkmanın yolu. Kalbim onun için çarpıyordu.

Rahip konuşmasına başladı ve tanrıların böyle bir eşleşmeden nasıl gurur duyduklarını ve bunu Velyra'nın geleceği olarak nasıl kabul ettiklerini anlattı. Kalabalık sessizliğini korudu ve ben sadece bir sırtışın altında bir titreşim görebiliyordum.

Kürsünün sol tarafını korumaya devam eden Kellan'ın yüzündeki maske.

Rahip Kai'ye döndü. "Prens Kai, Lord Stanley Nilda'nın kızı güzel Florence Nilda'yı eşiniz ve gelecekteki kraliçeniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Kai rahibe öyle bir baktı ki, soruya sinirlenmiş gibiydi, sanki geleneksel hoş sohbetlere ayıracak vakti yokmuş gibi. "Belli ki."

Rahip boğazını temizledi. "Ve sen Florence, merhum Kral Jameson Valderre'nin oğlu Prens Kai Valderre'yi, ruhu tanrıların huzurunda yatsın, kocan ve gelecekteki kralın olarak kabul ediyor musun?" Sesi kalabalık ve sessiz taht odasında yankılandı.

Alt dudağının titrediğini odanın arka tarafından bile görebiliyordum ve kalbim onun için parçalanırken benimki de bu hareketi taklit etti. Kai'nin yüzü onun hafif tereddüdü karşısında öfkeyle buruştu. Konuklar arasında şaşkın mırıltılar yankılandı.

Konuşmak için ağzını açtı. "I-"

Her şey çok hızlı oldu. Gözümü kırptım ve önümdeki sahne büyük ölçüde değişmişti. Kalabalıktan dehşet içinde kan donduran çığlıklar yükseliyordu. Odadaki herkes ayağa kalkmış, ben daha ne olduğunu anlayamadan çıkışa doğru koşuyordu.

Önümüzdeki manzaranın gerçekten doğru olduğundan emin olmak için birkaç kez daha göz kırptım.

Bir ok şimdi Florence'ın göğsünün ortasından vücudunun diğer tarafına doğru uzanıyordu. Kan dudaklarından aşağı süzüldü ve yaradan akararak hızla abartılı beyaz gelinliğinin içine işledi. Cesedi mide bulandırıcı bir gümbürtüyle Kai'nin ayaklarının dibine, yere düştü.

Kalabalık dağılmaya çalışırken üst balkonlardan oklar havada uçuşuyordu ama kaçmak için yeterince hızlı hareket edemeyecek kadar çok ceset vardı.

Arkadaşının gözlerinin önünde öldürüldüğünü gören Avery'nin çılgınlığını herkesten çok duyabiliyordum. Gözlerim Callius'a , Kai'yi yakaladı ve az önce kafasının olduğu yere bir ok daha atılmadan hemen önce onu yolundan çekip aldı. Ardından hızla Kai ve kraliçenin bedenlerini kendi bedeniyle korumak için harekete geçti ve onları kürsüdeki perdenin arkasına gizlenmiş kapıya doğru koşturdu. Avery ve Finnian onun için bir düşünce bile değildi.

Hareket etmek istedim ama Vincent çıktı. "Oh, hayır . Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim!" Bir oktan eğilerek kurtuldu. "Biz

siper almanız gerekiyor."

Göğsünü ittim. "Siz aptalların bunu yaptığına inanamıyorum!" Başımı tekrar kürsüye çevirerek Avery ve Finn'in odanın kenarındaki bir masanın altına kaçışmalarını ve saklanmalarını izledim. Güvenli bir şekilde kaçabilmeleri için onlara ulaşmalıyım. Yapmak *zorundaydım*.

Vincent beni yere yatırdı ve kafatasıma saplanacağı kesin olan bir oktan şaşırtıcı bir şekilde kurtardı. "Elianna, Bu biz değiliz!" diye bağırды yüzüme.

Sürünerek ayağa kalktım ve çılgınca etrafıma bakıp çevremizde yaşanan kaosu izledim. Maskeli askerler kitleler arasında geçit töreni yapıyor, kalabalığın içinde rastladıkları Lord ve Lady'leri kesiyorlardı. Birçoğu hâlâ balkonlardaydı ve oklarını amaçsızca aşağıdaki konuklara fırlatıyordu. Taht odasının giriş kapıları artık *kapalıydı*. Herkesi içeride hapsetmişti.

Sempatizanlar.

Ağzım açık kaldı ve Vincent "Gidelim!" diye bağırırken ona baktım.

Ondan bir adım geri çekildim ve tüm gücümle yumruğumu doğrudan yüzüne indirdim. Kemik ve kıkırdakların çatırdama sesi kulaklarımı doldurdu ve burnu yumruğumun altında ezilirken acı içinde inledi.

Bu fırsatı değerlendirerek Avery ve Finnian'a doğru koşmaya başladım, çok sayıda sandalyenin ve kana bulanmış cesedin üzerinden atladım. Sempatizanların onları bulmasına izin veremezdim ve Jace'in iyi olup olmadığını ya da bu saldırıyı planlayıp planlamadığını ve onlara kardeşlerimi bağışlamalarını söyleyip söylemediğini hiçbir yolu yoktu. Yapmak *zorundaydım*.

En kötüsünü düşün.

Koridora doğru bir adım attım ve yüzüme doğru savrulurken neredeyse bir saniye geç fark ettiğim bir kılıçtan kaçmak için geriye doğru eğilmek zorunda kaldım. Geriye doğru eğildiğimde, taht odasının zeminini delik deşik eden çok sayıda cesetten akan kan birikintisine düştüm.

Maskeli adam bana tekrar vurmak için hamle yaptı, ben de vücudumu yuvarlayarak önünden çekildim, bu sırada ona çelme taktım ve cesedini de kendimle birlikte yere düşürdüm. Öldürülen misafirlerden birinin beline

bağlanmış bir hançer fark ettim ve

Onu kınından çıkardım. Hızlı bir hareketle, saldırganımın yanıma düştüğü yere doğru yuvarlandım ve bacağımı vücudunun üzerine attım,

Onu yere yatırdım, kafası karışmıştı ama yine de bana vurmaya çalışıyordu.

Hançeri başımın üzerine kaldırdım ve bıçağı tekrar tekrar göğsüne saplamaya başladım.

Çığlık boğazımı yırttı. Yüzüme ve gövdem her yerine sıçrayan kanı gözlerimi kör etti.

Bir öfke seli içinde kaybolmuş bir halde, bir ömür boyu biriktirdiğim öfkeyi, farkında olmadan kendi taraflarında olan birine acımasızca saldıran bu sempatzana yönelttim. Bir ok yine vızıldayarak yanımdan geçti, ancak sefer ucu kolumun dış kısmını kesti ve acı beni vururken bıçaklama hareketlerimin duraklamasına neden oldu.

Tekrar ona doğru baktım ve çığlık atan kalabalığın gürültüsü de sessiz olabilirdi, çünkü duyabildiğim tek ses maskeli erkeğin altımdaki zeminde son nefesini verirken kendi kanıyla boğuşmasıydı.

Benim açtığım bıçak yaralarıyla delik deşik olmuş, parçalanmış bedenini görünce gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. Mide bulantısı içime yerleşti.

Gözlerim onun gözleri arasında gidip . "Ben ne yaptım?" Fısıldadım.

Gözlerimi , yere düşen saldırganımın kılıcını aldım ve başımı ileri geri sallayarak, şu anda yaşayan misafirlerin yardım çığlıklarıyla tekmeledikleri taht odası kapısından, Avery ve Finn'in masanın altından sürünerek çıktıkları yere doğru gittim.

"Hayır!" Koşmaya başlarken bağırdım.

Yoluma çıkan herkesi keserim. Lord, sempatizan, bir Velyran muhafızı. Kanları püskürdükçe üzerimi kaplıyordu; onları parçalayan çığlıklar içimde yankılanıyordu ve bu çığlıklar gecenin ilerleyen saatlerinde peşimi bırakmayacaktı.

Göremiyordum. Elimde kalan iki kişiyi kurtarmak için deliliğin içinden geçerken öfkenin neden olduğu kırmızı bir bulanıklıktan başka bir şey .

"Lia!" Onlara doğru ilerlerken Avery çığlık attı.

Kollarımı boynuna doladım ve Finn de atladı. Üçümüz kucaklaşmayı o anki duruma göre çok uzun tuttuk.

"Burada ne işin var senin?!" Avery sarılmamızdan uzaklaşırken ağladı ama kollarımı sıkıca kavradı ve gitmeme izin vermedi. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Bu uzun bir hikaye. Aman Tanrım, et!" Onları dışarı çıkarırken ağladım uçan okların menziline girdik. Üçümüz de altına saklandıkları masanın üzerine indik ve masa ağırlığımızla çöktü.

Hepimiz birkaç dakika boyunca orada eğildik. "İkinizin de şu anda beni dinlemesi . Hemen şimdi, beni duyuyor musun?" İkisi de

sinirle hızla başını salladı. "Sanırım bunun arkasında eşim var."

"Ne?!" Avery ciyakladı, heyecandan yüzüne bir gülümseme yapışmıştı, bir şekilde şu anda sıkışıp pozisyonu unutmuştu. "Bir *eşin mi* var? Kimin?!"

"İnsan komutan. Henüz ikinize de anlatma fırsatı bulamadığım çok şey var."

"NE?!" diye bağırdı ikisi de. Avery'nin gülümsemesi hızla endişeli ve küçümseyen bir ifadeye dönüştü.

"Beni dinleyin!" Yüzümdeki kan lekeli maskeyi yırtıp atarken çığlık attım. "Bunlar sempatizan. Sana dokunmamaları gerektiğini biliyor olabilirler ama bunu garanti edemem. Bunun olacağından haberim yoktu." Duraksadım, ne istediğimi anlamaya çalışıyordum. "Bu geceden sonra bana ne olacağını bilmiyorum."

"Ne diyorsun sen?" Finn araya girdi.

"Bana bir şey olursa ikinizin de buradan defolup gitmeniz gerektiğini söylüyorum. Kai ne olursa olsun tahta çıkacak ve ona da Kellan'a da güvenemezsiniz. Aslında, Kellan'dan olabildiğince uzak durun. mümkün."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, başımı kaldırdım. Gözlerim kalabalık odayı taradı ve sonunda taht odasının kapısının herkesin yıkmaya çalıştığı gibi patladığını ve kalabalığın içinden aktığını izledim.

Kellan neredeydi? Umarım ölmüştür, ama o kadar şanslı olmadığımı biliyordum.

Ayağa kalktım ve her ikisinin de kollarını sıkıca kavradım. "Sylis Ormanı'nın ötesine, insan topraklarına kaçmalısınız. Benim arkamda toplanmayı ve gerçek varis olarak yerimi almam için destek vermeyi planlıyorlardı. Liderleri sizi tanıyor. Güvende olmalısınız."

"Kendini duyuyor musun?" Avery sordu.

"Ne yazık ki bunun ne kadar inanılmaz ve dehşet verici olduğunu biliyorum.

Bilemiyorum.

başka ne yapacağımı bilmiyorum!" Kalabalığın artık çoğunlukla kapılardan geçtiğini görmek için baktım. "Hadi gidelim!" Kılıcı masanın enkazından geri alırken onlara bağırdım.

Kapıya doğru koştuk ve yolumuzu kesen, durması için yalvarmalarımı dinlemeyen başka bir sempatizanı kesmek zorunda kaldım. "Lia!"

Bıçaklarımız tekrar tekrar karşılaştığında, okun kolumu sıyırdığı yerdeki ağrıyı görmezden gelmek zorunda kalarak çığlık attım. "Komutan Cadoria'yı tanıyorum!" A

Yüzünde bir tanıma titreşimi belirdi ama bir an sonra saldırının verdiği kan arzusuyla kendini kaybederek bir kez daha saldırmaya çalıştı.

Öldürmek zorunda kaldığım her bir sempatizanın kaybettiğim kendi destekçilerimden biri olduğunu bilerek gözyaşlarına boğulmak istedim.

Sonunda taht odasından çıktığımızda muazzam bir kalabalıkla karşılaştık. İnsanlar kalenin ön tarafına doğru kaçarken ana giriş kapılarından biri açıldı ve menteşelerinden sallanıyordu. Sempatizanlar da şimdi geri çekiliyordu.

O sırada Kellan koridorlardan birinde belirdi ve beni ve kanla kaplı bedenimi işaret etti. Kardeşlerime uzanırken ona tısladım.

"!" İkisini de çekiştirirken kükredim ve diğer koridorlardan birine doğru koşmaya başladık, Kellan da arkamızdan hızla geliyordu.

"*Elianna!*" diye gürledi sesi, biz endişeyle ondan kaçarken şato salonunda yankılandı.

Onu yavaşlatmak için yanlarından geçerken dekoratif masaları ve dekorlarını yere attık, ama o zahmetsizce onlardan kaçtı.

Keskin bir köşeyi döndük ve koridorun geri kalanını kapatarak orada duran Callius'la yüz yüze geldiğimizde kalbim göğsümde durdu.

İki acımasız erkeğin arasında sıkışıp kaldığımız üçümüz de patinaj yaparak durduk.

"Siktir!" Koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde kükredim. Avery ve Finnian'ı vücudumla engelledim. Kılıcımı ona doğru kaldırarak, "Onlara dokunamayacaksın," diye haykırdım.

"Callius!" Avery seslendi, sesi sertti. "Geçmemize izin vereceksin."

"Elbette, Prenses Avery. Siz ve prens geçebilirsiniz, daha sonra kalenin güvenliği sağlanana kadar size odalarınıza kadar eşlik edilecek. Anneniz ve Kai tehlikeden uzakta ve şimdi ikinizin de güvende olduğundan emin olmam gerekiyor. Ancak, Bayan Elianna..." Bize doğru kasıla kasıla bir adım attı. "Ait olduğu yere geri konulacak."

Zindanlar. Arkamızda duran Kellan'ın şu anda aklından neler geçtiğini ancak hayal edebiliyordum.

"Sen prens ve prensesi odalarına götür Callius. Ben Elianna'yı hücrelerine geri götüreceğim," dedi Kellan bana doğru yaklaşırken. Gergin olsa bile ses tonundan bu anlaşılıyordu.

Callius hepimizi şaşırtarak, "Kesinlikle olmaz," dedi. "Ben Solus'u hücrelerine geri götüreceğim, siz de prens ve prensese odalarına kadar eşlik edeceksiniz."

Kellan Şimdi , uğümüzün de kafası kaptan ve selefi arasında ölümcül bir hal almak üzereymiş gibi görünen konuŐmayla ileri geri hareket ediyordu.

"Peki bu neden?" Kellan ona tükürdü.

"Nedenini çok iyi biliyorsun." Callius Kellan'ın yanından geçip kolumu ve kılıcımı elimden çekip aldı. "Seninle sonra hesaplaŐacağım," hırladı ve Kellan'ın eli yumruğa dönüştü.

Bir tehdit.

"Hayır!" Kellan onu ve Finn'i uzaklaştırırken Avery bana bağırdı.

Gözlerimin arkasını yakan yaŐların dökülmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. "İyi olacağım," diye boğuldum, durumun hiç de öyle olmadığını çok iyi biliyordum.

İkisi de bir an için inanmıŐ gibi görünmüyordu.

Kellan koridorun diğer ucuna doğru iterken Callius iki bileğimi acıyla kavradı ve bükerek tıslamama neden oldu. "Bir kez daha başıma büyük bir bela oldun Elianna."

"Cehenneme git," dedim dişlerimin arasından.

Sonra beni zorla kaleye doğru götürdü.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elianna

Panikle karışık öfke beni ele geçirdi ve hapishaneme geri dönerken yol boyunca tekmeledim ve çığlık attım. Callius'un beni zapt edecek kelepçesi yoktu, çünkü her şey kaosa dönüşmüştü. Beni zapt etmek için omzuna atmak zorunda kaldı ve beni kale koridorlarında ve avluda sürüklediği süre boyunca ona küfrettim.

Etrafımı daha iyi görebilmek için başımı kaldırdığımda, yakalanan sempatizanların yerde diz çöktükleri yerde infaz edildiklerini görmek beni dehşete düşürdü. Duruşma yok. Asmak yok. Sadece orada kafaları kesiliyordu.

"beni, seni çirkin pislik!" Zindan merdivenlerinden inerken çığlık attım.

Ağırlığını kaydırdı ve karşılık olarak vücudumu taş duvara çarparak beni homurdanmaya zorladı.

"Gerçekten, Solus, hiç kapatmaz mısın sen?" gürledi, diğer elini şimdi karmakarışık olan saçlarında hayal kırıklığıyla gezdirirken.

"Bu hoşuna giderdi, değil ?" Ben de karşılık verdim.

Merdivenin vardığımızda, "Nasıl çıktın sen?" diye sordu.

"Lia?" Gölgelerden tereddütle tanıdık bir ses geldi.

Callius'un omzunun üzerinden sarkmaya devam ederken başımı kaldırdım. "Lukas!"

Kolumdan aşağıya doğru yayılan ağrıyı görmezden şiddetle kıpırdanmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Düşün, Lia.

Aklıma gelen düşünceyle gözlerim parladı ve karnımı sırtına yaslayıp ellerimi bacaklarının arasına uzattım, bu sırada neredeyse öğürüyordum. Vücudunu ters çevirmek için bacaklarımı tüm gücümle öne doğru fırlattım ve onu geriye doğru üzerime, yere düşmeye zorladım.

Ow.

Bana küfürler mırıldanmaya başladığında onu üzerimden atmak için elimden geldiğince sert bir şekilde ittim. "Bırak beni, seni vahşi!" Vücudunu üstümden yuvarladı ve ben de Lukas'ın hücreesine ulaşmak için yerde çılgınca süründüm.

Parmaklıklara tutundum ve yüzümü parmaklıkların arasına bastırdım. Lukas loş fener ışığına doğru adım attı ve onu görmek beni derinden sarstı.

Işğın altında çok daha zayıf görünüyordu. Ne kadar zamandır burada olduğunu, ilaçların verdiği uykuyla eriyip gittiğini sadece Tanrılar biliyordu.

"Lia," diye fısıldadı eğilip eliyle yanağımı okşarken. Sonra bakışları Callius'a döndü, yüz hatlarını öfke kapladı. zar zor tanıdığım biri. "Ona ne yapıyorsun lan?!" Paslanmış, dökülen parmaklıkların arasından kükredi.

Callius arkamdan ayak bileğimi yakaladı ve yatan bedenimi kendisine doğru çekti. Zemini kaplayan toprak ve küçük taşlar tenime battı.

Suratına tekme atmak için hamle yaptım ama ayağa kalkarken tekmeyi savuşturdu ve ardından çizmesini kaburgalarımına sapladı. Ciğerlerimde tuttuğum tüm nefes bir anda içimden uçup gitti.

"Bırakın onu!" Lukas parmaklıkların arasından öfkeyle bağırdı, bana yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu.

Callius iki bacağımdan tuttu ve yerde yatan bedenimi hücreme doğru sürüklemeye başladı. "Kırbaç izlerinin nasıl iyileştiği hakkında hiçbir fikrim yok Solus, ama bunu düzelteceğiz."

"Kırbaç izleri mi?!" Lukas hücresinin kapısını menteşelerinden sökmeye çalışırken gürledi. "Seni öldüreceğim! Kralın kızına dokunduğun için seni öldüreceğim!"

Senin elinden çektiği her bir gram acı sana on katıyla geri dönecek!"

Bedenim geriye kalan tek ebeveyn figüründen şiddetle uzaklaştırılırken onu uzaktan zar zor duyabiliyordum. O da benim gibi bir tutsaktı.

Lukas

Buna inanamıyordum. Bunun olduğuna inanamıyordum. Her şey nasıl bu kadar çabuk boka sarmıştı? Kral öleli daha iki ay bile olmamıştı ve krallık şimdiden parçalanıyordu -kızı ve arkadaşı kendi kalesinin altında mahsur kalmış ve zindanlarında hapsedilmişti.

Callius'un ayak bir kez daha yaklaşıyordu, Lia'nın cesedini sürükleyişini izlediğim yönden geliyordu.

"Seni aptal herif," diye tükürdüm ona. "Neyin var senin?!"

Önümde durdu ama yüzünü bana dönmedi. "Bu konuda hep yanlış tarafta olman benim suçum değil. Kaderini sen seçtin. Ben değil."

Sonra merdivenlerden yukarı çıktı ve görüş alanımdan çıktı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca Lia'ya seslendim ama ondan hiçbir yanıt alamadım. Tek bildiğim, hücresinde bilincini kaybetmiş olduğuydu. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Isla'ya geri götürüldüğünden beri neler çektiğini ancak hayal edebiliyordum.

Geldiğinde kırbaçlanmasını hatırlayınca içimi öfke kapladı ve nefes alış verişim hızlandı. Krallığın gerçek varisi kendi zindanlarında kırbaçlanmıştı. Her şey nasıl bu noktaya gelmişti? Jameson doğduğu andan itibaren bu sırrı saklamıştı. Yaptığı her şey onu korumak içindi, ama kendi sonuyla karşılaştığında onu sadece mahkûm etmişti.

Boş midem guruldadı ve yerde duran, o sabah bana verilen bayat, neredeyse küflenmiş ekmeğe baktım. Onu yiyemezdim.

Şimdi değil, tekrar uykuya dalacağımı ve Lia'ya ne olduğu hiçbir fikrim olmayacağını bilerek.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Callius ya da Kellan'ın merdivenlerin nöbet tutmasına imkân yoktu. Bu onlara yakışmaz. Daha yeni olanlardan birini acemiler bunu hallediyor.

Bunun için tek şansım vardı ve ona yardım etme şansım varsa işe yarasa iyi olurdu.

Boğazımı temizledim, hayatımın en büyük performansını sergilemeye hazırdım. "Muhafızlar!" Bağırdım. "Bir sorun var ve bir şifacıya ihtiyacım var!" Gözlerimi kendime çevirdim.

Daha iyi duymak için kulağımı parmaklıkların arasından geçirdim ama hiçbir şey gelmedi.

"Tanrılar beni alın! Yardım edin!" Hayal kırıklığı içinde başımı arkaya atarken kelimeyi uzatarak söyledim.

Yemi yut, lanet olsun. *Al şunu.*

Sonunda, zindanın demir kapısının sesi merdivenlerin tepesinden gıcırdayarak açıldı ve aceleci ayak sesleri onu takip etti.

Bir an sonra genç bir erkek önümde durdu ve hücremde durduğu yerden beni dikkatle süzdü.

"Tanrılara şükürler olsun. Yardıma ihtiyacım var."

"S-sir Lukas, bunu yapamayacağımı biliyorsunuz," diye kekeledi.

Fener ışığında ona daha iyi baktım ve altı ay önce işe aldığım genç erkeklerden biri olduğunu gördüm. Benden emir almaktan, beni kilit tutmak için emir almaya geçmişti. Neye inanacağını bilmiyordu ve bunu yüzünden anlayabiliyordum.

Vücudumu yaslarken acı içinde kambur durmaya özen gösterdim. Yan tarafına baktığımda kalçasından sarkan iskelet anahtarı fark ettim.

Mükemmel.

"Buraya gel, evlat. Bu işe benim sayemde sahip oldun. En azından bunu bana borçlusun."

Gardiyan tereddütlü görünüyordu ama küçük bir adım attı. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Hızlı bir hareketle kolumu parmaklıkların arasından uzattım ve onu başının arkasından yakaladım. Vücudunun avucumun içinde gevşeyip bayıldığını hissedene kadar sürekli olarak bizi ayıran paslı demire vurdum.

Saçlarını tutmayı bıraktığımda vücudu yere düştü. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve bir kez daha parmaklıkların arasından uzandım, bu sefer kemerinde asılı olan iskelet anahtarı almak için.

Tekrar ayağa kalktım ve gözlerim anahtardan muhafızın gevşek bedenine kaydı. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyordum. Ancak işin zor kısmı kaçmak ve Lia'yı sağ salim dışarı çıkarmak olacaktı.

Kolumu parmaklıkların arasından geçirerek anahtarı kapının dış tarafındaki deliğe soktum ve bileğimi bükerek garip bir şekilde çevirdim. Küçük bir ses çıktı ve kapı açıldı.

Kapıyı sonuna kadar iterek açtım ve küçük bir adım atarak dışarı çıktım, merdivenlerden yukarı bakarak muhafızın kapıyı kapattığını gördüm. Bakışlarım daha sonra önümdeki derinliksiz gibi görünen geçide kaydı.

Lia'yı bulmalıydım, hem de hemen.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

Şato koridorlarında bana eşlik ederken KELLAN'ın bileğimi sıkması çok sıkıydı ve bir muhafız ile koruması gereken prenses için de uygun değildi.

"yakıyorsun," diye tısladım, sakın kalmaya çalışarak. Lia bize Kellan'dan olabildiğince uzak durmamızı söyledi ve Callius birkaç dakika sonra bizi ona teslim etti.

Tekrar bana döndü. "Şimdi, şimdi, Prenses Avery, neredeyse odanıza geldik. Sevgili kız kardeşinizin alışkanlığı olduğu gibi elimden kayıp kaçmanıza izin veremem."

Lia'yı bildiğini bana nasıl da dikkatsizce itiraf ettiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ama bileğimi onun kemiklerimi ezen kavrayışından kurtarmaya çalışmaya devam ettim.

Finnian'ı ilk odasına getirdikten sonra nihayet benim odamın kapısına vardık, orada bir muhafız onu içeride barikat kurmak için bekliyordu. Kellan odamın kapısını açtı ve bana rehberlik . Nyra'nın yatağında yattığını ve esnemeye başladığını görünce rahatladım. Konuşmak için ona döndüm ama o benden önce davrandı.

"Elianna hücrelerinden nasıl çıktı?" diye sordu suçlayıcı bir tonda.

Ona göz kırptım. "Emin değilim."

"Pekala, Prenses, bana naz yapma." Bana doğru bir adım attı, ben de aynı şekilde geriye doğru bir adım attım. "Birkaç gün önce muhafızıma zindanın girişindeki nöbet yerini terk etmesini söyleyerek yaptığın küçük manevrayı duydum.

Ve ertesi gün Elianna'nın yaraları sihirli bir şekilde iyileşti mi? En hafif tabirle ilginç."

Omurgamı dikleştirdim. "Prensesi ihanetle eminim, Kaptan Adler."

Nyra yatağımdan aşağı atladı ve Kellan'a hırlarken dişlerini vahşice göstererek yanıma geldi.

Ona baktı, yumuşak bir kahkaha attı ve başını salladı. "Annen kraliyete ihanet ettiğini öğrendiğinde büyük hayal kırıklığına . Elianna hapishaneden kaçır ve bir şekilde kılık değiştirerek prensin düğününe gelir. Tahta çıkması için gerekli olan düğün, sempatanlar tarafından basılıyor ve güzel gelin adayları kalabalığın önünde öldürülüyor?"

"Bu ne cüret!" Ona bağırdım. "Florence benim *arkadaşımdı!* Asla bir şeyin parçası olmazdım. Lia'nın kaçmasına da ben yardım etmedim. Keşke bunun için övgü alabilseydim, ama bunu ben yapmadım!"

Bana baktı. "Keşke sana inanabilseydim Avery, ama zindanın kapısındaki muhafızı baştan çıkarırken görüldüğünden beri burada işler senin için iyi görünmüyor. Şimdi bu odada oturup kraliçeye ve müstakbel krala bunu bir şekilde nasıl telafi edeceğini düşünmen gerekecek. Onun tacını korumak için yapacağı ilk işin kendi akrabalarını ihanetten ölüme mahkûm etmek olmasını görmek istemem."

Onu bulduğumuz gün Kellan'ın zindanda söylenen her şeyi duyduğunu söylediğini hatırladığımda Lia'nın sözleri düşüncelerimde yankılandı. Ne yaptığını fark ettiğimde gözlerim yaşardı.

"Aman Tanrım..." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Onu dışarı saldın, değil mi? Bir şeyler planlamıştın ama işe yaramadı. Şimdi hücrelerine geri döndü ve sen bunu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun! Lia senden uzak durmamı söyledi ama nedenini söyleme fırsatı bulamadı! Uyarıldığım gibi aşağılık bir erkek olduğunu kanıtlıyorsun."

Sırıttı ve bana hızlıca göz kırptı. "İyi geceler, Prenses Avery."

Ardından kapıyı kapattı ve yumuşak bir *klik* sesi kapının içinde .

"Bu da ne?"

koştum ve açmaya çalıştım ama kol yerinden . Nyra alt tarafı tırmalamaya başladı.

Yumruğumu kaldırdım ve agresif bir şekilde kapıya vurdum. "Kellan! Beni hemen buradan çıkar!" Ayağımı kapıya vururken bağırdım.

bir öfke nöbeti içinde karo zemin.

"Özür dilerim ama iskelet anahtar Lukas'ın görevini devraldığım da bana verildi. Gelecekteki kralımız için bir tehdit oluşturduğunuz a inanıyorum. Kale emniyete alınana kadar burada kalmanız gerekecek," dedi alaycı bir tavrı a kapıdan. "Ve sakın tekmelemeye de kalkma. Hemen bir muhafız göndereceğim."

"Senden nefret ediyorum!" Kapıya doğru bağırdım.

Küçük bir kahkaha onu terk etti. ", görünüşe göre bu yaygın bir Valderre kadın özelliği."

Sonra ayak seslerinin yavaşça uzaklaştığını duydum.

"UGH!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım. Nyra'ya "Bunu benim üzerime yıkamaz," dedim ama o sadece nefes nefese kalmaya başladı.

Endişeyle odaya baktım ve sonra çalışma masama koştum. Çekmeceyi açtım ve babamın deri ciltli günlüğünün hâlâ bıraktığım yerde durduğunu görünce rahatladım. "Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldadım kendi kendime.

Sırtımı masaya yasladım ve vücudumu yere doğru kaydırđım. Yıkık dökük elbisemin ön tarafına bakarken gözyaşlarım arkasını yaktı. Düşenlerin kan lekeleri elbiseme sıçramıştı ve sevgili arkadaşımın bir silahla vurulduğı görüntüsü gözümün önüne gelince titreyerek nefes aldım. ok hafızamda tekrar oynadı. Nyra yanıma sürünerek geldi ve kocaman, kabarık başını kucağıma yasladı.

"Her şey nasıl bu hale geldi, Nyra?"

Kaçan gözyaşlarını sildikten sonra kulağını kaşımaya başladım ve ardından başka bir yazıyı okumak için günlüğü açtım.

Bu sayfanın tarihi yoktu, ancak son girişlerden biri olduğuna göre yakın tarihli olmalıydı. Dikkatimi çekti.

Bugün Veli bilmece gibi konuşuyordu. Bugün her zamankinden daha garip görünüyordu ama bunu ona söyleyemezdim. Onu asla böyle hissettirmek istemezdim.

Özellikle de sahip olduğu uhrevi güçten bahsetmeme konusunda yaptığımız sözsüz anlaşmadan sonra.

Doğrusu, çoğu kişi Veli'nin tuhaflığından korkarken, ben onun arkadaşlığından oldukça hoşlanıyorum. Bana karşı duygularını hiçbir zaman saklamadı ve çoğu kişi krallarına karşı akıllıca davranırken, Veli bana herhangi biriymişim gibi davrandı.

tedavi ya da konuştuğı yaratık. Ferahlatıcıydı.

Hastalandığımdan beri her gün gelip testler yapıyor ama şu ana kadar neyin sebep olduğunu bulamadı. Ancak, bilmecelerle konuşması beni

biraz rahatsız edici. Aklımdan çıkaramıyorum.

"Sütunun düştüğü günden sakının, çünkü kandan ve bir mirasçı doğacak ve düşmanın ağladığı an geldiğinde, akrabadan bir yabancı, vaat edilen kişi için yolu açacak."

Hiç mantıklı değil. Şu anda bile ne anlama geldiğini çözemiyorum ama uğursuz görünüyor. Sorduğumda Veli'ye özgü bir şekilde beni susturdu. Ağrım için çiğnemem için bana biraz daha sedaeyo yaprağı uzattı.

Sola.

Bu da ne böyle? Bunların anlamı neydi? Babam Veli'nin sihir sahibi olduğunu *biliyor muydu?! Veli'ye ve onun gizli evine geri dönmenin bir yolunu bulmalı ve bana bunun ne anlama geldiğini söylemesini talep etmeliydim.*

Aslında, kesinlikle kibarca sormam gerekirdi. Beni hala korkutuyordu.

Perdelerim pencereden içeri giren rüzgârla dalgalanıyordu, dikkatimi çekti. Sıçradım ve ona doğru koştum. pencereden dışarı uzatarak kulemin altındaki baş döndürücü zemine baktım. Hayal kırıklığına uğramış bir of çektim, oradan kaçmanın mümkün olmadığını fark ettim - eğer yeterince cesur değilsem kulenin küçük çıkıntısına tırmanmak, ama bu bir ölüm cezası olurdu.

"Bekle bir saniye," dedim, arkamı döndüm ve kurt merakla başını eğdi. "Kral ve kraliçenin kişisel odalarında gizli kapılar bulmayı başardık!" Geniş yatak odamın her göz gezdirdim. Her köşesinde Kendimi bileli tavandan yere kadar her yer duvar halılarıyla kaplıydı. "Burada bir tane olmalı," diye fısıldadım.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim ve anahtar deliğinden bakarak Gerçekten de beni sessizce koruyan muhafızın gölgesi. Sessiz olmak zorundaydım.

Odanın içinde koşturmaya başladım ve her birinin arkasına bakarak duvar halılarını söktüm ve katı tuğla duvarlardan başka bir şeyle karşılaşmadım. Yatak odamı, dolabımı aradım ve hatta tüm büyük duvarları kaldırdım. banyo odasında asılı. Hiçbir şey yok.

Hışımınla yatağıma doğru yürüdüm ve vücudumu dramatik bir şekilde yatağın üzerine atıp yastığıma doğru çığlık attım. Nyra yanıma atladı ve yanağımla öpmeye başladı.

"Buradan gitmeliyiz Nyra. Lia'nın bize ihtiyacı var ve ben ne yapacağımı bilmiyorum." Küçük bir sızlanma sesi çıkardı ve dudaklarım inceldi. Eğer ben Lia'yı özlediysem, Nyra'nın nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim. Onu aylardır görmemişti.

Başımı kaldırıp çalışma masama baktım ve henüz kontrol etmediğim bir duvar halısı olduğunu fark ettim. Şifonyerin arkasında asılı olan.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Kumaşı sıyırmaya çalıştım ama masanın üstünde duran devasa ayna yüzünden işe yaramadı. Tekrar kapıya baktım. "Kaçmaya hazır ol," diye fısıldadım kurda.

Tüm gücümle şifonyeri yana doğru ittim ve yerde kayarken çıkardığı ses çok yüksekti. Goblen hala arkasındaki duvara yapışmıştı, muhtemelen bir asırdan fazla bir süredir büro ve ayna tarafından duvara bastırılmıştı, ama yavaşça arkaya doğru sıyırdığımda, eskimiş ahşap bir kapı kendini gösterdiğinde dudaklarım sırtarak yukarı doğru seğirdi.

"Orada iyi misiniz, Prens Avery? Garip bir ses duydum."

Gardiyanın sesiyle sıçradım. "Her şey mükemmel. Lütfen yerinizde kalın, çünkü ben yatmaya gidiyorum ve daha fazla Tünele ilk adımımı atarken neşeli ama kararlı bir sesle ona geri seslendim.

Nyra ve ben karanlık geçitlerde odamdan alabildiğim tek bir yanan mumla koşuyorduk. Karanlıkta benden çok daha iyi görebiliyor gibiydi, bu yüzden daha çok onu takip etmeye güveniyordum.

Tünellerden aşağı inerken, adımlarımı ve kaç dönüş yaptığımı takip etmeye çalıştım, kalenin koridorlarını takip ettiklerini umuyordum.

"Nyra," diye fısıldadım ve başını tekrar bana doğru eğdi. "Finn'i bulmamız gerek." Nefes almaya başladı ve sonra bayat, tozlu havayı kokladı. "Evet, aferin kızıma! Finn! Finn'i bul."

Koşarak uzaklaştı.

"Kahretsin," diye mırıldandım onu takip etmeye başlarken, rüzgarla birlikte sönüp bizi tamamen karanlıkta bırakmasın diye mumumun küçük alevini örtmeye çalışıyordum.

Dolambaçlı geçitlerde onu takip ederken birden tamamen durdu ve ben de kayarak onun hemen arkasında durdum. Bir kez daha havayı koklamaya başladı ama hemen yanımızda bir kapı vardı.

Yavaşça açtım ve menteşelerin gıcırdamaması için dua ettim, böylece duvarın diğer tarafında olabilecek herkese kendimi göstermiş olacaktım. Kolumu geçirecek kadar açtım ve kapıyı kapatan duvar halısını hafifçe çekiştirdim. Dışarı baktığımda Finn'in yatak odasının kapısından sadece bir koridor ötede olduğumuzu fark ettim, nöbetçi hâlâ onu içeri almıyordu.

"Kahretsin."

Kapıyı sessizce kapattım.

"Nyra, çok yaklaştık." Tünelde parmak uçlarımla bir otuz adım daha ilerledim ve çok daha küçük bir kapı kendini gösterdi. Muhtemelen genç bir çocuk için yapılmış bir kapıya benziyordu. "İlginç. Burası onun odasına açılıyor olmalı."

Kapıyı zorlayarak açtım ve Finn'in karşı tarafta kıpırdadığını duydum. Bir mobilya parçası kapıyı kapatıyordu, ben de hafifçe vurdum.

"Kim var orada!" Finn çığlık attı.

Finn'in ses tonunu duyunca durakladım. Sesi dehşete düşmüş gibiydi. Gülüşümü bastırmaya çalıştım.

"Pssst, Finn!" Fısıltıyla bağırdım. "Benim!"

"Ne?!" diye bağırdı normal sesinden bir oktav daha yüksek bir sesle. Tanrıların anası, bu erkek.

Mini kapıyı kapatan büroya vurmaya başladım ve itmek için ellerimin ve dizlerimin çöktüm. Nyra kıpırdanarak altımdan geçti.

"Ben Avery, seni aptal! Şifonyerin arkasındayım, ama *sessiz ol*."

Ayak sesleri yavaşça bana doğru geliyordu ve şifonyeri iterek yoldan çekmeye . Gizlice geçebilecek kadar hareket ettirdiğinde bana ve Nyra'ya baktı.

Parmaklarımla ona küçük bir el salladım. "Merhaba."

Şakaklarını ovuşturmaya başladı. "Her neyin peşindeysen hoşuma gitmeyecek. Bunu hissedebiliyorum."

"Sh!" Küçük sürünerek geçip mobilyaların arkasından çıkarken onu susturdum.

"Nyra neden seninle?"

"Kaçmak zorundayız."

"Kaçmak mı?! Ciddi olamazsın."

Onu susturmak için elimi ağzına kapattım. "Buradan zorundayız. Burası bizim için güvenli değil. Lia haklıydı. Kellan bir şeylerin peşinde ve Kai ile Anneme ihanet ettiğimizi söyleyerek Lia'nın zindandan kaçışını bizim üzerimize yıkmaya çalışıyor."

Gözleri büyüdü ama elimi bir süre daha ağzının üzerinde tuttum çünkü tekrar çılglık atmayacağına güvenmiyordum.

"Veli'yi bulmamız ve güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor," dedim elimi dikkatle yüzünden çekerken.

"Haklıydım. Yaptığın şeyden hiç hoşlanmıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ya kaçacaksın ya da vatana ihanetten yargılanmayı göze alacaksın. Ve şahsen ben riske girmeyeceğim," diye fısıldadım ellerimi kalçalarımın koyarken. "Buradan çıkmak zorundayız ama kapınız korunuyor. Kellan'ın kilitlediğini görmedim, bu yüzden kaçma şansımız olabilir."

Bana boş boş baktı. "Peki muhafızlardan tam olarak nasıl kurtulmayı planlıyorsun? Neden tünellerden geri dönemiyoruz?"

"Muhafız için bir fikrim var ama sadece sen de katılırsan işe yarar. Bahçeye geri dönmek için bu tünellerden nasıl geçeceğimizi bilmiyorum ve kendi odama giden tüneli de kullanamayız çünkü Kellan kapımı dışarıdan kilitledi ve orada da bir muhafız var. Odamın bir koridor aşağısındaki geçit kapısına kadar gizlice çalışmalı ve bunu sessizce yapmalıyız ki bahçelerden kaçabilelim."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamayız. İşe yaramayacak Yakalanacağız. Eminim Kai ve annem inanmaz."

"O cümleyi bitirme bile, Finnian Valderre!" Onu işaret ettim. "Annem kralı öldürdü. Babamızı öldürdü. Ya bizi bir yere kapatıp anahtarı bir kenara atacak ya da babamızla aynı kaderi paylaşacak."

Sesli bir şekilde yutkundum. "Peki, ne yapacağız?" Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi.

Finnian cevap olarak bana bir küfür mırıldandı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

Zindan koridorunda çılgınca ayak sesleri duyuluyor, bana doğru hızla geliyordu. Kellan'ın beni bu hapisane hücrelerinden çıkarıp kendi hücrelerine yerleştirmek için geri geldiğini düşünürken, aniden farklı, tanıdık bir ses zindanda yankılandı ve adımı haykırdı.

"Buradayım!" Lukas önümde belirdiğinde banktan fırlayıp parmaklıkların arkasını görmek için gölgelerin arasından bakmaya çalışırken bağırdım.

"İşte buradasın!" dedi elindeki *anahtarla* hücre kapısını kurcalamaya başlarken... *anahtar mıydı o?*

Kapıya doğru süzıldüm ve merakla onu izledim, kelimeleri bulmakta .
TIKLA.

Kapı açıldı ve ben dışarı fırladım, kontrolsüzce hıçkırmaya başlarken kollarımı boynuna . O da benimle aynı şekilde sarıldı ve ondan da birkaç kez burnunu çektiğini duydum.

"Anahtarı nasıl aldın?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Bunun için endişelenme," dedi benden uzaklaşıp omuzlarımdan kavrarken. "Seni buradan çıkarmam gerek" diye devam ederken gözleri benimkilere dikilmişti.

Kaşları çatıldı. "Sensiz gitmiyorum!"

Bana üzgün bir bakış attı ve elimi tuttu. Kanla kaplı önlüğümün önüne baktı ve iç çekti. "Ne oldu böyle?"

"Kellan biliyor. Beni bir evliliğe zorlamak ve ardından kral olabilmek için krallığı kim olduğuma ikna etmeye çalışmak gibi büyük bir planı vardı. Bu

saçma ve ondan gördüğüm en umutsuz güç girişimi. Kai'nin düğünü sempatzanlar tarafından saldırıya uğradı. Gelini öldü. Yani... çok fazla ölü var. Callius beni buraya sürüklediğinde kale koridorlarında bir kan nehri akıyordu."

Bana öylece baktı ve ben de çenesinin titremesini izledim. Lukas'ın kendini kaybetmesi çok nadir görülen bir şeydi ama içimde bunun gerçekleşmek üzere olduğuna dair bir his vardı.

"Kralı savaşı bitirmeye ikna etmek için geri dönecektim. Taht için geri dönecek ve hakkım olanı alacaktım. İnsanlar... tıpkı bizim gibiler. Bazıları nazik ve inanılmaz varlıklarken, diğerleri çürümüşdür. Bizden farklı değiller. Kraliçenin

durdu. Benden her zaman gizlice istediği şeyi hazırdım. Seninle bu şekilde iletişim kurmaya çalışmam çok aptalcaydı. Bunu hiç düşünmemiştim..."

"Babanın hâlâ hayatta olduğunu sanıyordun," diye araya girdi. "Burada neler olduğunu bilmene imkân yoktu, Lia." Yanağımdan düşen tek damla yaş sildi. "Bunun için kendini suçlayamazsın."

Koridorun aşağısından bağırışlar geliyordu. Boyunlarımız seslere doğru kırılırken çenem düştü. Lukas'ın hücrelerinden çıktığını fark eden Kellan'ın diğerlerinin üzerinde duyabiliyordum.

Lukas bileğimi çekiştirdi. "Gitmemiz gerek. Hemen!" diye bağırdı ve ikimiz de koridorun ters yönüne doğru yola çıktık. Bildiğim tek çıkış kapalıyken ne yapacağımızı bilmiyordum.

Zindan odasının arka tarafındaki geniş, açık mağarada aniden durduğumuzda bağırışlar giderek yaklaşıyordu. Nox her zamanki yerine zincirlenmişti. Odanın etrafına baktım ve Nox'u görünce irkildim. Geldiğimde bağlandığım ve kırbaçlandığım yerde hâlâ yerde duran zincirler.

"Ne ?" Fısıldadım, gözlerim Nox'tan Lukas'a gidip geliyordu, o da şimdi canavara doğru hışımla koşuyordu.

"Dikkatli ol!" Nox boynuzlarla kaplı devasa kafasını kaldırırken ona bağırdım.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi önünde neredeyse bir bina kadar uzun duran pullarla kaplı yaratığa. "Onu buradan çıkarmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Nox merakla başını yana eğdi. Tekrar yakalanmak üzere olmasaydık, bana Nyra'yı ne kadar çok hatırlattığına keskin bir kahkaha atardım.

Bundan sonra onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek kalbimi sızlattı. "Ve onu yeme!" diye bağırdı Nox'a, o da sıcak bir hava üflledi burun deliklerinden cevap verdi. "Senin için çok şey yaptım, canavar. Lütfen bunu benim için yap."

Bana doğru döndü ve bir şekilde eline geçirdiği iskelet anahtarı bana uzattı. Elimdeki anahtara baktım ve sonra bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Hayır," diye fısıldadım. "Sensiz gitmiyorum."

Gurur dolu gözlerinden yaşlar süzüldü ve iki eliyle yanaklarımı kavradı. "Baban ve ben seninle gurur duyuyoruz, Lia."

Dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık döküldü. "Kesin şunu! Benimle gel!"

Bir wyvern'e bir de bana baktı. "Daha önce hiç uçmadı. Ona ağırlık ve buradan çıkabilmeniz için dikkatinizi dağıtacak bir şey yapmam gerek."

Kellan ve Vincent, arkalarında bir düzine muhafızla birlikte mağaranın girişinde belirirken omzunun üzerinden baktım.

"Elianna!" Kellan kükrediadımın sesi açık alanda yankılanıyordu.

Lukas anahtarı elime daha da bastırdı. "Bu bir iskelet anahtarı ve onun zincirlerinde çalışacak. Gitmen gerek!" diye çaresizlik içinde bana bağırdı. "Şimdi!"

Ben Nox'a doğru koşmaya başlarken gözlerimden akan yaş selinin arasından zar zor görebiliyordum ve Lukas da aynı şeyi ters yönde yaptı.

Koşmamın onu tedirgin ettiğini fark ederek wyvern'in önünde kısa bir süre durdum. Ona silahsız olduğumu göstermek için ellerimi havaya kaldırdım. "Sakin ol evlat. Sana zarar vermeyeceğim." Burun deliklerinden bir kez daha homurdandı. Bir uyarı. "Lütfen beni küle çevirme. Bu hapishaneden çıkmak ses?" Başını anlayışla bana doğru eğdiğinde sordum.

Kuyruğunu kaldırarak duvardaki dev zincirlerinin bağlı olduğu alanı ortaya çıkardı ve onu oraya hapsedti.

Dikkatlice öne doğru bir adım attım. Vücudunun etrafında parmak uçlarımla dolanırken bakışları beni takip etti, sırtımı duvara yaslayarak uzak köşeye doğru ilerledim.

"Seni aptal herif!" Arkamdan bir ses duydum ve Lukas'ın burada bulmuş olması gereken metal bir çubuğu alıp Vincent'ın kalçasına sapladığını görmek için döndüm. Lukas'ın suratına yumruk atarken hiç etkilenmemiş gibi görünerek kılıcı çekip çıkardı. Vincent'ın kılıcı bir metre ötede yerdeydi.

Lukas, silahsızlandırılmış olması gereken yerden silahı aldı ve diğer muhafızlar üzerine çullanmak için harekete geçerken Lukas da ona uzandı.

"O benim!" Vincent onlara bağırdı.

Sonra gözlerim, bana ve Nox'a doğru ilerleyen Kellan'a kilitlendi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Anahtarı zincirdeki anahtar deliğine sokarken çılgınca el yordamıyla bulmaya çalıştım ama anahtar kolay kolay dönmüyordu. Nox'un göğsünden bir gümbürtü duyduğumda panik beni geçirirken alnımdan ter damlarken yüksek bir hayal kırıklığı çılgılığı attım. Göz ucuyla Kellan'ın korkunç bir şekilde bize yaklaştığını görebiliyordum.

Sonunda kilit tıkladı ve ağır zincir ayaklarımın dibinde yere düştü.

Dövüş pozisyonunda duran Kellan'ın gözleriyle göz göze geldim, bakışları yavaşça benimkilerle Nox'unkiler arasında gidip geliyordu. Kılıcını havaya kaldırdı ve wyvern'e doğrulttu.

"Şimdi prenses, aptalca bir şey yapma. Seni kurtarmak için geri döneceğimi biliyorsun. Ne de olsa planlarımız var."

Lukas'a dönüp baktım ve sadece Vincent'a değil diğerlerine karşı da hâlâ tek başına olduğunu gördüm, etrafını saran her birine kılıcını cesaretle .

"Seninle gelmeyeceğim ve *asla* senin gelinin olmayacağım!" Ona bağırdım. Nox'un yanına dev bir sıçrayış yaptım ve umutsuzca siyahına tutundum,

yanardöner pullar, dikkatlice sırtına tırmanırken.

Aman Tanrım, az önce ne yaptım ben?

Nox'un vücudu altımda sallanırken kendi kendime yüksek sesle "Vay canına," dedim. Sırtındaki ani ağırlığa karşılık vermesini bekliyordum ama bunun yerine Nox başını daha yukarı kaldırdı ve Kellan'a karşı durdu.

"Elianna, hemen buraya geri dön!" Kellan kılıcını daha yukarı kaldırarak altımdaki canavarı tehdit ederken bana bağırdı.

Nox daha sonra başını Kellan'ın göz hizasına indirdi ve bir saniyeden kısa bir süre için, saf korkunun gözlerine süzülüşünü izledim. Haftalardır gördüğüm en güzel şeydi.

Omurgamı dikleştirdim ve ona doğru eğildim, dengemi korumak için wyvern'in sırtını kalçalarımın arasında sıkıca kavradım. "Asla," diye fısıldadım ona ama gözlerinin meydan okuyarak parlayışından ne dediğimin farkında olduğunu biliyordum.

İleriye doğru tek bir adım attı ve Nox doğrudan ona doğru sağır edici bir kükreme çıkardı. Kellan kulaklarını kapatmak için kılıcını düşürmek zorunda kaldı ve

Vincent ve Lukas'ın kavgası bile bu sesle duraksadı.

Başımı kaldırıp mağaradaki küçük kuytunun tavanına baktım, yukarı doğru sonsuz bir uzantı gibi görünüyordu. Nereye çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ay ışığının en küçük zerresi tepedeki bir delikten parlıyordu.

"Yukarı, Nox! Yukarı çıkmalıyız!"

Wyvern bakışlarını benimkilerle eşleştirmek için kaldırdı ve sonra tünel benzeri duvardan üstümüzdeki tavana doğru *sürünmeye* başladı.

"Bekle, ne?! Hayır, Nox! Uç! Yapmamız gereken... Tanrım!" Pençeli kanatlarının uçlarını ve pençeli arka ayaklarını kullanarak kayalık duvara tırmanmaya devam ederken gövdeyi boynunun dibine dayadım ve canımı kurtarmak için tutundum.

Bizim ağırlığımızla kanatlarından küçük kaya parçaları koptu ve bir tanesi yüzüme çarparak görüş alanımı son bir kez Lukas'a doğru kaydırıldı. Gözleri benimkileri buldu ve bana yumuşak, sevgi dolu bir gülümseme verdi - Vincent son bir yumruk atıp Lukas'ın bedenini ayaklarının dibindeki yere çarpmadan hemen önce.

"HAYIR!" Ağladım.

Sonra Nox tırmanmaya devam ederken tünelin tavanı etrafımızı sarınca onları gözden kaybettim.

Bir şekilde altımızdan bir taş fırladı ve Nox'un kafasına çarparak duvara tutunmasını tetikleyip tökezlemesine neden oldu. Nox sendelediğinde neredeyse ben de ona tutunamayacaktım ve yere bir kez daha baktığımda Kellan'ın düşen taş parçalarını bize doğru fırlattığını gördüm. Nox bir kükreme daha çıkararak umutsuzca tırmanmaya çalıştığımız mağaranın titremesine neden oldu.

Nox'un başı biraz fazla geriye eğildi ve kalçalarımın tutuşu gevşedi. Ona sadece kollarımla sarılabildiğim kadar sarılıyordum.

Kalın boynuna uzandım ve okun açtığı yaranın çoktan iyileşmeye başlamış olmasına şükrettim. Bacaklarım sallanırken ve açık havada sallanırken dehşet dolu bir çığlık attım. Aşağıdaki zemine baktığımda midem bulandı.

Sonunda tepeye ulaştığımızda düzleşti ve kendi dehşetime göre, delik bizi sığdırmak için tamamen çok küçüktü.

"Siktir," dedim. "Nox, ne yapacağız?"

Nox başını geriye doğru savurup boynu neredeyse beni ezerken ve başını tam üstümüzdeki taşın içindeki küçük deliğe çarparken kelimelerim beni hayal kırıklığına uğrattı.

Kayalardan kopan parçalar aşağıdaki zemine kadar delik genişledi.

Tekrar yaptı. Nox boynuzlu kafasını kısmen kapalı tavana üç kez daha çarptı ve delik açılarak kristal berraklığındaki gece gökyüzünü gösterdi.

"HA! EVET! Evet, Nox!" Gümürdedim.

Ona bir kez daha sıkıca sarıldım ve o da kanatlarının ucundan tutarak bizi yarattığı çıkışa doğru çekti. Ben de kendimi Mümkün olduğunca sırtına yaklaşarak, çıkışa doğru sıkışırken derimi kesen sivri kayalardan kaçınmaya çalışıyordum.

Pençeleri yıkılmakta olan granit duvara saplandı ve arka ayaklarıyla vücudunun alt yarısını yukarı iterek bizi mağaranın tamamen dışına itti.

Birdenbire, arka kale kapılarının hemen ötesinde, denize doğru uzanan küçük bir tepenin zirvesinde dinleniyorduk.

Rüzgâr elbisemin alt kısmını havaya uçurdu ben de hemen onu yakalayıp Nox'un sırtına çarparak geri indirdim. Şu anda dövüş derilerimi ya da zırhımı giyiyor olmak için neler vermezdim.

Az önce tırmandığımız delikten aşağıya baktım. Toz dumana karıştığında Kellan fırtına gibi dönen bir karıncaya benziyordu.

Hafifçe kıkırdadım ve Nox'un ensesini beceriksizce okşadım.

"Mükemmel iş çıkardın dostum."

Göğsünden mırıltıya benzer bir ses yükseldi ve benden bir gülümseme aldı.

Nox aniden kanatlarını açtı ve tam aşağı atlamak üzereyken beni olduğum yerde dondurdu. Rüzgâr hızlandı ve kanatlarını yakalayıp vücudunu arka ayakları üzerine dikleştirdi.

"Woah!" Bir kez daha boynuna sarılırken çılgılık attım.

Canavarın omzunun arkasından bakmaya çalıştım ve yüzüne baktım. Meraklı görünüyordu. Heyecanlı görünüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse biraz da korkmuş.

İki kanadını da aynı anda tek bir kez çırptı.

Kalbim durdu.

"Oh, hayır. Hayır, hayır. Nox! Sakın buna cüret etme."

Kanatlarını ikinci kez çırptı. Sonra üçüncü kez.

Bu düşüncenin aklından geçtiği ana tanık oldum. Her iki kanadını da iki yanında birlikte şiddetle çırpmaya başladığında gözleri dönüştü.

Kalkış için hazırlanırken kendi kendime "Öleceğim," diye mırıldandım.

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan, açık havada onun kararsız kanatlarının ritmiyle havalanıyorduk. Zaman zaman kanatlarından biri diğeriyle uyumlu olmadan çırpılıyor, gökyüzünde yükselirken birkaç metrede bir düşmemize neden oluyordu. Her seferinde midem bulanıyordu ve istemsizce dehşet içinde inlerken ona tutunuşum inanılmaz derecede sıkılaşıyordu.

"Yavaş ol, lütfen," diye yalvardım, ay ışığının ametisti yansıtan oniks pullarında parıldamasını izlerken sesim sinirden titriyordu. Görüş çok güzeldi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Nox bizi yavaş yavaş daha da , kaleden uzağa ve şafak sökmek üzere olan gökyüzüne doğru uçurmaya başladı.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Avery

Nyra ile banyo odasının gölgelerine Finn bana, "Bunu yapmak İSTEMİYORUM," dedi.

"Korkaklığı bırak ve yap şunu!" Tısladım.

"İyi!" diye bağırdı bana kısık bir ses tonuyla.

Finn boğazını temizledi ve yatak odasının kapısına doğru ilerledi.

Kapıyı açtı ve gardiyanı ürküttü.

Muhafız arkasını döndü. "Prens Finnian. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Evet. Odamdaki pencereyi benim için ayarlamayı istiyorum. Ben yapamam

kapatın ve burası oldukça hareketli."

Muhafızın kaşlarını kaldırıp hafifçe içini çekmesini gölgelerin arasından izledim. "Elbette, Prens."

Odaya birkaç adım attı ve banyo odasının kapısını geçtikten sonra sessizce arkasından yaklaşp kapıyı kapattım. geldi.

Sırtı sertleşti ve hemen alarma geçti, ben de küçük yan masadan bir şamdan aldım ve onu bayıltmak için kafasına vurdum.

"Ah!" diye çığlık attı, eli başının arkasına gitti ve orada küçük bir kan parçası belirdi.

Dudaklarım aralandı ve yavaşça arkasını dönüp beni orada dururken gördüğünde olduğum yerde donup kaldım. Silah elindeydi.

Lia böyle şeyleri nasıl bu kadar kolay gösterebiliyor?

"Prenses?" Eline baktı ve kanı gördü. "Bu alemde sen ne-"

Sorusu, Finn'in beni şaşırtarak gardiyanın suratının tam yan tarafına yumruk atmasıyla kısa kesildi. Vücudu yere düştü ve etli bir şaplak havada süzüldü.

Çenem düşerken mumluğu yere bıraktım. Bakışlarımı Finn'e çevirdim, o da az önce yaptığı şey karşısında en az benim kadar şok olmuş görünüyordu.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Kutsal tanrılar! Seni baş belası!" Dudakları bir açılıp bir kapanıyordu ama kelimeleri bulamıyordu. "Bir daha düşündüm de, bunu çok fazla kafana takma. Hâlâ uyanık olmana ihtiyacım var." Yanağına hafifçe vurdum. "Hadi gidelim! Nyra, sen de."

Üçümüz temkinli bir şekilde kapıdan girdik ve salonun bizim dışımızda boş olduğunu görünce hepimiz sessiz adımlarla kaleye doğru ilerledik.

Şansımız yaver gitti ve bitmek bilmeyen, kıvrımlı koridorlardaki yürüyüşümüz sırasında hiçbir muhafızla karşılaşmadık. Lia ile daha önce defalarca geçtiğim gizli kapıya vardık. Muhafızın hâlâ odamın önünde olup olmadığını kontrol etmek istedim, bu yüzden kapımı ortaya çıkaracak köşeye dikkatlice parmak uçlarımla yaklaştım ve dikkatlice baktım. Gözlerim, ayakta dururken uyuyakalan ve kapıya yaslanmış olan muhafıza takıldı.

Mükemmel.

Gobleni çekerken koşarak Finn ve Nyra'nın yanına döndüm. "Kapımın önünde uyuyor. Görünüşe göre hiçbir şeyden şüphelenmemiş." "Tanrılara şükür," diye homurdandı Finn eski kapıyı açıp yürürken beni bir kez daha şaşırttı.

Nyra ve ben onu takip ettik ve aniden geri dönüş olmadığını anladım. Buraya kadarmış. Hayatlarımız bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bahçenin gizli kapısını örten sarmaşıkların arasından dikkatlice sürünerek geçtik ve sarmaşıklar Nyra'nın etrafını sararken onları ondan ayırmak zorunda kaldım. Hayal kırıklığı içinde onlara hırlamaya başladı ve yakalanmasını önlemek için onu susturmaya çalışırken kısa bir eğlence homurtusu çıkardım.

"Şimdi ne olacak?" Finn bana fısıldadı.

Neyse ki boş olan bahçeye baktım. Bir kez daha şansımız yaver gitmişti ve şansımızın ne zaman tükeneceğini merak ediyordum. Gökyüzüne baktım ve ufukta şafağın sökmekte olduğunu gördüm. Şato her an personel ve korumalarla dolup taşabilirdi. Acele etmemiz gerekiyordu.

"Veli'ye ulaşmak zorundayız. Gidebileceğimiz başka bir yer yok ve ondan almam gereken çok fazla bilgi var."

"Kendi ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye sordu, hiç eğlenmemiğ bir ifadeyle. "Veli'den bilgi talep etmek, vahşi doğada bir wyvern'e yaklaşmak kadar akıllıca olur. Bu sadece yapılmaması gereken bir şey."

Ona gözlerimi devirdim. "Hadi ama. Lukas bana gizlice Birkaç hafta önce o gün kale toprakları, mazgalların arka hiç onarılmamış küçük bir kırılma nedeniyle kırılmıştı. Gizlice dışarı çıkabiliriz. ve şehre gir."

Kambur durarak bahçelerin arasından dikkatlice geçtik. Güllerin, leylakların ve salkım söğütlerin kokusunu içime çekerken, bunun en sevdiğim yerden son kez geçişim olacağını kendime hatırlatmamaya çalışıyordum. Her gün kitap okuduğum ya da Nyra ile çimlerine uzandığım bahçeden.

Bir an durup etrafıma bakındım ve her şeyi gözümün önüne getirdim. Neredeyse bir ömür önce Lia ve benim, geceleri ateşböceklerini yakalamaya çalıştığımız, dünyayı umursamayan genç halimizi hayal edebiliyordum.

Finn ayak bileğimin arkasına bastığında görüşüm kayboldu, artık hareket etmediğimi fark etmemiştim.

Küçük bir tıslama çıkardım ve ona uyarıcı bir bakış attım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Bakışları omzumun ötesine sabitlendi. Ahırın penceresinden yansıyan mum ışığında bir erkeğin gölgesini fark ettiğimde ne izlediğini görmek için döndüm.

Finn ahıra doğru koşmaya başladı.

"Hayır!" Onu uyardım. Hızla ona yetiştim ve kolundan tuttum. "Onun Landon olup olmadığını bilmiyorsun." Endişeyle başımı sallamaya başladım. Ahırlara doğru bir bakış attı. "Bu o. Onu bırakamam."

Finn elimden kurtuldu ve Nyra onun yanında tırıs giderken binaya doğru hışımla yürüdü. Kapıyı dikkatlice açtı ve ben de arkasından içeri girdim.

Landon odanın uzak tarafında durmuş, atlar için samanları kovalara ayırıyordu.

Başını kaldırıp bize baktı, şaşkınlığı yüz hatlarına yayılmıştı. "Prens. Prens. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Aman Tanrım. Finnian'a hâlâ kızgın olduğu belliydi.

Finn kısa bir an için Landon'ın göğsüne, Kai'nin onu damgaladığı yere baktı ve sonra ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Açıklamak için fazla zamanım yok," diye başladı. Pencereye baktım ve şafağın artık mor ve pembe tonlarıyla gökyüzünü aydınlattığını gördüm "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Landon dikkatini tekrar samanlara verirken, "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi.

Sonra ona doğru yürüdüm. "Bana bak." Gözleri isteksizce benimkilerle buluştu. "Kaçıyoruz. Kaçmak zorundayız. Kai'nin düğünü dün gece sempatizanlar tarafından saldırıya uğradı. Lia bir şekilde hücrelerinden kaçmış ve bunu bizim üzerimize yıkmaya çalışıyorlar. Burası artık güvenli değil. Bildiğimiz Velyra artık eskisi gibi değil. Kai bizi bulamazsa Finn'e ulaşmak için sizin peşinize düşecektir. Bizimle gelmelisin. Gelmezsen öldürülebilirsin."

Finn başını sallayarak onaylamaya başladı. "Lütfen," diye yalvardı. "Bizimle gel. Eğer bana hâlâ kızgınsan bunu kabul edebilirim ama seni burada ölüme terk edemem." Son kelimedede sesi çatallaştı.

Landon'ın gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bakışlarının hâlâ kurumuş kanla kaplı olan harap elbisemde gezinmesini izledim ve Tanrı bilir katliamdan kalan başka neler vardı.

"Tanrıların annesi," dedi şaşkınlıkla. "Bu düğünden mi?" Alt dudağımı ısırırken başımı salladım.

"İkiniz Isla'da bu şekilde dolaşamazsınız. Şehir muhafızları tarafından hemen fark edilirsiniz." Karşı duvardaki dolaba doğru ilerledi üç büyük siyah pelerin çıkarıp her birimize birer tane verdi.

Üçümüz de daire şeklinde dururken onları hep birlikte sırtımıza attık.

"Eğer bizimle gelersen, buraya geri dönmek yok. Sadece bunun ne anlama geldiğini anladığından emin olmak istiyorum," dedim ona elimden geldiğince nazik bir şekilde.

Ahırın etrafına baktı ve yüksek sesle iç geçirdi. "Zaten buralarda işler boka sardı." Bir an durakladı ve ses tonu hüzünlüydü. "Yine de atları özleyeceğim."

Matthias'ı geride bırakma düşüncesiyle gözlerimi sımsıkı kapattım ama onu gizlice çıkarmamızın imkânı yoktu.

"Biliyorum," diye . "Ben de yapacağım."

Ahırların arka kapısına doğru ilerledik ve tam zamanında pencereden dışarı bakarak muhafızların bahçelere akın ettiğini gördüm.

Kellan onların önündeydi ve gözlerimin parlamasına neden oldu.

"Bundan kimseye tek kelime bile etme! Anlaşıldı mı?"

"Kahretsin," diye tısladım. "Hadi ama!"

Hepimiz arka kapıdan gizlice çıktık ve mazgallı duvara doğru süründük. Lukas'ın gizlice girmiş olması gereken yerden yerde duran birkaç gri tuğla görüne kadar onu takip ederken bedenlerimizi tuttuk. Kalenin bu tarafında hiç kimse bulunmazdı, bu yüzden bunca yıldır fark edilmemiş olması mantıklıydı. Burada hiçbir şey yoktu.

Kafamı uzattığımda denize doğru inen dik, kayalık bir tepe olduğunu gördüm. O patikayı dikkatlice yürümemiz ve şehre o yoldan girmemiz gerekecekti. Başka seçeneğimiz yoktu.

Ben deliğe daldım, onlar da beni takip etti. Emin oldum Tanınabilir kırmızı buklelerimi pelerininin kapüşonuna sıkıştırdım ve çocuklara baktım.

"Hazır mısınız?" diye sordum ve hepsi başını salladı. Nyra'ya baktığımda ayaklarımın dibinde oturduğunu ve bana gülümsediğini gördüm.

Hareket etmek için bir adım atmaya fırsat bulamadan, rüzgarda yankılanan garip *bir vınlama* sesi hepimizin dikkatini çekti.

Hepimiz canlı, alev renkli gökyüzüne baktık ve havada süzülen bir wyvern'in uzaktaki silüetini izlerken huşu içinde kaldık, sırtında uzun saçları rüzgârda uçuşan binici vardı.

"da ne..." Landon kaldırıp gökyüzüne bakarken başladı. "Bu da ne?!"

"Dışarı çıktı," diye nefes aldım. "Tanrıların annesi. Başardı!"

"Bu zindanlardaki wyvern mi?!" Finn telaşla fısıldadı. "Öyle olmalı," diye cevap verdim usulca.

"Zindanlardaki Wyvern..." Landon şaşkınlıkla yankılandı. "Bunun daha önce bahsettiğiniz wyvern kanıyla bir ilgisi var mı?"

birkaç hafta önce?"

"Evet," diye cevap verdim ona dönerek. "Her şeyi açıklayacağız ama yakalanmadan önce buradan ayrılmamız ve bir sığınak bulmamız gerekiyor."

Üçümüzün bakışları bir kez daha gökyüzüne kaydı, wyvern'in uzaktaki dağlık araziye doğru uçuşunu takip ettik. Tepeden hızla inip şehrin ötesine doğru ilerlerken hepimizin yüzüne gülümsemeler yayıldı.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Elianna

NOX'un boynunu olabildiğince sıkı tuttum, çünkü o ilk kez kabaca uçmaya çalışıyordu - ben de onun sırtındaydım.

Bulutlara doğru yükseldikçe çılgınca kanat çırparak kendini tamamen kaybetmiş görünüyordu. Wyvern aşağı baktı ve ben de yan taraftan gözlerinden birinin açılmasını izledim. Bir süredir wyvernlerin korkuyu hissedebildiğini biliyordum ve bu yüzündeki pulların arasında açıkça yazıyordu.

"Nox!" Rüzgâra karşı bağırdım. "Daha yükseğe çıkmayı bırak! İleriye, uzaktaki şu tepelere doğru gitmeliyiz!" Elimle işaret ettim, bir an sonra ne yaptığımı göremediğini fark ettim.

Sanki bana *hayır* der gibi başını iki yana salladı. Bu hareket beni sarstı, dengemi kaybetmeme ve kaymama neden oldu. devasa gövdesi. Tutunacak bir şey ararken kollarımı sağa sola salladım ve kendimi kanatlarından birine kaptırdığım için şanslıydım.

Yüksek sesle bir çığlık attım, onu ürküttüm ve bizi daha da *yükseğe* gönderdi. "Dur!" Çığlık attım.

Şimdi kanadının gövdesiyle birleştiği yerden sallanıyordum ve uzun boynunu çevirip başını bana doğru çevirdiğinde iki elimle canımı kurtarmak için tutunuyordum.

Wyvernler korkunun kokusunu alabilir miydi? Çünkü şu anda ateş soluyan yaratıkla burun buruna olduğum için altıma sıçmak üzereydim.

"Beni dinle! Beni bir şekilde anlayabildiğini biliyorum." Nefesini doğrudan bana doğru üfledi ve bunun sıcaklığı beni sersemletti.

Artık tüm ağırlığımı taşıyan kolumun gücünün sarsılmaması için dua ederek bir elimle kanadını bırakma riskini göze aldım. "Yukarı çıkmayı bırak." Gökyüzünde yükseliyormuşuz gibi yapmak için elimi kaldırırken başımı sallamaya başladım. "Ve ilerlemeye başla." Sonra aynı elimi ve başımı sallarken düz bir şekilde kaymaya başladım.

Nox talimatları anlamaya çalışırken başını yana eğdi.

Gövdesini öne eğdi ve kanatlarını çırparak bizi beklediğimden daha hızlı ileri fırlattı.

"Ah!" diye bağırdım onu iki elimle bir kez daha yakalarken. "Evet. Evet! Çok iyi," dedim ve kendimi kaldırıp dikkatlice sırtına sürünerek ensesine oturdum.

Beceriksizce boynuna dokundum. "Güzel, şimdi tekrar deneyelim."

Nox ileri atıldı ve ben gözümü kırpma fırsat bulamadan, güneş doğarken gökyüzüne doğru ateş ediyorduk.

"Ha!" diye bağırdım ama esen rüzgârın gürültüsünden havada kayboldu. "Evet, Nox! Evet! *Woah*." Hiç uyarmadan sola sapınca adrenalin içime hücum etti ama sonunda dengemi bulmaya başlamıştım.

İnanılmaz derecede hızlı gidiyorduk ve rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurdu. Başımı eğip boynunun arkasına saklandım, böylece içinden hızla geçtiğimiz hava gözlerime çok sert gelmiyordu.

"Kendini zorlama, Nox. Bunu daha önce hiç yapmadın." Sonra aklıma bir düşünce geldi.

"Kanat bırakın! Artık ivme kazandığımıza göre rüzgârda süzülebiliriz."

Wyvern beni dinledi ve kelimenin tam anlamıyla kanat çırpmayı tamamen *bıraktı*. Kanatlarını tekrar yanlarına doğru sıkıştırdı ve bir saniyeliğine havada donup kaldık. Bir an sonra, ikimiz de aşağıdaki acımasız zemine serbest düşüşe başladık.

Ona tutunduğum yer kayınca boğazımdan bir çığlık koptu ve ikimiz de kesin ölümümüze doğru sürüklenmeye başladık.

Yerin hızla aşağıdan bize doğru yaklaşmasını izlerken midem bulandı.

Tanrım, ölecektim.

Nox yanıma düşüyordu ve gözlerinin kararlılıkla parlayışını izledim. Burnunu aşağı doğru çevirdi, vücudunu benimkinin altına dalacak şekilde eğdi ve sonra kendini baş aşağı çevirdi.

"Bu da ne?" Kendi kendime bağırdım.

Kanatlarını geri çekerek düşüşünü yavaşlattı ve ben de onun karnının üzerine düştüm. Bir an sonra kanatlarını içeri doğru itti ve araziye şiddetli bir şekilde çakılırken onları bana sardı.

Nox'un kanatlarının yavaşça üzerimden kalktığını hissettiğimde tereddütle gözlerimi açtım.

Başımı kaldırdım ve havada etrafımızı saran tozun içinden göz kırptım. Nox bana bakmak için başını kaldırdı. Vücudu toprağın bir metre derinliğindeydi ve el değmemiş tarlada devasa bir krater oluşturunuyordu.

"İyi misin?" Yüzüne yaklaşmak için karnına sürünürken mırıldandım.

altın gözlerini bana kırıştırdı ve ondan cevap beklememin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

"Sen ölmedin, o yüzden evet diyeceğim," dedim vücudumu aşağı doğru kıvrıp üzerinden atlarken.

Yarattığımız küçük kraterden sürünerek çıktım ve şimdi kilometrelerce arkamızda kalmış gibi görünen Isla'ya doğru baktım. Tarım arazilerinin hemen dışındaydık.

Vücudunu döndürüp inişteki kiri ve döküntüleri silkeleyen Nox'a doğru vücudumu geri çevirdim. Nyra'nın yağmur yağdığında kendini silkelemesine çok benzeyen bu manzara karşısında dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ," dedim ama o bakmaya devam etti. "Beni o düşüşten kurtardığın için. Muhtemelen hayatta kalamazdım Aksi takdirde."

Bir adım atacaktım ki, "Gerçi en düşmemiz senin suçundu," diye ekleme ihtiyacı hissettim. Bana doğru alçak bir hırıltı çıkardı. "Oh, bana tavır yapma! Kanatlarını içeri sokmamalıydın. Sana rüzgârda *süzülmeni* söylemiştim. Yere serbest düşüş yapmanı değil!" Bacağım son kelimenin üzerinde çocukça tepindi. Bitkin düşmüştüm ve bu belli oluyordu.

Öfke nöbetim karşısında dudakları küçük bir hırıltıyla geri çekildi ve ben de aşırı büyümüş bir kertenkeleyle tartıştığımı fark .

Küçük bir yudum aldım ve hemen konuyu değiştirdim. "Önümüzde uzun bir yol var. Ve şahsen ben henüz havaya geri dönmek istemiyorum." Gökyüzünü işaret ettim ve o da neredeyse üzgün bir şekilde yukarı baktı.

". Biri bizi görmeden yola koyulalım," dedim, yıkık dökük elbisemin önünü toplayıp kasılarak ilerlerken.

Nox daha sonra vücudunun üst yarısını kanatlarının ön eklemi üzerinde dengeledi ve arkamı koruyarak beni takip etti. Daha sonra yola çıktık

Jace'in birbirimizi son gördüğümüzde gitmeyi planladığı kuzeye, Ellecaster'a hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir yolculuk.

Arkadaşlarıma geri dönüyordum.

Arkadaşıma.

Kardeşimin düğününe bir saldırı düzenlemiş gibi görünen dostum. Diğer kardeşlerime, hatta bana bile zarar vermemesi için emir almış mıydı? Sahte muhafızdan durmasını istediğimde, sadece bir parça tanıma göründü ve yine de bize saldırmaya çalıştı.

Belki de saldırının arkasında Jace yoktu ve bu sempatizanlar ölümlülerin haberi olmadan hareket etmişlerdi. Bu şartlar altında umabileceğim en iyi şey buydu çünkü eşimin bana ihanet ettiği ya da bana saldırı emri verdiği düşüncesi katlanamadığım şeylerden sadece biriydi.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kellan

Bu lanet bir şakaydı. Birkaç saat içinde prensin düğünü pusuya düşürüldü, Callius beni Elianna'yı gizlice kaçırmaya çalışırken yakaladı ve her şeyi daha da kötüleştirmek için... o kaçtı.

Bir wyvern'in sırtında. Tipik

Elianna saçmalığı.

Şimdi Callius, kraliçe ve Kai ile muhafızların düğün konukları arasında sempatzan hissetmedikleri konusunda anlaşmam gerekecekti. Neyse ki, Elianna'nın hücrelerinden çıkmış olması nedeniyle suçu kolayca sinir bozucu prenses ve onun küçük yardımcısı atabilirdim. Ancak, tüm planım şimdi boka sarmıştı.

Vincent'ı Lukas'la ilgilenmesi için bıraktım ve şafak gökyüzünde yükselirken kaleye geri döndüm. Ufukta uzaklara baktım ve hala uzaktaki wyvern'in en küçük hatlarını seçebiliyordum.

"Bu sefer şans senden yanaydı Prens," diye mırıldandım, köşeyi dönüp Callius'la yüz yüze geldiğimde başımı öfkeyle salladım.

Mükemmel.

"Peki sen az önce nereden geldin?" Kollarını kavuşturmuştu ve bana küçük bir çocukmuşum gibi hitap etmesi hiç hoşuma gitmemişti. "Prens ve prensesi odalarına geri götürecektiniz."

"Evet," dedim eğlenmeyen bir ses tonuyla, yanından geçerken.

"sanmıyorum, Adler." Omzumu avuçladı ve bedenimi ona döndürdü.

"Neden az önce zindandaydın? Elianna neden en başta onların dışındaydı? Kraliçe hepimizin kellesini uçurmaya hazır."

Ona baktım ve bilmiş bir bakış attım. Sanki kraliçe Son birkaç on yılda ona sikini ödünç verecek kadar cesur bir erkek. Yüz hatlarında tanıma ifadesi belirince gözleri parladı - bilmediğimi sanıyordu. *Herkes* biliyordu, en azından iki gözü ve yarım beyni olan *herkes*.

"Nasıl dışarı çıktığını nereden bileyim? Prenses bu hafta başında zindanlarda koştururken görüldü." Durakladım ve hafifçe yaşlanmış yüzünden birkaç santim ötede bakışlarıyla karşılaştım. "Belki de arkadaşının onunla son bir kez çay partisi yapmasını istemiştir."

Callius beni düğmeli gömleğimin yakasından yakaladı ve sırtımı kalenin avlu duvarına çarptı. Tanrım, bu herif yaşlıydı ama yine de beklediğimden daha güçlüydü.

"Bana naz yapma, seni küçük pislik. Sana bu gücü kimin verdiğini unutma."

Beni agresif bir şekilde serbest bıraktı ve dudaklarımdan çıkmak üzere olan bir hırıltıyla ona bakarken kıyafetlerimi düzelttim.

"Bazı nedenlerden dolayı zindandaydım." Elianna'ya ne olduğunu anlatmak üzereydim ama onun yerine sözümü kesti.

"Kraliçe varlığımızı talep ediyor." "Şey, ben-"

"Derhal," diye .

Kalenin avlu kapısının bulunduğu dış koridorlardan birine doğru yürürken bana arkasını döndü. Çenemi dişlerimin kırılacağını düşündürecek kadar sıkarken orta parmağımı ona doğru çevirdim.

Eğer yüzümü kurtarmak için bir şansım varsa, onu içeri kadar takip etmekten başka çarem yoktu.

Taht odası hâlâ bir felaketti. Kan birikintilerinin ve henüz ortadan kaldırılmamış son cesetlerin üzerinden geçerken personel endişeyle etrafımızda koşturuyordu.

Kraliçe tahtına tünemişti ve küçük boktan prens de onun yanındaydı. İkisinin de yüzü birbirini taklit ediyordu, öfkeyle delik deşik olmuşlardı.

Yere atılmış bir uzvun etrafında dikkatli bir adım attım. "Ekselansları."

"Bana Majesteleri *deme* Kaptan," diye sözümü kesti ve beni suskun bıraktı. "Ne. Ne oldu?"

"Keşke söyleyebilseydim, Kraliçem," diye karşılık verdim.

"Keşke söyleyebilseydim mi diyorsun?" Kai araya girdi. Yüz hatlarımın nötr kalmasını sağlamak için içsel gücümün her zerresini harcadım. "Gelinim *öldü*. Yükselişim *ertelendi*. Sempatizanlar kale duvarlarının içindeydi. Ve sen bunu bilmediğini mi söylemeye cüret ediyorsun?" Bana bakarken damarları boynuna doğru gerildi ve oflayıp pufladı.

Boğazımı temizledim ve ellerimi arkamda kavuşturarak ayaklarımın üzerinde . "bir hain olduğunu söyleyebilirim." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Onların kokusunu alacağız."

"Sen. Will," diye homurdandı volta atmaya başlarken. Başını kraliçeye çevirdi. "Annem, Velyran yasaları nedeniyle başka bir gelin seçilinceye kadar kral olarak taç giyemeyeceğimi söyledi."

"Pekâlâ oğlum," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki bu söyleyenin kendisi olduğuna inanmak zordu. "geldiğince hızlı bir şekilde sana bir tane bulacağız. Bunun bir daha yaşanmaması için tören özel olacak."

Prensin gelini umurunda bile değildi; sadece istediği anda kral olarak taç giyemeyeceği canı sıkkındı. Kai öfke nöbeti geçiren lanet olası bir veletten başka bir şey değildi.

"Her neyse," diye hiddetle tükürdü. "Solus'a doğru küçük bir gezintiye çıkacağım ve zaman geçirmek için onu ziyaret edeceğim." Kötü niyetle güldü.

Siktir. Siktir. *Siktir*.

Düşünceler içinde bir an dilimi emdim ve başımı kaldırdığımda kraliçenin gözleri beni delip geçiyordu. "Söyleyecek bir şeyin var mı, Kaptan?"

Gözüm seğirdi.

"Evet, Majesteleri." Bir an tereddüt ettim. "Ne yazık ki bunu size itiraf etmenin kolay bir yolu yok. Ancak Elianna Solus bu sabah şafak sökmeden hemen önce kaçarken görüldü."

Yüzü gerçekten korkunç bir şekle bürünmüştü. Sanki karanlık tanrılar tarafından yaratılmış gibi görünen bir şeye. Bana doğru bakmaya devam ederken gözlerinin içinde alev alev bir ateşin dans edişini izledim.

"Ne?!" Kai ellerini yumruk yapıp bana dişlerini geçirirken Callius .

"Görüyorsunuz, düğüne katılmıştı," diye başladım. "Prenses geçen hafta gizlice zindanlara inip onu ziyaret ederken görülmüş."

Belki de hücrelerinden çıkarıldığı gece sempatizanların düğünü basması hiç de tesadüf değildir."

"Eğer onu düğünde gördüyseniz..." diye başladı.

"Onu hücrelerine bizzat ben geri götürdüm," diye girdi Callius. "Ondan sonra nasıl kaçmış olabileceğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Callius..." diye başladı, ses tonunda anlam veremediğim şeyle karışık bir endişe vardı.

"Sizi gördüğüm anda Adler'i almamı talep etmiştiniz Kraliçem." Yalvaran gözlerle ona baktı. "Kulakların ve gözlerin dolaşmasını önlemek için bu konuyu özel olarak tartışacaktım."

Onları izlerken kaşlarım çatıldı, sonra çevredeki odayı gözlemlemek için döndüm. Personel bizden uzak durarak her şeyi temizlemeye çalışıyor, kan lekelerini siliyordu.

Boğazımı temizleyerek dikkatlerini tekrar bana çektim. "Salvinae zindan kapısının nöbetçisini ona doğru indirdi. Bir şekilde onu bayıltmayı ve anahtarlarını ondan almayı başarak hem kendisinin hem de Elianna'nın dışarı."

"Ve?" diye tısladı kraliçe dişlerinin arasından.

"Lukas'ı yeniden yakalamayı başardık. Elianna gitti."

"Nasıl?!" Kai kürsüden gürlledi.

Dikkatimi ona çevirdim. "Wyvern. O uçtu küçük kan torbası evcil hayvanınızın sırtında mağaralar." Ses tonum asillerle konuşmak için fazlasıyla yersizdi ama onlara karşı kalan azıcık sabrımı da kaybediyordum.

Kraliçe hemen ayağa kalktı ve kürsünün tepesinden bize doğru bakmaya başladı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. On iki saat içinde..." Şakaklarını ovuşturarak yürümeye başladı. "Oğlumun düğünü kana bulanmış bir katliama dönüştü, kızım sözde hain mahkumumuzu serbest bıraktı ve sonra söz konusu mahkum en büyük *lanetimizin* sırtında kaçtı.

Silah mı?!"

Gözlerimi kırptım. "Öyle görünüyor, Majesteleri."

Taht odasının duvarlarında yankılanan ve seken öfkeli bir çığlık attı.

"Callius! Sevgili kızımı getir. *Hemen.*"

Callius başıyla onu onayladı ve hızla odadan çıktı. Şüphesiz onlar Prenses buraya gelip yalan söylediğimi iddia ettiğinde ona inandılar. Hepsinin Lia'ya ne kadar hayran olduğunu biliyordu. Tamamen inandırıcıydı.

Umuyordum.

Callius, dayanılmaz derecede uzun bir yirmi dakika boyunca Rahatsız edici bir sessizlik ve sonunda taht odasına geri döndüğünde... eli boştu.

Kalbim göğsümde sıkışmıştı. Hangi cehennemdeydi?

"Kraliçem... Prenses korunan odasında değildi. Prens Finnian da yoktu. Onlar... ortadan kayboldular. Kimse onları görmemiş."

Zaten aşırı derecede kalkık olan kaşları alnına doğru fırladı. "Affedersiniz?" bağırdı. "Korumalı kapılardan fark edilmeden nasıl çıktılar?!"

"Bu hala belirlenmeye çalışılıyor. Ancak odalarında değiller ve oraya götürüldüklerinden beri görülmediler. Avery'nin şifonyerinin arkasında bir tünel keşfettiğini ve kaçmak için bunu kullandığını düşünüyoruz." Bana tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

Lanet olsun.

"Beni dinleyin, hepiniz aptalsınız," diye buyurdu kraliçe. "Bu çemberin ve kapılarındaki iki muhafızın dışında kimse onların ortadan kaybolduğunu öğrenmeyecek."

"Anlaşıldı," diye cevap verdik Callius ve ben, hazır olda dururken.

"Güzel. Kaptan, şimdilik gidebilirsiniz," dedi bana ve sonra selefime döndü. "Callius... Bu güzel kız için bazı planlarım var. hainler. onları. Herkesi. Ve eğer aralarında sevgili çocuklarım bulunursa, onları buraya, bana getirin." Ona tatlı, tüyler ürpertici bir gülümseme verdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Avery

Şehre vardığımızda sokaklar hayat ve dedikodularla dolup taşıyordu. Kalabalık yollarda ilerlerken uçümüz de başımızı öne eğdik.

Akşam yaşananlarla ilgili fısıltılar her fırsatta duyuluyordu ama bana sanki bir ömür önce yaşanmış gibi .

"Prensin gelininin dün gece öldürüldüğünü duydunuz mu?"

"Kalede bir katliam oldu. Pek çok insan hayatını kaybetti. Yeni kralın yönetiminde bunu mu bekleyeceğiz?"

"Canımı dişime takarak kaçtım. Taht odasında barikat kurmuştuk. Kaos vardı. Tam bir kaostu."

Ve . Dün gece saf kargaşadan başka bir şey olmamıştı. Acımasız, kanlı bir çılgınlık.

Bunu her düşündüğümde, tek görebildiğim taht odasının mermer zeminini kaplayan ve midemi bulandırmakla tehdit eden kıpkırmızı nehirdi. Bu görüntüleri zihnimin gerisine ittim ve Veli'nin evine sığınana kadar adrenalinin beni ileriye itmesine izin verdim - tabii eğer bizi içeri alırsa.

Birkaç gün önce bize buradan geçerken rehberlik Lillian'la birlikte geçtiğimiz yerlere bakmak için elimden geleni yaptım ama gün ışığında her şey farklı görünüyordu. Limandaki rıhtımları gösteren sokağın köşesini döndüğümüzde, nihayet burada olduğumuzu fark ettiğimde içimde bir rahatlama hissettim.

Veli'nin evine yakın.

Sokaktaki insanlar bizi fark etti ve yanımızda yürüyen Nyra'ya ters ters baktılar.

Cadıyı bulmamız gerekiyordu, hem de hemen.

Aşağıya, rıhtıma doğru ilerliyorduk ki trompet sesleri duyuldu ve herkesin dikkatini çekti. Sokağa baktığımda savaş atlarının üzerinde köşeyi dönmüş, bir şey ya da birini arıyor gibi görünen çok sayıda muhafız gördüm.

Yanlarından geçtikleri her bireye gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Bir muhafız "Kapüşonunu çıkar!" diye emretti ve ardından genç bir erkek, kolları sinirden titreyerek pelerininin kapüşonunu hızla başından sıyırdı.

Finn ve Landon' baktım. "Hadi, görünmemeliyiz."

Başımızı eğdik ve hızla kalabalığın içine girip çıktık.

Veli'nin evinin bulunduğu yerdeki gibi gizli sokaklardan geçtikçe küçüldükçe küçüldü.

Dokuzuncu sokak gibi görünen bir yerden geçtikten sonra Bir binanın yan tarafında küçük, koyu renkli bir kapı tokmağı fark ettiğimde onu bulma umudumu .

"Vay anasını. İşte orada," dedim kısık bir sesle.

Neredeyse görünmez olan kapıya doğru yürüdük ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdığımda Finn elimi hemen yanıma indirdi.

"Bu gerçekten iyi bir fikir mi?" diye sordu endişeyle. "Sanki onunla şansımızı zorlamışız gibi hissediyorum."

Onunla alay ettim. "Sanırım bundan başka seçeneğimiz kalmadı, sence de öyle değil mi?"

"Ya bizi çevirirse?" diye sordu ve Landon çatık kaşlarının arasından bizi izledi.

Gözlerimi devirdim. "Dinleyin! İkiniz de dinleyin. Şu anda Lukas dışında güvenilebileceğimiz tek kişi o."

Ben söylenmeye devam edecektim ki kapı açıldı ve karşımda çok sinirli görünen bir Veli belirdi.

Ona gergin bir şekilde gülümseyerek, selamlamak için parmaklarımı oynattım.

"Siz üçünüz ne kadar gürültü farkında mısınız? Tanrım, sanki bağıriyor gibiydiniz. Her şeyi duydum." Kaşları kalktı.

Az önce kısık seslerimizi bağıriş olarak tanımladığını düşününce, benimkilerden biri de onunkine uyacak şekilde yükseldi.

Bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce bulunduğumuz sokağın her iki yönüne de dikkatlice baktım. "Yardıma ihtiyacımız var, Veli. Dün gece-"

Sözümü kesmek için elini kaldırdı. "Duydum. Her duydum. Bunların hiçbirinde yer almak istemiyorum."

Kapıyı kapatmaya gitti, ama ben kolumu uzattım ve tam olarak kapanmadan kapıyı durdurdum.

Veli bana vuracakmış gibi baktı. "Sen bize yardım edeceksin. Sen bir şey biliyorsun, ben de *biliyorum*."

Kapıyı biraz daha araladı ve merakla gözlerini kısarak bana baktı. "Peki bu ne olabilir?" Kollarını kavuşturdu.

İçimi çektim ve elbisemin bir kıvrımına, babamın günlüğünü sakladığım yere uzandım. Günlüğü çıkardım ve ona gösterdim.

"O da ne?" Finn sordu.

"Ben de bilmek isterim," diye söze karıştı Veli, hiç eğlenmeden.

Önce üçünün arasına, sonra da ayaklarımın dibinde oturan Nyra'ya baktım. "Bu kralın günlüğü." Kardeşime baktım. "Bunu senden sakladığım için özür dilerim. Lukas'la birlikte babamın odasına girdiğimiz günden beri bendeydi ve sana o zaman göstermeliydim."

Gözlerinde acı parladı ve hayatımda hiç bu kadar kötü bir kardeş gibi hissetmemiştim, ama bunun için zamanımız yoktu.

Veli'ye dönerek, "Hayatı boyunca önemli bir şey olduğunda ona yazdı," dedim.

"Kralın bir günlüğü olması benim için neden önemli olsun ki?" diye tısladı.

Yerimde durdum ve ona biraz daha yaklaştım. "Çünkü seninle ilgili çok ilgi çekici bir pasaj var... ve senin diğer dünyevi gücün sahip olun."

dişlerimi sıktım. Babamızın onun büyü yapabildiğini bildiğine dair küçük ayrıntıyı uygun bir şekilde atlamıştı.

Kaşları kalktı, yüz hatları hafifçe yumuşadı.

"Bu pasaj aynı zamanda kan ve kötülük mirasçısı hakkında saçmaladığınız bir zamandan da bahsediyor."

"Tanrıların annesi," diye fısıldadı. "O aptal. Ugh. İçeri gelin. Bu konu burada tartışılmaz. Çabuk içeri gel."

İçeri girmemizi işaret ederken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Küçük alan hatırladığım kadar karanlık ve karamsardı. Kıpırdamadan duran Finn'e bakarken güldüm, odadaki tek bir kalıntıya bile dokunmadığından ya da sürtünmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Landon'ın gözleri alandaki her şeyin üzerinde dolaşırken kafası karışmış görünüyordu ama sessizliğini korudu.

"Otur. ," diye emretti Veli, kollarını kanepeye doğru uzatırken. ortasındaki sandalyede otururken karşısındaki sandalyeye de oturdu. Mobilyalar kadife benzeri bir malzemeden yapılmış koyu mor renkteydi.

"Kanepeye dokunmamıza izin var mı?" Finn arkasından sordu, hâlâ kapının yanında duruyordu.

Veli dönüp ona baktı. "Dikkat et oğlum."

"Evet, hanımefendi," dedi paniklemiş bir sesle, kanepeye doğru koşup Landon'la benim aramda otururken.

Hınzırca kıkırdadı. "Ben 'Leydi' değilim. Ben o tüy beyinli tüccar kızlarından çok güçlüyüm." Bir kez kollarını kavuşturdu ve bize korkunç bir sırıtışla baktı.

Finn sesli bir şekilde yutkundu. "Büyücü. Leydi değil. ."

Deri ciltli kitabı aramızda duran cam masanın üzerine fırlattım. "Bu babamın tüm sırlarını barındırıyor. Lia'nın gerçek kimliği ve onu nasıl varisi yapmak istediği de dahil. Bu, Kai'yi tahttan indirmenin anahtarı olabilir."

"Kral ne istemiş olursa olsun, bunu dile getirmedi. Kai bilinen varis. Kral öldüğüne göre artık bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok."

Beni reddetmesine duyduğum öfkeyi bastırmaya çalışırken çenem kilitlendi, dudaklarım geriye doğru kıvrıldı. "Bunu kabul etmeyeceğim ve sen de etmemelisin!"

Menekşe rengi gözleri bir süre üzerimde gezindi ve sonra burun deliklerinden sinirli bir nefes çıkardı. Uzandı ve günlüğü masadan aldı.

"Yerini işaretlemek için sayfanın ucunu katladım," dedim ona.

"Aptal kız. Bir kitabın sayfalarını asla kırıştırmamalısın. Şatonuzda kitap ayracı alacak paraları yok mu?" diye çıkıştı.

"Zamanım kısıtlıydı," diye karşılık verdim sıkılmış dişlerimin arasından.

Finn kıs kıs güldü, muhtemelen Veli'nin olumsuz ilgisinin artık üzerinden kalkmış olmasından memnundu. Ona uyarıcı bir bakış attım.

Veli kitabı tam o sayfaya kadar açtı ve içeri çekti. Sonra küçük bölümü yüksek sesle okudu.

"Sütunun düştüğü günden sakının, çünkü kan ve kötülükten bir varis doğacak ve düşmanın ağladığı an geldiğinde, akrabadan bir yabancı, vaat edilen kişi için yolu açacak. Bütün kelimeleri hatırladığına inanamıyorum," diye homurdandı. Üçümüz de donup kalmıştık.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Endişeyle sordum.

"Bu bir kehanet. Belli ki," diye tısladı, sanki tanrıların kehanetleri bugünün dünyasında yaygınmış gibi. Yüzyıllardır kimse onlara inanmamış ya da konuşmamıştı.

Farklı bir yaklaşım denedim. "Kehanetin ne anlama geldiğini açıklayabilir misin?" Bana kaşlarını kaldırdı. "Lütfen?"

Veli'nin altın ve menekşe rengi gözleri yavaşça hepimizin üzerinde gezindi ve sonra tekrar kitaba döndü. "Sütun düşüyor. Bu kral. Onun ölümü her şeyi harekete geçirdi." Bir an durdu ama hiçbirimiz sözünü kesmedik. "Kan ve kötülükten gelen varis. Belli ki Kai. Kötü niyetli küçük bir şey, değil mi? Kralın bir wyvern'in kanıyla zehirlendiğini öğrenene kadar kan kısmı bana hiç mantıklı gelmemişti." Yüksek sesle iç geçirdi. "Yabancı bir akraba, bir kral için yol açıyor.

Söz veriyorum. Görünüşe göre bu siz iki kıvıllı saçlı aptalsınız." Dudaklarını büzdü.

Az önce bize yaptığı apaçık saygısızlık karşısında çenem açıldı, ta ki heyecan beni ele geçirene kadar. Bir kehanetin parçası mıydım?

"Ama 'akraba olmayan' ne anlama geliyor ki?" Finn düşünceli bir şekilde başını sallayarak sordu.

"Siz ikiniz yakın zamana kadar onun sizinle akraba olduğunu bilmiyordunuz. Aynı kanı paylaştığınızdan haberiniz yoktu." Gözlerim büyüdü. Bu gerçekten de mantıklıydı. "Ancak, henüz tam olarak kavrayamadığım kısım düşmanın ağlaması. Düşmanımız neden ağlasın ki, senin ona yol açmana neden olsun?" Veli boş gözlerle duvara bakarken başını kaşıdı.

"Aman Tanrım." Herkesin gözleri bana çevrildi. "Lia eşini bulduğunu söyledi. İnsan donanmasının komutanı."

Veli alay etti. "Bu mümkün değil. Bir fae bir insanla çiftleşemez. Bir fae bir insanla Tanrılar buna izin vermez." Bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Tabii soyunda bir yerlerde bir buçukluk, bir fae mirası yoksa. Yine de uzak bir ihtimal."

Eğildim, aramızdaki masanın izin verdiği kadar ona yaklaştım. izin ver. "Bir düşün Veli. Eşini düşmanların arasında buldu. Lia eşini buldu ve insanları taht şansı için savaşmaya ikna etti ve sonra onlardan koparıldı. O, onların kan dökülmesini durdurma ve ırklarını kurtarma yoluydu."

Veli gözlerini kırptırdı. "Hm. İlginç."

"İlginç mi?!" Tükürdüm. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Sandalyesinden kalkarken hiç de eğlenmemiş görünüyordu. "Ne söylememi bekliyorsun? Mantıklı mı? Elbette. Şaşırtıcı bir şekilde öyle. Bu

söz konusu bilgiyle ne yapacağımı tam olarak bildiğim anlamına gelmez. Kralın mırıldanmalarına kulak misafiri olması ve ardından bunu aptalca bir şekilde bir günlüğe yazması, bu konuda tüm tanrıların cevaplarına sahip olduğum anlamına gelmez."

"Babamız senin sihrini ne zamandır biliyor Veli?" Ona ters ters baktım ve sonra Lia'nın zindanda söylediklerini hatırladım. "Hem sen ve kıtanın öbür ucundaki bir kocakarı neden bilmeceleler mırıldanıyordunuz?"

Boynunu bana doğru kırbaçladı. "Baban ve ben bundan hiç bahsetmedik ama yüzyıllar boyunca eksik parçaları bir araya getirdiğini biliyordum, özellikle de şifacılar yasaklandıktan ve ben seyahat edebildikten sonra

kalenin içinden görünmeden. Baban aşk söz konusu olduğunda aptalın tekiydi, ama her türden bir aptal olması gerekmiyordu."

Tırnaklarını sabırsızlıkla birbirine geçirdi. "Nadiren de olsa, tanrıların istediklerini elde etmek için diyarın sihir sahibi varlıklarını sadece kukla, kanal ve araç olarak kullandıkları bilinmektedir. Bazen, hatta kendilerini eğlendirmek için. Kadim kehaneti bizimle konuştular ve zihinlerimize yerleştirdiler. Cadılar da tıpkı diğer tüm varlıklar gibi onlara ve onların arzularına hizmet etmek üzere yetiştirildiler."

Devam etmeden önce bakışları üzerimizde gezindi. "Ne yazık ki kralın huzurundaydım ve sözler bana fısıldandığında söylenenlere engel olamadım."

Hava bir an için gerginleşti ve sonunda kanepede arkama yaslanıp uzun bir nefes verdim. Bir saniye sonra Veli'nin omurgası dikleşti ve kulağını kapıya doğru eğerek hepimizin dikkatini çekti.

Veli'nin gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Şehirde bir şeyler oluyor kare." Kapıya doğru koştu. "Başlıklarınızı takın ve beni takip edin. Görünmemeliyiz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Avery

NYRA'DAN Veli'nin evinde ayrıldık, Veli bunu onaylamadı, ama ihtiyatlı olacaksak, dev bir beyaz kurdun kalabalığının içinde bizimle birlikte rahatça dolaşmasına izin veremezdik.

Güneş artık gökyüzünde yükseliyordu ve sokaklar sivillerle doluydu. Erkekler, kadınlar ve gençler şehir meydanında olup bitenlere yaklaşmak için birbirlerini hevesle itiyorlardı. Yakalanan hainlerin fısıltıları sokaklarda yankılanıyor ve dördümüzü de tedirgin ediyordu.

"Hak ettiklerini buldular!"

"İhanet etmeye nasıl cüret ederler! Yeni kral olsun ya da olmasın, Velyra'ya hayatları üzerine yemin ettiler."

"Sempatizanlar. Kendi muhafızlarımızın içinde. İğrençler."

Yolumuza devam ederken duyduğum her mırıltıda kalbim sıkıştıyordu.

Kendi muhafızlarımız sempatizanları gerçekten içeri aldı mı? Yoksa hiç kimsenin ikinci kez bakmayı düşünmediği misafir kılığına mı girmişlerdi?

Bu noktada neye inanacağımı bilemiyordum. Lia kendisinin de bir buçukluk olduğunu itiraf etmişti, yani bu onlar için bir şey sayılmalıydı. Daha önce ne bir insanla ne de bir buçuklukla tanışmıştım. Elimdeki tek şey sahip oldukları söylentilerdi.

Hiç tanımadığım amcam ve büyükbabama yapılanlar ve savaşın bizim tarafımızda neden oldukları katliam.

Ancak Lia zekiydi, her zaman öyleydi ve ölümlülere güveniyorsa biz de güvenmeliydik. Kendim hakkında öğrendiğim her şey

Annem ve onun kötücül eğilimleri, sempatizanların tutmayı çok daha kolay hale getirdi. Keşke bunu bu kadar kanlı bir şekilde yapmasalardı ama bu bir savaştı.

Bu işlerde yeni olsam da, bir düşmanın kraliçeyle oturup çay içmesini ve ben doğmadan önce yapmaya karar verdiği tek şeyi sona erdirmek hakkında medeni bir konuşma yapmasını hayal edemezdim.

Sivil kalabalığın arasından yolumuzu zorlayarak ilerlerken, nihayet kargaşaya neyin sebep olduğunu görebildik. Hiç bitmeyen bir sıra Bireyler meydanının ortasındaki sahnenin ötesine uzanmış, bilekleri sıkıca bağlanmış ve ağızları bezle kapatılmıştı.

Bazılarını tanıdım. Sonra gözlerim sırayı takip ettikçe neredeyse hepsini tanıdığımı fark ettim. Neredeyse kale personelinin tamamıydı.

Bakışlarım tekrar meydanın ortasına, kalabalığın önünde yirmi ilmeğin asılı olduğu ahşap sahneye kaydı. Kalabalığın içinde durduğumuz yerin yaklaşık elli metre önündeydi. Platformun ön tarafına muhafızlar yerleştirilmişti, herhangi birinin olabilecek durdurmaya çalışacak kadar aptal olması ihtimaline karşı bir bariyer oluşturunyorlardı.

Yirmi dört saat içinde Isla'da ikinci bir katliam gerçekleşmek üzereydi. Ve bu kez, kraliyetin ellerindeydi.

"Kutsal tanrılar," diye fısıldadı Veli. "Başınızı eğin. de. Burada görünmemeli ve tanınmamalısınız." Bana ve Finn'e işaret etti.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve saf dehşet yüz hatlarına kazındı.

"Onları tanıyorum. *Hepsini* tanıyorum." Landon'ın kısık sesi acıyla doluydu ve hepimizin bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. "Ben... Sanırım beni seninle gelmeye zorlamamış olsaydın ben de onlarla birlikte orada olurum."

"Sanırım haklısın," diye itiraf ettim, alt dudağımı ısırmadan hemen önce.

Callius o anda ortaya çıktı ve kalabalıktaki mırıldanan sesler sustu. Meydandaki çeşmenin akan suyu ve uzaklarda ağlayan küçük bir bebek dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Sahnenin ortasında durdu ve ardından yan taraftaki muhafızlar ilk gruptaki insanları yönlendirmek için harekete ve her birini bir ilmiğin önüne yerleştirerek boyunlarına doladı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Dikkat!" Callius'un sesi, sanki zaten herkesin dikkatini çekmemiş gibi, şehrin dört bir yanında yankılandı. "Birçoğunuzun farkında olduğu gibi kale dün gece saldırı altındaydı. Kralın gelini soğukkanlılıkla öldürüldü.

düğüne katılanların önünde kana bulandı. Buna ek olarak, davetlilerin birçoğu da taht odasında katledildi."

Az önce doğruladığı haber üzerine şehirde homurtular yükseldi. "*Sessizlik!*" diye bağırdı. Sessizlik hemen ona cevap verdi. "Geleceğin kralı güzel kraliçe adayını kaybettiği için yıkılmış durumda."

Finn'e döndüm. "Yalanlar. Yalandan başka bir şey değil!"

"Şşşt," diye susturdu beni, gözleri benimle önümüzde duran sahne arasında gidip geliyordu.

"İsla'da sempatizanlar çok sık ortaya başladı ve harekete geçilmesi gerekiyor. Bazıları kendilerini kalenin kendi personeli ve muhafızları arasında göstermiştir. Hepsini ayıklamak mümkün olmadığından ve mutlak doğruyu söylemek gerekirse, ciddi önlemler alınmalıdır. Kale personeli ve bilinen sempatizan muhafızlar *bugün* idam edilecektir."

Şehirde küçük alkış patlamaları patlak verdi. *Tezahüratlar*. Komşularının, akranlarının ve arkadaşlarının ölümüne tanık olmaktan heyecan duyuyorlardı.

Etrafıma bakındım ve çevredeki kalabalıktaki yüzlerin çoğunun durumdan en az benim kadar utanmış göründüğünü görünce biraz rahatlardım.

Belki de tezahürat yapan insanlar, gerçekleşmek üzere olan şeyden hoşnut görünmeyerek kendilerini ifşa etmek istemediler.

"Bunu izleyemem," diye fısıldadım ve dönmek üzereyken Veli beni yakaladı.

"Hayır. Artık çok geç. Herkesin arasından geçtiğimizi görürlerse yakalanırsınız."

Haklı olduğunu anladığımda gözlerim parladı. Haklı olmasından *nefret ediyordum*.

İpler herkesin boğazına dolandı ve Callius işaret verdiğinde, yan taraftaki maskeli bir muhafız tahta bir kolu çekerek ayaklarının altındaki zemini bir anda aşağı indirdi. Sesler

Boyun ve kemik kırılmaları havada süzülüyordu. Mide bulantısı boğazıma tırmandı. Bedenlerinin iplerden cansızca sallanışını izlemek zorunda bırakıldığım için midem bulanacaktı.

Döşeme tahtaları bir kez daha kaldırıldı ve bunu defalarca tekrarlamalarını izlemek bırakıldık. Sayısız fae'nin canını aldılar, gerçekten masum mu yoksa suçlu mu olduklarını asla bilemediler. Bazıları kaderlerini beklerken hıçkıra hıçkıra ağladı. Diğerleri ise kaderlerini kabullenirken başlarını dik tuttular.

Varlığım boyunca hiçbir şeyden bu kadar dehşete düşmemiştim. Cinayet; o gece yaşananları tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Şehrin kalbi -kanlı, toplu cinayet ve bu *taç* tarafından yapıldı. Onlar ve aileleri için yüreğim parçalanıyordu.

İlmikle asılanlardan kaç masumdu? Kaç tanesi suçluydu, ama sadece zaten olmuş olanın intikamını almak istiyordu?

önemsedikleri birine ne yaptılar?

Arkadaşlarının ya da sevdiklerinin ölene kadar boyunlarından asılmasını seyreden kalabalığın burnunu çekme sesleri duyuluyordu.

Son personel de sahneye çıkarıldı ve ilmikleriyle birlikte sıraya dizildi.

O gece gizlice kaçmamıza ve Veli'yi bulmamıza yardım eden Lillian'ın da aralarında olduğunu fark edince yüzüm kızardı ve neredeyse ağlayacaktım.

"Hayır," diye fısıldadım ileri doğru bir adım atarken, ama Finnian bileğimi yakaladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Lillian olmaz."

Alt kirpiklerinden tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum."

Lillian'ın oyuncak bebeğe benzeyen yüzüne odaklandım ama orada görmeyi beklediğim şey hiç yoktu. Korku yoktu. Pişmanlık da yoktu. Omuzlarını geriye , yüz hatlarına yayılmış bilmiş bir sırıtişla önünde duran binlerce kişiye bakıyordu. *Gururlu* görünüyordu.

Callius son kez işaret vermek için elini kaldıracaktı ki, havada yankılanan bir başka ses onu durdurdu.

"Bu iş bizimle bitmeyecek!"

Lillian'dı.

"Annem bir buçukluktu ve on yıllar önce o amcık kraliçenizin emriyle öldürüldü!" diye tükürdü. Şok nefesleri etrafımızı sardı. "Bu bizimle bitmeyecek. Tanrılar daha iyi bir gelecekte bahsetti. Senin zalim prensin Velyra'nın sonunu getirecek."

Olduğum yerde donup kalmıştım; çenem şaşkınlıktan açık kalmıştı. Sempatizanları içeri alan o muydu? *Lillian mı?* Daha birkaç gece önce kraliçenin çocuklarına yardım eden kadın mı? Buna inanamıyordum.

Sonra bize yardım teklif önce sessizce söylediği şeyi hatırladım... '*Siz diğerlerinden farklısınız*'. Lillian o gece ona nezaket gösterdiğimiz için mi bize yardım etmişti?

"Daha iyi bir diyara inanıyorum. Daha iyi bir halka inanıyorum. Ve Velyra'nın *gerçek* canavarlarının kendi kale duvarları içinde yaşadığına inanıyorum!"

Callius ona doğru bir adım attı. "Bir itirafımız var! Diğerlerinin senden önce ölmesine izin vermen çok yazık." Kıs kıs güldü.

"Yardım aldım. Ve prensin törenden sağ çıkması dışında tek bir pişmanlığımız yok. Gelinin öldürücü oku *onun* içindi."

Daha fazla şok çığılığı duyuldu.

Callius'un yüz ifadesi, kızın yüzüne vururken öfkeye dönüştü. Lillian'ın başı darbenin şiddetiyle yana savruldu.

Ona ürkütücü, kızıl lekeli bir gülümseme verirken dişleri kanla kaplıydı. Gözleri kalabalığın üzerinde dolaşmaya başladı ve bakışları benim üzerimde durakladığında kalbim sıkıştı, bir şekilde beni kapüşonumun altındaki kalabalığın içinde buldu. Bana hafifçe başını salladı ve dudaklarım aralandı.

Bakışları tekrar Callius'a kaydı, gururla dolu, meydan okuyan bir mahkûm gibi görünüyordu.

Callius işareti verirken bir saniye bile kaybetmedi ve kol çekildi. Cesetler yere düştü ve Lillian'ınki de dahil olmak üzere daha fazla boyun kırıldı.

Ölüm anında bile yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Dudağım titrerken sesli bir şekilde yutkundum. "Buna inanamıyorum."

"Ben de yapamam," diye karıştı Landon. Arkadaşlarının öldürülmesini izlemek zorunda kaldığı süre sessiz kalmıştı.

Kalabalık dağılmaya başlarken Callius, "Halledilmesi gereken bir hain daha var," diye duyurdu. Herkesin hareketleri durma noktasına geldi. "Merhum kralımızın özel muhafızı, Sör Lukas Salvinae."

Boğazıma bir safra tıkanı. Gözlerimi Finnian'a çevirdiğimde onun gözlerinin o kadar açıldığını gördüm ki kafatasından fırlayacağını sandım.

"Tanrıların anası," diye fısıldadı Veli. "Bu... bu hiç iyi değil."

Hayır. Hayır, hiç de iyi değildi.

Lukas fiziksel olarak sahnenin ahşap basamaklarından yukarı sürüklenirken rüzgârda şok sesleri yankılandı.

Vücudu şimdiden ölümün kıyısında sallanıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri O kadar siyah ve maviydi ki neredeyse şişmişlerdi. Her yerinde kesikler vardı; kolunda hâlâ taze kan sızan kocaman bir kesik de buna dahildi.

Lukas sahnenin ortasına, Callius'un hemen yanına getirildi. Muhafızın onu tutuşu gevşediğinde, vücudu kendini zorlukla dik tutabiliyormuş gibi sallandı.

"Eski Kaptan Elianna Solus'un bir hain ve yeni ilan edilmiş bir ölümlü sempatizanı olduğu ortaya çıktı!" Callius bağırdı

Kalabalık. "Lukas onu serbest bırakarak elimizden kaçmasını sağladığında, kale muhafızlarının gözetiminde idamını bekliyordu. Bu suçun cezası ölüm olacaktır."

Kontrol edilemeyen hıçkırıklar göğsümü parçaladı. değildi. Hep birlikte yapmayı planladığımız bir şey için arkadaşımızın gözümüzün önünde öldürülmesini izlemek zorunda kalmak üzereyken bunu kontrol edemedim.

"Son bir sözün var mı eski dostum?" Callius başını Lukas'a doğru çevirirken şöyle dedi.

Lukas Callius'un bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. İçinden çıkan ses öfke ve güçle doluydu. "Çok yaşa Velyra'nın *gerçek* varisi. Prenses Elianna Valderre!" diye kükredi ve sözleri şehirde yankılandı.

Çenem düştü. Lukas'ın Isla'nın sokaklarında herkesin önünde ilan ettiği şey karşısında kalabalığın içinden nefes nefese şok sesleri yükseldi.

Callius'un yüz hatları Lukas'ın az önce krallığa duyurduğu şey karşısında öfkeyle buruştu. Bir an sonra, hızlı bir hareketle kılıcını kınından çıkardı ve Lukas'ın boğazına sapladı.

Lukas'ın kesik başının ayaklarının dibine düşüp etli bir şapırtıyla yere inişini izlerken dayanılmaz bir acı çılgılığı içimi parçaladı.

Vücudu bir an sonra yere düşerken gövdesinin ön kısmından kan aktı.

Finnian yanımızda kustu ve tüm şehir dehşet, inançsızlık ve kederle haykırıyordu.

"Kendine gel evlat. Burası yeri ya da zamanı değil. Güçlü ol. *Onun için* güçlü ol" dedi Veli, her birimizin omzuna birer elini koyarken.

O haklıydı. Çok fazla dikkat çekiyorduk, ancak noktada, kaos yeniden patlak vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne demek istedi?!" diye bağırdı bir kişi sağ tarafımızdan.

"Gerçek varis mi? Kaptan *gerçek* varis miydi? Neden soyadının Valderre olduğunu söyledi?!" diye bağırdı bir başkası arkamızdan.

Etrafta anlaşıma sesleri yankılandı ve muhafızlar kontrolü tamamen kaybetmeden önce geri almak için kitlelerin daldı.

"Yeter!" Callius bir kez daha gürledi. "Siktir git gözümün önünden. Herkes!"

Muhafızlar kalabalığın içine doğru ilerlemeye devam ederken kılıçlarını kınından çıkardılar ve kargaşa gerçekten o zaman patlak verdi. Her birimiz kapüşonlarımızı yerinde tuttuk.

Isla'nın vatandaşlarından oluşan kalabalığın içinde kaybolup Veli'nin saklı evine doğru olabildiğince hızlı koşarken sıkıca.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elianna

Saatlerdir kuzeye doğru yürüyorduk ve Nox beni uçsuz bucaksız Velyran tarlalarında sessizce takip ederken kimse tarafından görülmediğimiz için şanslıydık.

İleriye doğru attığım her adımda ve Isla'dan uzaklaştıkça düşünebildiğim tek şey Lukas'tı. Kaçmak için kendi şansını feda etmişti ve hemen hücrelerine geri atılacağını biliyordum ve kaçmama yardım ettiğinden beri Kellan'ın onun için başka neler planladığını sadece tanrılar biliyordu.

Kalbim şimdi hem babam hem de hayatım sahip olduğum baba figürü için acıyordu.

Lukas benimle gurur duyduğunu söylemişti. *Gurur* duyduğunu. Sanki birden fazla kez yakalanacak kadar aptal olmak gurur duyulacak bir şeymiş gibi. Nasıl olur da o ya da

Yönetmek için uygun olduğumu düşünen başka biri var mı? Sadece diyar beni asla kabul etmezdi, aynı zamanda onları daha iyi bir dünyaya götürmekle ilgili ilk şeyi de bilmezdim.

Ayaklarımın altındaki toprakta bir gümbürtü kayarak tökezlememe neden oldu. Omzumun üzerinden geriye baktığımda Nox'un şimdi yüzüstü yattığını ve bir köpek gibi nefes nefese olduğunu gördüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona sordum. "Nox. Kuzeye gitmemiz gerekiyor. Yani burada öylece durup... yatamayız." Ellerimle yeri işaret ettim. , ben de alay ettim.

Ona doğru hışımla yaklaştım ve iki kolumu arka ayaklarından birine doladım ve hareket etmesi için onu çekmeye çalıştım. Hala hareket etmediğinde

Kımıldayınca tutuşumu bıraktım ve kığımın üstüne yere düştüm.

Nox, kahkaha gibi görünen bir şeyi taklit ederek kısa bir oflayıp pufladı.

"Ciddi misin sen?" Güneş ışınlarının arasından gözlerimi kısarak ona bakarken homurdandım. "Bunun için zamanım yok. Hadi gidelim!" Son kelimeyi uzatarak söyledim.

Bana bakarken gözleri yarıklara dönüştü. Beni her an küle çevirebileceğini düşünerek kalbim küçük bir atım attı, ama dürüst olmak gerekirse, isteseydi şimdiye kadar yapardı. Bu sabah beni düşmekten de kesinlikle kurtarmazdı.

Birkaç minik kuş kafasındaki boynuzların etrafında çırpınmaya başladı. Wyvern doğayı ilk kez deneyimlediği için huzurlu görünüyor ve kendisine söyledikleri şarkıların tadını çıkarıyordu.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"Tamam. Bir süre dinleneceğiz. Zaten gökyüzüne karıştığınızda gece uçmak çok daha güvenli olacaktır."

Dev gözleri tekrar parladı ve neredeyse şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Ne? Yani, bir noktada uçmamız gerekecek! Ellecaster'a yürüyerek gitmek haftalar sürer! Belki daha da fazla."

İkna olmuş görünmüyordu.

Kendimi ayağa kaldırdım ve kollarımı kavuşturarak ona baktım. "Bütün gün yürüdükten sonra bunu tercih ettiğini söyleme bana." yeri işaret ettim. "Gökyüzüne." Elimle tekrar havayı işaret ettim.

Sinirli bir hırıltı çıkardı.

"İyi. Gün batımına kadar burada dinleneceğiz, ancak bir noktada gökyüzüne çıkacağız. Beni anlıyor musun? Senden başka silahım yok. Burada olmak tehlikeli, özellikle de geceleri. O yüzden dinlenin."

Nox başını yavaşça yere eğdi, bülbüller de onu takip etti. Küçük kuşlar ona şarkı söylemeye devam ederken gözleri sıkıca kapandı ve çimenlik alanın ortasında onu uyuttu.

Tekrar yanına oturdum ve temkinli bir şekilde sırtımı onun yanına yasladım. Başına tekrar baktım ve irkilmediğini bile fark ettim. O Nedense bana karşı rahattı. Kai ve Callius'un ellerinde onca şeyden sonra, bana savunmasız kalacak ve uyuyacak kadar güveniyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ben de başımı arkaya yaslayıp ona yaslandım ve günlerdir ilk kez, gökyüzünde bulutların üzerimizden geçişini izlerken başladım.

Nox'un vücudunun bir anda sarsılmasıyla ve ödüm bokuma karıştı.

Bir anda ayağa fırladım ve refleks olarak kalçamda var olmayan hançere uzandım.

Lanet olsun.

Başımı kaldırıp baktığımda alacakaranlığı geçtiğini ve gökyüzünün zifiri karanlık olduğunu gördüm. Tek ışık, ışıldayan ay ve etrafındaki yıldızlardı.

Kahretsin. Ne zamandır uyuyorduk?

Nox, kuşların yerini alan ve şimdi başının etrafında dolaşan küçük yarasalara saldırıyor ve çenesini şaklatıyordu. Kızgın bir hırıltı çıkardı ve bir tanesini ağzına aldı.

"Nox! Bırak onu! Kirli olabilir."

Wyvern başını bana doğru salladı ve kaşlarını kaldırmaya benzeyen bir bakış attı.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Bilmiyorum. Ama muhtemelen tadı güzel olmayacaktır."

Açıkçası anlayıp anlamadığını anlayamadığım sözlerimi ve sonra sopayı yere tükürdü.

Küçük yaratık araziden sekerek uçtu ve minik kanatlarını her çırpışında Nox'un tükürüğünü silkeledi.

"Çok güzel," dedim. "Tekrar uçmayı denemeye hazır mısınız?"

Nox bakışlarını yıldızlara kaldırdı sonra tekrar bana indirip başını salladı.

Sol ayağımı dramatik bir şekilde attım. "Ne? Ne demek 'hayır' istemiyorsun?"

Başını tamamen yere indirdi ve çimlere yasladı. "Hayır, yapamazsın," dedim dişlerimin arasından, onun etrafında hışımla dolarken.

kocaman, pullu vücuduna tırmandı ve sırtına çıkmak için yan tarafına tırmandı. "Bak, ben de bu konuda pek heyecanlı değilim ve lütfen, tanrılar aşkına, beni bir daha düşürme. Ama bu, olmamız gereken yere varmak için tek şansımız." Başını geriye doğru çevirirken dev altın gözleri bana dikildi, Bana daha iyi bakabilmek için boynunu büküyordu.

"Bunu birlikte çözeceğiz," diye nefes aldım.

Birlikte. Tıpkı Jace ve benim aylar önce birbirimize söz verdiğimiz gibi. Bu sözleri ve onları takip eden sahneyi hatırlamak göğsümde bir ağrıya neden oldu.

Titreyen bir nefes verdim ve tüm odağımı bağın dalmaya verdim - ona ve onun atan kalbine olan bağma. Yine de tek hissettiğim ıstıraptı ve bunu kendi ıstırabım olarak görmedim.

Dudaklarımı büzdüm. "Pekâlâ, kanatlarını çırpmaya başla Nox."

Yüksek bir *vınlama* sesiyle her iki kanadı da yanlarından fırladı ve yere doğru kanat çırpı.

"İyi. Çok iyi. Şimdi tekrar."

Kanatlarını çırpmaya devam etti ama çok yavaştı. Hâlâ yerdeydik.

"Ya bir adım önde olmak için koşmaya başlasaydın?"

Uzun boynunu büktü ve bana baktı, hiç eğlenmemişti. "Ah, özür dilerim! Daha iyi bir fikrin var mı?"

Tekrar sıcak bir nefes çekti ve ardından *koşmaya* başladı.

Arka ayaklarını. Kanatlarını hep birlikte çırpmaya başladığında boynundaki yüzgeci olabildiğince sıkıca kavradım.

"Evet! Evet, Nox!" Artık yerden kesildiğimizi ve her kanat çırpışımızda daha yükseğe görmek için aşağıya bakarken bağırdım.

geçmeden gece gökyüzünde süzölmeye başladık. Tutuşumu gevşetip doğruldum, kalçalarım onun omurgasının etrafında sıkıca kenetlenmişti ve göbeğim

Kaslarım vücudumu onun üstünde tutmak için çalışıyordu.

Ellerimi denge için iki yana ve gökyüzüne baktım. Yıldızlar buradan daha da parlak görünüyordu. Nox'un pulları ametist tonlarıyla onların altında parıldıyordu.

Hemen aşağıya baktım ve ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce bunun bir hata olduğunu anladım. Köylerin, tarlaların ve küçük ormanların üzerinden geçtik. Bu şekilde seyahat etmek çok daha hızlıydı. Sadece birkaç dakika içinde kilometrelerce yol kat etmiştik.

Nox kanatlarını dışarıda bıraktı ve tıpkı önceki gece ona öğretmeye çalıştığım gibi rüzgârda süzöldü.

Yüzüme kocaman, gerçek bir sevinç gülümsemesi yayıldı. Burada kendimi çok özgür hissediyordum. Rüzgâr saçlarımı geriye savuruyor, ılık hava yüzümün etrafında dans ediyor ve elbisemin kuyruk ucu üzerinde dalgalanıyordu.

Gece gökyüzünü dolduran ve uzaktaki tepelerden yansıyan yüksek bir zafer çığlığı attım.

Burada yaşayabilirim. Sadece ben, Nox ve ay. Tek
eksiğim Jace'di.

Parıldayan yıldızların altında saatlerce ve ne zaman üşüsem arkasına, ensesine sokuluyordum.

Güneş battıktan ne kadar süre sonra uyandığımı bilmediğim için şafağın sökmesine ne kadar kaldığını merak ettim.

Yere bakmak için arkamı döndüm ve uzakta bir çiftlik fark ettim. İnekler çoktan tarlada otlamaya bırakılmıştı, bu da çok uzakta olamayacağı anlamına geliyordu.

Sığır sürüsü bir an sonra Nox'un dikkatini çekti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan doğruca tarlaya doğru süzüldü ve şu anda son sürat çekmekte olduğumuz çiftlik hayvanlarını hedef aldı.

"Nox! Hayır!" Çığlık attım ama kelimelerim havada kayboldu. Tekrar tekrar "hayır" diye bağırdım ama faydası olmadı.

Kanatlarını sertçe içeri soktu ve pike yaptı, pençelerini ineklerden birine doladı ve sonra hemen gökyüzüne geri döndü... lanet olası inekle birlikte.

Zavallı yaratık acı dolu bir ses çıkardı.

"Nox, ne yapıyorsun?! onu!" Yere , sadece birkaç *saniye* içinde tekrar yükseklerle çıkmaya başladığımızı fark ettim. "Bekle! Sakın düşürme. Onu güzelce yere koymalıyız."

Bir kez daha araziye doğru daldığında talimatlarım yarıda kesildi.

Nox, yaklaşık on beş metre ilerlediğimizde ineği elinden bıraktı. Yerden yüksekte, ve sonra son derece kaba bir şekilde, onun hemen ötesine indik.

Sırtından aşağı atladım ve azarlamamı bir saniye bile tutamadım.

"Hayır! *Kötü!*"

Bir wyvern ile böyle mi konuşulurdu? Daha önce biriyle gerçekten konuşmuş olan var mıydı? Konuşmuşlarsa bile böyle olduğundan şüpheliydim.

Şimdi çoktan ölmüş olan ineğe tekrar baktım.

"Eh, artık öldü. Gidip onu ," dedim, yenilgiyle yere yığılırken.

Nox paytak paytak yemeğine doğru yürüdü ve bir an bile kaybetmeden yemeğe daldı. En hafif tabirle iğrenç bir manzaraydı ama benim de midem gurulduyordu. En son ne zaman yemek yemiştım? Dürüst olmak gerekirse hatırlayamadım.

Homurdanan karnımın sesiyle Nox'un kafası merakla leşten kalktı ve çenesinden kan damlayarak bana baktı. Sonra dişleriyle bir parça et kopardı ve bana doğru yürüdü.

Onu ayaklarımın dibine yere bıraktı ve endişeli gözlerle bana baktı.

"Minnettarım," dedim tereddütle yüzümden sadece birkaç santim uzakta olan burnunu okşarken. "Ama onu yiyemem. Çiğ. Bir yolunu bulacağım. Yine de güce ihtiyacın var. Git yemeğinin tadını çıkar."

Benden büyük bir adım geri çekildi ve gözleri benimle et parçası arasında gidip geldi.

Nox sonra geniş bir nefes aldı ve gözlerim büyüdü. Bir an sonra, doğrudan bana doğru küçük bir ateş patlaması üfledi ve ben çığlık atarken yoldan yuvarlanmak için atladım.

Başımı yerden kaldırıp ete baktım ve şimdi yerde kömürleşmiş gördüm.

...O...O az önce bunu mu *pişirdi*?

Nox bana başıyla küçük bir selam verdi.

Tereddütle ona doğru sürünerek geri döndüm. "Uyarıda bulunmadan üzerime ateş açılmasından hoşlanmıyorum ama... teşekkür ." Boğazımı temizledim.

Bana göz kırptı ve sonra kendisini bekleyen ziyafete geri dönmek için ayağa kalktı. Onu izlerken ihtiyatla baktım.

Belki de Nox alevlerini nasıl kontrol edeceğini biliyordu ve zindanlardaki tüm o aksilikler aslında sadece o kalleşlerden kurtulmak için en büyük savunmasını gergin bir şekilde çok çabuk .

Etten bir parça kopardım ve bir ısırık aldım. Yemeğin boş mideme vurmasıyla istemsiz bir inilti beni terk ederken küçük bir kıkırdama çıkardım.

"Belki bu bir ölüm cezası değildi," diye kendi kendime, yemeği boğazımdan aşağı iterken ve ufukta yayılan şafağa bakarken.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jace

GÜNLERİM aynı saçmalıklardan oluşan sürekli bir döngü HALİNE GELMİŞTİ. Şafakta uyanır ve Ellecaster'da koşuya çıkar, geçerken burada yaşayan tüm vatandaşları selamladığımdan emin olurdum. Sahte gülümsemeler bir yana, çalışanlarınızı kişisel olarak tanımanın her zaman önemli olduğuna inanmışımdır. Her bireyi ismiyle tanımanın imkansız olduğunu bilsem de, her zaman çaba gösterdim geldiğince durup küçük sohbetler yapmaya çalıştım. İçim kederle yanarken, onlara karşı güçlü bir yüz ifadesi takındım ve bu da Isla'da büyüyen sorunlar göz önüne alındığında kendilerini daha rahat hissetmelerini sağladı.

Sabah koşum tamamlandıktan sonra şehrin ötesindeki talim alanlarına koşar ve gün batımına kadar adamlarla birlikte eğitim yapardım. Tüm gün antrenman yapar, dövüş becerilerimizi, okçuluğumuzu ve hat duruşlarımızı mükemmelleştirirdik.

Buradaki askerlerimin özgüveni her geçen gün artıyordu. Tek umudum Alaia'daki generalimin de işleri verimli bir şekilde yönetiyor olması ve zamanı geldiğinde birlikte sorunsuz bir şekilde çalışabilmemizi sağlamasıydı. Kalbimde, zamanın yaklaştığını biliyordum.

Bugün, müsabakalar son birkaç gündür olduğu gibi sorunsuz gitmiyordu. Adamlar sürekli antrenman yapmaktan yorulmuşlardı ve ben de her geçen dakika daha da sinirleniyordum.

Haklı oldukları halde yorgun oldukları için kızgındılar. Lia hakkında hâlâ tek bir şey duymadığım için kızgındım. Ve bu Tanrı'nın unuttuğu savaşı kazanmaya yaklaşmadığımız için kesinlikle öfkeliydim.

Günün her saniyesinde, odanın dışına çıkmayı düşündüm. Gecenin bir yarısı bir at alıp Isla'ya doğru yola çıktım.

Yalnız. Hayatımı bir anda onunkine değışebilirdim ve her geçen gün onu tek başıma bulma düşüncesi daha cazip hale geliyordu.

Benim için ölüm cezası olsa da umurumda , yeter ki o dışarı çıksın.

"Sen!" Daha sıska askerlerden birini işaret ettim, ayak ayak üstüne atarken gerginliği her halinden belliydi. Bu işe yaramaz. Bunu yapmamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Özellikle n saflarda korkusunu gösterir. "Adın ne oğlum?"

Askerlerin arasından geçerek tek bir adım öne çıktı. "Garrett, efendim," dedi titrek bir sesle, umutsuzca sakinleşmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Buraya gel, Garrett."

ocuk bana doğru yürüdü. Onunla arkamızdaki küçük birim arasında ileri bir geri baktım.

"lmden korkuyor musun, Garrett?"

"Hayır, efendim. Komutanı kastediyorum!"

Ona baktım. "Sana inanmıyorum. Nedenini bilmek ister misin?" Gergin bir şekilde başını salladı. "nk korkunu hissedebiliyorum. Vücudunda yazılı. dil."

Sıralardan mırıltılar yükseldi, ben de dikkatimi hepsine yönelttim.

"lmden korkmak normaldir. Ruhlarımızın diyardan ayrılması bir bilinmezdir,

Her gün biz ölümlülerin üzerinde dolaşan korkunç bir şey. Ancak, korku size orada yardımcı olmayacaktır! Korku sizin tarafınızda değil. Yanınızda olan nedir biliyor musunuz? Öfke."

Mırıltılar kesilince bir an durakladım. "fke sizin tarafınızda. Trmzn yüzyılı aşkın bir süredir nasıl bastırıldığına dair içimizde hissettiğimiz fke. On binlerce insan katledildi, kadınlarımız ve çocuklarımız korkunç kaderlere maruz kaldı. Evlerimiz ve köylerimiz yok edildi. *Bunu* yakıt olarak kullanın. Bizi yok etmek için buraya yürüyen kitleleri görünce tir tir . Bu öfkeyi, bu *hiddeti* kullanın ve onlara geri çevirin. Hayatta kalmak için savaşın.

Hayatlarımız için savaşın.

ebeveynlerinizin yaşaması gereken hayatlar. ocuklarınızın ve torunlarınızın sahip olmasını istediğiniz hayatlar."

Birkaç yüz çift göz bana dikilmişken sessizlikle karşılaştım. "Söyleyin bana beyler, *bu* uğruna savaşmaya değer bir şey mi?"

"Evet, Komutan." Onlardan bir anlaşma kükremesi duyuldu.

"Hepiniz dağılabilirsiniz. Evlerinize gidin ve eşlerinizi pn. Savaşın sonu yaklaştı, ancak savaşa giden bu anların tadını ailelerinizle birlikte çıkarmalısınız."

Bu sözleri söylerken kalbim küt küt atıyordu. Evlerine, eşlerine gitmek için. Buna hiç sahip olabilir miydim? Bunu Lia'dan başka biriyle yapma düşüncesi beni tiksindiriyordu. Bunu hiç istememiştim. Evde beni bekleyen birinin olmasını hiç istemedim. Ama Lia... Lia asla evde beklemezdi. Ben beklerdim.

Onu bayıltmaya çalışmalı ve geride kalması için lanet olası bir sandalyeye falan bağlamalıyım. Ve tüm parama bahse girerim ki yine de oraya gitmenin ve benim yanımda dövüşmenin bir yolunu bulacaktır.

Önümde dağılan adamları izlerken dudaklarımın kenarına hüznü bir gülümseme yerleşti, hepsi de birkaç dakika öncesine göre çok daha rahatlamış görünüyordu.

"Bu çok iyi bir moral konuşmasıydı kardeşim," diye seslendi Gage'in sesi arkamdan.

Ona döndüm. "Dikkatsiz davranıyorlardı. O çocuk sadece talim yapmaktan altına sıçacakmış gibi görünüyordu." Bir elimle şakaklarımı ovuşturdum.

"Onu bir savaş alanında hayal bile edemiyorum. Belki de çok gençtir."

Gage bir kahkaha attı. "Sen ve ben ondan çok daha gençken ön saflarda savaşıyorduk. Buna alışacaktır. Gözleri parladı siz orduyla konuşurken. Sadece onlara ve ne için savaştıklarına inandığınızı bilmeleri gerekiyor."

Cevap olarak çenemi sıktım. Ne diyeceğimi bilemedim. Belki de haklıydı, ama eğitim sırasında dehşete düşerlerse adamlarımı savaşa götüremezdim. Tam bir katliam olurdu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "?" diye sordu ihtiyatla. Ayağımın dibindeki bir taşı tekmelerken kıs kıs güldüm. "Nasıl görünüyor lan muhum, Gage?" Bakışlarına karşılık vermeyi reddederek cevap verdim. "Sürekli öfkeli ve gergin görünüyorsun."

O zaman bakışlarım onunkilere kaydı. "Olmamalı mıyım?" Yersiz olduğunu bildiğim halde Gage'e öfkelenirken ses tonumdaki sertliği kontrol edemedim.

Bana doğru yürüdü ve elini omzuma koyarak gözlerimin içine bakarken beni hafifçe sarstı. "Onu geri alacağız. O tanıdığımız en güçlü kız... belki Zae'yi saymazsak." Bir an durakladı. "Aslında bunu söylediğimi ona söyleme bile. Kıcıma tekmeyi yemek istemiyorum." Bu düşünce beni izinsiz olarak küçük bir kahkaha attı. "Mesele şu ki, Lia hayatta kalmayı başarmış biri. Ona en mantıklı ve başarılı olacak şekilde ulaşmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Aklımı kurcalayan şeyi söylemeden önce tereddüt ettim. "Sabah gidiyorum, Gage. Burada daha fazla bekleyemem. Beni canlı canlı yiyor. I

Ben onunla dönene kadar Zae ve senin buradaki işleri halletmen gerekiyor ve de riske atmayacağım." Gözlerini devirip benimle alay ederken bana bir bakış fırlattı. "Bana bunu yapma," diye homurdandım.

"Sana ne vereyim kardeşim? Oraya tek başına gidemezsin. Bu bir ölüm cezası olur. Sen de Lia kadar kolay kontrol edilebilir değilsin; özellikle bu anlamda birbirinizin aynasısınız. Yine de seni kendi lanet olası barakalarına kapatmak zorunda kalırsam, yaparım. Kendini feda etmen zaten onu sadece kızdırır ve o zaman da benim ve Zae'nin peşine düşer."

Dudağımın kenarı sırtarak eğildi. "Ama her ne olursa olsun, seni burada tutmanın bir yolunu bulacağım ve bunun için bana ne kadar kızgın olduğun umurunda değil. Zaten iyileşmek için kendine yeterince zaman ayırmadın ve gücünü geri kazanmaya ihtiyacın var. En azından yanımızda bir çeşit donanma olsaydı daha iyi olurdu. Ayrıca... bizi bu konuda geride bırakmaya çalışman da beni aşağıladı."

İçimi çektim ve haklı olduğu için sinirlenerek iç yanaklarımı ısırdım. "Onu özlüyorum. Ve onun için endişeleniyorum." Gage itirafıma gülümsedi. "Bunu duymak istemiyorum," diye homurdandım ona.

"Dinle, nasıl hissettiğini hepimiz çok iyi bilmemize rağmen böyle bir şeyi kabul ettiğine inanamıyorum. Onu ben de özlüyorum kardeşim. Sadece belli ki aynı anlamda değil."

Kıs kıs güldüm ve öğleden sonra açık gökyüzüne baktım. "Umarım yapmazsın." Gülümsemem düştü ve tekrar ona baktım. "Onun gerçekten iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Hissettiklerimi anlatmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. "Ben... Sık sık devam eden hayalet benzeri ağrılar çekmeye devam ettim ve bu bana onun incindiğini hissettirdi. Ve son birkaç gündür kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve sonra ezici bir duygu ile çarpılıyorum. sinirler ve adrenalin bir anda yok oldu."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Uhhh, anladığımdan emin değilim."

Tekrar konuşmaya başladım ama tepeden bize seslenen bir ses konuşmamızı yarıda kesti.

"İşte " Zae koşarak geldi. Artık eğitim alanında sadece üçümüz kalmıştık. ellerini dizlerinin üzerine koydu ve nefes almaya çalıştı.

"Formdan mı düştün, Zae?" Gage gülerек sordu.

Tekrar ayağa kalktı ve hiç tereddüt etmeden adamın karnına bir yumruk , adam homurdanmaya başladı ama adam acıya rağmen güldü.

"Tanrım, siz ikiniz," dedim başımı sallarken, onların saçmalıklarını dinleyecek havada değildim.

"Ben formsuz *değilim*. Şehrin her yerinde seni aradım. Seni aramak için Askerler zaten sokaklardaydı, bu yüzden hala burada düşünmemiştim."

" oluyor?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Bana döndü ve bakışlarımı karşıladı. "İsla'dan bir şahin geldi. Haberlerimiz var."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Şehrin sokaklarında koştum, insanların alışkın olduğu küçük konuşmalar için durmaya zahmet etmedim. Arkamdaki Zaela ve Gage'in bana yavaşlamamı söylediklerini belli belirsiz duyabiliyordum ama istesem de yapamazdım. Tek düşünebildiğim şahinin Lia'dan haber alıp almadığıydı.

Postanenin önünde kayarak durdum ve hışımla içeri girdim. Tezgâhın arkasındaki kadın, ben ter içinde ve darmadağın bir halde orada dururken beni görünce gergin görünüyordu.

"Böyle içeri daldığım için çok özür dilerim hanımefendi. Benim için bir şahin mektubunuz var mı?" "Var. Durun ben alayım," dedi ve masanın arkasındaki sepete doğru ilerledi.

Sayaç.

Geri geldi ve bana uzattı. Elinden biraz fazla agresif bir şekilde aldım ve kapıdan çıkarken özür diledim. Sonra ortak saniyelerimin önünde durdum.

"Ne ?" Gage şimdi kendi nefesini yakalamaya çalışırken sordu.

Parşömen, Lia ve krala yazdığı mektubun başına gelenlerden sonra kurcalanmaması için mühürlenmişti. Titreyen ellerimle balmumu mührü yırtıp açtım, kâğıdı açtım ve mektuba göz gezdirmeye başladım.

"Kutsal tanrılar," diye fısıldadım nefesim kesilirken. Onlara dönüp baktım, ikisi de beni soru yağmuruna tutacakmış gibi görünüyorlardı. "Burada olmaz. Hadi barakalarımıza gidelim."

Üçümüz odama koştuk ve kapıyı arkamdan çarparak ve hemen kilidi yerine oturttum.

"Mektupta ne yazıyor Jace?" Zae tereddütle yatağıma otururken sordu.

Gage sinirli bir şekilde tırnağını kemiriyor, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Mektubu bir kez daha açtım ve yüksek sesle okudum.

Komutanım,

Pusu çoğunlukla başarılı oldu. Prens ne yazık ki saldırıdan kurtulurken, gelin kurtulamadı ve taç giyme töreni ertelendi. İndirebildiğimiz kadar taç destekçisini indirdik.

Ertesi gün sonra Prens, bazıları kutlama için kaleye girmemize yardımcı olan tüm şüphelilerin halka açık bir şekilde idam edilmesini emretti. Diğerleri ise tamamen masumdu.

Bir kale muhafızının infazından hemen önce, orada bulunan tüm kalabalığa "Yaşasın gerçek varis, Elianna Valderre" diye bağırdı. Kabul edilişiyile ilgili fısıltılar dolaşıyor ve insanlar Elianna Valderre'nin hangi sırları kale bunca yıldır saklanıyordu. Bir numaralı halk düşmanı olarak ilan edildi ve başına büyük bir ödül kondu. onu yakalar ve taca geri getirir.

Daha fazlasını öğrendiğimde, eğer güvenli görürsem, mümkün olan en kısa sürede başka bir şahin göndereceğim.

Kendine iyi bak.

"Vay anasını," diye nefes aldı Gage.

"Dışarı çıktı!" Zaela yataktan kalkarken bunu doğruladı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Gerçek bir gülümseme. Hakiki kraliçemi son gördüğümünden bu yana haftalar sonra ilk kez. "Öyle görünüyor."

"Şimdi ne yapacağız? Onu bekleyecek miyiz, yoksa gidip onu bulmaya mı çalışacağız?" Gage kılıcının kabzasına uzanarak sordu.

Onu kurtarmaya gitmeye hazırdı. En iyi arkadaşım bana olduğu kadar ona sadıktı.

"Gelecek haftaya kadar bekleyeceğiz. Her yerde olabilir ve mektubun tarihi de birkaç gün öncesine ait. Ortaya çıkmaz ya da haber göndermezse, gidip onu bulur ve eve getiririz."

"Evim," diye tekrarladı Zae, normalde ses tonuna eşlik eden dudak bükmeden.

Ona başımı salladım. "Gelecekteki kraliçemizi dağların ötesinde bekleyen ordusuna götüreceğiz ve sonunda bu işi nasıl bitireceğimizi bulacağız. bir kez ve herkes için."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Avery

DÖRT KİŞİ ve Nyra günlerdir Veli'nin apartmanında saklanıyorduk. Muhafızlar ve askerler Isla sokaklarında sürekli devriye geziyor, önlerine çıkan herkesi tek tek inceliyor, bu da dışarı çıkmamızı imkânsız hale getiriyordu. Veli'nin kapısını ortadan kaldırılabildiğine şükretmenin ötesindeydim.

Halka açık infazlardan sonra buraya gizlice döndüğümüzde, hepimiz neredeyse bir gün boyunca sessiz kaldık. Hissettiklerimi anlatacak kelime bulamadım. İzlemeye zorlandım

Çocukluğumdan beri tanıdığım birinin tüm şehrin önünde kafası kesildi. Kraliyetin ve babamın en sadık muhafızı gitti. Soğukkanlılıkla öldürüldü. Göz açıp kapayınca kadar.

Ne zaman o sahne önünden geçse, istemsizce bir hıçkırık kaçıyor, Veli'yi rahatsız ettiğimi anlıyordum.

Ya da belki de hepimizin burada onunla sıkışıp kalmasına sinirlenmişti.

"Sürekli ağlamak zorunda mısınız?" diye sordu iç çekerek odanın öbür ucundan.

Kanepesinin üzerine yayıldığım yerden doğruldum. "Sessiz olmaya çalışıyorum! Kulaklarının rahatsız edici derecede keskin olması benim suçum değil," diye onu.

"et," dedi dişlerinin arasından, inanılmaz keskin pençelerinden beni işaret ederken.

"Bunlarla nasıl bir şey ki?" diye sordum, sesim tavırlarla doluydu. Onunla kesinlikle şansımı zorluyordum.

Bana hınzırca bir sırıtış attı. "ister misiniz, Prenses?"

Finn odanın içinde bir ileri bir geri volta atarken ve Landon karşımdaki kanepede otururken ben de içimden geçenleri yuttum ve tekrar uzandım.

sandalye. Hâlâ birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Artık bunun Landon'ın Kai'nin yaptıkları yüzünden Finn'e hâlâ kızgın olmasından mı yoksa Finn'in yardım etmek için yaptıklarının eksikliğinden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Belki de Landon da hepimiz gibi şok olmuştu ve nutku tutulmuştu.

Koltukla sandalye arasına yerleştirilmiş küçük, yuvarlak cam masanın altına baktım ve altında bir yığın eski görünümlü, tozlu kitap olduğunu fark ettim. Bakışlarım arkası dönük olan cadıya kaydı ve sonra merakıma yenik düşerek camın altına uzandım ve en üstteki birkaç tanesini aldım. Üzerlerindeki toz tabakası, onlarca yıldır dokunulmadıklarına ve kitapların çay masasının altında öylece durduklarına sağladı.

Üçüncüsü gözüme çarptığında onlara bakıyordum. Diğerlerinden çok daha eski görünüyordu ve garip bir nedenden dolayı ona doğru çekildim. Diğer ikisini yerine koyduktan sonra üçüncü kitabı kucağıma bıraktım ve bu kadar ağır olmasını beklemediğim için küçük bir homurtu çıkardım. İşaret parmağımı kitabın sırtında gezdirdim. Kitabın yapıldığı malzeme... ilginçti, en hafif tabirle deriye benziyordu ama tam olarak aynı değildi.

Dikkatimi loş mum ışığında okumak için gözlerimi kısıtığım başlığa çevirdim. Evinde hiç pencere yoktu ve duvarlar oniks rengine benzeyen bir tonda boyanmıştı, fae görüşümle bile burayı görmek zordu.

Kitabın adı *Tinaebris Malifisc*'ti. Yaklaşık bir dakika boyunca kafamdaki garip kelimeleri telaffuz etmeye çalıştıktan sonra omuz silktim ve kitabı açtım.

Sayfaların kenarları yıpranmış ve arkaik görünümlüydü, artık açık bej değil, lekeli ve sarı renkteydi. Her sayfayı çevirdiğimde, anlayamadığım bir dilde daha fazla cümle ortaya çıkıyor, ancak onlara eşlik eden resimler daha da rahatsız edici oluyordu.

Gözümü kırpmama fırsat kalmadan kitap ellerimin arasında kapandı. Kitabın kendi kendine kapandığını düşünerek korkudan donup kalmıştım ki, kirpiklerimin arasından başımı kaldırdığımda Veli'nin bana baktığını fark ettim; yüz hatlarında öfke okunuyordu.

"Koy. Onu. *İndir*," diye bağırdı.

Doğrudum ve kitabı kucağıma koyup kollarımla kapattım. "Bu ne Veli? Bu..."

"Antik mi? Kötü niyetli mi? Sanki gazaptan yapılmış gibi mi? Çünkü öyleydi ve tanrıların kadim dilinde yazılmıştı. Yani

Kendine zarar vermeden önce onu yere bırak," dedi. Ona baktım ama hareket etmedim. "Ayrıca tanrıların çocuklarının, yani tanrıların derisiyle de bağlı." Bana bir kez daha o korkunç sırtışını fırlattı ve ben de kitabı çılgınca masanın üzerine fırlattım.

"Ew." Ürperdim.

Veli süzülerek yanıma geldi ve yanıma oturdu, çaresizce alışmaya çalıştığım sihriyle kitabı zahmetsizce kucağına kaldırdı.

"Bu kitap sadece kara büyüye sahiptir. Bin yıl önce bağlandı. Ona dokunmamalıydın bile. Boş ver açmayı, seni aptal, umursamaz kız."

Gözlerim ona dikildi ama bu kez çenemi kapalı tuttum. "Orada ne var?"

Landon sordu. "Bu büyü ne yapabilir?"

Veli bir iç geçirdi. "Nasıl oldu da üçünüzün arasında kaldım?" "Geri kalan herkes öldü," dedim gözlerini boşluğa dikerek.

Veli omuzlarını silkti ama Finn'in odanın köşesinde benim hastalıklı cevabım karşısında yüzünü buruşturduğunu fark .

"Kitap, sahibinin inanılmaz derecede kötü şeyler yapmasını sağlıyor. Kan büyü, gölge çağırma, zihinsel kalkanları kırma ve çok daha fazlasını kapsıyor. Tehlikeli, uğursuz. Özellikle de yanlış ellerde."

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" Kitabı ilk elime aldığım zamankinden daha da kafam karışmış bir halde sordum.

"Seni ilgilendirmez kızım," diye tısladı Veli, ama ben ona bakmaya devam ettim, o bütün bunların ne anlama geldiğini açıklayana kadar yoluma devam etmeyi reddettim. "Peki," diye homurdandı. "İstedğin kadar kâbus gör ama seni uyarmaya çalışan cadıya ağlayarak gelme."

Veli konuşmadan önce söyleyecek doğru kelimeleri arıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Kan büyü, aleminde, bir cadı güçlerini kullanarak damarlarınızda dolaşan kanı kontrol ederek vücudunuzu manipüle edebilirler. Sizi istedikleri gibi hareket ettirebilir ya da taklit ettirebilir, hatta sadece kanınızın kalbinize pompalanmasını durdurabilirler. Tek ihtiyaçları olan bir şişe içinde bir damla kendi kanınız ya da açık, kanayan bir yaranız olması."

Gözlerim hafifçe açıldı ama o devam etti. "Gölge çağırma kendi kendini açıklıyor olmalı ve şimdiye kadar manipüle ettiğiniz büyücülük biçimi. Kullanan kişi gölgeleri bir şeyden gizlenmek için çağırabilir ve gölgelerin örtüsü onlar gibi hareket eder; bu da sizi eğitimsiz bir göz için esasen görünmez yapar. Gölgeler gizemli yollarla çalışır. Herhangi bir günde, onları bir kalkan olarak çağırabilirim.

ama benimle birlikte hareket ettiklerinde yasak, kara büyü alanına giriyorlar, çünkü yumuşak başlı, kolayca manipüle edilebilen bir cadı tarafından kullanıldıklarında genellikle kendi akıllarına sahip oluyorlar." Keskin bir kıkırdama çıkardı. "Ya da kötücül eğilimleri olan biri."

Veli'nin dikkati bana döndü "Hepsi bu mu?" demekten başka söyleyecek bir şeyim yoktu.

Dudağının kenarı eğildi. "Hepsi olmaktan daha fazlası olamazdı. Aslında, bu yüzeyin sadece görünen kısmı. Zihinsel kalkanları kırmak pek hoş bir şey değildir. Esasen, cadı kurbanının zihnini bir anda bozabilir.

içten dışa. Korkunç ve acı vericidir. Eğer kullanan kişi güçlüyse, bir başkasının zihnini manipüle ederek akla hayale gelmeyecek eylemlerde bile bulunabilir. Normalde kendi başlarına asla yapamayacakları eylemler ve bu sadece fae ya da insanlarla sınırlı değil, her türden yaratık için geçerli."

Büyüden bahsederken Veli'nin solgun yüzü daha da ağardı, önceki neşesinin tüm izleri kayboldu.

"Ve bunlar sizin türünüzden cadıların kullandığı büyü türleri mi? Lia bir tane gördüğünü söyledi," diye söze karıştı Finn.

"Daha önce de söylediğim gibi, Elora Meclisi'nin tamamı bu tür kötülüklere katılmıyor. Ancak birçoğu bu yolu seçti, evet. Bu yüzden meclis yüzyıllar içinde dağıldı. Görüşlerim artık Baş Cadımın görüşleriyle uyuşmadığı için ilk ayrılan ben oldum."

"Bir Yüce Cadı sizin... lideriniz mi?"

"Gerçekten de," dedi aniden, sanki ondan bahsetmek istemiyormuş gibi. "Peki," diye başladım. "Büyü kullanıldıktan sonra ne olacak?"

"Bir cadı bu tür bir gücün tadını aldıktan sonra, sürekli onu arzulamamak, ona boyun eğmemek neredeyse imkansızdır. Ona tüm ruhunuzu verin. Kitap bir kez

kullanıldığında ve bir büyü , cadı o büyü üzerinde ebedi kontrol sahibi olur. Büyü yapmak için artık kitaba ihtiyaç yoktur. Bir cadı ne kadar çok büyü kullanırsa, fiziksel bedeni o kadar çok yıpranacaktır."

"Ve bedeli sadece gençliğiniz mi?" diye sordum.

"Sadece mi?" Veli tükürdü. "Cadılar ölümsüzdür kızım. Tek ihtiyacımız olan atan bir kalbin özüdür."

Ona ve bilmecesine kaşlarımı kaldırdım. "Yani?"

"Varlığımı bir kocakarı olarak sürdürmemeyi tercih ederim. Ancak gözlerimiz hızla değişebilir; ne kadar büyü öğrendiğimiz önemli değil. Sadece birkaç kez elimizi sürdüğümüzde, gözbebeklerimiz Elianna'nın gördüğünü söylediği kıpkırmızı renge dönüşebilir. Bu bizi avımıza ele verir ve

Gücü kullanan kişi gerçekte olduğu kadar ęüvenilmez görünür. Gücün karşı tarafındaki yaratık her kimse ona kaçma şansı verir.

Bu, tanrıların diyara verdiği bir hediye idi. Karanlık cadıların gerçekte ne olduklarını görmek için bir şans."

"Tanrılar neden kara büyüye bir son vermedi ki?" Finn hâlâ durduğu köşeden kollarını kavuşturarak sordu.

Bakışları Veli' yöneldiğinde Veli küçük bir kahkaha attı. "Bütün tanrılar iyiliksever değildir evlat."

Bu tüm vücudumda bir ürperti yarattı. Tanrıları üzme riskini alacak kadar cesur olmayı hayal bile edemezdim, hele ki içlerinden biri... dost canlısı değilse.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Evet, onlar olabilir," dedi Veli, sesi sinirli geliyordu.

"Gölge çağırma. Buradan bu şekilde çıkabiliriz! Onları daha önce kullandığını kendin söyledin," diye neredeyse bağırarak sedirden kalktım.

"?" diye tısladı. "O boka on metrelik mızrakla bile dokunmamın hangi kısmını anlamadın?"

"O zaman bu karanlık büyüden korkuyorsun?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Veli. "Büyü dünyasında her şey niyet ve iradenin gücüne bağlıdır. Korktuğum şey, bunun yanlış, pençeli ellerde olmasıdır." Menekşe rengi bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken kollarını kavuşturdu.

"O zaman beni dinleyin! İnsanlar geçen gün meydanda Lukas'a inandılar. Bazıları takip edecekti. Bazıları Lia'nın tahta geçmesi için *savaşacak*. Sadece onları bunun gerçek olduğuna ikna etmeliyiz."

"Peki bunu nasıl yapmamızı bekliyorsunuz?" Landon araya girdi.

Mutfaktaki küçük masaya doğru yürüdüm ve babamın günlüğünü aldım.

"Bununla." Onlara gösterdim. "Bu onun el yazısı. İçinde gerçekten ne istediğine dilekleri var. Günlüğün içinde Veli'nin tüyler ürpertici kehaneti var." Yanıt olarak gözlerini devirdi. "Bu ve Lukas'ın krallığa söylediği sözler Ölmeden önce Lia'ya yardım etme şansımız olabilir. Bir şekilde şehirden kaçıp onu bulmamız gerekiyor. O gece bize nereye gideceğimizi söyledi. kaçarsak düğünü kaçırırız. Onun nereye gittiği çok açık." "Ve sen bir şekilde

benden kara büyü çağırmamı ve

Elianna'nın gölgelerdeki destekçilerinin şehirden gizlice çıkmalarına yardım etmek için mi?"

Landon ve Finn yanıma geldiler ve üçümüz de yavaşça başımızı salladık.

"Hayır, kesinlikle olmaz. ," dedi Veli gözlerini bizden ayırırken.

Sessizce ona yaklaştım. "Veli, az önce kendin de söyledin, büyü niyetle ilgilidir, karanlık büyücülük ya da değil. Eğer Kai tahta çıkarsa, krallık düşecek. Tıpkı onun ve annemizin yaptığı gibi çürüyüp gidecek. Bildiğimiz diyarın varlığı sona erecek. Büyük bir şeyin parçası olma şansınız var."

Bana doğru döndü. "Ben *her zaman* büyük bir şey yapıyordum. Ben şifacı kılığına girmiş bir Elora cadısıyım. İnsanlara yardım ediyorum ve yüzyıllardır da ediyorum. Bir fark yarattım. Bu daha fazlasını yapmam gerektiği anlamına gelmiyor" dedi, sesi öfke ve yalvarma arasında gidip geliyordu.

"Ama şansın olsa istemez miydin?" Ona yumuşak bir sesle sordum.

Beni dikkatle aşağı yukarı süzdü ve sonra *Tinaebris Malifisc*'in hâlâ oturduğu, kapalı sayfalarından güç yayılan çay masasına baktı.

Veli sesli bir iç geçirdi ve ayağını hızla yere vururken gözlerini sıkıca kapattı. "Benden ne istediğinin farkında değilsin" dedi ama hepimiz onun ne yapacağını düşünürken sessizce bakmaya devam ettik. Gözleri aniden açıldı ve sonra kitaba doğru kaydı. "Peki. Sadece üçünüzden de nefret ettiğimi bilin."

Çocuklara döndüm ve onlara küçük, kapalı dudaklı bir gülümseme verdim. İkisi de karşılık vermedi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Veli

BU LANET OLASI VELETLER. Beni kale koridorlarında her gördüklerinde neredeyse hayatları boyunca benden kaçtıktan sonra birkaç gün önce buraya hışımla geldiler. Şimdi de neredeyse benden karanlık büyücülük kullanmamı mı talep edecekler? Sanki bu çok basit, kolay ve *güvenli* bir şeymiş gibi?

Kaba bir uyanışla karşı karşıyaydılar. olduklarından emin olduğum gibi, şey bir yapılamazdı. Karanlık büyücülükte ustalaşmak yıllar alır. Ve ben yüzyıllardır ona dokunmamıştım bile.

Üçünün kanepemde birbirlerine karışmalarını izledim, orman köpekleri kapının yanında yere yayılmıştı. Kurdun onlardan daha uslu olduğu . Eşyalarımı karıştırıp tanrıları kızdırmamı talep etmedi.

"İnsanların bizimle buluşmasını ya da nereye gideceklerini bilmelerini nasıl sağlayacağız? El ilanları asarak ya da buradan kaçarak sokaklarda toplantı söylentileri fısıldarken yakalanma riskini göze alamayız. Muhafızlar bizi hemen pusuya düşürür," dedi Avery onlara.

Çocuklardan hiçbiri ona cevap vermedi. Başından beri gösteriyi onun yönettiği çok açıktı.

Onlara doğru vals yaparak yaklaştım ve onları kanepeden uzaklaştırdım, ortadaki mindere oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Dikkatim otoriter kırmızı kafaya yöneldi. "Nerede ve ne zaman buluşmak istiyorsun?"

"Ne?" diye sordu tereddütle.

Kaşlarım çatıldı. "Bana kendimi tekrar ettirme."

"Ben... İnsanları bizimle nerede buluşturabileceğimizi bilmiyorum. Mümkün olduğunca çok insan olmasını umuyorum ama şehir muhafızları tarafından sorgulanmadan kimsenin serbestçe dolaşabileceği bir yer değil."

Bunu teklif etmek üzere olduğuma inanamıyordum.

"Bir fısıltı . Basit, düzgün bir büyü. Kralı destekleyen, Elianna'ya düşkün olan ve Lukas'ın gerçek varisi desteklemek için yaptığı son girişimine inanan herkesin aklına ulaşacaktır. Tabii ki, ağızlarını açıp bundan bahsetmeleri riskini de beraberinde getirecektir. diğerleri."

"Nasıl..." diye kekeleydi.

"Bu sihir, kızım. Onu ve kullanımını sorgulama. istiyor musun, istemiyor musun?"

"Yani, tabii ki biliyorum!" Diğerlerine baktı. ". Tabii ki istiyoruz, ama nerede buluşacağız?"

Ellerimi kalçalarımın koyarken, "Şehir meydanına kolayca ulaşılabilir," diye cevap . "Varoşları önerirdim ama böyle bir yer seçersek bazıları katılmamayı tercih edebilir."

"Peki ya-"

"Muhafızlar mı? Onları bana bırak. Zaten uzun zamandır bir alıp veremediğim var," dedim kıs kıs gülerek tırnaklarımı incelerken. Bakışlarımı tekrar onlarınkine çevirdiğimde, beni dikkatle süzüyorlardı. "Merak etmeyin, onları öldürmeyeceğim. Şimdi, bunun ne zaman gerçekleşmesini istiyorsunuz?"

Avery hemen, "Bu gece," diye cevap verdi. Şu aptal kız.

"Tipik." Durakladım. "Sabırsızlar, ama zaman olduğunu anlıyorum, bu yüzden bizimle gece yarısı, ay gökyüzünde en yüksekten buluşmalarını sağlayacağız. Büyünün ihtiyacımız olduğu kadar uzun süre işe yarayacağına söz veremem ama elimden geleni yapacağım. Muhafızların zihinsel kalkanları çok güçlüyse ve büyü bozulursa kaçırız. Anladınız mı?"

Üçü birden başını salladı. Günün altıncı uykusundan uyanan kurda baktım, şimdi havaya doğru esniyordu.

Alanın öbür ucunda yanan bir muma odaklandım ve mumun bana doğru süzülmesini sağladım, bu da prensi korkuttu.

Çok keyif aldım.

"Hiçbiriniz çıt çıkarmayın," diye uyardım.

Mum çapraz bacaklarımın üzerinde havalandı ve elimi kaldırıp avucumu doğrudan alevin üzerinde tuttum. Gözlerim dalgalanarak kapandı.

Tanrıların dilinde Cadı Fısıltısı anlamına gelen *venifikas sussorae* büyüsunü mırıldandı.

Zihnim artık bana ait değildi. Tüm Isla'ruhları hissedebiliyordum, büyüye konu olan Elianna Valderre ile ilgili en içten düşüncelerini.

Komşu duvarların içinde yaşayan on binlerce aynı anda farklı duygular hissettim.

İtici.

Hayranlık.

Tedirginlik.

Eğlence.

Ve beni şaşırtan bir şekilde, önemli miktarda *umut*.

Duyarlı görünen herkese toplantının yeri ve zamanıyla ilgili fısıltıyı yaydım ve gerçekliğe geri döndüğümde gözlerimi açtığımda çok korkmuş görünen üç fae gördüm.

"Ne?" Hırladım.

"Gözlerin..." diye başladı yoldaşları, sesi titriyordu. "Göz kapakları altın renginde parlıyordu!"

Prens, "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye fısıldadı.

Nefesimi tutarak itiraf ettim: "Evet, öyle oluyor. Bir büyüü manipüle ederken gözbebeklerimizdeki altın ıslıl ıslıl parlar."

"Çok şey hissedebiliyor musun?" Avery sordu.

Az önce duyularımı parçalayan her şeyi işlemek için bir an tereddüt ettim. "Destek" demeden önce dilimi emdim. Beklediğimden daha fazla. Şimdi bekleyeceğiz."

"Şimdi bekleyeceğiz," diye tekrarladı bana şaşkınlıkla bakmaya devam ederken. Sanki az önce söylediğim şey bu değilmiş gibi.

Fısıltıyı kabul edenlerle buluşma vaktimiz gelmişti. Onlara, etrafı daha iyi görebilmek için çatıya çıkarken üzerlerine düşürdüğüm gölgelerin içinde saklanmalarının en iyisi olacağını söylemişim. Yakınlarda herhangi bir muhafız varsa, onların kırılmasını alacaktım.

küçük zihinleri avucumun içine alıyorum ve aksi gerekene kadar onları yerlerinde tutuyorum.

Üçüne bakarken *Tinaebris Malifisc*'i sıkıca kavradım benden önce. Kollarımda tuttuğum kitabın gücü bedenime yayılıyordu. Sınırsız, kadim bir gücü parmaklarımın ucunda tuttuğumu bildiğimden, varlığı omurgamda istenmeyen bir ürperti yarattı.

Ancak, sadece orada olması onu kullanmanın doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Onu kötü niyetle kullanmayı planlamadığımı bilsem bile, bu hayatım boyunca savunduğum her şeye ters düşüyordu. Bu kitap, yüzyıllar önce meclisimden ayrılmamın ve o zamandan beri saklanmamın sebebiydi.

Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Kitabı çevirerek gölge çağırma ile ilgili sayfayı açtım ve parmaklarımın ucuyla halihazırda kullanabildiğim ve kendime güvendiğim tek büyüünün üzerinde gezindim. Nefesimi verirken, anılar yıkıldı ve bana yüzyıllar önce gölgelerimle yollarımı ayırmanın ne kadar büyük bir mücadele olduğunu hatırlattı.

Sonra da bilenmiş tırnaklarımı üç işgüzar aptala uzattım. "Bu acıtacak mı?" Finnian sinirden sesi titreyerek sordu.

Tabii ki soran prensti.

Bakışlarımı kitaptan ayırmadım. "Belki de."

Avery araya girdiğinde onun küçük bir nefes aldığını duydum. "Şaka yapıyor." Bir duraklama. "Umarım."

Kitabı avuçlarımın arasına alıp kapattım. "Şunu keser misiniz de konsantre olabileyim?!" Diğer çocuğa, Landon'a döndüm. "Gerçekten hep böyle midirler?"

"Gerçekten de öyle," diye homurdandı. Sessiz ... Sanırım bu da onu üçü arasında en sevdiğim yapıyordu.

Kitabı kollarımdan birinin altına sıkıştırdım ve konsantre oldum. Diğer elimi gölgelerin olduğu yere doğru uzatırken gözlerim açıldı.

Nefesimi gergin bir şekilde tuttum, bunun akıllıca bir şey olup olmadığından hâlâ emin değildim ama zamanımız tükeniyordu. "*Umbra selair*," diye gecenin serin havasına. Uzattığım koluma soluk, altın bir ışık yayıldı.

Benim gözlerim parlamaya başladığında üç çift göz bana dikildi ve avucumun içinden çıkan gölgeler onları çevreledi.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Avery. "İşe yarıyor."

"Merhaba eski dostlar," dedim usulca, yüzümde küçük bir gülümseme belirirken.

Gölgelerin püskürmesi sona erdiğinde, gözlerimdeki parıltı onların üzerinde gezinmek için hareket ettiklerinde soldu. Bakışlarım aya doğru fırladı. "Bizim

fazla zamanım yok. İnsanlar kısa süre içinde sokakları dolduracak ve benim de muhafızlarla ilgilenmem gerek. Sessiz olun. Ben yanlarında olmazsam gölgeler sadece çok fazla şeyi örter."

Onlardan uzaklaşarak onlara tehditkâr bir göz kırptım ve evimde kaybolduğum zamanki gibi gözlerinin önünden kayboldum. hayatıma ilk girdiklerinde. Bir saniye sonra, binamın çatısında yeniden ortaya çıktım.

"Veli!" Avery rahat edemeyeceği kadar yüksek bir sesle bağırdı.

Başımı tekrar ona doğru çevirdim, yüzümde bir çatıklık vardı. Onu zar zor görebiliyordum ama patlamasından ne kadar rahatsız olduğumu görebildiğini biliyordum. "Gözlerin. Neden artık parlamıyorlar?"

"Sessizliğin anlamını bilmiyor musun?! Büyü yapıldı ve yapılması gerekeni yapacaklar. Ben onları eve çağırana ya da kontrolü geri alana kadar kendi başlarına hareket ediyorlar. Şimdi, git ve Fikrimi değiştirmeden önce şehir meydanının dışına çıkın!" Kısık bir sesle emrettim.

Koşmaya başladılar, gölgeler ay ışığının altında kararmış bir sis gibi üzerlerinde geziniyordu.

Çatının ortasında durduktan sonra, zihnimi gezmek için dışarı attım. Isla sokaklarında muhafızları aramaya çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde, şu anda tüm şehirde devriye gezen sadece elli kişi vardı.

Kitabı ayaklarımın dibine bıraktım ve sanki bir sonraki adımın ne olacağını bekliyormuş gibi, çağrılmamış bir rüzgâr sayfaları şiddetle çevirerek istediğim sayfaya getirdi.

Kullanılmak için yanıp tutuşan büyü kitabına bakarken sesli bir şekilde yutkundum ve gece esintisinde adımları acımasızca fısıldadım. Elimi bedenimin önünde kaldırarak, devriye gezen muhafızları zihnimde canlandırıdım. Onları kırmak ne kadar kolay olurdu. Zihinlerini içten içe eritmek.

Sanki kitap onları yok etmemi *istiyormuş* gibi içime bir cazibe yayıldı.

"*Impyrum Kortyus*." Kelimeler uyarı vermeden dudaklarımdan döküldü. Güç.

Mutlak, kesin ve yıkıcı güç bedenimin her yerine yayıldı. Büyü tehlikeli, bağımlılık yapıcı ve her şeyi tüketen bir his veriyordu. Bu güç Her birinin zihnini tutup pençe parmaklarımda arasında kavrarken damarlarıma santim santim aktı.

Düşüncelerinde planladığımdan daha uzun süre oyalandım ama *her şeyi* görebiliyordum. En karanlık sırları ve en derin arzuları. Tüm ruhlarını

ve varlıklar, özlerinde kim oldukları, tam da orada, yüzeyde alınmak için.

Ne yazık ki yapmam gereken bir iş vardı.

Bilinçlerini onlardan söküp aldım ve her birinin bedeninin ayaklarının altındaki arnavut kaldırımli sokaklara düştüğünü hissettim.

Derin bir nefes ve meydana doğru giden insanlarla dolup taşan yollara baktım.

Destek için mi geliyorlardı? Yoksa sadece merak mı? Çok kalabalıklardı.

Ne olursa olsun, öğrenmek üzereydik.

Çatıdan dikkatlice aşağı atladım, ayaklarımın üzerine düşene kadar düşüşümü yavaşlatmak için küçük bir rüzgâr çağırdım. Ellerimi kaldırıp kapüşonumu gümüş rengi saçlarımın üzerine geçirdim ve sonra sessizce kalabalığın arasına daldım, muhafızları bayıltmaya çalışırken göz temasından kaçınıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Elianna

NOX VE BEN hem fiziksel hem de zihinsel olarak tükenmiştik. Sürekli uçmaktan başka şey yapmadığımız geceler ve orada burada uyuklamaya çalıştığımız günler sonunda bizi yakaladı.

Daha da kötüsü, Nox dışında hâlâ bir silahım yoktu.

Kuzeye doğru uçmaya devam ederken onun sırtına uzanmış, gökyüzüne bakıyordum. Isla'nın zindanlarından kaçtığımızdan beri kaç gün geçtiğinin sayısını unutmuştum.

Birdenbire bulutlar yıldızların altına yayıldı ve gece boyunca sahip olduğum tek keyifli manzarayı engelledi.

Sonra gök gürültüsü duyuldu.

Nox'un kanatları titredi ve uçuşumuz yaklaşık yirmi fit alçaldı. Kısa serbest düşüşümüz sırasında içimden bir çılglık koptu.

Kendimi kımıldatarak oturdum. "Ne oluyor be!"

Kanatlarını çırpmaya ve ilerlemeye devam etti ama bana bakmak için başını hafifçe geriye çevirdi.

Korkmuş görüldüğünü fark ettiğimde gözlerim yumuşadı. "Sadece gök gürültüsü! Her şey düzelecek!"

Gökyüzünde bu kez şimşegın eşlik bir başka gürültülü çatırtı patladı. Ardından yağmur yağmaya başladı ve ikimizi de sıırıslıklam etti.

Lanet olsun.

"Pekala, Nox. İnnek zorundayız!" Ona yağmurun üzerinden bağırdım ve o da yere doğru dalışa geçti. "Yavaşça!" Ona hatırlattım.

Daha sonra kanatlarını her iki tarafta da düzleştirerek bizi güvenli bir şekilde yere indirdi.

Bu noktada bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sırılsıklam olmuşum ve kalınlaşan çamurda birkaç adım atmaya çalışırken hala üzerimde olan önlük bana ağırlık yapıyordu.

"Kahretsin." Uzaklara baktım ve bir an için yağmur duvarının arasından titreyen ışıkları görebildiğimi sandım.

", Nox. Gidip şuradakinin ne olduğunu görelim," dedim ilerideki loş meşale ışıklarına doğru yürürken.

Birkaç adım daha attığımda, üzerime yağmurun o kadar da fazla olmadığını fark ettim. Etrafıma bakındım ama yağmur hâlâ yağıyordu.

Çenemi yukarı kaldırdığımda Nox'un başını üzerimde gezdirerek vücudumu örttüğünü ve yağın şiddetli yağmurun çoğunu engellediğini gördüm.

Kıkırdadım. "Bunu yapmak zorunda değilsin!" Ona doğru bağırdım, ama ben ışıklara doğru adımlarımı sürdürürken, o dev kafasını tam üzerimde dengeledi ve bir şekilde kuru kaldığımdan emin oldu.

"İyi. Sanırım gök gürültüsünden korktuğun için artık sana kızgın değilim," diye takıldım.

Tam arkamda, göğsünden garip bir mırıltı sesi yükseldi.

Sessiz bir kahkaha beni terk etti. Diyardaki bu yolculuk hiç de eğlenceli değildi ama en azından yanımda o vardı.

Işıklardan yaklaşık yarım mil uzaklaştığımızda, yağmurun altından buranın küçük bir köy olduğunu ve bir iki mil ötesinde de bir orman olduğunu fark edebilecek kadar görebiliyordum.

Köy demek posta demekti. Belki de Ellecaster'a bir mektup göndererek neler olduğunu ve güvende olduğumu bildirebilirdim. Elimde hiç Oradan ne kadar olduğumuzu bilmiyordum ve bir şahin bizden daha hızlı olabilirdi. Ancak bir köy aynı zamanda insan demekti, bu yüzden son derece dikkatli olmalıydım.

"Nox." Ona döndüm. "Gizli kalmanı ve görünmemeni istiyorum." Gözlerini bana dikti. "köyde hızlıca bir şeyler yapmam gerekiyor ama hemen döneceğim. Sen burada kal, ben gelip seni alırım." Fırtına yüzünden hâlâ ona bağırarak zorundaydım.

Sinir bozucu bir şekilde ikna olmamış görünüyordu. "Ciddiyim, Nox! Burada kal, tamam mı?"

Yüksek sesle ve tam bizim durduğumuz yerde yere oturdu, inişi altından çamur sıçrattı. Başını bana doğru eğdi. "...Aferin oğlum," dedim büyük burun deliklerinin üstünü okşarken.

Yola koyuldum ve köye doğru ilerledim, beni dinlediğinden emin olmak için arada bir Nox'a bakıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, dinliyordu. En azından şimdilik.

Yağmur buz gibi oldu ve kollarımla vücudumu sıkıca sararak içimde dolaşan ürpertiği kontrol etmeye çalıştım. Ayaklarımı yere vurarak Düğünde giydiğim şık terliklerim çamur oldu ve bu sırada ayaklarım sırlıklam oldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, köyün eteklerine vardığımda, bir kapıya ihtiyaç duymayacak kadar küçük olduğunu fark ettim.

Yağmur biraz yavaşladı ve ben de kasabanın eteklerindeki binalardan birinin arkasına saklandım. Kenarından bakarken sokaklarda tek bir kişinin bile olmadığını fark ettim.

Garipti ama küçük yerleşim yerlerinde sarhoşluktan kaynaklanan kaosu önlemek için sokağa çıkma yasağı uygulanması alışılmadık bir durum değildi. Fırtına bulutlarının arasından görünen ayın konumuna bakılırsa neredeyse gece yarısı olmuştu.

Kendimi binanın gölgelerine saklayarak saklandığım yerden tek bir adım attım ve sonra toprak yol boyunca yürümenin yeterince güvenli olduğunu düşündüm.

Sokak, her kapının meşaleler yanan ahşap binalarla kaplıydı. Çatılar alevleri örterek yağmurdan korunmalarını sağlıyordu, gördüğüm ışıklar da bunlar olmalıydı.

Bir şeyler doğru gelmiyordu. Ürkütücü derecede sessiz kasabanın derinliklerine doğru yürüdükçe kendimi daha da huzursuz hissediyordum. Hiç taverna, han ya da dükkan yoktu. Önünden geçtiğim tüm binalar bir öncekiyle tamamen aynı görünüyordu.

Bedenim ileriye doğru bir adım daha atmayı reddettiğinde, arkamı dönüp Nox'a geri dönmek için hareket ettim - ve sonra kalbim boğazıma sıçradı.

Erkekler. . Sessizce gıcırdayarak açılan pencerelerden ve kapılardan bana bakıyorlardı.

Burası bir köy değildi. Bir savaş kampıydı.

Kendi donanmamdan.

"Burada neyimiz varmış?" dedi içlerinden biri, barakası olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkarken.

Düşün, Lia. Düşün.

"Görünüşe göre tanrılar bizi bu gece bir ziyafete layık gördü."

Oh, Tanrım. Tamam, görünüşe göre rütbemi geri çekmem gerekiyor.

Bildiğim kadarıyla , eski kaptanlarının ihanetini henüz duyurmamıştı.

"bu şekilde mi konuşuyorsunuz, askerler?"

Birçoğu şimdi sokaklara dökülmüştü ama ben yerimi sağlam tuttum. Onlara korkunun zerresini gösterdiğim anda her şeyin biteceğini biliyordum.

Konuşan kişi, sokakları hâlâ ıslatan hafif yağmurun altında gözlerini kısarak bana baktı. "Sen misin Solus?"

"Başka kim ki?" Onlara doğru kasıla kasıla bir adım attım ve sonra silahsız olduğumu ve yağmurdan sıırıslam olmuş bir elbisenin beni ciddi şekilde ağırlaştırdığını fark ettim.

"Evet çocuklar, görünüşe göre tanrılar bu gece bizi gerçekten bir şeye layık buldu." Yüzümdeki eğlence belirtisi kayboldu. "Başınıza konan ödülün mısınız, *Kaptan Solus*?"

Sikeyim.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dikkatlerini dağıtmaya çalışarak gergin bir kıkırdama çıkardım. "Ha. İşin komik tarafı şu ki..."

Bir an sonra ters yöne doğru koşmaya başladım, elbisemin ön kısmına takılmamaya odaklandığım için dizlerim her adımda neredeyse göğsüme değecek kadar yükseliyordu. Dürüst olmak gerekirse, görülmeye değer bir manzara olmalıydı. Neredeyse kendime gülmek zorunda kalacaktım. Tek yapmam gereken Nox'a geri dönmekti ve sonra kaçabilirdik.

Bu onları sadece bir saniyeliğine hazırlıksız yakaladı ve sonra onlar da aynı şeyi yaptılar.

Olabildiğince hızlı koştum ama anında peşime düştüler. Hepsiyle savaşırdım ama beni kafeslemelerine ve Isla'ya geri sürüklemelerine izin vermeden önce denerken ölebilirdim.

İçlerinden biri beni sıırıslam saçlarımdan yakaladı ve tekrar kendilerine doğru çekti. Çekişinin gücünü kolumu geri sarmak ve etrafında dönmek için kullandım ve çenesine yumruk attım.

Bir homurtu çıkardı ve çarpmanın etkisiyle saçlarımı serbest bıraktı.

Bir başkası bana doğru hamle yaptı ve ben yolumdan çekilerek bir çamur birikintisinin içine düştüm. Neyse ki, bir diğeri arkamdan gelip bileğimi kavradığı için bu benim tarafımdaydı. Bacağımı ondan uzağa ittim ve kaygan, çamurla kaplı derim onun elinden kolayca kurtulmamı sağladı.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve üçü birden üzerime geldi. Birinin suratına yumruk attım ve sonra vücudumu çömelerek yere bıraktım ve bacaklarımdan birini savurarak diğer ikisine çelme taktım.

Ha. Hala bendeydi.

Tekrar ayağa kalktığımda, sayamayacağım kadar çok erkeğin bana yaklaşmasını izlerken kollarımı iki yana açtım. "Siz pislikler hâlâ bundan biraz istiyor musunuz? Sizi kimin eğittiğini unutmayın!" Fırtınanın içinden çığlık attım.

Tepki vermeye vakit bulamadan, arkamdaki meşale ışığından bir gölge belirdi. Sonra boğazıma bir bıçağın serin dokunuşu geldi.

"Görüyorum ki hâlâ ukalasın," dedi erkek. Bıçağı tenime daha sıkı bastırdı. Vücudumu hareket ettirmemeye dikkat ederek aşağıya baktığımda, kanımın damlalarının düştüğüne ve tenimden aşağı süzülen yağmur damlalarıyla karıştığına tanık oldum.

Onunla uğraşmaktansa bıçağını kendi boğazıma geçirmeyi tercih ederim. Kellan'ın ellerine geri dönersem beni beklediğini bildiğim işkence. Bu düşünce aklımdan geçerken, çatılardan birinden çok büyük, korkunç bir gölge hepimizin üzerinde belirdi.

Yüzümde vahşi bir sırıtiş belirdi. "Hepiniz boku yemişsiniz," dedim kendi sesim olduğunu zar zor fark ettiğim boğuk, hırıltılı bir sesle.

Karşımdaki grup tereddütle dönüp bakışlarımı takip ederek üzerlerinde asılı duran çatıya doğru ilerledi. Erkeklerin her biri, gözleri şimdi sokağa doğru eğilmiş, pençeli kanatlarıyla binayı kavrayan Nox'a takıldığında şok içinde bir nefes verdi. Hırıltısı havada gümbürdüyor, uzaklardaki gök gürültüsünü taklit ediyordu.

"Nox, sana dışarıda beklemeni söylemiştim!" Ona şakayla karışık bağırdım. "Ama biliyor musun? Kendimi cömert hissediyorum. İşini yap." Önümdeki, sanki altlarına sıçmak üzereymiş gibi görünen asker kalabalığını işaret ettim.

Bıçağın hâlâ boğazımda olduğunu fark ettim ve dikkatim dağılmışken beni esir alanın ayağına sertçe bastım ve kollarımı kaldırarak onu kendimden uzaklaştırdım. Altından kayarak çıktım.

Nox binadan atlarken kaos patlak verdi, inişi çevremizdeki yapıları gürültüye boğdu. Şimdi sokağın ortasındaydı ve saldırganlarımı ayırdı. Bazıları kaçmaya başlarken, diğerleri aptalca wyvern'ime saldırmaya çalıştı.

Yolun karşısındaki bir erkeğin okunu doğrudan Nox'un yüzüne doğrultmasını izledim.

"Nox, et!" Asker oku bıraktığında ıglık attım. Gözlerim endişeyle havada uçan oku takip etti. Okun ona isabet edişini ve kalın kafatasından *sekişini* izlediğimde boğazımdan bir ıglık yükseliyordu.

Hah. *Bunu* iyi oldu.

Başka bir asker kılıcıyla bana saldırdığında dikkatimin dağılması bana pahalıya mal oldu. Geriye doğru sıçradım ama yeterince uzağa değil ve kolumun dış kısmında küçük bir kesikle karşılaştım.

Kan n kolumdan aşağı süzülürken yere baktım. Yaramdan saldırgana doğru bir ileri bir geri baktım. "Bu çok kabaydı."

Nox tüm bu şahit oldu ve fırtınalı gökyüzüne sağır edici bir kükreme saldı. Etraftaki askerler kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.

Nox hiçbir uyarıda bulunmadan saldırgana muazzam bir ateş püskürterek onu olduğu yerde eritti.

"Tanrıların anası," diye mırıldandım ondan geriye doğru kaçarken. Az önce önümde duran erkeğin kaynayan bağırsak ve kemik parçalarından oluşan bir su birikintisine dönüşmesini hayret ve dehşet içinde izledim.

Ancak Nox burada durmadı. Tüm kampı alevler içinde bıraktı. Binalar alev aldı ve saniyeler içinde alevler içinde kaldı.

Elbiseleri alevler içinde kalan askerler yanımdan koşarak geçtiler. Onları ağlarken ve yardım için tanrılara dua ederken dinlerken kıkırdama beni terk etti.

Tanrılar artık onları

kurtaramayacaktı. Nox bundan emin olmak üzereydi.

Başımı kaldırdım ve beni kurtarmaya gelen muhteşem yaratığın son ateşini yırtıp atmasını izledim.

Tüm savaş kampı kl olurken etrafımızdan ve uzaklardan acı ve ıstırap ıglıkları gelmeye devam etti.

Onun güzelliğine hayranlıkla bakarken, birden kendimi alevlerle çevrelenmiş, onların içinde hapsolmüş buldum.

"Nox!" Dumanla dolu havaya doğru bağırdım.

Başını bana doğru çevirdi ve kanatlarını birkaç kez ırttı, üzerimde yükselirken etrafını saran alevleri dışarıya doğru gönderdi. Arka ayaklarından birinin ayağını açtı ve nazikçe vücuduma dolayarak beni de kendisiyle birlikte gökyüzüne kaldırdı.

Fırtına dindiğinde gecenin karanlığında uzaktaki ormana doğru utuk ve kalan binaların yerle bir oluşunu izledim.

Zemin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Avery

KATILIMA İNANAMADIM. Sokakta yüzlerce, hatta belki de birkaç bin insan olmalıydı. Hepsi buradaydı çünkü Lia krallığın gerçek varisiydi ve sadakatlerinin artık kraliçeye ya da kardeşimize olmadığını .

Veli gerçekten de muhafızları gereken süre boyunca oyalayabilir miydi? Tanrım, umarım öyledir.

Kalabalığın içinden çıkıp ön tarafa doğru ilerleyişini izledim ve pek çok hoşnutsuz bakışla karşılaştım.

Elini bize doğru sallarken parlayan gözlerini saklamaya çalıştığını görebiliyordum ve gölgeler etrafımızdan dağıldı. Vakit gelmişti.

Saklandığımız binanın yanından bir adım attım, nişan aldım. Meydandaki fiskiyeye doğru ilerlerken bileğimde bir çekiştirme hissettim. Kardeşimle yüzleşmek için döndüm.

"Ya bizi dinlemek ?" diye sordu, gözlerinde gerçek bir endişe vardı.

Ay ışığının altında merakla bize bakan kitlenin önünde ayaklarımı ileriye uzatırken, "Onlara dinletiyoruz," diye cevap verdim.

Herkesin önüne doğru yürürken fısıltılar ve küçük sessizlikler duyuluyordu, ancak pek çoğunun beni göremeyeceğini biliyordum, bu yüzden çeşmenin üzerine bir adım ve kendi aralarında konuşmaya devam edenlerin dikkatini çektim.

"Kimsin sen?"

"Neden buradayız?"

Mırıltıların arasından kolayca çıkarabildiğim cümleler. İşler kötüye giderse diye kimliklerimizi korumak için kukuletalarımızı takmaya karar vermiştik ama boş ver. Eğer bizi dinleme şansları varsa, kim olduğumuzu ve gerçekten neye inandığımızı kanıtlamamız gerekiyordu.

Finn ve Landon iki çeşmeye tırmandılar ve kapüşonumu yavaşça indirmeden önce her birine hızlıca bir bakış attım.

"Prenses bu mu?!" "Prenses

Avery!"

"Yükselişten sonra prenses sayılır mı ki?" "Ne haltlar dönüyor burada?"

Dinlemeyi seçtiğim son fısıltının sesine neredeyse kahkahalarla gülecektim. Beklediğim gibi, fısıltılar bağırlara dönüşüyordu, yüzden onları susturmak için elimi kaldırdım, ama dikkat etmiyorlardı.

Boğazımı temizledim. "Hepinizin bildiği gibi benim adım Avery Valderre. Merhum kral Jameson Valderre'nin kızıyım." Kalın bir şekilde yutkundum, ondan bahsederken gözyaşlarımın akmasına izin vermemeye çalıştım. Kalabalık, beni şaşırtacak şekilde, sonunda sessizliğe büründü. "Bazılarınızın günler önce duyduğu gibi, ben onun ilk kızı değilim." İnsanların şaşkınlık içinde birbirlerine bakışlarını izledim. "Kralın ilk kızı ve *yasal* varisi Yüzbaşı Elianna Sol-...Elianna Valderre'dir."

Birkaç dakika durakladım, önümde seçebildiğim kalabalıktaki her yüze baktım. bu kadar çok tanınabilir asker görmek beni şaşırttı. Onların önünde bu konu hakkında konuşmak beni geriordu ama varlıkları iyiydi. Bu, Lia'ya destekten daha fazlasını getirebileceğim anlamına geliyordu. Eğer şanslıysam, belki de ona küçük bir ordu getirebilirdim.

"Babam pek çok hata yaptı ama en büyük pişmanlığı onu alemden saklamak oldu. Onun gerçekte kim olduğunu hepinizden saklamak."

"Neden?" diye bağırdı bir kadın kalabalığın içinden. "Neden gerçek varisini saklasın ki? Ve neden sana inanalım? Belki de tahtı sadece kendin için istiyorsun."

Tanrım, bu hiç mantıklı gelmedi. Bunların hepsinin destekçi olduğunu sanıyordum, ama sanırım koşullar göz önüne alındığında endişeleri anlaşılabilirdi.

"Bunun yüzünden," dedim pelerinimin cebine uzanıp günlüğünü çıkarırken ve son kadar açarken. Kraliçe, prens ve Lia hakkında tüm hissettiklerini yazdığı sayfaya.

Onlara yüksek sesle okudum ve sağır edici bir sessizlikle karşılaşınca endişelendim.

"Bazılarınızın buna inanmayacağını biliyorum ama kardeşimin bu krallığı yönetmeye uygun olmadığını bilmenizi istiyorum. Velyran tahtına oturmaya uygun değil. Bu diyarı ve içindeki her varlığı mahvedecek."

Kitleler aralarında mırıldanmaya başladı. İnsanlar olması gerektiği gibi gergindi.

İçten içe panikliyordum. Ya beni dinlemezlerse? Ya umurlarında değilse? Bundan bahsetmeyi hiç planlamamıştık ama ne gerekiyorsa yapmalıydım ve Veli'nin büyüünün geçmesine ne kadar kaldığını kim bilebilirdi ki...

"Kral asla hasta olmadı, kraliçe tarafından gizlice öldürüldü. Annem korkunç bir kadın ve Prens Finnian ile benim böyle bir varlıktan geldiğimizi düşünmek beni hasta ediyor. Babam savaşı bitirmek istedi. Elianna'nın istediği şeyi istiyordu ve bu da krallıkta barıştır."

Kimse sözümü kesmedi ve çoğunun dikkatini tekrar çekmiş gibi görünüyordum, bu yüzden devam ettim. "Kraliçe son ölümlü yok edilene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecek. Her buçukluk ve sempatizan. "Kraliçe'yi tedavi etmek isteyen herkes

İnsanlara her türlü nezaket ve saygıyı gösterdi. Kai'yi de aynı şekilde yetiştirdi ve bize de aynısını yapmaya çalıştı."

Ortalık bir kez ürkütücü bir sessizliğe büründü. Bulutlar ayın üzerini örterek sokakları karanlığa gömüyordu ama yine de binlerce gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Duyulabilen tek şey kalabalığın en uzak köşelerinden gelen birkaç öksürük ve mırıldanmaydı.

"Demek istediğim, bu konuda onun görüşlerini körü körüne takip ettik ve yakın zamana kadar dünyamızdaki insanlarla ilgili söylediği her şeye inandım. Kardeşim, sizin kraliçeniz ve krallığın varisi olarak, bu görüşü tamamen destekliyor ve bunun için savaşıacak.

Bu savaşın sonu. Hepinizin babalarınızı, kardeşlerinizi, kocalarınızı ve oğullarınızı geri dönüp dönmeyeceklerini bilmeden savaşa göndermekten yorulduğunuzu biliyorum. Buna bir son verebiliriz."

"Bu işi daha fazla kan dökerek bitirmek istiyorsunuz!" diye bağırdı bir adam.

"Kolay olacağını söylemiyorum ama en azından bu şekilde doğru olan için savaşacağız. Krallığın gerçek varisi ile birlikte ve *onun için* savaşıyor olacağız.

Valderre hattı, böyle bir onuru taşımaya gerçekten *layık* biri."

İsla sakinleri diyarın geleceğinin bilinmezliği karşısında paniğe kapıldıkça, kitleler arasında mırıltılı tartışmalar başladı ve öfke çılgınlıklarına dönüştü.

"Bu işe yaramıyor..." Finn bana doğru eğilirken fısıldadı.

Ona döndüm, hâlâ fiskiyeinin üstünde dengede duruyordum. "Ah, özür dilerim. Buna eklemek istediğiniz bir şey var mı?" Tısladım.

"Söylemek istediğim bir şey var," dedi Landon kapüşonunu çıkarıp kimliğini kalabalığa gösterirken. "Ben kalenin ahır bekçisiydim. Size bahsi geçen her bireyin yanında bulundum ve söylediklerinin doğru olduğunu teyit edebilirim. Elianna nazik biri. Onunla tanıştığımda koşullar..." Hızlıca Finn'e baktı. "Normalden çok uzak. Ancak Prenses Avery'nin söyledikleri doğru. Kai acımasız ve Kraliçe Idina'dan bile daha kötü olma potansiyeline sahip."

Pelerininin altındaki gömleğin düğmelerini yavaşça açarak Kai'nin eylemlerinden dolayı taşıdığı acımasız yarayı ortaya çıkarmasını hayranlıkla izledim. Derisindeki iz benekli ve pürüzlüydü, kardeşimizin ona yaptığı saldırının gerçek vahşetini gösteriyordu.

Bakışlarım, sevgilisinin çıplak göğsünü harap olmaktan başka bir şey hissetmeyen Finnian'a kaydı.

"Bir gün Kai ahıra girdi ve Elianna'nın atını damgalamak istedi, bunun onun isteklerine aykırı olduğunu biliyordu. Bu tür eylemler üzerinde söz hakkı olmadığını düşünerek buna karşı çıktım ve misilleme olarak *beni* damgaladı. Bana saldırdı ve bir savaş atını damgalamak için gereken sürenin üç katı kadar bir süre boyunca damgayı göğsümde tuttu. Bir şifacıya erişimim engellendi ve eğer şifacı aramaya kalkarsam beni kendisinin öldüreceği söylendi."

Dehşet çılgınlıkları ve soluk soluğa kalışlar sokaklarda duyuluyor, binalardan yansıyor ve ara sokaklarda yankılanıyordu.

"Kral adayı kendi kalesinin personeline can sıkıntısından böyle yapıyorsa, vatandaşlarına ne yapacak? Misilleme ya da saygısızlıktan şüphelense bile ne yapacak? Allah kahretsin, ne olarak *tanımlayacak*? Saygısızlık mı?" Landon bir an durakladı ve bana ve Finn'e baktı. "Ancak bildiğim bir şey var ki, bu ikisi... onlar... onlar *iyi*. Onları Elianna'ya kadar takip edeceğim. Ona kılıcımı ve desteğimi vereceğim." Yüzünü tekrar kalabalığa döndü ve Finn onun sözleri karşısında titreyen bir nefes aldı.

"Ve son olarak," diye devam etti Landon. "Velyra'nın kaderinin doğru ellerde olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu beni öldürse bile. Bunu gelecekteki yavrularım için isterim ve hepiniz de aynısını istemelisiniz."

Asker anladığım bir erkek öne doğru bir adım atarak bizden önceki diğerlerinden ayrıldı. "Kılıcım her zaman onda. Yüzbaşı Sol-..."

Elianna her zaman derin saygı duyduğum biri olmuştur. Savaşta onun yanında memnuniyet duydum ve kraliçe olarak yerini alabilmesi için memnuniyetle savaşımaya devam edeceğim."

Kraliçe. Tanrım, bunu duymak çok tuhaf ve inanılmazdı.

Ona başımı salladım ve o da eski yerine doğru bir adım attı. "Bu arada Sylis Ormanı'nın ötesinde kaçabileceğimiz güvenli bir yer var. Yolculuk uzun olacak. Zor olacak ama şu anda ayrılmalıyız.

Yarın," diye herkese duyurdum.

"Yarın mı?!" Bu kelime şehrin dört bir yanında tekrar tekrar haykırıldı.

"Nasıl ? Muhafızlar böyle bir şeye izin vermez!" diye bağırdı biri.

"Biz..." Bütün bu olanlardan hiç etkilenmemiş görünen Veli'ye baktım.

"Kimsenin bizi görmeyeceği bir yol." Onlara vermem gereken bu son derece muğlak cevap karşısında alt dudakımı ısırdım.

İnsanların ayrıldığını fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Kalabalığın kenarları ya artık Lia'yı desteklemeye karar vermedikleri için ya da bunun bir ölüm cezası olduğunu düşündükleri için dağılıyordu.

Veli bir adım öne çıktı ve Finn'i kenara iterek çeşmenin üzerine tırmandı.

Kalabalığa baktı ve çıkararak büyüleyici, parlayan gözlerini ortaya çıkardı.

"Bir cadı!" diye bağırdı biri.

"Hepiniz çenenizi kapatacak mısınız?" diye kükredi. Onlarla yüzleşirken şok içinde gümüş saçlarının arkasına göz kırptım. "Zamanımız . Bu gece devriye gezerken şehirdeki muhafızların icabına baktım. Onlar... şu anda kestiriyorlar."

Yalanına bir homurtu bıraktı beni.

"Onları bu durumda daha fazla tutamam. Ancak, hepiniz beni dinleyecek ve iyi dinleyeceksiniz, çünkü bunu tekrar etmeyeceğim. Yarın gece bu saatlerde aşağı tarlalarda buluşacağız ve güvenli olduğuna karar verdiğimizde geri dönmek umuduyla bu şehri geride bırakacağız. Şehrin görüş alanından çıkana kadar bizi ve izimizi örtecek gölgeler oluşturacağım."

Veli pençeli elini kaldırdı ve parmaklarının arasında gölgeler dans etti. Kalabalıktan birkaç dehşet dolu nefes sesi yükseldi.

"Talimatlarımı dinlediğiniz sürece bizi görmeyecekler. Bavulunuz hafif olsun. Yiyecek, su ve gerçekten taşıyabileceğinizi bildiğiniz her şeyi yanınıza alın.

Yolculuk. İçinizden biri bize ihanet etmeye karar verir ve muhafızların ya da kale sakinlerinin bu plandan haberdar olmasını sağlarsa... bunu yarın geceden sonra yapsın. Yoksa *benimle* uğraşmak zorunda kalırsınız."

Söylediği sözler karşısında gözleri daha da parladı.  n sıradaki birkaç kişi onu görünce sinirden titredi.

"şimdi git." Dört parmağıyla hafif bir hareket yaparak gitmesi için işaret verdi. "Bundan sadece olduğunu bildiğiniz kişilere bahsedin. Yarın gece yarısı, ay gökyüzünde en tepedeyken yola  ıkıyoruz."

Kalabalık hemen hafif bir düzensizlik içinde dağıldı ve hepsi evlerine geri döndü. Aralarında şüphe ve korku dolu fısıltılar yankılandı.

"Sizce kimse gelecek mi?" Vatandaşların gidişini izlerken    arkadaşıma .

"Peki, , değil mi?" Veli gözlerindeki ışıltı yavaş yavaş sönerken cevap verdi.

"Muhafızlar uyanıyor olacak. Geri dönmeliyiz."

Gözleri farklı görünüyordu. Daha iyi için gözlerimi kısımaya çalıştım ama benimle alay etti ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Kan çanağı gibiler. Yoruldum. şimdi gidelim," diye omzunun üzerinden duyurdu.

Onu hemen evine kadar takip ettik ve tanrıların bizim yanımızda olması için dua ettik.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Elianna

NOX VE BEN şafak sökene kadar savaş kampının ötesindeki ormanın kenarında oturduk. Alevlerin tüm kampı ve içindeki herkesi küle çevirmesini izledim.

Bunlar bir zamanlar benim emrim altındaki erkeklerdi. beni vermek üzereydiler. Tahtta hak iddia ederken bazılarının beni takip edeceğini düşünerek aptallık mı etmiştim? Belki de öyleydim.

Onun zarımsı, deriye benzeyen kanadının altından kıpırdandım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Bana başıyla onaylar gibi bir işaret ve fırtınadan kalan ıslaklığı silkeleyerek ayağa kalktı.

Yeni günün berrak, cerulean gökyüzüne baktım. "Eğer o kamp buradaysa, etrafta başkaları da olabilir. Tam olarak nerede olduğumuzdan emin değilim ama güvende olmak için bir süre daha ormanda yürümemiz gerekebilir."

Nox hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Sakin ol, koca bebek," dedim, ağaç sınırının ötesine bir adım atarak. "Herhangi bir olası kişi tarafından fark edilmeyeceğimizi hissettiğimizde havalanabiliriz."

Bu ormanın eteklerinde düşmanlar var. Sadece ağaçların arasında yeterince derine inene kadar - sadece birkaç mil."

O da isteksizce takip etti.

Ormanda ilerledikçe hava daha da kararmaya başladı. Güneş çoğu yerde ormanın tavanını kaplayan yapraklar tarafından engelleniyordu.

Uğursuz bir his vardı, hem de tanıdık bir his.

Bir süre ağaçlardaki yosunları takip ederek yürüdük. Bu durumun sadece birkaç ay önce ne kadar farklı olduğunu düşünerek kendi kendime kıkırdadım - Jace'i büyümlü bir ormanda istemeden takip eden ve yosunların yönünü takip ettiğı için onunla dalga geçen bendim.

Onu düşündükçe kalbim sızlıyordu ama kuzeye doğru yol aldıkça ona, yani eşime daha da yaklaşıyorduk. Bu kez, bağın içine doğru uzandığımda, tüm süregelen ıstırabın arasından parlak bir şey bakıyordu - *umut* gibi hissettiriyordu.

üfleyerek kendi kendime, "Tanrılar, Lia, duygularını kontrol altına al," diye fısıldadım.

Noxa dönüp baktım, kaşları çatıktı, pullu dudakları sıkıca birbirine yapışmıştı. Şimdi vücuduna sıkıca tutturduğu kanatlarını sıyıran dallara ve dallara hırıliyordu.

Tekrar öne doğru dönerken yumuşak bir kıkırdama çıkardım, ama bileğim yerdeki beklenmedik bir düşüşle bükölünce beceriksizce ayağımı kaybettim. Yüzüstü toprağın içine düştüm.

Nox kahkaha gibi görünen bir ses çıkardı. Belki de bir saniye önce ona güldüğüm için karmayı hak etmişim.

"Oh, evet! Çok komik." Kendimi soyarken ona gözlerimi devirdim.

İçine düştüğüm araziye inceledim ve orman zeminindeki derin, eşsiz görünümlü izi görünce gözlerim

Ayağa kalktım ve dev delikten dışarı çıktım.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım devasa ayak izini .

Nox'tan yerdeki ayak izine doğru bir ileri bir geri baktım. Ona doğru yürüdüm ve kanadının dış eklemine nazikçe tutarak onu ayak izine doğru çektim.

"Bana bir iyilik yap ve ayağını o şeyin içine sok," dedim ona. Bana baktı ve kafası çok karışmış görünüyordu.

"Bu!" Arka bacağını işaret ettim. "Oraya koy." Ve tekrar toprağa nişan aldım.

Bokumdan bıkmış gibi iç çekmeye benzeyen bir ses çıkardı ve pençeli ayağını içine soktu. Delik onu yuttu.

"Bu çok talihsiz bir durum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Görünüşe göre kâbusum hayatımda ikinci kez gerçek oldu. Syllis Ormanı'ndayız," diye duyurdum ona, bir daire içinde yavaşça dönüp çevremizi gözlemlerken. "Ve buradaki en büyük şey de sen *değilsin*."

Ayağını delikten çıkardı ve yapraklı gölgeliklere bakarak hırladı.

"Ağaçlara kızma," diye şaka yaptım ilerlerken. "Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi. Belki hava kararmadan önce ağaçların gölgeliklerinde bir boşluk bulabiliriz," dedim ona bir kez daha kuzeye doğru ilerlerken.

Saatler geçmişti ve neyse ki mamut büyüklüğünde bir trolle karşılaşmamıştık, yoksa sert orman zemininde bu tür bir ayak izini başka neyin bırakabileceğini sadece tanrılar bilirdi.

Nox arada sırada ağaçların arasında küçük bir yaratık bulur ve onlara saldırırdı. Bu bazen sadece onlarla alay etmek için, bazen de zavallı yaratıkları atıştırma olarak alma eylemine tamamen kendini adanmak için olurdu.

Tanrım, şu anda ben de bir şeyler atıştırmak için neler yapmazdım. En hafif tabirle yiyecek kıtlığı vardı ve vücudum yiyecek zayıf düşmüştü. Yine de ağzımı kapalı tuttum. En azından birimiz yemek yiyordu ve tekrar uçabildiğimizde onun gücüne ihtiyacı olacaktı.

Birden orman sessizliğe büründü. Yapraklar artık rüzgârda hışırdamıyor, kuşlar şarkı söylemeyi kesiyor ve Nox ağaçlardan biri gibi kaskatı kesiliyordu.

Gözlerimi uzaklara diktim ve etrafı incelemek için gözlerimi gezdirdim. "Lütfen bir trol olma. Lütfen trol olma. *Lütfen* başka bir lanet trol olma," diye fısıldadım.

Bir an sonra bir ok vızıldayarak yüzümün geçti ve durduğum yerden birkaç metre ötedeki bir ağaca saplandı.

Ona çok uzun süre baktığım için çenem şok içinde açıldı. "Oh, aşkına!" Wyvern'ime geri dönerken huffladım. "Nox! Koş!"

İkimiz havalandık, etrafımızda oklar uçuşuyordu. Birinin ona zarar vereceğinden endişelenerek geriye baktım ama bir gece önce bir tanesinin kafasından sektiğini hatırladım.

Her iki tarafımıza da bakma riskini aldım ve... atları mı gördüm? Bizimle birlikte koşarken oklar artık tam önümüz hariç her yönden geliyordu.

Elbisemin eteğine takıldım ve yere yuvarlandım, patikadan ve patikadan çıkan köklerin üzerinden yuvarlandım. Nox arkamdaki ormana doğru hızla ilerlerken gıcırdayarak durdu.

Kazara beni ezecekmiş gibi görüldüğü için yüksek sesle çığlık attım, ancak bunun yerine vücudu tam üzerimde durdu. Saldırganlara yönelik olduğunu açıkça belli eden vahşi bir kükreme çıkararak boynunu her yöne savururken koruyucu bir şekilde üzerimde durdu.

Nal kesilince Nox'un karnının altından dışarı baktım ve yanımızda koşanların atlar olmadığını gördüm.

Onların bir efsane olması gerekiyordu. Yine de, tüm "mitlerin" bu ormanların arasında yaşamasının mantıklı olduğunu düşündüm.

Centaurlar.

İnsan ve atın garip bir kombinasyonu. En az yirmi kişilerdi ve etrafımız sarılmıştı. Oklar devasa yaylarına takılmış ve doğrudan bize doğrultulmuştu.

İçlerinden biri, "Dışarı çık," dedi.

"Hayır, sanırım iyiyim aslında," diye cevap verdim, bundan nasıl kurtulacağımı düşünmek için biraz zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Wyvern'i öldürün," diye emrettiğini duydum.

"Bekle!" Çığlık attım. "Dışarı çıkacağım. Sadece ona zarar verme."

Nox'un altından sıyrıldım ve kendimi ayaklarımın üzerine ittim.

Nox göğsünü sırtıma bastırarak beni arkamdan koruduğunu hatırlattı.

"Adınızı söyleyin," dedi sentor.

"Önce sen." Ona tatlı, kışkırtıcı bir gülümseme verdim.

Bana doğru birkaç adım attı ve ben de istemeyerek bir adım geri atmaya çalıştım ama Nox tarafından engellendim. Eşsiz yaratığın bana doğru tehditkâr hareketi tedirgin ediciydi. Bir savaş atına çok benziyordu ama daha büyüktü ve insansı bir gövdeye ve yüz hatlarına sahipti.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı bana.

Gerçek Velyran dilini konuştukları için gerçekten şok olmuştum. Boğazımı temizledim. "Benim adım Elianna."

"Peki ormanında ne arıyorsun *Elianna*?"

Ona göz kırptım. "Tüm ormana nasıl sahip olduğunuzdan emin değilim, ama biz Sadece buradan geçiyorduk, o yüzden sakıncası yoksa yolumuza devam edeceğiz." I

bir adım atacaktı ki, yan taraftaki sentorlardan birinin yayının gergin bir şekilde çekildiğini duydu.

"bir ağız var. Öldür onu, Bruhn," dedi oku bana doğrultan kişi.

Sinirlerim beni tüketmekle tehdit ederken dişlerimi sıktım; bu konuda akıllı davranmalıydım ve hiç silahım yoktu. Nox önceki gece beni alevlerin içinden çekip almadan önce askerlerin kılıçlarından birini kapmayı düşünmediğim için kendime lanet ettim.

"Merhaba, Bruhn. ve sürünle tanıştığımıza memnun oldum." Onları işaret ettim. "Neyse, dediğim gibi, sadece geçiyorduk."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Öldürün onları," diye emretti ve sonra vücudunun yarısını benden yana çevirdi.

"Bu saçmalık için zamanım yok," dedim hepsinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Yan taraftaki masum sentorlardan birine saldırdım, bana tepki veremeyecek kadar yakındı. Sağındaki bir kayanın üzerine bir adım attım ve tüm gücümle yukarı sıçradım, yumruğumu havaya kaldırarak aşağı indim ve yüzünün yan tarafına bir yumruk indirdim.

Kurbanım yayını bıraktığında birkaçının nefesi kesildi ve ben de yayına atladım.

Hepsi bana oklarını fırlatmaya başladı ve ben de büyük yayı göğsümde tutarak küçük bir tepeden aşağıya doğru yuvarlanmaya devam ettim.

Tanrım, bu şey neredeyse tüm vücudum kadar uzundu.

Nox bir kez daha hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı ve onlara tısladı. Vücudu savaş kampında geçirdiği alevleri hala geri kazanamadığı için sivri dişleriyle sürüye saldırdı.

Bana doğru fırlatılan oklarda küçük bir durgunluk olunca, hepsi birden *şarj* edildi. Birkaçını çıktıkları yerden söktüm ve onlara ateş ettim. Kollarım, onları vurmak için dev yay ipini gerecek kadar güçlü değildi.

Çoğu yoldan çekildi ve beni bir kez daha çevrelemek için harekete geçti.

Kendimi ayağa kaldırdım ve yayı omzuma asarak Nox'a doğru koşmaya başladım. İçlerinden biri bana doğru dörtnala koştu ve ben onun ulaşamayacağı bir yere yöneldim. Geçmek için hamle yaptığında kolum uzandı ama kalçasına dolayarak kendimi havaya savurdum. Bedenim sentorun üzerinde dönüp aşağı inerek doğrudan sırtına konarken zaman yavaşladı.

Diğerlerinin oklarını atmayı bırakmaktan başka çaresi yoktu, içlerinden birini vurma riskini almak .

Yayı vücudumun üzerinden geçirdim ve sentorun kürek kemikleri üzerine indirdim. Yayı kendime doğru çektim ve silahın kavisli tahtasını boğazına dolayarak onu boğmaya zorladım. Ciğerlerine hava almak için umutsuzca çabalarırken birkaç adım geri attı, ta ki sarmaşıkları yüzümüze dolanan bir söğüt ağacının altında durana kadar.

"Herhangi biriniz bir adım daha yaklaşırsa o lanet boynunu kırarım!" Ormanın havasına doğru kükredim.

Sentor altımda kıvranıyor, nefes almak için parmaklarını yay ile boynu arasına sığdırmaya çalışıyordu.

"Bırakın onu!" diye gürledi liderlerinin sesi.

Gözlerim ona doğru kaydı ve Nox'un her iki yanında duran, keskin mızraklarını doğrudan gözlerine doğrultmuş iki sentoru fark ettiğimde nefesim kesildi.

"Dokunma. Dokunma. Benim. Wyvern'ime dokunma," diye tısladım dişlerimin arasından.

"Siz tam olarak kimsiniz Bayan Elianna? Arkadaşımı serbest bırakın, sonra canavarınız hakkında konuşabiliriz," dedi Bruhn.

Ona baktım. Atı andıran vücudunun zayıflığı etrafında kıvrılıyor ve karnına doğru ilerliyordu. Kas gücüyle kalınlaşmış kolları, sırtının insansı kısmının arkasında kenetlenmişti.

Yayı kavrayışımı gevşetmedim. "Benim adım Elianna Valderre ve ben Velyra tahtının *yasal* varisiyim," diye tersledim onu. "Eminim burası... en hafif tabiriyle تنها bir yerdir ama bu ormanın duvarlarının ötesinde bir savaş sürüyor. Ben bunu durdurmaya çalışıyorum. İnsan ordularıyla ittifak kurdum ve krallığımı geri almayı planlıyorum."

Sürü etrafımda kahkahalarla patlamadan önce bir an sessizlik oldu.

Tüm tanrılar aşkına. "Gerçek bu."

Bruhn gülerek, "Elbette öyle ve ben de Ormanın Efendisiyim," diye alay etti.

"Daha önce ormanın senin olduğunu söylemiştin, o yüzden belki buna inanabilirdim," diye mırıldandım, ancak onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Altımdaki sentor dikkatimin dağılmasından faydalandı ve Tırnaklarını ön koluma geçirdi, tam da savaş kampında zar zor iyileşen yaranın üzerine. Beklenmedik acıdan bir tıslama sesi ve beni sırtından silkeleyerek bedenimi yere düşmeye zorladı.

Boynundaki yayı çıkarıp nefes almaya çalışırken bakışlarım tekrar ona kaydı.

Ön koluma baktım ve hilal şeklindeki yaralardan küçük kan damlalarının araziye damlamasını izledim.

"Piç kurusu," diye homurdandım.

Geri kazanılmış yayını aldı ve ipinden bir ok geçirerek doğrudan yüzüme nişan aldı.

Nox, daralmış bakışlarıyla beni dikkatle izlerken önünde nöbet tutanlara çenesini kırarak saldırıyordu.

Tahta oka baktım, her askerin yapacağı gibi ölümü selamlıyordum ki akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Sarmaşıklar.

Fısıldayan sarmaşıklar asılı duran söğüt ağacından canlanıp sentorun kollarına ve boğazına dolanarak onu bir kez daha -belki de benim olduğumdan daha şiddetli bir şekilde- boğdu.

Herkes dehşet içinde soluk soluğa kaldı.

Bedenimi yerde birkaç adım geriye atıp ağacın yaratığa saldırmasını dehşet içinde izlerken gözlerim şaşkınlıkla parladı.

"Söğüt," diye başladı Bruhn, bize doğru tereddütlü bir adım atarak. "O... o senin *kanına* tepki veriyor."

"Ne?" Fısıldadım ve kanımın birkaç küçük damlasının orman zeminine sızdığı yere baktım.

Bruhn beni öldürmek üzere olan sentora, "Agdronis, yayını bırak," diye emretti.

Komut üzerine silahını bıraktı ve sarmaşıkların yılan yavaşça vücudundan çözülüşünü izledik.

"Tanrıların annesi," diye nefes aldım.

Sarmaşıklar vücudundan çekildiğinde, Agdronis hızla dörtmala ağacın altından çıktı.

Bruhn bana dönerken sessizce, "Ciddiydin," dedi. "Sen krallığın gerçek varisisin."

"Neden nefesimi boşa harcayıp bunu uydurayım ki?" Yerden kalkarken tısladım.

"Bu saçma bir yalan olurdu."

Kaşlarımı kaldırdım. " canım. Şimdi silahlarınızı wyvern'imden indirin." Nox'u işaret ettim ve ata benzeyen vücudu sayesinde benden en az bir metre daha uzun olan Bruhn'u ölçerken diğer elimi kalçama koydum.

Mızrakları tutan sentorlar itaat etti ve Nox'un göğsünden bir hırıltı .

Ona doğru yürüdüm ve burnunu okşayabilmem için bana doğru eğdi. Kaşlarımı çatarak sentor sürüsüne geri döndüm ve hepsi bana temkinli bir şekilde baktı.

"Sen şimdiye kadar karşılaştığımız en tuhaf şeylerden birisin," dedi Bruhn. "Her gün evcil bir wyvern'i genç, savaş eğitimi almış bir fae prensesi göremezsiniz."

Bir prenses olarak yetiştirilmediğim gerçeğini dile getirmenin gerekli olduğunu düşünmedim.

"Evet, sanırım bugün yeni bir şey öğrendin." Bu saçma karşılaşmanın sona ermesini umarak beceriksizce yanlarından uzaklaştım ama tabii ki öyle olmadı.

"Diyarın Varisi," diye durdurdu beni Bruhn. "Bu ağaçların arasında gizlenen en kötü şeyler biz değiliz. Eğer wyverniniz uçabiliyorsa, ona nasıl binileceğini öğrenmenizi öneririm."

Dudaklarımda yılansı bir gülümseme belirdi. Kilometrelerce yürümüştük; artık havadaki düşman gözlerinden emin olabilirdik.

Tek kelime etmeden Nox'un yanına ve sırtına doğru süründüm. Bacaklarımı ensesinin etrafına yerleştirdim ve şimdi bana şaşkınlıkla bakan sürüye baktım. Hepsi bize hayretle bakarken ya da belki de artık yüzlerine kazınmış bir şoktu, onlara tehditkâr bir göz kırptım.

"Öğrenmek gerekli olmayacak," diye cevap verdim ve sanki bunu bir emir olarak algılamış gibi Nox havaya fırladı. Bedenlerimiz ormanın ağaç tepelerindeki gölgelikten fırladı ve sonra açık gökyüzündeydik.

Yapraklı örtünün arasından açtığımız deliğe baktım ve bize bakmaya devam eden sentorları gözlemledim.

Etraftaki gökyüzünü inceledim ve Syllis ağaçlarının bu kadar yukarısında fark edileceğimizden şüphelendim.

"Gidelim, Nox. Gidip Jace'i bulalım."

Küçük bir cıvıltı sesi çıkardı ve beni bir kahkaha atmaya zorlayarak uyarıda bulunmadan tam hız fırladı.

Dengeyi sağlamak için ellerimi yanlarıma doğru kaldırdım. Kaçarken ona bindiğim ilk seferdi. Ancak bu sefer, güneş dolu açık havada süzülmenin verdiği heyecan verici hissin tadını korkusuzca çıkarmak içindi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Avery

GECE ÇÖKMÜŞTÜ. Düğünün üzerinden bir hafta geçmişti. katliam ve Lia'nın kaçıışı. Veli bugün yolculuk için erzak almaya çıktığında sokaklarda fısıltılar duyduğunu söyledi. Muhafızların özellikle beni ve Finnian'ı aradıklarına dair söylentiler.

İçten içe hep öyle olacaklarını biliyordum ama bunun onun gizli kapısının hemen ötesinde gerçekleştiğini duymak sinir bozucuydu. Prens ve prenses vatana ihanetten aranan suçlulara dönüştüler.

bizi herkesin önünde bu şekilde etiketlemiş olabilirdi - bu onu utandırırdı.

"Vakit geldi," diye anons etti Veli pelerinini bağlayıp birkaç torba alırken. "Hepiniz planı biliyorsunuz. Eğer büyü bozulur ve kimliğimiz açığa çıkarsa, bir kısmını geride bırakıp kaçmamız gerekecek."

Bu bana hiç doğru gelmedi ama sanırım elimizdeki tek seçenek buydu.

Nyra'ya baktım. "Hazır mısın kızım?" Yanıt olarak ıslak burnuyla elimi dürttü.

Veli kapıya yöneldi ve bana, Finn'e ve Landon'a baktı. "Ben çatıya geri döneceğim ve muhafızları bir kez daha kontrol edeceğim. Kontrolü ele aldıktan sonra bilinçlerini emeğim, böylece hepimiz buradan defolup gidebileceğiz. O zaman gölgeleri senin için göndereceğim, bu yüzden bu kapıyı açık tut ki onları hissedebilesin. Tarlalara doğru gidin. Gölgele genişleyerek

Bulduğunuz herkesi içeri alın," diye hatırlattı hepimize. "Dikkatli olun."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama bunun yerine kapının aralığıyla çerçevesi arasına girdi.

Bu oluyordu.
Bunu gerçekten yapıyorduk.

Karanlığın dalları Veli'nin çatısından aşağıya indiği anda hepimiz kapıdan dışarıya ve gölgelerin örtüsü altındaki ara sokaklara doğru koştuk.

Ne beklediğimden emin değildim ama kesinlikle bu değildi. Sokaklar bizimle birlikte kaçmaya hazır insanlarla *doldu* taştı.

Her yaştan Fae, bazıları tereddütlü, biz Islan kapılarına doğru koşarken bizimle koştu. Evlerinden, dükkânlarından ve geçen her sokağın köşesinden fırlayarak özgürlüğe doğru yarışımızda bize katıldılar.

"Buna inanamıyorum," dedi Finn ağır nefes alıp verirken kısık bir sesle. "Tüm bu insanlar Lia'yı desteklemek için burada."

Konuşmaya başladım ama hemen biri tarafından sözüm kesildi. "Tüm detayları tam olarak bilmiyor olabiliriz ama Prens Kai'yi tahttan indirecek bir gelecek ihtimali varsa, çoğumuz bu şansı değerlendireceğiz."

Hızımı kaybetmeden geriye dönüp baktığımda, insan ömrünün dördüncü on yılında görünen bir erkek olduğunu gördüm, yani büyük olasılıkla en az dokuz yüzyıl yaşındaydı.

Gözlerim yaşardı.

"Ve eğer mevcut varisin bilinen kardeşlerinin desteğine sahipse, bu bizim için yeterince iyiydi. Hepimiz senin gözlerindeki korkuyu gördük.

ondan bahsetti." Koşarak nefes almaya çalışarak birkaç dakika durakladı.

"yanında büyüyenler krallığa getirebileceklerinden korkuyorlarsa, bu bizim için sadakatimizin nerede olması gerektiği konusunda yeterli bir cevaptır."

"Teşekkür ederim," diye seslendi Finnian ona. "Bizi dinlediğiniz için." Göz ucuyla baktım ve Landon'a gülümsemesini izledim, ama bu jest karşılık bulmadı.

Bu ikisinin gerçekten de kendilerine çeki düzen vermeleri gerekiyordu.

Hiç bitmeyen dolambaçlı sokaklarda koştuk, yol boyunca yüzlerce, hatta binlerce kişiyi ve hatta aileleri topladıkŞehir kapılarına giden son dönemeci dönmek üzereyken Veli bir anda ortaya çıktı ve önden yanımıza koştu.

Parlayan gözleriyle bile gergin görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" Her adımda ona fısıldamaya çalıştım.

Nyra'nın hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için aşağıya baktım ama sanki önümüzden koşmak istiyormuş görünüyordu. Gölgelelerden nefret ederdi ve ne zaman bir sis bulutu çok yaklaşırsa hırlardı; sanki onunla alay ediyorlardı.

"Muhafızlar az önce kapıya geldi," diye itiraf etti, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Daha önce burada değillerdi ama şimdi onları hissedebiliyorum. Bu gece çok daha fazla asker görev başındaydı."

Kalbim küt küt atarken ona doğru döndü. "Özür dilerim mi?" Kutsal tanrılar, ihanete mi uğramıştık?

Bana bir bakış fırlattı ve doğrudan o vahşi gözlerle baktığımda omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "bakacağım," diye mırıldandı. "Sadece güzel olmayacak."

"Güzel olmayan ne?" Finnian neredeyse bize bağıırıyordu.

Hem benim hem de Veli'nin kafası ona döndü. "Şşşt!" Gergin bir nefesle zorladım.

Dikkatimi yavaşça bizi yönlendiren cadıya çevirdim. "Ne yapacağız?"

Hepimizi açık alana ve kapıların önüne çıkaracak olan sokağın son köşesini dönmek üzereydik.

"Hâlâ mevcut büyüyü korumaya çalışırken büyüyü tekrar çağıramam. Eğer bırakırsam şehirdeki diğer muhafızlar uyanır," diye tersledi ama bunun daha çok sinirden kaynaklandığını biliyordum.

Sıra bize gelmişti.

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Tarlalarda durmayacağız. Doğruca koşacağız ve şehrin kapılarını göremeyene kadar devam edeceğiz."

Yanımdakilerin her birine söyledim, bizi takip eden kalabalığın ön tarafının da duyabildiğini fark etmemiştim.

"Mesajı hatlara ileteceğiz. Yaşamak istiyorlarsa gerekeni yapacaklar," diye duyurdu arkamızdaki erkek.

Boynumu tekrar ona doğru çevirdim ve *teşekkür ederim* diye mırıldandım.

"Şu anda aşağıda bulunan muhafızlar, kapılarını açtıklarında gözlerini. Bu onları geciktirecektir ama yine de mümkün olduğunca hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Ön saflarımız son köşeyi döndüğünde hepimiz aniden durduk ve arkamızdakileri de aynı şeyi yapmaları için uyardık.

Yirmi muhafız daha geçidin karşısında durmuş, sanki içimizi görebiliyorlarmış gibi bize bakıyorlardı. Sonra gördüklerinin büyük olasılıkla doğrudan kendilerine doğru gelen hayalet gibi siyah bir karanlıktan başka bir şey olmadığını fark ettim.

"Göster kendini!" diye bağırdı bir muhafız havaya. "Dün akşam, Muhafızlar ne hatırlamadan sokaklarda uyandılar. Ve şimdi birkaç memurumuzu bir kez daha görev yaptıkları sokakların ortasında baygın halde bulduk. İnanıyorum ki suçlu." Ses tonu tehditkâr bir hal aldı.

Bu da bu gece neden birkaç kişinin daha görevde olduğunu açıklıyor.

Arkamızdan mırıltılar yükseldi. Gölgele bizi görsel olarak örtüyordu ama sesleri örtmüyordu. Onları susturmaya çalıştım ama sinirlerim sesler daha da yükselmeye devam etti.

Yakalanmak üzereydik. Kaos kesinlikle ortaya çıkacaktı ve asla kaçamayacaktık.

Lanet olsun.

Gözlerim Veli'ye kaydı ve o da bana hızlıca başını salladı. Kendinden emin bir şekilde gölgelerinin örtüsünden çıkarken onu izledim, gölgelerden oluşan küçük bir pus onu takip ediyor ve sanki onun koruyucularıymış gibi gümüş saçlarının etrafında geziniyorlardı. Ay ışığının altında önümüzde duran askerlere doğru yürüdü.

Yirmisi de kılıçlarını kınından çıkardı.

"Kahretsin," diye ısırdı Landon.

Alt dudağımı ısırırken hızla başımı sallayarak onayladım. "Merhaba askerler," diye söze başladı Veli, sıkılmış bir ifadeyle pençeli tırnaklar. "Hayatlarınıza değer veriyor musunuz?"

"Seni tanıyorum," bağırdı ortadaki. "Sen o yaşlı kale şifacısı. Kraliçenin emriyle idam günü seni aradık ama hiçbir yerde bulamadık. Yazık." Kahkahalar muhafızların oluşturduğu küçük sıraya doğru yayıldı.

Kötü niyetle kıkırdadı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum o zaman."

Gölgeleri etrafında dönerken bir kolunu onlara doğru kaldırdı ve tembelce bir pençesini onlara doğru doğrulttu. Hepsi şaşkın bir bekleyişle kılıçlarını daha yukarı kaldırdı ve duruma daha temkinli yaklaşmaya başladı. Gözlerinden belli belirsiz, altın bir parıltı yayıldığını görebiliyordum.

"Cadı!" diye bağırdı aynı muhafız.

Sonra tanrıların dilinde büyüünü dile getirdi ve hepimiz muhafızların silahlarını bırakıp kaskatı kesilmelerini izledik. panoları birbirinin yanında.

"Veli," diye seslendim ama diğer kolunu arkaya doğru kaldırarak beni durdurdu.

Hepimiz sonsuzluk gibi görünen ama sadece bir dakika süren tedirgin bir sessizlik içinde durduk. Dönüp kalabalığın içindeki cesetlerin arasından baktım ve bizi takip eden *yüzlerce* insanın şimdi arkamızdaki sokaklara dağıldığını, evlerine çekildiğini gördüm.

"Hayır!" Kalabalığa doğru bağırdım ama faydası olmadı. Kalmaları için yalvarmak üzere peşlerinden gitmek istedim ama Landon kolunu belime dolayarak beni olduğum yerde tuttu.

Korkuyorlardı, muhafızlardan ve yakalanmaktan mı, yoksa Veli'nin büyü kullanımına tanık olmaktan mı, emin değildim. Her iki neden de geçerliydi ama burada kalarak kendilerini çok daha kötü bir kadere mahkûm ediyorlardı. Yüzlercesinin daha geri çekilmeye devam etmesini, kalabalığımızın birkaç dakika önceki boyutunun çok azına izledim.

Bakışlarım yeniden önümüzde olup bitenlere odaklandı ve Veli'nin beni durdurduğu elin titreyen bir yumruğa dönüşmesini izledim. O sırada onların zihinlerini mi araştırıyordu? Her ne yapıyorsa...

Gördü ki, hiç hoşuna gitmemiş.

Gözümü kırptım ve aniden donmuş olan tüm muhafızlar altlarındaki caddeye .

Güç, saf ve ham, cadıdan yayılıyordu.

Veli yüzünü bize dönerken ben temkinli bir adım attım. *Gözleri*. Artık menekşe rengi değillerdi. O güzel mordan ateşli bir fuşyaya dönüşüyorlar ve tekrar geri dönerek altın ışıltının etrafında dönüyorlardı.

"Hızlı hareket etmeliyiz," dedi nefes nefese.

Veli'nin saç tutamları arasında dokunan gölgeleri genişledi ve muhafızların üzerini örtmek için hareket etti.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve arkamızda kalan ordu ilerlemeye başladı.

Veli'ye yetiştiğimizde bana fısıldadı, "Daha önce söyleneni yap ve tarlaların ötesine geç. Artık göremeyene kadar durma.

şehir kapılarına. Bizi durdurmak için daha fazlası gelirse diye burada bekleyeceğim."

Çocuklar hep bir ağızdan başlarını harekete geçtiler ama Veli uzanıp Finnian'ın elini tuttu. "Onlara bakma," diye uyardı. "Cesetlere."

Finn yüksek sesle yutkundu ve kitleler hızla etrafımızda ve şehir kapısında toplandı.

Onlar geçerken Veli'nin yanına sokuldum ve yanında durdum. "Baygın değiller, değil mi? Muhafızlar," diye tahmin ettim, sesim titriyordu.

"Akıllarından geçenleri görseydin, sen de yaşamalarına izin vermezdin," dedi bir daha asla duymak istemediğim bir ses tonuyla. Ondan yayılan enerji karşısında tüm bedenim titredi.

Gölgelerin sonuncusu da yanımızdan geçip kaçakları gözden saklayana kadar orada durduk.

Aramızda uzun süren rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Tamamdır o zaman," diye seslendi. "Bu Tanrı'nın unuttuğu şehirden defolup gidelim."

Kapıdan içeri girdi ve ben de onun adımlarını takip , geriye bakıp bildiğim tek ev için yas tutmayı reddediyordum.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

NOX gece boyunca, ben onun sırtında, pullu, çıkıntılı boynunun ensesinde uyuyakaldıktan sonra bile uçtu. Şansıma, etrafımızı saran sürekli ve aceleci rüzgârı engellemek için vücudumu onunkine yaslamayı öğrenmiştim.

Uykulu gözlerimi ovuşturarak açtım ve ufukta şafağın sökmekte olduğunu fark ettim. Dik oturmak için yer değiştirdim ve her zaman yaptığı gibi bana bakmak için boynunu büktüğünde dikkatini çektim.

"Günaydın," dedim esneyerek. Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyi andırır şekilde yukarı doğru eğildi ve benden yumuşak bir kıkırdama aldı. "Gözlerin gökyüzünde olsun, Nox. Yine bir kuş sürüsüyle çarpışacakmışım gibi hissetmiyorum."

Ki bu olmuştu. İki kere.

Ben gözlerimdeki uykuyu kırıştırmaya çalışırken o boynunu döndürerek bir kez daha öne baktı.

Yanından dışarı baktım ve artık Sylis Ormanı'nın üzerinde olmadığımızı fark ettim. Sinirlerim beni ele geçirirken gözlerim parladı.

"Hâlâ kuzeye uçuyor olsak iyi olur!" Esintinin üzerinden seslendim. Sinirli bir nefes verdi, ben de arkamı döndüm ve ormanın sonundaki ağaç sınırının sadece bir ya da iki mil arkamızda olduğunu fark ettim.

Tanrılara şükürler olsun.

Rahat bir nefes aldım. "Yere geri dönmeliyiz, Nox. Burada tekrar fark edilebiliriz." Beni görmezden geldi. "Ben ciddiylim."

Bana dönüp baktı ve düz uçmaya devam etti. "Affedersiniz! Beni duyabildiğini biliyorum!" Son sözüm, Nox tembelce vücudunu havada baş aşağı çevirip benimkini gökyüzünden yere doğru serbest düşüşe gönderdiğinde, uzun bir çığlıkla sona erdi.

Havada alçalırken içimden kız gibi bir çığlık yükseldi, saçlarım yukarı doğru uçuşarak neredeyse beni kör ediyordu. Nox tam altıma pike yaptı ve kanatlarını düzleştirerek beni bir homurtuyla sert sırtına acı içinde inmeye zorladı.

Vücudumu tekrar dik duracak şekilde büktüm ve hayatımı kurtarmak için tutunarak boynuna doğru kadar ilerledim. Çenesi açık bir gülümsemeye benzeyen bir şekilde asılı kaldı.

"Bunun *komik olduğunu mu* düşündün?!" Çığlık attım. "Beni öldürebilirdin!"

Bana baktı, sanki altımızdaki tarlaya vurmama izin vereceğini düşünmek saçmaymış gibi bilmiş bir bakış attı.

Alay ettim. *Wyvernler*.

Boynundan aşağı doğru kayarak her zamanki koltuğuma tünemiştik ki uzakta yıkık dökük binalara benzeyen bir şey fark ettim.

Tanrım, Celan Köyü.

"Nox, tamam, bu sefer çok ciddiylim. Şu köyü görüyor musun? İleride mi?" Başını bir kez aşağı yukarı salladı. "Oraya inmemiz gerekiyor."

Wyvern zarıfçe yere doğru süzüldü ve inişimiz sırasında yüzüme çarpan rüzgârla kalbim hızla çarpmaya başladı.

Neredeyse parçalanmış binaların eteklerine indik ve yüzümdeki her türlü neşe kayboldu.

Köy yok edildi.

Nox'un vücudunun büyük bir kısmından aşağı kaydım ve yere dışarı sıçradım. Yere yakın bir yerde duran tanıdık bir ahşap kirişe baktım. araziye. Anılar düşüncelerime hücum ederken, omurgamda bir ürperti belirdi. Kellan'ın dostumun güzel yüzünü acımasızca kesmesini dehşet içinde izlemek zorunda kaldığım, ona bağlanmış olma hissini canlı bir şekilde hatırlayabiliyordum.

Nox paytak paytak yürüyerek yaklaştı, geçerken neredeyse kanadının dışıyla bana çarpıyordu. Kan lekeli direği kokladı.

Ona doğru yürüdüm ve daha yakından inceledim, aslında üzerinde büyük, neredeyse siyah, eski bir kan lekesi olduğunu fark ettim.

Elimden geldiğince yukarı uzandım ve onu rahatlatmak için yan tarafını okşadım. "Bu benden." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Boynuzla kaplı kafası bana doğru savruldu, neredeyse beni deviriyordu. ve beni şaşırtacak şekilde irkilmedim bile. Burnunu göğsüme dayadı ve ben de onunkinden alçak bir hırıltı duydum.

"İntikamımızı alacağız." Çenesinin altını okşadım, boş kendi kanımın lekesine bakıyordum. "O erkekler hak ettiklerini bulacaklar," diye söz verdim usulca.

Yüzüne baktığımda, altın rengi gözlerinin direğe dikildiğini gördüm ve sonra aniden kuyruğu arkamızdan fırlayıp direğe çarparak onu yere düşürdü. Gürleyen hırıltısı hafif bir mırıltıya dönüşürken içimde bir sırtış belirdi.

Gözlerinin içine bakarken ona "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bir an sonra ondan uzaklaştım ve Celan Köyü'nden geriye kalan kalıntıları keşfetmek için ilerlerken o da sessizce beni takip etti. Kısa bir süre için bu küçük yer bana evim gibi gelmişti ama şimdi yok olmuştu. Elimde olmadan bu yerleşime getirilen ölüm ve yıkımdan kendimi sorumlu hissediyordum.

Zaela'yı kurtarmak için içine daldığım binadan geriye kalanların önünde kısa bir süre durdum. Bu arnavut kaldırımlı sokağa geriye doğru düşerken yanan gökyüzünün görüntüsü hafızamda canlandı ve beni sersemletti.

Nox burnuyla sırtımın kavisine hafifçe dokunarak bana orada olduğunu hatırlattı.

Burada gerçekten hiçbir şey kalmamıştı. Kaç kişi ? Kaçı kaderiyle yüzleşmişti? Korkunç geceden bir görüntü daha belirdi Ailenin benden kaçtığı binanın köşesini döndüğümüzde önümde, onlara zarar vermek için orada olduğuma inanarak dehşete düşmüşlerdi. Sırf o karmaşada kulaklarımın ucunu saklamayı unutacak kadar aptal olduğum için çocuklarına ve sevdiklerine zarar vereceğimi düşünüyorlardı.

Benden kaçtıklarını ve bilmeden Kellan'ın askerlerinin kılıçlarına doğru koştuklarını görünce kalbim göğsümde güm güm attı.

Güneş artık gökyüzünde yükseliyordu ve kuşlar cıvı cıvı ötüyordu. havada uçtu. Nox bana artık çok iyi tanıdığım bir bakış attı. Onlarla birlikte gökyüzüne geri dönmek istiyordu.

"Yakında, Nox," diye güvence verdim. Zaten burada kalan hiçbir şey yoktu. Jace'in hâlâ burada olmayacağını varsaymıştım ama bildiğim kadarıyla yeniden inşa etmeye başlamış olabilirlerdi. Ancak, şimdi nerede oldukları çıktığına göre, bunu yapmamaları mantıklı geliyordu.

Kellan'ın beni Isla'ya geri götürmeden önce hançerimi nasıl kıldığını hatırlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arkamı dönüp geldiğimiz direğe doğru koştum ve babamdan kalan tek hediyein izini bulmak için endişeyle yeri aradım.

Hiçbir yerde bulamadım. Tüm alanı dolaştım, molozları kaldırdım, toprağı ayıkladım ve atılan her unutulmaz adımın izini sürdüm. Burada değildi. Hançerim ortadan kaybolmuştu.

Ayağımdaki tek şeyin Kai'nin düğün gecesinden kalma parçalanmış terlikler olduğunu unutarak öfkeyle yerdeki bir taşı tekmeledim. Saçlarımın uçlarını çektim ve bakışlarımı gökyüzüne dikerek hayal kırıklığı ve ıstırap dolu bir çığlık attım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Nox'un gelip önüme oturmasını, gözlerinde acıyla bana bakmasını izledim. Benden kaynaklandığını fark ettiğim bir acı ve hayatımın en kötü gecesinin hatıraları beni bütünüyle yutarken izlediği şey.

Başımı kaldırıp ona baktım ve güneş ışığında yansıyan ametist pullarını inceledim. "Yeni evimize doğru son bir adım atmaya ne dersin?" Kendimi ayağa kaldırırken ona söyledim.

Vücudunun bana en yakın olan tarafını aşağıya indirdi. Kanadının eklemleri, kolayca tırmanmama ve binici koltuğuma oturmama izin veriyor. "Gittiğimiz yerde hiç bulunmadım. Bildiğim tek şey Kuzeye, Ellecaster'a seyahat " diye hatırlattım.

Oraya uçakla birkaç saatte ulaşmanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Jace'in yolculuğun atla yaklaşık bir gün süreceğini söylediğini hatırladım, bu da bir wyvern'in kanat çırpışlarıyla çok uzak olamayacağı anlamına geliyordu.

Jace'i düşündüğümde kalbim bir an için göğsümde hızla çarptı. *Çok yaklaştım*. Onu bulma, görme ve bir kez daha avuçlarımın içinde tutma beklentisi neredeyse dayanılmazdı. Ruhumun derinliklerine uzandım ve onu orada hissettim; aramızdaki bağı.

Beni en çok korkutan şey, şu anda paylaştığımız ve kaçınılmaz olarak ruhlarımızı varlığımızın geri kalanı boyunca birbirine bağlayacak olan çiftleşme bağına kabul etmeyeceğini merak etmektir.

Bir an sonra Nox devasa kanatlarını gerdi ve bizi gökyüzünde süzölmeye gönderdi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Kellan

Güneş doğarken şehir muhafızlarının *yirmi* cesedine baktım. Islan Kapıları'nın arkasında yükseldi. Öfke damarlarıma hücum ederken çenem kilitlendi. Vincent'ın dün gece devriye gezen muhafızları toplamasını izlerken ellerimi yumruk yaptım. Ne oluyor lan?

Ne oldu?

Hepsi hazırolda dururken sırayı saydım. Açıkça görülüyordu ki patlamamı beklerken yarısının tir tir titrediğinin farkında .

Yüz seksen muhafız devriye görevindeydi ve şehrin girişini güvence altına almakla görevlendirilen yirmi muhafız da kapının dibinde ölü bulundu.

Geriye tek bir soru kalıyordu. Saldırganlar şehre giriyor muydu yoksa şehirden çıkıyor muydu?

Sessiz muhafızların önünde durdum ve herkes toplandıktan sonra Vincent yanımda belirdi. Gözlerim aşağı yukarı dolaştı, her bir yüzün üzerinde durdum, böylece eğitimimin çatlaklarından bir şekilde kayan mutlak başarısızlıkları görebiliyordum.

"Ee," başladım, sessiz ve puslu sabahı bölen sesim karşısında birkaçı gözlerini kırptırdı. "Ne oldu lan?"

Sessizlik devam etti. Kimse konuşmadı ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Çizmelerimden bir hançer çıkardım ve kendi askerlerime doğrulttum.

"Biriniz konuşmaya başlamazsa bu iş çirkinleşecek. Ve çabuk."

"M-ma-büyü, Kaptan." Bakışlarım sıranın sonuna doğru kekeleyen genç adama kaydı. Daha önce çizmelerinin içinde titrediğini düşünmüştüm, ama şimdi tam anlamıyla titriyordu.

Ona doğru yürüdüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Yine mi geldin?"

"Bunu açıklamanın başka bir yolu yok, Kaptan. Hepimiz vurulduk baygın buldum. Bir an devriye geziyordum, sonra ne hatırlamadan uyandım. Yüzümü kaldırım taşlarından sıyırmak zorunda kaldım."

Bir adım daha yaklaştım ve yüz hatlarına yerleşen saf korkuyu izledim. Kocaman açılmış gözlerine bakarken başımı yana eğdim ve dudak büktüm. "Asker, beni aptal mı sanıyorsun?"

"Ne!" diye haykırdı. "Tabii ki hayır, Kaptan."

Öfkelendim ve iki elimle yüzünü kavrayıp başını elimin arasında sıktım. "O zaman neden benimle böyle konuşuyorsun?!" Yüzüne kükredim.

Aşağı baktım ve genç askerin altına işemesini izledim.

"Tanrı aşkına," diye homurdanırken hançerimi bir kez daha kavradım ve hızlı bir hareketle bıçağı boğazından geçirdim. İnanmayan gözlerindeki ışığın kayboluşunu izlerken kan gövdesinden aşağı aktı. Bedeni büyük bir gürültüyle sokağa düştü.

Yalancılara karşı sıfır toleransım vardı ve sırf emir almak için altını ıslatan erkeklere karşı kesinlikle *hiç* toleransım yoktu.

"Şimdi," diye başladım. "Ne olduğuna dair daha iyi bir tahmini olan var mı? Yoksa bu şekilde devam etmek zorunda mı kalacağım?"

Kalan bir çift gözün hiçbirisi bana doğru bakmadı.

Korkunç bir kükreme boğazıma doğru ilerlerken . "Muhafız doğruyu söylüyordu." Aşağıdan küçük bir ses yankılandı
Yol.

Kesintinin olduğu yöne doğru dönüp baktığımda, on yaşından büyük olmayan küçük bir çocuğun, kendisinden daha da küçük bir çocuğun, belki de kız kardeşinin elini tuttuğunu fark ettim. Kız bir eliyle kardeşinin elini sıkıca kavramış, diğer eliyle de pelüş bir hayvan tutuyordu.

en sakinleştirici tavırla onlara yaklaştım. "Adın ne evlat?"

"Hükümdarlık, efendim. Ve bir gün ben de sizin gibi bir muhafız olacağım," diye cevap verdi. Yüzümde bir sırıtma oluştu. Bu çocuk benim lanet olası askerlerimden bile daha cesurdu.

Çocukla göz hizasına gelmek için çömelerek kendimi alçalttım. "Adın sana yakışıyor." Durakladım. "Ben Muhafızların ve Denizlerin Kaptanıyım, Reign. Ve senin gibi kendine güvenen birinin bir gün saflarıma katılmasından onur duyarım."

Bana sertçe başını salladı, kız kardeşinin elini tutuşu hiç gevşemedi. "Doğruyu söylüyordu efendim. Dün gece birçok kişi şehirden kaçtı. Ailem reddetti. Ben de reddettim. Tahtta kim oturursa otursun biz krallığımıza sadığız."

Çocuğun itirafı karşısında gözlerim kısa süreliğine açıldı. "Büyü yüzyıllardır bu şehirde bulunmuyor evlat. Olanların başka bir açıklaması olmalı."

"bir cadı vardı," dedi ses tonunda tartışmaya yer bırakmadan. Dinlemeye devam ettim. "Destek olmak isteyen herkese seslendi Elianna Solus. Kuzenlerimiz kaçtı. Bizi de yanlarında sürüklemeye çalıştılar ama biz evimizi terk etmedik. Şehirdeki destekçilere cadının karanlığın örtüsü altında herkesin kaçmasına izin vereceğini söylediler."

Çocuğu izlerken çatıldı ve omzumun üzerinden sokaklarda yatan cesetlere baktım.

"Diyelim ki haklısın. Bunu bir cadı yaptı. Diğerleri yaşarken onlar neden öldü?" Yerdeki kabuk bağlamış cesetleri işaret ettim.

Çocuk omuz silkti. "Belki de büyü onlara ulaşmadı ve gitmek için savaşmak zorunda ."

Çömeldiğim yerden kalktım ve cesetlere doğru yürüdüm. İçlerinden birini botumun ucuyla ittim. Erkeğin yüzü bitkin görünüyordu. Sanki zamanı gelmeden ruhu ondan koparılmış gibiydi.

Yanağımın içini ısırdım ve çocuktan geriye, hâlâ hazırolda bekleyen muhafızlara baktım.

İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımin tepesinde "Bu sözde toplu göçün arkasındaki beynin kim olduğunu bilen var mı?" Cesur delikanlının önünde öfkemi kontrol etmeye çalışarak sordum.

Hattın aşağısında bir kez daha sessizlik.

"Prens ve prensesmiş," diye seslendi çocuk ve benim çenem izinsiz düştü.

İfadesi beni hazırlıksız yakaladı ama onları neden bulamadığımı anlamış oldum. Görünüşe göre kendi annelerine karşı ihanet ederken .

"Bu... çok büyük bir suçlama genç Reign," diye karşılık verdim.

Bir kez daha sertçe başını salladı. "Bana tahtla ilgili düşüncelerini kalabalığa anlatan kişinin Prenses Avery olduğu söylendi. O ve gümüş saçlı cadı şifacı."

Farkına vardım ve boynumu ona çevirdim. "Veli?" Neredeyse fısıltıyla sordum.

"Öyle olmalı, efendim." Çocuk, babası kim olursa olsun onu gururlandıracak bir cesaret sergiliyordu. Ancak, kız kardeşinin yüzünün etrafında rüzgârda dalgalanan sarı saçlarının tellerini delip geçen lanet bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

Vincent bana yaklaştı. "Aramaya gittiğimizde kralın şifacısını ya da Kai'nin başının kendisine getirilmesini emrettiği seyisi bulamadık. Bunu yapmak ve Solus'u desteklemek için hepsi birlikte çalışmış olmalı."

"görünüyor," diye onayladım. Beni dikkatle izleyen gençlere döndüm. "Anlayışın için teşekkür ederim Reign. Bunu ve sadakatinizi unutmayacağım." Zavallı muhafızlarıma bir bakış attım. "Rahat, asker." Ona göz kırptım ve yanından uzaklaşırken sırtını sıvazladım.

"Lanet olası görev yerlerinize geri dönün!" Sıraya bağırdım ve hemen dağıldılar.

"Ne planlıyorsun?" Vincent kaleye doğru hızla ilerlerken nefesini tutarak sordu.

"Prenses ve Elianna gerçek bir savaş istiyorlarsa, bir tane almak üzereler."

Callius kraliçe ve oğlunu getirirken taht odasının ortasında durdum. Artık bu odaya her girdiğimde, kıcıma tekme yemek üzereymişim gibi görünüyordu.

Kraliçe Callius'un kolunda belirirken Vincent bana, "Askerlerimizden herhangi birinin onlarla birlikte ayrılıp ayrılmadığını bilmemiz gerekiyor," diye fısıldadı.

Onu kürsüye ve tahtına götürürken izledim, artık *sadece* yeminli bir koruyucu gibi görünmüyordu, her birinin bakışlarındaki parıltı tamamen başka bir şeyi ima ediyordu - artık saklamak istemedikleri bir şeyi. Prens Kai her zamanki gibi sıkılmış görünerek onları takip etti.

"Eğer askerler Elianna'yı desteklemek için ayrıldıysa, onlar zayıftır. Onlar bizim saflarımızda olmasını istediğimiz kişiler değil. Bırakın tahtsız bir kraliçeyi desteklesinler. Bunun onları nereye götüreceğini izleyin," diye cevap verdim aynı sessizlikle.

"Bunun anlamı nedir Kaptan?" Kraliçe Idina kürsüden konuştu. "Kendi lanet olası taht odama çağrılmaktan hoşlanmıyorum." Yüzü kızgınlıkla delik deşik olmuş bir halde bana kaşlarını çattı.

Muhteşem.

"Özür dilerim Majesteleri, ancak bildirmemiz gereken bazı... ilginç ve üzücü haberlerimiz var," diye olabildiğince kararlı bir şekilde duyurdum.

"Peki, bize söyleyecek misin yoksa dans mı edeceksin, Adler?" Kai yanlarından tükürdü, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını hırıltıya dönüştürmüştü.

Keşke o küçük pisliği boğabilseydim.

"Görünüşe göre son birkaç gecedir sokaklarımızda bir isyan çıktı ve yüzlerce vatandaşımız şehirden kaçtı," diye rapor verdim.

İkisi de konuşmadı. Kai'nin gözlerinin o kadar büyüdüğünü izledim ki yüzünden fırlayacak sandım. Kraliçenin çenesi kilitlendi ve gözleri Callius'a kaydı.

"Devriye gezen muhafızlar mı?" diye sordu sakince ama içinde bir tedirginlik vardı.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "İşte burada işler tuhaflaşıyor. Hepsi baygındı."

"Hepsi mi?!" diye kükredi kraliçe fokurdayan nefesler arasında. "Nasıl?" Soru değil.

"Evet, Kraliçem. Sözde bir cadı yüzyıllardır aramızda yaşıyormuş."

"Yine mi geldin?" Sesi meraka dönüşmüştü ama yine de içinde bir öfke vardı.

"Merhum kralımızın en sevdiği şifacı. Veli," diye cevap verdim, kaşlarımın arasından ona bakarak.

"Veli?!" diye bağırdı öne doğru sarsılırken. Yavaşça tahtının arkalığına ve bir süre tavana baktı. "I bilmeliydim. O dışıde hep bir tuhafılık vardı," tısladı ve korkunç bir kıkırdamayla son buldu.

"Yani bize Veli'nin, o küçümseyici şifacının, muhtemelen en başta yanında olmaya dayanamayacağı vatandaşlar için bir kaçış organize ettiğini mi söylemek istiyorsun?" Kai sorguladı.

"Ne yazık ki bu size söylemem gerekenlerin sadece bir kısmı Prens," diye başladım. Kraliçe bir kez daha öne eğildi. "Veli'nin kaçışın sihirli yönüyle ilgilendiği söyleniyordu. Görünüşe göre bir şekilde görev başındaki muhafızların bilincini elinden almış ve kaçan herkesi karanlıktan saklanmak için. Kaçış kardeşleriniz tarafından organize edildi. Prens Avery ve Prens Finnian."

Kai'nin normalde o bok yiyici sırtıştan eser kalmamıştı ve başını annesine doğru çevirip çenesini açmasını izledim.

Kraliçe tahtından kalktı ve vahşi, sağır edici bir çığlık attı. Gürültüyü engellemek için kulaklarımı kapatmamak ya da yüzümü tiksinti dolu bir ifadeye büründürmemek için tüm çabamı harcadım.

Sonra tekrar bize baktı, alev alev yanan gözleri ben ve Callius arasında gidip geliyordu. "Bulun onları. Ayrılan tüm hainleri öldürün. Özellikle de o cadı kaltağı," diye tısladı agresif bir şekilde beni işaret ederken. "Çocuklarımı ne pahasına olursa olsun bana geri getirin. Canlı olarak."

Başka bir şey söylemeden, yakut elbisesinin önünü kaldırmasını ve geldiği taht odasının yan kapısından hışımla geri çıkmasını izledik.

OTUZUNCU BÖLÜM

Avery

HİÇ DURMADIK. Gece boyunca ve şafak sökerken koştuk. İsla şehrinden hızla uzaklaşırken birliğimiz tek bir an bile paniğe kapılmadı ve arkamıza bakmayı reddetti.

Şehir uzakta küçük bir leke haline gelene kadar, fae görüşümüzle bile, dinlenmek ve bilgi almak için yeterince güvenli olduğunu düşünmedik.

Güneş artık gökyüzünde , nihayet evlerinden kaçmak için bize güvenen vatandaşlara iyice bakabildim.

Birkaç yüz fae yolculuğa cesaret etti. Planımızı göstermeye cesaret eden herkese açıkladığımız geceki katılımdan önemli ölçüde daha azdı. Kaldıkları için diğerlerini suçlayamazdım, özellikle de biz şehir kapılarına doğru koşarken yakalanmak üzere olduğumuzu düşünerek saflardan çekilen yüzlerce ya da binlerce kişiyi. Her şey için bizim sözümüze inanmalarını ve bu kadar çok kesinlik bilinmezken tüm hayatlarını ve ailelerini köklerinden söküp atmayı seçmelerini nasıl bekleyebilirdik?

Yakalanmış olsaydık, derhal idam edilirlerdi. Herkesin bağlılığının ortaya çıkması için tacın baskısı altında tek bir ruhun bile kırılması yeterliydi.

Bu kesinlikle başka bir toplu infaz olacaktı ve hepimiz ibretlik bir duruma . Finnian ve benim de onların arasında olmayacağımızı düşünecek kadar aptal değildim. Annemiz bizi bağışlamaya çalışsa bile, Kai tahta çıktığında onun sözü kanun olacaktı.

İnsanlar çimenlik alanda daire şeklinde oturmuş, kendi aralarında mırıldanarak dinleniyorlardı. Kümelerin arasında yürüdüm, ne konuştuklarını dinledim.

tartışıldı. Çoğunluğun bir umut ışığına tutunmasına rağmen, sadece endişemi artıran birkaç konuşmaya kulak misafiri oldum.

"Bu bir hataydı."

"Bir daha asla eve dönemeyeceğiz."

"Cadı o muhafızları öldürdü. Kendimizi neyin içine soktuk?"

Muhafızlar. İsyancılarımız şehir kapılarından geçerken, yere düşmüş bedenlerinin önünde sessizce durduğumuzdan beri Veli'yle onlar hakkında hâlâ konuşmamıştım.

Onlara baktığımı hatırladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Onun Büyü onlardan sadece bilinçlerini söküp almakla kalmamış, *ruhlarını* da söküp almıştı. Artık öbür dünyaya geçebilecekler miydi? Yoksa varlıkları kara büyü tarafından tüketilerek yok mu olacaktı?

Elimi kaşlarımın üstünü örtmek için yukarı kaldırdım ve Veli'yi kalabalıklar arasında ararken kör edici güneşi engelledim. Neyse ki uzun, gümüş rengi saçları sayesinde onu bulmak çok da zor olmadı. Kaçış çılgınlığı sırasında bileği incinen genç bir çocuğa yardım ediyordu.

Yavaşça arkasından yaklaştım. Elim ona doğru uzatacaktım ama bana doğru döndü, eliyle bileğimi kavradı, ben de elimi ona doğru uzattım. uzanmaya . Şimdi her zamanki menekşe rengine dönmüş gözlerine hızla bakarken beni yakaladı.

"Gizlice havada değilim," diye mırıldandı kaşları çatılırken.

"Öyle bir niyetim yoktu. Buraya eğlenmeye geldim-" Onun omzunun üzerinden, arkamızda ağzından köpükler saçan genç çocuğun annesine bakarken kendimi durdurdum.

"Bir sorun mu var?" Bileğimi Veli'den geri çekerek sordum. Kollarımı kavuşturup, kaçmamıza yardım etmektense bize saldıracakmış gibi görünen dişiye baktım, erkek ise özür diler gibi karşı tarafında oturuyordu.

Ebeveynler ve iki yavrularından oluşan küçük bir aile gibi görünüyordlardı. Ayak bileği sakat olan çocuk ve annesinin kollarında özgürlük için kıvranan bir bebek gibi görünen çocuk.

Erkek, karısına küçümseyen bir bakış attı. "Özür dilerim Prenses. Ben sadece karıma sizin yolunuzdan giderek doğru kararı verdiğimizizi ve gerçek varise bağlılık yemini ettiğimizi anlatmaya çalışıyordum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben de tam kocama bir *cadının* lanetli, katil elleriyle çocuğuma dokunmasını istemediğimi anlatmaya çalışıyordum" diye söze girdi kadın, ben daha ağzımı açıp tek bir kelime bile edemedim.

Ah. Bu hiç iyi olmadı. Veli' yüzüne bakılırsa, şimdiden sabırsızlandığı anlaşılıyordu.

"Şey, anladığım kadarıyla bir..." Veli'ye bakmak için durakladım ve onun lanet bakışlarıyla karşılaştım. "Büyücü... biraz sinir bozucu . Oğlunuzun Isla'nın en yetenekli şifacısının ellerinde olduğunu bilmenizi isterim. Yüzyıldan fazla bir süre kaleye hizmet etti ve kral ondan başka kimseye güvenmedi." Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve herkesin için yeterince ikna ediciydi.

Kadın, cadınıninkine rakip olabilecek bir bakışla Veli'ye baktı. "Teşekkür ederim Prenses Avery," dedi bakışlarını Veli'den ayırmadan. "Ama kraliçe onları desteklemediği için gizli şifacıların çoğu bizimle birlikte kaçtı. Oğlumun bileği, birinin yardım edecek zamanı olana kadar bekleyebilir."

Oof.

Başımı salladım ve yüzünde ekşi ifade olan çocuğa bakarken içimi çektim. "Pekâlâ o zaman."

Veli'nin durduğu yere doğru baktığımda, onun şimdi kimsenin dinlenmek için durmadığı uzak bir alana doğru hışımla gittiğini fark ettim.

Veli'nin bana ödünç verdiği çirkin, kaşıntı veren, bilek boyundaki tünığimin eteğini kaldırdım ve peşinden koştum.

Hayal kırıklığı içinde ellerini iki yana açtığında birkaç adım arkasında durdum ve birkaç dakika boyunca onu merakla izledim. Benimle yüzleşmek için dönmedi ama varlığını hissedebildiğini biliyordum.

Ona biraz kişisel alan tanımaya çalıştım ama açık alanda uzun süre kalamazdık, yüzden yalnız kalma şansımız varken aklını karıştırmam gerekiyordu.

Gökyüzüne bakarken, tepemde bir kuş sürüsü uçarken gözlerim güneşten kısıldı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sırtına doğru sordum.

Sert ve kısa bir kahkaha attı. "Bana bir seçenek sunmadığınız çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor Prenses."

Bir an sessiz kaldım ve sonra dudaklarımı büzdüm. "Sanırım haklısın. Bize güvenen çok sayıda insan var ve eğer öylece çekip gidekseniz..."

Agresif bir şekilde vücudunu bana doğru döndürdü ve karşılık olarak ırkılmamak için kendimi zor tuttum. "Fırtına mı? Yüzyıllar boyunca şifacı olarak çalışıp, Isla halkına yasalara karşı gizlice yardım edip onları kurtardıktan sonra yeni, kokuşmuş kral adayından kaçmalarına yardım *etsen* ve *sana* bir canavar gibi baksalar nasıl olur!" Pençeli tırnağını yüzümden sadece bir santim uzağa doğrulttu.

Kalbim tekledi ve yüzüme zorla yerleştirdiğim sert ifade kayboldu. "Veli, onlar senin bir-"

"Wyvern'in boku, Avery. Benim *tam olarak* böyle olduğumu düşünüyorlar. Şimdi!" diye tersledi. "Ben bundan kaçtım. Bu, hayatıma yeniden başlamak zorunda kaldığım ilk sefer değil ve aslında bu, elimi yapmaya zorladığın şeyden kaçmak içindi. Hiçbir şey bilmiyorsun Prenses. Benim hakkımda, nereden geldiğim, nelerden kaçtığım ya da nelere katlandığım hakkında en ufak bir şey bile bilmiyorsun."

Ona göz kırptım. "Her ne olursa olsun, seni hiçbir şeye *zorlamadım!* Sen bir şifacısın. İnsanlara yardım ediyorsun. Bunu yapman çok mantıklıydı."

Yanağında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ne pahasına?"

Kaşlarım çatılırken ellerimi kalçalarıma koydum. "O muhafızların zihninde tam olarak ne gördün Veli? Neden planladığın gibi onları bayıltmak yerine herkesin gözü önünde öldürdün?"

Gözlerini hemen benden kaçırdı, yüzünü buruşturarak ayaklarının yere baktı. "Onları öldürmeyi planlamamıştım ve yolumuzu kesmeye devam ederlerse gölgelere onları boğmalarını emretmeyi düşündüm... ama o karanlığa bürünmüş insanlar, karanlığın özünün yolumuza çıkanların boğazlarından aşağı süzülüşünü izlemek zorunda kalırlarsa kıyametin kopacağını biliyordum."

"Onları gölgelerle boğacak mıydın?" Fısıldadım, gözlerim bir ileri bir geri gidip gelirken gümüş rengi saçlarının arasından çıkan küçük bir tutamı izledim. "Belki de bu büyü çok tehlikeli... ya da uğursuz."

"Kullanmayı seçtiğim karanlık için onları suçlamayın. Gölgeleler ancak onlara komuta eden cadı kadar zalimdir," diye savundu Veli, sanki canlı varlıklarmış gibi yarattığı gölgeleri. "Ancak, onları sürekli kullanımda tutmak güvenli değil. Büyü her zaman akrabalarını çağırır ve yüzyıllar boyunca küçük patlamalar kullanmış olsam da, son birkaç gündür kullanmak zorunda kaldığım güç miktarı şüphesiz türümden diğerlerini uyaracaktı." İç çekti.

Saçlarının altında saklanan karanlığın girdaplı sisi yılan gibi kollarından aşağı inip avuçlarının içinde kaybolurken gözleri altın renginde parlıyordu.

Orada öylece durdum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve o devam ederken konuşmıyordum.

"Yaptığım şey bir canavar olarak görülmeyi engellemeye çalışmaktı, ancak yine de öyle oldu. Söylediğimiz gibi hepsini bayıltacaktım ama sonra onların... onların *düşünceleri*. Beni boğuyorlardı. Bir an kendi zihnimdeydim ve bir an sonra kendimi onların planlarının ortasında buluyordum. Sadece planları değil, inançları da."

İleriye doğru tereddütlü bir adım attım ve nefes alıp almadığımdan bile tam olarak emin değildim. "Neydi onlar Veli?"

"Muhtemelen bir şekilde hazmedebileceğiniz bir şekilde ifade etmek gerekirse... çok fazla *ölüm*. Yeni krallarının desteğiyle Velyra'ya getirilecek korkunç, kanlı, gereksiz ölüm ve yıkım. Kai'nin tehdit olarak gördüğü her şeyi yok etmek için beyni yıkanmış vahşi silahlara dönüştürülen gençler. İsteksiz dişilerin saldırıları. Onu destekleyen yüksek rütbeli muhafızlar istedikleri her şeyi yapma hakkına sahip olacaklardı. Ve bu sadece onun kendi krallığımız için planları."

Mide bulantısı beni tüketti. Birkaç saniye içinde gördüklerinin *nazik* versiyonu buysa, gerçek, sansürsüz versiyonunun ne olduğunu bilmek bile istemiyordum.

"Diğer kıtalara meydan okumayı mı planlıyor?" bana söylediği her şeyden sonra toplayabildiğim tek şey buydu.

Sırıttı. "O zalimin planlarının temelinde de bu var. O yapmayacak annesinin yapmaya karar verdiği şeye razı olacak. Kai, insanlardan geriye kalanları acımasızca yok edecek ve onlar tarihi bir metinde yazılı bir türden başka bir şey olmadığında, alemde yoluna devam edecek. Tıpkı annen gibi o da tüm dünyada güç peşinde."

Zorla bir yudum aldım. "Peki o muhafızlar bunu nereden biliyor?" Kaşlarını kaldırdı ve bana bilmiş bir bakış attı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve iç çektim. "Callius."

"Kesinlikle," diye cevap verdi.

Ona dönüp baktım, *gerçekten* baktım ve o çok... yenilmiş görünüyordu. Saf, genç bir aptallıkla korkarak büyüdüğüm Veli'ye çok zıttı.

"Callius asla anneme karşı bir şey yapmaz. Yani, eğer gerçekten Velyra'nın askerlerine anlattığına göre doğru olmalı. O ve kraliçe..."

"Ayrılmaz," diye tamamladı benim için. "İnsanı pek çok şey hakkında düşündürüyor, değil mi?" Kollarını kavuşturdu.

Tanrıların anasını sikeyim. "Bunu ima ediyor olamazsın..."

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Ancak, üç çocuktan birinin nasıl bu ikisi kadar zalim olduğunu bilmek için can atıyorum. Hepiniz aynı şekilde yetiştirildiniz. Bunu görecektir kadar etrafınızdaydım."

Düşüncelerimi güçlükle kelimelere dökemedim. "Kai'yi farklı severdi," diye itiraf ettim kısık bir sesle. "Hepimizi severdi ama o... onun için özeldi. Sanırım Finn ve ben her zaman bunun onun varis olmasından kaynaklandığını düşündük."

"Ve bu da olabilir. Ancak, bu ikisinin sahte bir varisi tahta geçirerek gerçek Valderre saltanatını sona erdirmeye çalışacaklarına ihtimal vermiyorum. iyi."

Omzumun üzerinden bakarken gözlerinin parladığını gördüm ve olduğum yerde donakaldım.

Finnian koşarak yanımıza geldi. "Siz hanımlar burada ne yapıyorsunuz? Herkes ne zaman ayrılacağımızı soruyor. Uzun süre oyalanamayız."

Boğazımı temizledim ve bakışlarına karşılık verdim. "Herkes yemek yedi ve dinlendi mi?" Omuz silkti. "Ellerinden geldiğince."

"Mükemmel." Gözlerim tekrar cadıya kaydı. "Biz de tam kız kıza konuşuyorduk."

Ağzımdan çıkan sözler hemen pişman oldum. Veli ve kız muhabbeti mi? Saf kardeşimin bile buna inanacağından şüpheliydim.

Bunun yerine, bana tuhaf bir bakış atarak tek kaşını kaldırdı ve uzakta bizi bekleyen toplantıya doğru yürüdü.

Veli geçmek için ilerledi. "Ona bu konuda bir şey söyleme," diye seslendim. "Bu onu üzebilir ve biz gerçeği bilmiyoruz."

Bana acıyarak başını salladı ve küçük ordumuza dönmeye devam etti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jace

Midemin çukuruna HOŞ OLMAYAN SİNİRLER yerleşti. Yarın, Lia'nın beklenen gelişi için bir haftalık bekleyişimizin son günü olacaktı ve ondan hiçbir iz yoktu. Ondan mektup gelmemiştii. Görüldüğü bana bildirilmemişti. Hiçbir şey yoktu.

Kesinlikle *hiçbir şey*.

Bütün sabah Gage ile tartıştıktan sonra öğle yemeği için uğradığım meyhanenin masasına yumruğumu vurdum. Dişlerimi sıktım ve masanın karşısından bana baktığını hissedebildiğim bakışlarına bakmayı reddettim.

Ona ne olmuştu? Mide bulantısı boğazıma tırmanarak beni boğmakla tehdit ederken, onun yeniden ele geçirildiği düşünceleri içimde dalgalanıyordu. Sanki endişem beni yavaş yavaş içten dışa doğru yiyip bitiriyordu.

"Sabah yola çıkmak için bir birlik oluşturmamız gerekiyor," dedim isteksizce ona doğru bakarken.

Sanki bana bir şey soracakmış gibi görünüyordu ki Zaela aniden içeri girdi.

"Hey, bok kafalılar," diye selamladı Gage'i kenara itip kabinde onun yanına geçerken.

Bira bardağına tuttu ve boğazından aşağı gönderdi, duyulabilir, rahatsız edici bir yutma sesi çıkardı.

"Bu zevki neye borçluyuz?" Homurdandım. "Bugün karamsar, ha?" dedi son yudumundan sonra.

İçimi çektim. "Ona verdiğim hafta sona erdi. Artık ne olduğunu anlamamızın ve onu bulmaya çalışmamızın zamanı geldi."

"Gelecektir," dedi kendinden emin bir şekilde, kirli botlarını masanın üzerine koyup bir bileğini diğerinin üzerine geçirirken.

"Öyle mi? Peki seni bu kadar rastgele iyimser yapan ne?" Normalde sahip olduğu ısıklıkla ona saldırdım.

Omuz silkti. "Belki de ona yeterince kredi vermiyorsun. Isla buradan çok uzakta."

Bunun için havamda değildim. Kabinde arkama ve ön dişlerimi emdim, kuzenime neden olmayacak kelimeler bulamıyordum.

"Oh, Tanrı aşkına, Jace. Kendine . Sadece bir saniyeliğine de olsa zavallı görünmemeni sağlamaya çalışıyorum!" diye tükürdü bacaklarını tekrar indirip masanın üzerinden bana doğru eğilirken.

Parmaklarımı sinir bozucu bir şekilde saçlarımda gezdirdim. "Ben sadece... Onu daha önce hissedebildiğimi sanmıştım. Birkaç gündür hiçbir şey hissetmiyorum ve bu beni deli ediyor. Tek hissettiğim sürekli bir öfke dalgası ve bunu genellikle keder takip ediyor... ve korku."

Zaela merakla beni süzerken Gage de aramıza baktı. "Bu birkaç gün önce tarlada söylediklerinle mi ilgili? Onun yaralı olduğunu mu düşünüyordun?" diye sordu.

"Özür dilerim ama ne?" Zae neredeyse bağıırıyordu, son kelimesi bir kahkahayla bitiyordu.

"Ne hissettiğimi ya da bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum!" Tersledim ve yüzünde bir panik titreşiminin yanıp söndüğünü izledim. "Tanrım, özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Onsuz geçen her gün, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Ciğerlerimden hava çekilmiş gibi hissediyorum. Göğsüm ağrıyor. Hayalet ağrılar çekiyorum ve sanki zihnimin arkasında onu *hissedebiliyorum*, ama onun iyi olup olmadığını ya da hayatta olup olmadığını bilmemek beni öldürüyor, Zae. Bu belirsizlik beni mahvediyor."

Gözleri üzerimde gezindi.

"Onu seviyorsun, Jace. Bunu itiraf etmende bir sakınca yok," dedi alışkın olduğumdan çok daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Ona hiç söylemedim bile," diye mırıldandım başımı eğerken nefesimin altında.

Ona karşı hissettiklerimi itiraf ettiğim için kalbim patlayacakmış gibi oldu ve şimdi ruhunun bu âlemi terk etmiş olma ve gerçeği asla bilememe ihtimaliyle içimi parçalayan keder yüzünden.

"Ona söylemeliydin. Köyün eteklerinde yerde ölmek üzere olduğumdan emin olduğumda ve o umutsuzca çılgılık attığında bile

o direğe bağılyken."

Zihnim, hafızamdan silinmesi için her şeyi yapabileceğim o sahneye geri döndü. Adler'e beni bağışlaması için yalvarırkenki görüntüsü. Kanlı, parçalanmış karnından çıkan ok. Vücudu aynı vahşilikle parçalandığında benim yere düşüşümü izlerken gözlerindeki yıkıcı korku ifadesi.

"Ona o zaman söylemeliydim. Ona o kadar çok kez söylemeliydim ki." Son birkaç kelimeye sesim çatallaştı.

Zaela uzandı ve masanın karşısından nazikçe elimi tuttu. Gage elindekini onunkinin üzerine koydu ve ben de onlara baktım.

"O biliyor," diye fısıldadı. "Lia onun için ne hissettiğini biliyor."

Benimkine çok benzeyen ela gözlerine baktım. Babası, "Cadoria'nın gözleri" derdi. Sevdiklerine her çok özen gösterirdi. Amcam benim olmak istediğim türden bir adamdı. Peki nasıl oldu da konu aşka geldiğinde bu kadar kırıldım?

Ne yazık ki cevabı biliyordum.

Hiçbirimiz tek bir kelime daha etmeden, meyhanenin dışından gelen çığlıklar havayı yırttı ve beni unutmak için her şeyi yapabileceğim o korkunç geceye geri götürdü.

Gözlerim parladı. Kalçamdaki kılıcımın kabzasını kavrarken, "Hayır, yine mi?" diye homurdandım. Şehirlerimden birini daha yok etmelerine izin vermeyecektim.

Ayağa fırladık, arkamızdan standımız devrildi ve şehrin sokaklarındaki kargaşayı araştırmak için tavernanın kapısından dışarı fırladık.

Sokaklarda koşturduk ve insan yığınları saldırı altında olduğumuzu haykırarak çılgınca dağıldılar. Biz de onlara bağırarak bize kimin ve nereden saldırdığını söylemelerini istedik ama nafile. Herkes umutsuzca saklanacak bir yer arıyordu.

Görev yerinde olması gereken bir askerle karşılaştım ama o da çaresizce saklanacak bir yer arıyordu.

"Neler oluyor?" Ona doğru yaklaşırken, öfkem beni ele geçirdiğinde tuniğinin yakasını tutarak talepte bulundum.

"Gökyüzü! Yukarıdan saldırıya uğramak üzereyiz!" diye rapor verdi.

Dördümüz boynumuzu bükerek havaya baktık ve uzakta, doğrudan bize doğru gelen devasa siyah bir kütle gördük.

Bakışlarım en yakın iki arkadaşımı bulduğunda dudaklarım aralandı ve gözlerim parladı. "Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Emirleriniz var mı Komutan?" diye sordu asker, içine düştüğüm trans halinden beni sarsarak. Az önce onu bulduğumda kesinlikle takınmadığı cesur bir yüz ifadesi takınıyordu.

"Çatışmaya girme!" Gözlerim hızla şehre yaklaşmakta olan figüre dönerken yanlışlıkla yüzüne doğru kükredim. "Beni takip et ve o wyvern'e tek bir ok bile atmaya cüret etme!" Emrettim. "Sıraya geçin. Buradaki her bir askerin ve muhafızın bunu bildiğinden emin olun."

Başını salladı ve koşarak gitti.

"Bu o olmalı!" Gage gür bir kahkaha atarken bağırdı, yüzünün büyük bir kısmını kaplayan kocaman bir gülümseme.

Söyleyecek söz bulamadım; sadece koşmaya başladım.

Ters yöne koşan şehir sakinlerini iterek geçtim. Sokaklarda zorla , çıkan her köşeyi ve virajı döndüm, yolların ortasına terk edilmiş at arabalarının ve at arabalarının üzerinden atladım.

Gage'in arkamdan insanlara sakın olmaları için kibarca bağırdığını belli belirsiz duyabiliyordum ve Zae de onlara "sakın olun lan" diye bağırdığında içimden bir kahkaha yükseldi.

Tekrar gökyüzüne baktığımda, wyvern'in artık çok daha yakın olduğunu, şehir kapılarımızın hemen ötesine indiğini görebiliyordum.

İşte . Olmak zorundaydı. Sonunda Elianna'yla, Lia'mla yeniden bir araya geleceğim andı.

Teninin yumuşaklığını hissedecek, attığı her adımda akan saçlarını parmaklarımla tarayacak ve ilk baktığım anda beni kendisine hayran bırakan o soluk yeşil gözlerine bakacaktım. En çok da, bana doğru her attığında dizlerimin bağının çözülmesine neden olan tehditkâr sırtışını öpmek için sabırsızlanıyordum.

Bedenim yeterince hızlı hareket edemiyordu. İleriye doğru attığım her adım sanki Üç adım geri gittim, ama sonunda Ellecaster'ın taş kapılarının ötesine geçmeyi başardım, aynı anda wyvern kapıların birkaç yüz metre ötesine indi.

Yaratık *devasa* boyutlardaydı. Bu doğru kelime bile değildi. Korkunç ve vahşiydi ama nefes kesici olmaktan da geri kalmıyordu. Gözleri sabitlenmişti

tek bir Şeye, *bana*.

Omzundaki hareket dikkatimi çekti ve bir Şekilde gözlerimi bakışlarından ayırmayı başardım. Diğer ikisi her iki yanımı sardığında kalbim göğsümde acı içinde durdu ve koşmaları cırtlak bir Şekilde durdu.

O anda tam olarak benim yaşadıklarına tanık olduklarını biliyordum.

Bu muhteşem, soyu tükenmiş olduğu varsayılan canavarın sırtına tırmanan benim kraliemdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

Elianna

HALÜSINASYON GÖRÜYOR OLMALIYIM. Ya ölmüştüm ya da halüsinasyon görüyordum çünkü kalbimin arkadaşımın ayakta olduğuna inanmasına izin vermiyordum.

benden önce. Ağzım açık kaldı ve bakışları küçük çayırın öte yanından beni delip geçerken parmaklarım ayırık dudaklarıma dokunmak için yükseldi.

Jace yaşıyordu. Onu gördüğümde neredeyse ciğerlerimi şok edecek bir nefes çektim. Son birkaç haftadır hissettiğim tüm ıstırap yok oldu ve yerini anında ezici bir rahatlama duygusuna bıraktı.

Nox'un göğsünden kısa bir hırıltı yükselirken sırtım dikleşti. Omzunu hafifçe okşayarak onu rahatlattım. "Bu o," diye fısıldadım, kendim bile inanmakta güçlük çekiyordum.

Nox'un bedeninden olabildiğince zarif bir şekilde aşağı kaydım ve yerde yarı dinlenen kanadının etrafında dikkatlice yürüdüm.

Durdum ve wyvern'imın göğsünün önünde durarak Jace'in etrafında oluşmaya başlayan küçük orduya baktım. Nox'un sert, pullu çenesi omzuma değdi ve başını benimkinin yanına eğerek en az benim kadar hevesle onları izlemeye başladı.

Gözlerimi kırpmadan duramıyordum gözlerimin açıldığı anlardan birinin bir kez daha önünden kaybolacaktı. Ama ne kadar göz kırparsam kırpayım, o kalmaya devam etti.

Bakışlarımız birbirimize kilitlenmişti ve öylece donup kalmıştık. İnançsızlık içinde durduğum yerde zincirlenmişim, onu canlı gördüğümde huşu içindeydim.

O da benim gibi hayal kırıklığı ya da inançsızlık içinde ?

Bir an sonra, sabit duruşunu bozdu ve bana doğru koşmaya başladı. Sanki bana yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibi durmaksızın, umutsuzca ve hızla koşuyordu.

Ona doğru koşarken boğazımı tıkayan küçük bir inilti koptu içimden. Sert, acımasız zemindeki her çatlağı neredeyse üzerimde hissediyordum. Çıplak ayaklarımla. geçerken küçük çakıl taşları tenimi yırttı. Ona doğru yükselirken rüzgâr saçlarımı geriye savurdu, sanki hâlâ havadaymışım ve Nox'un sırtında uçuyormuşum gibi.

Zaman oldu. Etrafımdaki dünya yavaşladı ve eriyip gitti. Görebildiğim, hissedebildiğim ve odaklanabildiğim tek şey Jace'ti.

Artık daha yakındaydı ve mükemmel yüzünün hatlarını seçebiliyordum. Tekrar bakabilmeyi hayal ettiğim gözleri, biraz uzamış ve parmaklarımı geçirmem için yalvaran saçları ve *gülümsemesi*. Çok nadiren ortaya çıkan gülümsemesi, onu çok daha

Bu anda çok değerliydi. Son olarak, artık onu kalıcı olarak işaretleyen kendi kılıcımın izini fark ettim.

Mesafeyi kat edebileceğimi anladığım anda kollarımı ve dostuma doğru daldım, doğrudan onun üzerine atladım. Beni zahmetsizce yakaladı.

Bacaklarımı gövdesine doladım ve tüm bedenimi kollarının arasına alırken yüzümü ensesine gömdüm. Jace beni sıkıca göğsüne bastırırken dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırıklara boğuldu.

Bir *hıçkırık*. Onu tanıdığım ilk birkaç hafta boyunca bana kızgınlık dışında en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeyi reddeden adam. Orduları yöneten ve hayatını karşılaştığı her fae'yi öldürmeye adanmış adam hıçkırıyordu. O ağlarken ben de eşimin kollarında oturuyordum. *Benim* için.

Bir an daha kendimi tutamadım ve boynuna sarılışımı da sıkılaştırırken gözyaşlarına boğuldum. Gözyaşlarımdan tuzluluğu dudaklarımı kaplarken yanaklarımdan aşağıya, yüzümün gömülü olduğu tenine doğru kayıyordu.

O pozisyonda ne kadar kaldığımıza dair hiçbir fikrim yoktu, umutsuzca birbirimize tutunuyorduk. Kavrayışı yavaşça gevşediğinde, zamansızlık hissi kayboldu, beni şaşırmış ve içten içe bana bir kez daha daha sıkı sarılması için yalvarır halde bıraktı.

Yüzümü boynundan ayırdım ve ona baktım. Elinin başımın arkasını hafifçe kavradığını ve beni kendine çektiğini hissettiğimde gözleri benimkilerin arasından ruhumu bakıyordu, ancak bu sefer dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Öpücük her şeyi tüketti. İçimde bir ateş tutuştu, alevler varlığımı yırtıp geçti. Ağzı, bana olan ihtiyacını yansıtan bir aciliyet duygusuyla benimkini aldı. Hiç bitmesini istemedim. Aramızdaki bu andan daha iyi hissettirecek bir şey düşünemiyordum.

Öpücüğü bıraktı ve alnını bastırdı. "Evindesin," diye mırıldandı Jace ve yanıt olarak bir hıçkırık beni terk etti.

Birbirimizin kollarında kalırken bakışlarımız birbirimizi delip geçti. "Seni seviyorum," diye itiraf etti, gözleri dikkatle benimkilere odaklanırken sesi çatallaşıyordu.

Onun bu itirafı karşısında dudaklarım aralandı ve sonra çok yanıldığımı fark ettim. Hiçbir şey şu andan daha güzel hissettiremezdi.

Ben cevap veremeden dudakları tekrar üzerimdeydi ve ayağa kalkarken kalçalarımı sıkıca kavramaya devam etti.

İsteksizce bacaklarımı ondan çözdüm ve o da beni yavaşça yere indirdi ama ikimiz de bırakmayı reddettik. Arkamızdan bir tezahürat patlayana kadar orada sessiz, sakın bir kucaklaşmayla durduk.

Bir seyircimiz olduğunu tamamen unutmuştum ve tanrılar, eğer onlara bir gösteri yapmazsak.

Kendimizi tekrar gerçekliğe bırakmadan önce birkaç dakika daha birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı başparmağı alt dudağımın kabarıklığı üzerinde .

"Asla," diye nefes aldım ve ondan bir gülümseme kazandım.

"Tanrılara şükürler olsun." Hafif bir kıkırdama onu terk etti ve ben de ona uyan bir kahkahayla karşılık verdim.

İkimiz de buradaydık, ve bize karşı yığılmış olan tüm olasılıklara meydan okuyorduk.

Jace, wyvern'in kana bulanmış kılıcından kurtulmuştu. Kalenin altındaki zindanlardan kaçmış ve onu bulmak için diyar diyar dolaşmışım.

Buradaydık. İkimiz de. Ve eğer kaderleri bizi bir daha ayırmaya kalkarsa, tanrılara azabı çektirirdim.

"Pekâlâ, hepiniz yeterince gördünüz. Şimdi görev yerlerinize dönün," diye bağırıldığını duyabiliyordum Zaela'nın.

Küçük bir kıkırdama çıkardım ama gözlerim Jace'in gözlerinden hiç ayrılmadı. Ta ki dikkatim omzunun üzerinden bize doğru son sürat koşan bir figürün gölgesine takılana kadar.

"Geliyor," diye fısıldadım ona sırtarak.

"Kendini hazırla," diye göz kırparak cevap verdi.

Ve böylece, Gage beni yere düşürürken ondan tek ve dev bir adımla uzaklaştım.

"Tanrım, Gage, onu kırma," diye şaka yaptı Jace .

Gage hâlâ bana sarılı olan kollarını sıktı ve histerik bir kahkaha atarak üzerimden toprağın içine yuvarlandı. "Kapa çeneni, Cadoria. O senden daha dayanıklı."

Jace, "Beni yakaladın," diye homurdanarak de gülmesini sağladı.

Gage ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı. Sonra beni bir kez daha kucakladı ama bu sefer ayakta kalmama izin verdi. "Seni özledim!" diye gürledi. "Jace sen etrafta yokken dayanılmaz bir huysuz sıkıcı. Her nasılsa, seninle tanışmadan öncekinden bile daha kötü."

Yarı gülerек yarı hıçkırarak bir ses çıkardım. "Tanrım, bununla başa çıkmak çok zor olmalı."

"Hiçbir fikrin yok," dedi sırtarak.

Jace uzandı ve şakayla karışık göğsünü itti. "Hey!" diye bağırdım. "En iyi arkadaşına vurma." "Oh, en iyi arkadaşın, ha?" Jace alay etti.

"Evet, aynen öyle." Gage kolunu omzuma atarken sırttım. "Sana onun favorisi olduğumu söylemiştim."

Jace kollarını kavuşturarak, "Ben öyle demezdim," dedi.

O sırada Zaela yanımda belirdi. Onu gördüğüm son görüntü, yanan binadan yere düştüğümde yüzünde beliren ifadeydi - onun hayatını kurtarmak için yanıma bir ok almıştı. Gerçek şu ki, bedenim daha sokağa düşmeden önce söylediği sözler için onu affetmiştim.

O anda hâlâ onlara ihanet ettiğime inanıyordu. Hala mi düşünüyordu?

"Lia," diye beni sıkı bir gülümsemeyle ve sesinde beni biraz afallatan neşeli bir tını ile karşıladı.

"Zae," dedim, ses tonuna uyararak ve karşılığında ona sıkı bir gülümseme verdim.

Beceriksizce uzandı ve kolumun kenarlarını ovdu. "Ben, ," diye başladı. "İyi olmana sevindim."

Bu onun çabasıydı. Bunu kabul ediyorum. "Teşekkür ederim. Senin de iyi olmana sevindim."

Jace bana uzandı ve beni tekrar bedenine çekerek alnımdan öptü. Memnuniyetle ona sarıldım.

"Tanrım, bunu nasıl yapabildiğini henüz bilmiyorum," diye karşılık verdi Gage. "Üzgünüm Lia ama berbat kokuyorsun."

Anlayamadığım bir homurtu çıkaran Jace'in göğsüne doğru kahkahayı patlattım.

Gage'e döndüm ama Jace'in kolları beni bırakmayı reddetti, bu yüzden kolları göğsümün üzerinde çapraz dururken sırtım ona sıkıca bastırılmış bir şekilde durdum. "Dinle, bir dahaki sefere bir yeraltı zindanından canını kurtararak kaçarsan

Dişlerinizi söküp bir wyvern'in sırtında haftalarca kıtayı dolaşmak zorunda kalırsanız, ne kadar harika koktuğunuzu bana anlatırsınız."

Gergin kıkırdamalar beni terk etti ama hiçbir mizah girişimimi komik bulmadı. Dehşet dolu bakışların her yüz hatlarını ele geçirmesini izlerken sırtışıma düştü.

Boğazımı temizledim. "Sanırım hepimizin arayışını kapatması gereken çok şey var." Jace eğilip bana bir öpücük daha vermeden hemen önce, "Öyle," dedi. Hızlı bir öpücük.

Arkamızdan bir huff sesi geldi ve Nox'u tamamen unuttuğumu fark ettim.

Dördümüz wyvern'e doğru döndük ve oğluma bir gülümseme verdim. "Millet, bu Nox." Uçan arkadaşımı işaret ettim. "Nox, bunlar Jace, Gage ve Zaela. Bizim..." Kısa bir an için arkadaşlarıma ve eşime baktım. "Aile."

Jace'in vücudu sertleşti. Parmaklarının sırtımı nazik ve rahatlatıcı dairelerle okşadığını hissedene kadar yanlış bir şey mi söyledim diye düşünmeden edemedim.

Nox yüksek sesle mırıldanarak onay verdi ve Gage heyecanlı görünüyordu. Zaela... şey, sanki ilk kez dev, uçan, ateş püskürten bir kertenkele görüyormuş gibi görünüyordu. Jace'in gözleri ise kocaman açılmıştı.

Nox'a baktı, belki onu gördüğünde şok olmuştu, belki de buraya onun sırtında geldiğim için şok olmuştu.

"Burada hiç koyun var mı?" Ben sordum.

Jace kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki. Nedenini sorabilir miyim?"

Bir omzumu silktim ve çenemi Nox'a doğru kaldırdım. "Karnı aç. İnekleri de seviyor."

Üçünün de yüzünün kızarmasını izledim ve sırtışıma bastırmak zorunda kaldım.

"Burada birkaç küçük çiftliğimiz var. Bu gece için ayarlamalar yapabiliriz, ancak hayvanlarını bir... "e vermek konusunda çok istekli olacaklarına söz veremem.

Zaela tereddüt etti. "Aslında, boş . Eminim kendileri yem olmaktansa birkaç inek kaybetmeyi tercih ederler."

Gage bir kahkaha attı. "Ben de biftek severim. Güzel seçim, yeni uçan dostum," dedi wyvern'e bakarak.

Nox başını merakla yana eğdi.

"Duydun mu, Nox? Bu gece için sana biraz yiyecek bulacağız. Bu arada beladan uzak dur... ve şimdilik yardım edebilirsen gözlerini dört aç."

Bize doğru sıcak hava üfledi ve ben sadece kaşlarımı kaldırdım. "Tavırların üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor. Bir planımız olduğunda seni çağıracağım." Elimi ağzıma götürdüm ve kulak tırmalayan bir ısıklık çaldım. "Bunu bir daha duyarsan gelip beni bul, tamam mı? Yakınımda kal, lütfen."

Ve bu sözlerle kanatlarını birkaç kez çırparak gökyüzüne fırladı ve yükselip arkasındaki devasa dağlara doğru havalandı
Şehir.

"Seni anlıyor mu?" Gage sordu.

"Tanrım, umarım öyledir," diye şaka yaptım uçup gitmesini izlerken.

"O daha çok... olaylara *tepki veriyor*."

Arkadaşlarıma döndüğümde üçünün de çenesi neredeyse yere düşmüştü ve gözleri ona hayranlıkla bakıyordu.

Jace önce transından çıktı. "Hadi, sana şehri göstereyim."

Boğazımı temizledim. "Önce bir banyo yapsam çok mu sorun olur?"

Her iki kaşı da kalktı. "Tanrım, Lia, çok özür dilerim. Elbette banyo yapabilirsin."

Yüzü tam olarak ikna olmamış gibi görünüyordu. "Sen... emin misin?"

Nedense paniklemiş görünüyordu.

"Muhtemelen biz geldiğimizden beri barakada yaşadığını yeni fark etmiştir.

Benim evime gidip temizlenebilirsin. Ben bir yer bulurum

Zaela bu gece başka bir yerde olamayacağını söyledi." Jace rahatlamış

görünüyordu. "Yapmayın... Neler olup bittiğini bilmek istemiyorum.

Kendinize saklayın,

Lütfen."

"Tanrım, Zae, şimdiye kadar kendi evime ihtiyaç duymadım," diye karşılık verdi Jace ona, ama sonra bana dönerken sesi yumuşadı. "Şimdiye kadar burada kalıcı bir evim olsun isteseydim, senin için hazır bir evim olurdu."

Dördümüz dönüp Ellecaster'ın kapılarına doğru yürürken kalbim hızla çarptı ve dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi - bir zamanlar

Ezran Dağları'nın eteklerine inşa edilmiş büyük, güzel bir taş şehir.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

Ellecaster'ın kalabalık ve dolambaçlı sokaklarını arşınlarken, havayı sohbet ve ayak sesleri dolduruyordu. Her yöne bakarken sinirlerim beni tüketmekle tehdit ediyordu, diğer insanları en son gördüğümde benden kaçıp doğruca ölümlerine gitmişlerdi. Endişelerim ne olursa olsun, gülümsememi tutamadım -Jace burayı inşa etmiş ya da yeniden inşa etmek için çalışmış, içindeki vatandaşların her zaman güvende olduğundan emin olmuştu.

Şehirdeki tüm yürüyüş boyunca kolunu omzumdan ayırmadı ve ben de ona gizlice bakmaktan kendimi alamadım. Onu gördüğümde nefesim kesildi, o kadar güzeldi ki. Gün ışığı güneşin öptüğü teninden yansıyor ve rüzgâr saçlarını karıştırıyordu, onu bana bakarken yakaladım, mükemmel dişlerini beni sarsan bir sırtışıla gösteriyordu.

Gamzeleri. Bunları daha önce nasıl fark etmemiştim? Belki de onu hiç bu kadar sık gülümserken görmediğim için, özellikle de bu kadar kısa bir süre içinde.

Bana olan aşkını itiraf etmiş olsa da, bunun bir çiftleşme bağına kendini adayacağı ya da bunun bir parçası olmak isteyeceği anlamına fark ettiğimde midem bulandı.

Tüm varlığı boyunca fae'lerden ve kanının onlarla olan her türlü bağlantısından nefret etmişti. Çiftleşme bağı fikri ona kaderin acımasız bir cilvesi gibi geliyor, ruhunu inandığı her şeye karşı bir ihanete zorluyordu.

Kalabalık vatandaşların durup ona el salladığını fark ettiğimde paniğimden kurtuldum ve içim ısındı. Onu çok ve hayatını burada onları korumaya adanmış olduğunu bildikleri çok açıktı.

Jace kulağıma doğru eğildi, kolu omzumdan hiç ayrılmadı. "Sana da el sallıyorlar. Burada geçirdiğimiz zamanın bir saniyesi bile boşa gitti."

"Beni destekliyorlar mı?" Titrek bir nefesle fısıldadım.

". Yapmayı planladığınız şeyi kendiniz anlatmanızı istediğim için tüm detayları bilmiyorlar ama krallığın gerçek varisinin bize yardıma geldiğinin farkındalar. Bilinmeyen bir şey karşısında herkes gibi birçoğu gergin ama bana güveniyorlar. Ben de son nefesimi verene kadar sana güvenecek ve . Ben nereye gidersem onlar da oraya gider. Ve ben de seninle geliyorum."

Kalbim karşılık olarak çırpındı ve yanımdaki sıcak bedenine yaslandım.

Ön kapıların yakınından geçtiğimiz binaların çoğu ahşaptan yapılmıştı, ancak uzaktaki bazı binalar taştan yapılmıştı ve Isla'yı andırıyordu.

"Zaten burada olan şeyi genişletiyor muydunuz?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır," diye yanıtladı Zaela, bir tepeden yukarı, o sağlam binalara doğru yürürken. "Burası yüzyıl önce Fae orduları tarafından yok edilen ilk yerlerden biriydi. Bir zamanlar çok müreffeh ve güzel bir yerdi. Çoğu

Binalar yıkılmıştı ama kadarını kurtardık. Başlangıçta bir zamanlar olduğu gibi yeniden yaratmak için yeterli insan gücümüz yoktu, ancak ahşap yapılar yine de işe yarıyor."

Kendi ordularımın buraya gelip bu güzel şehri bir edeceği düşüncesiyle irkildim. "Çok özür dilerim. İlk tanıştığımızda Jace söyleyene kadar Ellecaster'ı duymamıştım."

Jace, aylar önce bu etkileşimi nasıl tasvir ettiğimin büyüleyici versiyonuna sıırttı.

"O zamanlar buraya Ellecaster denmiyordu. Silcrowe'du," diye söze karıştı Gage.

Çenemi kaldırıp Jace'e baktım. "Evet, bahsederken insan toprakları olarak bahsettiğin şey buydu. Adını orijinal Silcrowe şehrinden aldığını söylemiştin."

"Biz ölümlülerin, o gün burada olanların şerefine, Ezranian Dağları'na kadar Syllis Ormanı'nın bizim tarafımızdaki her şey olarak adlandırdığımız şeydir," diye cevap verdi. "Bunun gizli tutulmasının bir sebebi var. Eğer kraliçe Silcrowe'un Ellecaster olarak yeniden inşa edildiğinden haberdar olsaydı-"

"Onu tekrar yok ederdi," diye onun yerine ben bitirdim.

Bir muhafız yan sokaklardan birinden koşarak yanımıza ve sonra önümüzde durarak bizim adımlarımızı durdurdu. "Komutanım," diye selam verdi.

"Bu az önce sana geldi." Jace'e rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası uzattı.

Jace onu başıyla onayladı ve adam geldiği yerden geri dönmek için arkasını döndüğünde mektubu açtı.

Burun delikleri alevlenirken Jace'e baktım ama yüzünde bir gülümseme belirdi. "Topraklarımıza girdiğimize dair gözcülerimizden neden herhangi bir rapor almadığımızı merak ediyordum. Görünüşe göre wyverniniz bizimkilerden daha hızlı. şahinler."

"Tüh," dedim göz kırparak ve hepimiz caddedeki yürüyüşümüze devam ettik.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda, bir binanın dışında durduk. taş binalar. Yapı alışılmadık derecede genişti ve caddenin yarısına kadar uzanıyordu, yanlarında çok sayıda kemerli kapı sıralanmıştı. Grinin biraz daha açık tonundaki tuğlalar zeminden çatıya kadar her yirmi ya da daha fazla adımda bir istiflenmişti ve her birinin arasında bir kapı vardı.

"Burası benim konağım," diye duyurdu Zaela ve binaya bakarken beni transımdan uyandırdı.

"Şehir evi mi?" diye sordum.

"Evet, binada on birim . Her kapı başka birinin evi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yerden çatıya mı?"

"Evet... Sizin şehrinizde böyle yapılar yok mu?" diye alay etti.

Bir an düşündüm. Belki de vardı da ben fark etmemiştim. "Birbiri üzerine yığılmış evler yerine bir apartman gibi görünüyor, yan yanalar. Şehrimizde çok sayıda kiralık ev var ama bunlar genellikle Isla'nın daha az varlıklı bölgelerinde yer alıyor," diye cevap verdim, yüksek çatıya bakarken güneşten gözlerimi kısarak.

"Ah, peki o zaman, evet. Onlardan biri gibi o zaman," dedi son birimin kemerine doğru ilerlerken, uçümüz de arkasından takip ettik.

Kapı açıldı ve küçük, hafifçe döşenmiş bir oturma odası ortaya çıktı. İçeri bir adım attıktan sonra etrafa göz gezdirdim. Zae ön taraftaki pencerelere doğru yürüdü ve lacivert perdeleri çekerek parlak güneş ışığının içeri girmesini sağladı.

Az önce geri çektiği perdelerle uyumlu, yeni görünümlü kanepenin önünde küçük bir şömine vardı. Şömine, muhtemelen önceki geceden kalma küller ve yarı yanmış odunlarla doluydu.

"Üzgünüm, henüz fazla bir şey yok. Çok meşguldük ve döşemek pek de kolay olmadı-"

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "Bu mükemmel. Çok teşekkür ederim."

"Harika. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Bunu Jace ve Gage'e defalarca teklif ettim." Kollarını kavuşturdu. "Üst katta beş, aşağıda da bir küçük yatak odası var.

ama Jace askerleriyle birlikte kışlada kalmak istedi ve şey... Gage de onun gittiği yere gidiyor." Son cümlede gözlerini devirmesini kaçırmadım ve sırtışımlı tuttum.

Gage şöminenin üstündeki dekoratif şamdanla oynarken odanın öbür ucundan, "Aynen öyle," diye seslendi.

"Dürüst olmak gerekirse, Zae, sanki günlerinin çoğunu bizimle geçirmekten rahatsız değilmişsin gibi konuşuyorsun. Ve bizimle *yaşamak* mı istiyorsun?" Jace alay etti.

"İyi bir noktaya değindin," diye söze karıştı. "Yine de Lia'nın kışla yerine burada kalmayı tercih edeceğine eminim."

Ağzımı açacaktım ama Jace ben fırsat bulamadan konuştu. "Belli ki.

Bu yüzden şimdi teklifini kabul ediyoruz.

Tebrikler, Zae. Kendine şimdilik üç yeni oda arkadaşı buldun." Ona göz kırptı ve ben de hızlı bir kahkaha patlattım.

Gage ona doğru yaklaşıp kolunu omzuna doladığında Zaela çözmeye çalışmadığım bir şeyler .

", bu ikisini biraz yalnız bırakalım." Bize döndü. "Size sonra yetişiriz. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Bundan biraz daha açık olman gerekecek."

Jace'e kaşlarını oynattı ve sonra Zaela'yı ön kapıdan dışarı yönlendirerek beni geldiğimden beri ilk kez dostumla yalnız bıraktı.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve oda tamamen sessizliğe gömüldü. Jace'in varlığı beni tüketirken nefes alıp almadığımdan bile emin değildim. Onun kokusu

Sedir ağacı ve çelik, çatırdayan közlerle karışarak beni bir pelerin gibi sardı.

Nasırlı eli bir an sonra arkamdan omzuma hafifçe çarparak beni irkiltti.

Yavaşça yüzümü ona döndüm. Gözleri, altında saklı pek çok duyguyla birlikte beni delip geçiyordu. Korku. Pişmanlık. Özlem. *Aşk*.

Göğsümde duran kirden kabarmış saçlarımın birkaç tutamını yana doğru taradı ve omzumun üzerinden kıvrılan yeni kırbaç izinin bir kısmını ortaya çıkardı.

Çenesi kasıldı, gözleri en son birlikte olduğumuzda var olmadığını bildiği izlere odaklandı.

Parmakları kırbacın kuyruk ucundaki küçük girdabın üzerinde hafifçe gezinirken gözlerime bakmayı reddetti. "Bunu o lanet olası pisliklerden hangisi yaptı?"

Bir talep.

Yutkundum ve irkildim ama gözleri benimkilere kadar sessiz kaldım. "Bana orijinal yara izlerini verenle aynı kişi," diye açıkladım kısık ve boğuk bir ses tonuyla.

Jace dişlerini öyle bir sıktı ki çatladıklarını duyacağımı sandım. "Bunun için onu öldüreceğim."

Ağzımın köşesi yukarı doğru kalktı. "Biliyorum."

Yaklaşmak için hamle yaptım ama gözlerinin kirli, parçalanmış elbisemin önünden aşağıya doğru tembelce indiğini fark edince durdum.

"Düğünde kaçtın. de oradaydın, değil mi?" Sorusu suçlayıcı değildi, sadece dürüst bir meraklı.

"Öyleydim," diye cevap verdim usulca, bakışlarının üzerimde dolaşmasını izlerken.

Gözleri orta bölgemde, ön kaplayan koyu kırmızı lekelerde durdu. "Kanla kaplıydın." Sesi koyulaştı.

"Benim değildi." Sırıttım.

Soluk soluğa bir kahkaha . "İşte benim

kızım." Kalbim onun sözleriyle çırpındı.

Beni kendine çekti ve alnımdan öptü, çenesini başımın üstüne koyarak birkaç dakika beni orada tuttu, hafifçe bir o yana bir bu yana sallandı. "Hadi gidip seni temizleyelim."

Merdivenlerden yukarı çıkarken onu takip ettim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

Merdivenlerin koridor birden fazla kapıya açılıyordu. Sağ taraftaki üçüncü kapının ardındaki banyo odasını keşfedene kadar her odaya baktı.

Jace kıs kıs güldü. "Tabii ki, bu odayı döşediğinden emin oldu."

Kapı çerçevesinin ardında beni neyin beklediğini görebilmek için heyecandan neredeyse onu kenara itiyordum ve gördüğüm manzara beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Odanın ortasında, mermer döşeli zeminin üzerinde iki kişi için yeterli büyüklükte porselen bir küvet duruyordu. Odanın duvarları gümüş ve mavilerden oluşan karmaşık desenlere sahip duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Görünüşe göre burası Zaela'nın evinde dekore etmeye özen gösterdiği birkaç odadan biriydi.

Jace pencerenin perdesini geri çekmeye gitti ama ben onu durdurdum. "Bunun yerine birkaç mum yaksak nasıl olur?"

Bana merakla baktı, küvete doğru yürüdü ve musluğun düğmesini çevirerek sıcak, buharlı su dökülmesini sağladı. Biraz şaşırmıştım. bu şehirde akan su vardı. Isla'da böyle bir lüksü sadece aşırı zenginler karşılayabilirdi.

Daha sonra mum aplikleriyle kaplı uzak duvara doğru ilerlerken onu izledim. Lavabonun yanındaki küçük sürtünmeyle tutuşan odun yığınının uzandı ve onları yakmaya çalıştı.

Oda mum aleviyle iyice aydınlandıktan sonra bana yaklaştı bir kez daha arkadan. Saçlarımın tamamını elinin etrafında döndürdü.

ve nazikçe omzumun önünden geçirdi. Temasla birlikte bir ürperti omurgamdan yukarı doğru ilerledi.

Korsenin bağcıklarını çözerken parmaklarını hissettim. ve sırtımdan aşağıya doğru indirdi. Bitirdiğinde, her iki eli de elbisenin kollarının üst kısımlarını tuttu ve kollarımdan aşağı çekti, kumaş gövdemden kayarken göğüslerimi ortaya çıkardı.

Titreyen bir nefes aldım, nefes alamadığımı fark etmemiştim. bir haftadır bu kadar derin nefes almamıştım. Korse zamanla gevşemişti ama bir bıçakla kesip açmadan elbiseden kendi başıma çıkabileceğimden şüpheliydim.

Parmakları bir kez daha yara izlerimin, sırtımdaki yeni yara izlerinin üzerinde gezinirken dönüp ona bakma isteğime direndim. Ellerindeki titreme, yaralarımın üzerinde gezinirken daha da belirginleşti.

"Sekiz," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Seni kırbaçladılar... Sekiz. Lanet olsun. Kez." Elini yumruk yapıp kürek kemiklerimin arasına koydu. "Vücudunun her santimini biliyorum. Her izini. Her kıvrımını. Her çukurunu." İtirafı karşısında omurgam titredi. "Bu asla olmamalıydı. Seni korumalıyım."

Gözlerim parladı ve yüzümü ona döndüm. "Bu senin hatan değildi."

Öfke yüz hatlarına yerleşmişti ama bunun bana yönelik olmadığını biliyordum. "Öyle değil miydi? Oraya daha erken varmış olsaydım. Zaela'yı için o binaya girseydim, ben-"

"Öldürülebilirdiniz. İkiniz de . Bir sürü Hayatım boyunca pişmanlık duydum ama o binaya aceleyle girmek asla bunlardan biri olmayacak." "Ama seni o Tanrı'nın unuttuğu yere bağlamadan önce bulsaydım kutup..."

Ayak parmaklarımın ucuna kadar eğildim ve dudaklarını öptüm, kendini suçlamayı bırakmasını çalıştım.

Öpüşmeyi kesti ve gözlerimin derinliklerine baktı. Tek kelime etmeden çenesini şimdi muhteşem, buharlı suyla dolu olan küvete doğru eğdi.

Elleri, kalçalarımı saran elbisenin eteğine ulaşana kadar vücudumun yan taraflarında gezindi. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp emerken, dizlerinden birinin üzerine çöküp kumaşı yere düşene kadar dikkatlice kalçalarımın aşağı indirmesini izledim.

"Çok güzel," diye fısıldadı ve ayağa kalkıp elimi tutarak beni küvete götürürken inledim.

Vücudum suya daldığı anda istemsiz bir inilti çıkardım. Kaslarım banyonun sıcaklığına tepki olarak harika bir şekilde ağrıyordu.

Jace yerde duran küçük bir teneke kabı alıp içine su doldururken sırtımı serin porselen küvetin kenarına yasladım. Başımı hafifçe arkaya doğru eğdi ve banyo suyunu saçlarımın üzerine dökerek ıslattı.

Bu jest o kadar tatlıydı ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Jace ellerine sabun doldurdu ve kiri, kanı ve sadece tanrıların bildiği başka şeyleri saçlarıma bulaştırarak yıkamaya başladı.

"Beni şahsen mi yıkayacaksınız, Komutan?" Yumuşakça, alaycı bir şekilde sordum.

Jace bir an sessiz kaldı. "Lütfen bunu senin için yapmama izin ver, Lia."

Sesinde o kadar çok acı vardı ki, dudagım titreyerek karşılık verdim. Arkamda oturduğu ve bunu göremediği için minnettardım. Hissettiği ıstırap bağdan aşağıya doğru patladı.

Vücudumdaki kan ve kiri yıkarken oda sonsuz gibi görünen bir süre boyunca sinir bozucu bir sessizlikle doldu.

"Sanırım hepsini anladım," diyerek işkence eden sessizliği bozdu.

"Teşekkür ederim." Son kelimedede sesim çatallaştı.

Kırbacın üzerinden kaydığı sol kürek kemiğimi öptü. Birdenbire tenimden aşağı kayan her su damlasının farkına vardım. Öptüğü yerde. Bir öpücük diğerine ve ardından üç öpücüğe daha yol açarken midemde sıcaklık yükseldi.

Sonra dilinin sıcak, yumuşak dudaklarının arasından kaydığını ve boynumun ense kısmına ulaşana kadar etrafımı saran yara izi boyunca ilerlediğini hissettim; dilinin yerini bir kez daha dudaklarının nazik bir öpücüğü aldı.

Vücudu bedenime dokundukça kalçalarımın arasında sıcaklık birikti. "Daha fazla yara izi görmek zorunda kalacağınız için üzgünüm. Deneyebilirim."

Göz açıp kapayıncaya kadar küvetin yan tarafına geçti ve çenemi iki parmağının arasına alarak dikkatimi ona vermemi sağladı.

"Şimdi beni dinle, Elianna Valderre." Kalbimin hızla çarpan nabızı, gerçek adımla kullanmasıyla daha da hızlandı. Neredeyse nefesimi kesecekti.

"Senin ya da vücudunun enfes bulmadığım tek bir parçası bile yok. Mutlu bir şekilde içinde boğulmayacağım tek bir şey bile yok. Daha önce vücudunun her santimini öptüm ve yine öpeceğim. Defalarca ve defalarca

Varlığımın geri kalanında. Çünkü sen *benimsin*. Bu yaralar senin ne kadar güçlü olduğunu hatırlatmaktan başka bir şey değil. Ne kadar dirençli ve güçlü olduğunu. Bu savaşın sonucu ne olursa olsun, sen benim kraliçemsin.

Gönderen

Şimdi son nefesime kadar."

Dürtüyle uzanıp bedenini kendi bedenimin üzerine çektim ve benimle birlikte küvete girdi, dudaklarımı dudaklarına bastırırken köpüklü banyo suyunu kenarlarına sıçrattım.

Öpücük sonsuzdu. Açgözlüydü. Ve ben doyumsuzdum.

Ona doyamıyordum. ellerine, dudaklarına ya da çıplak kalçalarımın arasındaki hissine doyamıyordum. *Asla* yetmeyecekti.

Ağzını benimkinden çekti ve dudaklarının boğazımın ortasına bir öpücük kondurduğunu hissedene kadar neredeyse ihtiyaçla saldıracaktım. Kollarını arkamda birleştirerek sırtımı yukarı doğru kaldırdı ve göğüslerimi yüzüne doğru çevirdi. Ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı onların da üzerindeydi.

Yine de yeterli

değildi. *Daha*

fazlasına ihtiyacım

vardı.

Bacaklarımı vücuduna doladım ve o da bizi zahmetsizce küvetten çıkardı. Elleri kalçalarımın alt tarafına dolandı ve banyodan çıkarken çıplak bedenimi yerinde tuttu.

Kaslı kollarında beni tutarak odanın içinde ilerlerken giysileri sudan sırlıslam olmuş, yerleri ıslatmıştı. İkimizin de umurunda değildi.

Koridora henüz çıkmıştık ki sırtımı duvara çarptı ve beni havada tutarken şiddetle öptü. Bacaklarımı yere indirmeye çalıştım ama onları sıkıca yerinde tuttu.

Kıyafetlerini gerekiyordu ve buna *şimdi* ihtiyacım vardı.

Boynuna yakın kumaşı yırtmaya çalıştım ama gömleği vücuduna yapıştı. "*Getir. O. Off,*" diye homurdandım dudaklarına ve dudaklarında hınzır bir sırıtış oluştuğunu hissettim.

Bir an sonra sırtımın duvardan koptuğunu hissettim ve ne olduğunu yatak odasının kapılarından birini tekmeliyordu.

Yavaşça öne doğru eğildi ve beni mobilyasız odanın ortasında duran yatağa indirdi. Ayağa kalktı ve gözleri vücudumda işkence edercesine yavaşça gezinirken dudaklarını yaladı.

Jace gömleğini başının üzerine çekmeye çalıştı ama yere damladığı için hâlâ vücuduna garip bir şekilde yapışıyordu. Kalçasına baktım ve hızla doğrulup oraya bağlı olan hançeri kınından çıkardım.

Bıçağı aldım ve gömleğinden yukarı doğru kestim, zahmetsizce yırttım ve altında saklanan ağız sulandırıcı, sağlam vücudu ortaya çıkardım.

Pantolonunun düğmelerini çözerken bana baktı, gözleri ihtiyaçla parlıyordu. "Bu..." diye inledi. "İnanılmaz derecede seksiydi."

Sırtarak ona doğru eğildim ve karnının altından boynunun dibine kadar yaladım, dilim vücudunu santim santim tırmandı.

Anında tekrar üzerime çıktı, ağızlarımız muhtaçlık ve arzu içinde çarpıştı. Diziyle benimkini yana iterek bana daha kolay erişmesini sağladı.

Sabırsızlıkla içimde hissetmek için bekledim ama bir türlü gelmedi. Her geçen dakika daha da çaresizleşiyordum ve onu içime yönlendirmek için uzandığımda, elinin bileğimi sıkıca kavradığını hissettim.

Gözlerimi açtığımda onunkilerin benimkilerin bir santim üzerinde olduğunu gördüm. "Çok açgözlüyüm," diye fısıldadı dudaklarıma. Ardından dili boynumun kenarından aşağı kayarak tüm vücuduma tüylerimi diken diken etti.

Göğsümün ortasına, göğüslerimin arasına doğru ilerledi, meme uçlarımdan birinin üzerinde gezinmeden önce bir saniye orada durdu. Aşağı baktım ve Jace'in onu tamamen ağzına almadan önce diliyle alay etmesini ve başparmağının diğerini okşamasını izledim.

Temasla birlikte sırtım kamburlaştı ve elimde kalan tüm kontrol duygusunu kaybetmek üzereydim. Yumuşak bir inilti ve ben farkına bile varmadan dili bir kez daha merkezimden aşağıya doğru ilerliyordu, ancak şimdi vücudu yere doğru sürünüyordu.

Dizlerinin üzerine.

"Jace," dedim nefes nefese. "Ne yapıyorsun?" Kendi sesimi zar zor tanıyabildim.

Ona doğru baktım ve tek görebildiğim arasında gezinen ela gözleriydi. İçlerindeki altın perdelerin arasından sızan güneş ışığında parılıyordu.

"Şimdi, kraliçemin önünde diz çökmezsem nasıl bir adam olurum?"

Ben daha onun sözlerini anlamaya vakit bulamadan, dili kalçalarımın arasından kayarak zonklayan tomurcuğumun etrafında dönmeye başladı.

"Oh, Tanrım!" Neredeyse çığlık atacaktım.

Dilinin sıcaklığı kısa bir an için beni terk etti. "Tanrılar burada değil, Lia. Sadece ben varım." Ve beni yutmaya geri döndü.

Ağzından aldığım zevk vücudumun her damarına yayılırken başımı yatağa yasladım.

Sonsuz, görkemli bir işkenceden sonra ve dilinin son, acı verici derecede yavaş bir hareketiyle vücuduma geri döndü ve yumuşak bir şekilde kaydı - kalın uzunluğu beni genişçe yaydı. Ona duyduğum doyumsuz ihtiyaç beni bütünüyle yutarken gözlerim parladı.

İçimde bir alev tutuştu. Bundan, ondan daha büyük bir şey yoktu. Hiçbir şey onun ve benim birlikte olmamızdan daha büyük olamazdı.

doğru her beni sahiplenirken onun güzelliğini izledim. Ellerim göğsünde, kollarında dolaşırken ve sonra kaslı sırtından aşağı doğru inerken ona doyamıyordum.

birinin arkasını kavrayıp başımın arkasına katlarken bana kötü niyetli bir sırtış attı, ritmi hiç bozulmadı.

Kaşları şaşkınlıkla hafifçe kalktı ve ben de göz kırtım. "Esnek biriyim." Göğsünden bir arzu hırıltısı yükseldi.

Sonra eğildi ve benimkinin üzerindeki yara izini öptü ve sonra bir kez daha ağzımı aldı. "Sen mkemmelsin," diye fısıldadı dudaklarıma.

Ve bununla birlikte, zldm. Sırtım dikleşirken ve onun etrafında patlarken tüm kontrol duygumu kaybettim. Alevler yakıp kavuruyor, beni doruk noktasına doğru uçuruyordu.

Gözlerimi açtığımda beni izlediğini fark ettim. Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini ve bana ne yaptığını gözlemliyordu. Jace bana baktı, sanki beni altında görünce huşu içindeydi, sanki bunun olduğuna ya da gerçek olduğuna inanamıyordu.

İçimde hareket devam ederken uzandım ve elimle yanağını usulca kavradım. Parmağımı kaldırdım ve yanağını kesen yara izini dikkatlice takip ettim.

mükemmel yüzünde.

Okşamanın neden olduğu küçük irkilmeyi kaçırmadım.

"ok güzel," diye fısıldadım ve gözleri şefkatle parladı. Benim gözlerim de onunkiler arasında gidip geldi. "Seni seviyorum."

Ve bu üç kelimeyle birlikte Jace inledi; vücudunu benimkine arptırırken yüz hayranlık kazındı.

Ağır nefesleri yavaş yavaş dengelenirken, yüzünü enseme doğru sokarken parmaklarımı yavaş yavaş yanlarımızda birleştirdim.

Birbirimize dolanmış halde ne kadar yattığımızdan emin değildim ama uyku beni ele geçirdiğinde geleceğimizi hayal ettim.

Onun ve benim merkezinde olduğumuz daha iyi bir alemin.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jace

Açık pencerenin ötesinden birbirlerine şarkı söyleyen kuşların sesiyle GÖZLERİM FERAHLADI ve sonra kendimizi bu odaya planladığımızdan çok daha uzun süre kilitlediğimizi fark ettim. Kokusu beni sardığında doğru dürüst göremiyordum ve dün gecenin bir rüya olmadığını anlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı Her şey gerçektir ve Lia sonunda burada, kollarımda sımsıkı sarılmış bir şekilde benimleydi.

Sırtı bana dönüktü ve onu kendime olabildiğince yakın tutma ihtiyacımla onu uyandırmamak için tanrılara dua ederek onu hafifçe sıkıca kavradım. Onu sımsıkı kavradığımda, yumuşak bir kıkırdama sesi çıkardı ve bana gerçekten uyandığını haber verdi.

"İşte " dedim usulca, sesim uykudan hâlâ kısıktı. Ona sarıldım ve şakacı bir şekilde kendime çektim, kıkırdamaları tam bir kahkahaya dönüştü.

Kıpırdanarak yüzüme , henüz gevşetmeye cesaret edemediğim onu tutuşuma karşı mücadele ediyordu.

"Günaydın." Onun sesi de benimki gibi uyku . Ne kadar bitkin olduğunu hayal bile edemezdim. Islan zindanlarından kaçmak ve bir wyvern'in sırtında diyar boyunca uçmak.

Lia'm korkusuzdu ve bu onun hakkında sevdiğim sayısız şeyden sadece biriydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Yorgun." Kıkırdadı. "Ama onun dışında harika." Lia bana nazikçe gülümsedi ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamadım. "Tanrım, seni hiç bu kadar gülümserken görmemiştim."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı. Saçlarımdan bir parçayı parmaklarının arasında döndürürken, "Aslında buna bayılıyorum, o yüzden bunu yapmayı bırakırsan muhtemelen beni biraz bıçak gibi yapacak," diye şaka yaptı.

"Stabby," homurdandım. "Ne zaman değilsin?"

Kendi gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudakları aralandı. "Dün gece." Göz kırptı.

Onu öpmek için eğildiğimde sırtışıma gizleyemedim. "Hatırlattığın için teşekkürler," dedim dudaklarına.

Birkaç dakika gözlerimin içine baktı ve parmaklarını yüzümdeki yara izini takip etmek için kaldırdı. Dokunuşunun ardından yüzümdeki tüm gülümseme kayboldu ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

"Hâlâ sana acı veriyor mu?" diye yüksek sesle merak etti.

"Artık değil." Boğazımı temizledim. "Seni rahatsız ediyorsa özür dilerim. Yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu."

Kaşları çatıldı ve bir eliyle yüzümü tutarak yanaklarımı sıktı ve bakışlarımda onda kalmasını sağladı.

"Yapma bunu. Dün gece bana ne dedin?" Bir an durakladı ve hafızam kendi taze yara izleri için özür dilediği zamana geri döndü. "Bunlar bir savaşçının işaretleri. Kellan'ın yaptığı şey seni öldürürdü. Eğer tamamen insan olsaydın öldürürdü. Tanrılara minnettarım ki bu yetinmek zorunda kaldınız."

Yüzümdeki tutuşu gevşedi ve eğilip yara izinin burnumun köprüsünden geçtiği yere nazik bir öpücük kondurdu. "Ve bence bu çok seksi." Sırttı.

Kıkırdadım ve bir rahatlama kaplarken başımı salladım. "Tabii ki biliyorsun."

"Ben de bunun büyük bir hayranıyım." Beni son gördüğünden beri uzamış olan saçlarımı parmaklarıyla taramaya devam etti.

Onunla oynamaya devam ederken alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Kesecektim," diye itiraf ettim küçük bir kahkaha atarak ve sırtışı kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Tanrılara yemin ederim, Cadoria. *Sakın buna cüret* etme. azından önce tadını çıkarmama izin ver." Ses tonu alay ve gerçek bir tehdit arasında gidip geliyordu.

"Özür dilerim *Valderre*," dedim ona sırtarak.

Yüzü ciddi görünüyordu. Babasının adının kendisiyle birlikte anılmasından hoşlanacağını düşünmüştüm ama sanki bundan başka bir şey hissediyor gibiydi.

"Bunu duymak çok garip," diye fısıldadı gözleri benimkiler arasında gidip gelirken. "Hayatım boyunca bunu istedim ama şimdi o gitti ve Kai taç giymek üzere. Bunun için gerçekten savaşmak üzereyiz." Sesi yumuşadı. "Akrabalar arasında bir savaş."

"Krallık yüzyılı aşkın bir süredir savaş halinde, Lia. Senin kanını paylaşanların eylemlerine yardım edemezsin." Onu bir süre gözlemlerken durakladım. "Ve şimdi, biz ölümlüler nihayet kendi tarafımızda uğruna savaşmaya değer bir şeye sahibiz."

"Uğruna savaşmaya değer miyim?" Bakışlarımla buluşmayı reddederek yüzünü çevirdi.

Üzerine eğildim ve çenesini tuttum ama gözlerine baktığımda tek hissedebildiğim umutsuzluktu.

Kellan ve tacın yakalandığında ona ne yaptıklarını henüz bilmiyordum ama içinde bir şeyler kopmuştu. Ondandır yayılan kederi hissedebiliyordum ve bu önümde gün gibi açıktı, taze yaralarına ve bakışlarının altında kalan karanlığa yazılmıştı. Onu tekrar bir araya getirmek için her şeyi yapardım.

"Sen kesinlikle buna değersin. Sonuç ne olursa olsun, her zaman böyle hissedeceğim ve ruhum bu diyarı terk edene kadar seni ve onurunu savunacağım. Siz daha iyi bir gelecek ihtimalisiniz ve bu *her zaman* uğruna savaşmaya değer."

Sonunda bana tekrar gülümsedi. "Bu kadar tatlı dilli olduğunu kim bilebilirdi?"

"Kendi korkunç düşüncelerimden başka hiçbir şeyim yoktu. Son birkaç haftadır, ve ben ..." Bunu söylemeye bile varmadı.

"Bana ne olduğunu anlat," diye yalvardım. Ses tonum, anlatmak zorunda olduğu her şeyi düşündükçe içime hücum eden öfke karşısında yapabildiğim kadar nazikti.

Parmak uçlarıyla dudaklarımda hafifçe gezinirken, "Artık bir önemi yok," dedi. Dürtüyle uzandım ve bileğini durdurdum, onu ürkütmemek için kavrayışım hafifti.

"Bu *her zaman* önemli olacaktır."

Bana göz kırptı ve içini çekti. "Pekâlâ. Düşüşünü izledim ve tek hatırladığım, bedenim Kellan'ın çizmelerinin altında toprakta kıvrılırken senin için çığlık attığımdı. Sonra bana döndü ve oku karnımdan çıkardı ve ben acıdan çığlık atarken boğazımdan aşağı bir madde döktü. Ondan sonra günlerce baygın kaldım. Neredeyse Isla'ya dönüş yolculuğumun tamamı boyunca."

Elimi yumruk yapıp başının yanına, yastıkların üzerine koydum. "Sana ilaç vermişler," dedim dişlerimin arasından.

Başını salladı. "Limana yanaştığımızda başıma bir torba geçirdiler. Şehirdeki hiç kimse benim kim olduğumu göremedi. O zaman zindanlara götürüldüm."

Bana her şeyi anlatmıyordu ve burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum ama bilmek zorundaydım. "Peki ya kırbaçlanma?"

İrkildi ve konuyu açtığıma hemen pişman oldum. "Lia, ben-"

"Şşş." Parmağını dudaklarıma bastırdı. "yok." Gözleri, şafak sökerken gün ışığıyla dolan odanın içinde dolaştı.

"Zindanlara getirildiğimde hemen bir hücreye yerleştirilmedim. Nox'un tutulduğu arka mağaraya kadar sürüklendim. Beni zincirlediler ve üzerimdeki kıyafetleri yırttılar."

Görüşüm kırmızıyla bulanıklaştıkça çenem kilitlendi. Hasta olacaktım.

"Zincirler mekanın karşı duvarlarından geliyordu, bu yüzden beni tutuyorlardı. Kollarımı iki yana açtım. Callius kırbacı sırtıma indirdi ve Nox izlemek zorunda . Gözlerinde sempati ile bana baktı. Bana ne yaptıklarını çok iyi biliyordu çünkü kendisi de aynı işkencelere katlanmıştı. eller."

"O zaman mı kaçtın?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Tanrım, hayır." Sanki komikmiş gibi sert ve gergin bir kıkırdama çıkardı.

"Beni çürümem için bir hücreye attılar. Kai bana eziyet etmek için ziyaret etti ve üvey kardeşi olduğumu biliyordu." Omuz silkti. "Sonra Avery ve Finnian yardım edecek birini bulana kadar orada oturup enfeksiyondan ölüyordum... ama bu tamamen başka bir hikaye."

Enfeksiyon. Kirli bir hücrede oturuyordu ve yaraları gözetimsizdi ve enfeksiyonla çürümeye başlamıştı. Ölebilirdi, eğer kardeşleri onu zamanında bulmasaydı muhtemelen ölecekti.

"Peki ya Adler?" Kendisini bu işe bulaştırmaya karşı koyamayacağını bildiğimden sordum.

Dişlerini sıkı ve konunun etrafında dans etmenin bir yolunu bulmaya çalışır gibi gözlerini kırptırdı. "Ah evet, nasıl unutabilirim ki?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Avery ve Finn'in beni hapishaneden kurtarmak için plan yaptıklarını duymuştu.

ve kralla olan ilişkiyi öğrendim." "Lia..." Kelime zar zor duyulabiliyordu.

Kadın homurdandı ama gözlerinde öfke vardı. "O benim katılma sebebim düğün. Kellan beni hücremden gizlice çıkardı, kılık değiştirmemi sağladı ve benimle kendisi evlenmeyi planladı."

Çenemi o kadar sıkıyordum ki dişlerimin her birinin kırılacağını sandım. "Ne?" diye ısırdım, boynumda şişen damarlarımı hissediyordum.

"Ayrıntılı ve son derece aptalca planı benimle evlenmek ve tacı kendisi için almaktı. Kellan beni evliliğe zorlayarak tahtı gasp etmeye ve kral olmaya çalışacaktı."

Elim yumruk haline gelirken nefes alışım ağırlaştı. "boyunca birini öldürmek için bu kadar sabırsızlandığımı hatırlamıyorum," diye itiraf ettim, ses tonum öfkeyle kararmıştı. "Seni öldürdüğü için korkudan hasta olmuştum, ama bunun yerine seni benden başka bir şekilde çalmaya çalışıyordu."

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi, anında öfkesinin bir kısmını dindirdi ve elini kaldırarak saçlarını yüzümden geriye doğru taradı. "Sorun yok. Şu an buradayım ve önemli olan da bu. Ben de senin için hep aynı şeyi merak ettim, ama içten içe,

Hayatta olduğunu biliyordum. Hayatta olduğunu. Bunu tüm ruhumda hissedebiliyordum."

Ona bakarken, zihnim yarışmaya başladı. Hissedebildiğini mi söylemişti? Gage'e ona korkunç bir şey olduğunu hissettiğimi söylediğim gibi mi? Bu içgüdüsel bir daha fazlasıydı. Sanki vücudum onun çektiği eziyet ve acıya tepki veriyordu.

Hikâyesini bitirirken gözlerini aradım ama görebildiğim tek şey hoşnutluktu. Başına gelenleri kabullenmişti ama bu benim de kabullenmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Asla kabul etmezdim.

"Sen gittiğinde, endişe ve kederle boğulmuştum. Sana ne olduğunu bilmiyordum ama korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Kusuyordum, vücudum ağrıyordu ve her ne yaşıyorsan, acı çekmeye zorlandığını biliyordum. Diğerleri acının tamamen wyvern'in kanından kaynaklandığına inanıyordu ama ben ikna olmamıştım."

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan hemen önce gözleri büyüdü. "Ne oldu, Lia?" Dikkatle sordum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye cevap verdi.

Ses tonu karşısında kalbim göğsümde durdu. Zaten paylaştığı onca şeyden sonra bana söylemek zorunda kalmaktan neden endişe ediyor olabilirdi ki?

"Sanırım... birbirimize neler olduğunu bilmemizin bir nedeni var."

"Ne demek istiyorsun?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu.

Yanıma otururken boğazını tekrar temizledi ve bakışlarıma karşılık vermeyi reddetti. "Demek istediğim... hayatta kaldığını bilmemin bir nedeni var." Durakladı. "Ve bedenimin zarar gördüğünü bilmenin de..." Yutkundu.

Cevap olarak ona baktım.

Lia derin bir nefes aldı. "Sanırım biz... hayır." Tekrar durakladı ve söylemesi gereken şeyin beklentisi beni canlı canlı yiyordu. "Öyle olduğumuzu sanmıyorum... Bunu biliyorum. Biz eşiz." Son kelimedeki gözlerini kapadı ve eli ağzını kapatmak için havalandı.

Dudaklarım aralandı ve hâlâ baktığımı görmek için tek gözünü açıp bana baktı.

"Bu ne anlama geliyor?"

O anda gözleri açıldı ve endişeyle bana baktı. "Bu...bu Fae'ler arasında olabilecek bir şey."

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Ne demek istiyor olabilirdi *ki? Fae'ler arasında bir şey mi?* Beni doğuran fae piçinden miras aldığı tek özellik iyileştirme yeteneklerimdi ve zihinsel olarak üstesinden gelebildiğim tek şey buydu.

"Bununla ne demek istiyorsun? Fae'lerin arasında mı?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ama elimde değildi. Ne diyordu ki?

"Hiçbir şey! Bir şey söylediğimi unut."

Arkasını dönmek istedi ama ben kolundan tutup onu kucağıma çekmeye çalıştım ama göstermeye çalıştığım sahte sakinliği hissedebiliyordu.

"Hayır, bilmem gerek," dedim.

"Bunun gerçek olduğunu bile düşünmedim. Hayatım boyunca eşlere hiç inanmadım. Avery'yle bir tane istediğini söylediği için dalga geçtim!" Sözleri çılgıncaydı.

"Elianna, takip etmiyorum."

Bir an için kaçacağını düşündüğüm yatak odasının kapısına dikkatle bakarken titreyen bir nefes aldı.

Gözleri sonunda benimkilere kaydı ve burnundan bir nefes çekti. "Eşler iki fae arasındaki bir bağıdır. Diğer tüm bağlardan daha derindir.

Fae türünün bildiği bir bağ. Kalplerini, ruhlarını birbirine bağlar. Hatta kokularını bile."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Ve sence... biz bu muyuz?"

Yüzünde kısa bir an için acı ifadesi belirdi. "Düşünmüyorum. Bunu biliyorum. Biz eşiz." Tereddüt etti. "Ancak, bunu kabul etmek zorunda değilsin.

Bağ," diye aceleyle konuştu, kelimeler zar zor anlaşılıyordu.

Sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettim. Eşler mi? Eş de ? Hayatlarımız artık birbirine bağlı mıydı? "Kabul et" derken ne demek istedi? Bağ mı?

"Bana söylemeliydin." Bir kez daha, kelimeler niyet ettiğimden daha kesik kesik çıkıyordu.

". Sen yerde baygın yatarken öğrendim." Endişeyle yatağın çarşafını öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri hayalet gibi beyazlaştı.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Peki buna kim karar veriyor?"

Gözyaşları sel olurken gözlerinin yavaşça gümüş rengine izledim. "Bunun tanrılara ya da onların kaderlerine bağlı olduğuna inanıyorum."

Bir süre sessizce oturdum.

"Biliyor musun, boş . Söylediklerimi unut." Çılgınca yataktan kalktı ve çarşafı önüne doğru tuttu.

"Woah." Karşı tarafta ayağa kalktım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir şey söylediğimi unut demek, Jace." "Bu olmayacak *Elianna*."

Kaşları çatıldı ve kollarından birini yana doğru açtı. "Bunu istemediğin çok açık!" Sesi çatallaşıyordu.

"Bilmediğim bir şeyi isteyip istemediğimi nasıl bilebilirim? nasıl bilebilirim. Nasıl bilebilirim? O.

Ne anlama geliyor?" Onu tersledim.

"Fae'lerle ya da türümüzle ilgili mirasınla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorsun, öyleyse neden bunu istiyorsun?! Bu konuyu açarak bile aptallık ettim!" diye tükürdü.

Yatağın üzerine atladım ve hızla diğer tarafa geçtim. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve önünde durdum.

Her iki kolunu da tutarak itiraf ettim, "Fae mirasımla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum, evet. Ama *her şeyi seninle* yapmak istiyorum!"

İnledi. "Öyle demek istemedin." Sesi o kadar yumuşaktı ki kelimeleri zar zor duyabiliyordum. "Bunu sana zorla yaptırmak istemiyorum. Kokularımız

harmanlandı ve bence bu, ilk tanıştığımızda oluşan bağ anlamına geliyor. aşk." Bakışlarının ardında saf bir ıstırap yatıyordu. "Ama eğer bunu istemiyorsan..." Nefes alarak durakladı. "Beni reddederek bağı da reddedebilirsin."

Ona duyduğum sevgi gerçekten bana mı aitti? Yoksa bu bağ yüzünden miydi? Lia dayanılmaz derecede paramparça bakışlarıyla yüzümü incelerken birkaç dakika bunu düşündüm.

Onunla geçirdiğim her anı düşündüm. Önce onu görmeye dayanamadığımı, sonra da onun şımarıklığına gülmekten kendimi alamadığımı. açıklamalar. Ve sonunda onu yüzeysel seviyenin ötesinde tanımak için kendime izin verdiğimde ona nasıl da hayran kaldım. Cesareti, dürüstlüğü ve içindeki güzellik - özveriliydi.

Elianna ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeydi. Başlangıçta onu birkaç kez öldürmedim çünkü çiftleşme bağı bana izin vermedi mi? Dürüst olmak gerekirse, büyük ihtimalle evet. Ama onunla ilgili her küçük ayrıntıya bu kadar derinden aşık olmamı sağlayan şey çiftleşme bağı mıydı? Kesinlikle hayır.

Karşısına dikilip onu *reddedeceğimi* sandı. Onu şehrin sokaklarındaki bir çöp parçasıymış gibi bir kenara atacağını. Sanki o inanılmaz, mükemmel ruhtan başka bir şeymiş gibi onu reddedecektim.

"Varlığımın her zerresinde ciddiym, Lia." Bakışlarımla buluşabilmesi için çenesini hafifçe kaldırdım. "Tüm bunların ne anlama geldiğini ya da ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum. Ancak, bu bağ ruhlarımızı sonsuza dek birbirine bağlarsa

Hayatımızın geri kalanında kendimi bu diyardaki en şanslı adam olarak göreceğim."

Eğilip kendi dudaklarımı dudaklarına bastırduğimde dolgun dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. Öpüşmemiz sona erdiğinde, sonunda düşmelerine izin verdiği gözyaşlarının kızarmış yanaklarından süzülüşünü izledim. Lia kollarını bana doladı ve olabildiğince sıkarak alnını göğüs kafesine yerleştirdi.

Orada sessizce oturduk, birbirimize sarıldık ve ben tüm bunların bizim için ne anlama geldiğini düşünmeye başladım.

"Bu yüzden yakalandığımda acımı hissedebildin. Bu şekilde öğrendim. Kellan'ın bıçağı yüzüne saplamasını izlemeye zorlandığımda acı içinde çığlık attım. Sesim kısıldığında ve çığlığım kesildiğinde, senin hissettiklerini fiziksel olarak hissettiğimi fark ettim. Her şey bir anda aklıma geldi. Bunun farkına vardım."

Yüzünü göğsümden bana bakarken başımı yana eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Acını hep hissettim. Fiziksel ve duygusal. İlk gün baldırına ok attığımda, ağaçtan atladığımda bir şekilde bir kasımı gerdiğimi düşünmüştüm. Hissettiğim şey senin acındı. Bana annene olanları anlattığında, senin için bu diyarı yerle bir etmeye hazırdım. Onun için. Ve sonra, kesinlikle ölümün olacağını düşündüğüm şeyle yere izlediğimde... bir şey içimde bir şeyler koptu. Tek düşünebildiğim bir eşim olduğu ve onu sevdiğimdi ve o gözlerimin önünde ölüyordu. Seni kurtarmak için her şeyi, *her şeyi* yapardım ama-"

"Şşşt," diye kestim sözünü. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum." Ondan uzaklaşmadan önce kollarım onu bir kez daha sıkıca sardı. "Onlardan intikamımızı alacağız. Ve kraliçemin tahtına oturduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Bana genişçe gülümsedi, altında bir hınzırlık vardı ve yüzümün onunkini yansıtmak için hareket ettiğini hissedebiliyordum.

"Şimdi, bu bağı *resmen* kabul etmeye ne dersin?" Ona sırtıarak önerdim.

"Bu kulağa hoş geliyor." Kollarımı aşağı indirip onu kendime doğru kaldırdığımda kıkırdadı. Dillerimiz umutsuz bir güçle çarpıştı ve içimden bir inilti yükseldi.

Onu tekrar yatağa yatırmak üzereydim ki gözleri yatak odasının kapısına kaydı, kapı açılıp arkasındaki duvara çarpmadan hemen önce ikimizi de irkiltti.

Lia yüksek sesle bir çığlık atarak elimden kurtuldu ve çıplak bedenini düşürdüğü çarşafa çılgınca sararak yatağın üzerine atladı.

Gözlerim kapıya kaydı ve Gage'in yüzünde çileden çıkarıcı bir sırıtışla orada dikildiğini gördüm.

"Gage! Bu ne lan!" Ona kükredim. "Kapıyı çalmaya ne dersin?!"

Sırtını kapı çerçevesine yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Oh, evet. Bu kadar uzun sürmesinin nedeninin bu olduğunu umuyordum. Ne yazık ki kapıyı çalmak için zamanım yok."

"Ew, odamda olmasalar iyi olur!" Zaela alt kattan bağırdı.

Bu ikisi her neyin peşindeyse başımın ağrıyacağını bildiğim için şakaklarımı ovuşturdum.

"Sakin ol kardeşim, ben bir şey görmedim." Yatağı işaret etti. "Ve o örtülü," diye göz kırparak ekledi ve neredeyse orada kışına tekmeyi basıyordum.

"Merhaba Gage!" Lia yatakta arkamdan cıvıladı. Az önceki mahcubiyeti açıkça ortadan kalkmıştı.

Çerçeveye yaslanmaya devam ederken parmaklarını ona doğru salladı. "Merhaba Lia."

Gözlerimi devirdim. "Birileri ölüyor olsa iyi olur," dedim dişlerimin arasından. "Uhhh, evet, o konuda. Bu kesinlikle mümkün. Sarılıp sarmalanırken

Dün geceki kaçamaklarında wyvern'i beslemeyi unutmuşsun." Başparmağını omzunun üzerinden atarken garip bir gülümseme verdi.

Lia yataktan fırladı. "Kahretsın!" diye bağırdı ve önceki geceden kalma yırtık gömleğimi giyip ikimizin yanından geçerek kapıdan dışarı koştu.

Bütün gece yerde yığın halinde durduğu için hala nemli olan pantolonuma uzandım ve orada durduğum iç çamaşırlarımın üzerine hızla çektim ve ikimiz de onu takip etmek için koştuk.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Elianna

Zaela'nın evinin ön kapısından içeri daldım ve hemen gökyüzüne baktım; ne bir kanat görüntüsü ne de havada çırpınan bir kanat sesi vardı.

"Allah kahretsin, Nox," diye nefes aldım kapının basamaklardan aşağı atlarken.

Jace, Gage ve Zaela, ayağım yola çıkan tuğla patıkaya ulaştığı anda arkamdan uçarak geldiler.

Jace'in gömleğini sıkıca kavrayarak döndüm. "Nerede o?" Uzaklardan bir grup çığlık sesi duyuldu.

Zaela kaşlarını kaldırarak, "Bu biraz bariz görünebilir," diye cevap verdi. "Ama ben olsam çığlıkları takip ederdim."

Paniğimden kaçan kahkahamı gizlemek için onlara doğru döndüm. Bir çığlık daha yükseldi.

Tanrılara yemin ederim ki, Nox'u ağzında bir insanla bulsaydım, başı çok büyük belaya girerdi.

Hepimiz olabildiğince hızlı koşarak caddeden aşağı indik. Dün gece Jace'in üzerinden gömleği kapalı tutmaya çalışırken bir yandan da insanlardan, arabalardan ve at arabalarından kaçmak zorundaydım.

O sırada bana yetişti. "Gömleğim dizlerine kadar inecek kadar uzun olduğu için şanslısın," dedi koşarken ve ben ona baktım. "Aksi takdirde, yanlışlıkla benim olanı gördükleri için tüm bu masum seyircileri öldürmek zorunda kalırdım."

Birlikte ileri atılırken ben de yüksek sesle kıkırdadım.

Ne olduğunu anlamadan şehrin ön kapılarındaydık ve kaçışımız sona ermişti. Vatandaşlar binaların arasında ve yakınlardaki ara sokaklarda saklanıyordu ama Nox hâlâ görünürde yoktu.

Kapının kulesinin serin taşına yaslanmış, gölgesinin altında saklanırken en yakınımda olan kadınlardan birine doğru ilerledim. Ben dikkatlice yaklaşırken vücudu korkudan titriyordu, diğerleri ise geride durup merakla beni izliyordu. Ellerimden birini tutup saçlarımı nazikçe kabarttım ve güvende olmak için kulaklarımı gizledim.

"Merhaba, benim adım Lia. Wyvern'im sizi korkuttuysa çok özür dilerim." Onun Gözleri hafifçe parladı ama titremesi azaldı. "Nerede o? Yaptığı şeyin bir daha olmayacağından emin olacağım." Ona yumuşak bir gülümseme sundum.

"En son çiftliklere doğru uçarken görülmüş," diye cevap verdi.

Dudaklarımı birbirine yapıştırarak fısıldadım: "Teşekkür ederim ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. Ondan korkmana gerek yok. Size söz veriyorum. Lütfen söyleyebildiğiniz kadar çok kişiye de söyleyin. Şehrin, kapılarının ardında pusuda beklerken ondan korkarak yaşamasını hiç istemem."

Bakışları yumuşadı ve saklandığı yerden çıkarken bana hafifçe başını salladı, yavaşça şehrin sokaklarına geri dönmeden önce gökyüzüne dikkatli bir şekilde baktı.

"Çiftlikler nerede?" Onlar gözlemlmeye devam ederken diğerlerine dönerek sordum.

"Kapıyı geçtikten sonra virajın yaklaşık yarım mil ötesindeler," diye açıkladı Gage gözleri açılarak.

Kıyafetlerime bakarken kendi kendime "Bu olmaz," dedim. Parmaklarımı dudaklarıma götürerek iğrenç derecede yüksek bir ısıklık çaldım, Kapılardan geçip kapıların ötesindeki tarlaya doğru yürürken onu yanıma çağırdım. Diğerleri de beni takip etti.

Birkaç dakika sonra Nox'un güçlü kanatlarının sesi etraftaki havayı doldururken bakışlarım gökyüzüne doğru uçtu. Wyvern hızla geldi, önümüze ancak on adım kala indi ve çarpmanın etkisiyle yer gümbürdedi.

Hazır olda durdum ve wyvern'e bakarken kollarımı kavuşturdum.

Boynuzla kaplı başını hafifçe yere doğru eğdi ve sinirli bir of çekti.

"Ne. Ne yaptın? Sen. *Yaptın?*" Ona karşı daha önce hiç kullanmadığım kadar sert bir sesle talep ettim.

Jace önüme geçti ve ben de Nox'un başını kaldırıp dudaklarını hırlayarak geriye doğru kıvrımını izledim.

Jace'in etrafından dolandım. "Merak etme, bana zarar vermez. Ama bunu bir daha yaparsan sana zarar vermeye çalışabilir. O yüzden bunu yapmayalım, tamam mı? Yapmamayı tercih ederim. İkiniz de birbirinizden nefret edin."

Cevap olarak bana alaycı bir kaş kaldırdı.

Nox'a doğru ilerledim, Jace de sanki elinde değilmiş gibi sessizce arkamdan

Adımlarım tam önünde durdu ve burnunu yüzümün yanına kadar indirdi.

"Birini mi yedin?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Dev altın gözleri parladı ve sanki ona böyle bir şey sormam tamamen mantıksızmış gibi başını hiddetle yana salladı.

Kapıya yakın yerde ondan uzakta duran Gage ve Zaela'nın yüzüne döndüm. "Tamam, en azından bir

kişi!" Onlara baş parmağımla onay verirken neşeyle bağırdım.

Jace'in aniden homurdandığını duyabiliyordum ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Yine de bir şeyler yemişsin." Başımı bilmiş bir tavırla eğdim.

Nyra küçük bir yavru olduğundan beri böyle hissetmemiştim ve ağzına ne koyduğunu sürekli izlemek ve takip etmek zorundaydım. Kalenin zemininde bulunduğu her lanet şeyi yemeye çalışırdı.

Bakışlarımı, hançere benzeyen kocaman dişlerini zar zor örten kenarına diktim ve taze kan izlerini fark ettim.

"Ah ha! Biliyordum!" Başını yukarı kaldırdığında ona doğru bağırdım.

"Dün gece için özür dilerim. Aç olduğunu biliyorum ama sana yiyecek bulacağımı söylemişim. Hangi çiftlikte o?"

Bize baktı ve sonra bakışları arkamızdaki dağın eteklerine kurulmuş olan şehre kaydılar. Bir an sonra gökyüzüne doğru havalandılar. Kanatlarının etrafımıza gönderdiği yoğun rüzgâr neredeyse ikimizi de deviriyordu.

"İyi gitti," diye alay etti Jace havada uçuşan kirin içinden öksürürken.

"Kapa çeneni," diye tısladım kızgınlıkla, ikimiz de arkadaşlarımıza doğru dönerken. Omuz silktim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Korkuttuğum için özür dilerim, sanırım sadece-"

Yer bir kez daha ayaklarımızın altında sarsıldı ve havanın hücumuyla saçlarım önümde, omuzlarımla üzerinde uçuştular. Bana doğru dönmeye çalışan Jace'e baktım ve arkamızda neyle karşılaşmak üzere olduğumuzu hayal etmeye çalışırken kıkırdamaya başladım.

"Kutsal tanrılar!" Gage bağırdı.

Arkamı döndüm ve Nox'un ayaklarının dibine bir inek bırakmasını izledim. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yumuşamıştı. Eminim bazıları için, canlı gözleri ne kadar sevgi dolu görünürse görünsün, dikey gözbebeği biraz sinir bozucuydu.

"Nox," diye mızızlandım, adını uzatarak. "Neden başka bir ineği öldürdün?!"

Boynunu aşağı eğdi ve burnuyla leşi bana doğru itti.

Başımı ona doğru salladım, barış teklifine olan şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Ona bağırdığım şeyi *yine* yapmıştı ama kanıtları benimle paylaşmak için geri getirmişti.

"Nox, ben öyle demedim-"

Ben cümleme devam edemeden bir adım geri , kanatlarını denge için gerdi ve doğrudan merhumun üzerine bir alev topu gönderdi inek, vücudunu yakarak.

"Yani..." Ateş sönerken sözümü bitirdim.

Arkamı döndüğümde üç arkadaşımın da arkamda durduğunu ve dehşete kapılmış göründüklerini görünce bir iç . Çeneleri o kadar yoğun bir şekilde açıldı ki, sanki yere uzanacaklarmış gibi görünüyordardı ve gözleri o kadar geniş açılmıştı ki, sıkışıp kaldıklarını düşünebilirdiniz.

Kendime engel olamadım. Onları görünce bir kahkaha krizine girdim.

Başımı tekrar Nox'a çevirdim ve kollarımı kavuşturdum, orada gururla dururken hayranlıkla bakıyordum. Bu lanet olası wyvern.

"Az önce... az önce..." Zaela başladı.

"Pişirmek mi? Evet, bunu benim için yapıyor," dedim birkaç kıkırdamadan sonra omuz silkip başımı sallayarak. Başımı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ederim, Nox."

Wyvern bir cıvıltı çıkardı ve bir kez daha şehrin ötesindeki tarlalara doğru uçtu, bizi yarattığı karmaşada yalnız bıraktı.

Jace tekrar bana yaklaştı. "Görünüşe göre bazı çiftçilere yalakalık yapmam gerekecek," dedi ensesini ovuştururken, aşağıya bakarak yanmış hayvan.

"Hepimiz gitsek iyi olur!" Gage arkamızdan her birimizin omzuna bir kolunu atarken söze karıştı.

Zaela , dördümüz Nox'un kötü davranışları nedeniyle dehşete düşmüş bazı vatandaşlardan özür dilemek için sabah gün ışığına doğru yürüdük.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Kellan

Son birkaç günümü Isla'dan çıkmak ve şehirden kaçanları aramak üzere yola çıkmak için asker toplamakla geçirdim.

Prens ve prenses dışında herkes idam edilecek. Kraliçenin emirleri açıktı.

Ama ya Elianna'yla karşılaşsak? Onu herkesin gözü önünde saklamak için bir yol bulmalıydım.

tacı devralabileceğimiz zaman için arka cebimde duruyor.

Bu noktada, ölümlü sempatizanların günler, Elianna'nın ise neredeyse iki hafta gerisindeydik. Her nereye gidiyorlarsa, onlara yetişme umudumuz varsa karada hızla ilerlememiz gerekecekti.

Kalenin bahçelerinden geçip ahırlara doğru ilerlerken uzaktan ismim seslenildi.

İsteksizce döndüm ve Callius'un dış kale duvarlarının tuğlalarına yaslandığını gördüm, bir adım daha uzaklaşmadan önce ona yaklaşmamı işaret etti.

Ahıra dönüp yüzümü düzelttim ve selefimi gördüğümde oluşan kaşlarımı çatmaya çalıştım. Bir zamanlar baba figürü olarak hayranlık duyduğum erkek, şimdi her şeye burnunu sokan şüpheleriyle başımın belası olmuştu.

Toparlayabildiğim en sahte, en inandırıcı gülümsemeyle arkamı döndüğümde, ona yaklaşmak için hareket ederken gözlerini devirmesini izledim.

Günler geçtikçe, her zaman sıkı sıkıya tuttuğum güç pozisyonumun gevşediğini hissedebiliyordum. Kaleye sızmak için onlarca yıl çalışmışım. Yıllarca nüfuzumu tacın içine gizlice sokmak için o saçma merdiveni tırmanmışım. Ve hepsi sökölüp alınıyordu. Tüm bunların sebebi Elianna'nın, ben ona özgürlüğünü verdikten sonra kaosun içine kaçmaya çalışacak kadar aptal olmasıydı.

Onu kafesinden kaçırdım. Onu zindandan gizlice çıkardım. Ona ve bana diyar üzerindeki tüm gücü vermek için küçük boktan prensi öldürmeye istekli olan *bendim*. Peki o bana borcunu nasıl ödedi? Kaçıp giderek ve beni bu felaketin içinde bırakarak.

Nankör küçük sürtük. Onu oraya ilk koyan ben olsam da umurumda değildi. Şimdi onu oradan çıkarmaya çalışıyordum.

Birkaç adım önünde durdum. "Senin için ne yapabilirim, Callius?" Bana kaşlarını kaldırdı ve vücudumda aşağı yukarı hızlı bir bakış attı. "Nereye gidiyordunuz?"

"Ahırlar." Çenemle arkamdaki binayı işaret ettim. "Kaçanlara umudumuz varsa mümkün olduğunca çok atı hesaba katmam gerekiyor."

"Ah," diye başladı. "Pekâlâ o zaman. Yolculukla ilgili haberlerim var."

Şimdi ona kaşlarını kaldıran bendim. "Dur tahmin edeyim, bize katılacak mısın?"

Bana bilmiş bir bakış attı. "Sadece ben değil."

Zihnim yarışmaya başladı. Sesinin tonu, bu yolculukta bize eşlik edecek başka birinden hoşlanmayacağımı gösteriyordu. Beklenti içinde ona bakmaya devam ederken gözlerim karardı.

"Kraliçe, siperin ötesinin nasıl bir yer olduğuna şahit olması için Prens Kai'yi de getirmenin en iyisi olacağına inanıyor. Kendisine ihanet edenlere ne kendi gözleriyle görsün," dedi. "Ve bence Islan kapılarının ötesinde nelerle uğraşıldığının gerçekliğini deneyimlemesinin akıllıca olacağına inanıyorum. Kai kral olarak taç giyecek. Düzgün bir şekilde hazırlanmalı. Onun için bir at ayırdığınızdan emin olun."

Prensın adı ağzından çıktığı anda çenem titredi. Şaka yapıyor olmalıydı.

"Kraliçe Idina onun yokluğunda ona bir gelin seçecek, böylece gerçek bir hükümdar olmanın yollarını öğrenmeye odaklanabilecek" diye ekledi.

Tabii ki Sevgili Anne şehirde gezdireceği yeni oyuncağını seçiyordu. Muhtemelen onun kadar utangaç ve itaatkâr birini seçecekti.

Nilda kendi düğününde öldürülene kadar öyleydi. "Şaka yapıyorsun..."

Callius, o bizi sadece yavaşlatır. Eğer kraliçe gerçekten En azından kaçanlara yetişebilmemiz için hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Prens hiç şehir kapısının ötesinde ata bindi mi?"

"Bu haberin seni heyecanlandıracağını biliyordum," dedi alaycı bir sırıtışla ve gözlerim seğirdi. "Kraliçenin bu konudaki sözü kesindir."

"Peki sevgili kraliçenizi yokluğunuzda sahipsiz ve korumasız mı bırakacaksınız?" Ona meydan okudum. "Son yıllarda birinizin diğerinin yanında birkaç dakikadan fazla kalmadığını gördüğümü hatırlamıyorum."

Callius kaşlarını kaldırarak bana baktı ve alay etti. "Onun yanında çok fazla kişiye güvenmesem de, Braynon'u yokluğumda onun kişisel koruması olarak terfi ettirdim. O iyi bir erkek ve askerdir." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gerçi son zamanlarda verdiğim *bazı* kararları sorguluyorum."

Bana yönelik sözleri karşısında çenem titredi. Ayrıca Braynon'dan hiç hoşlanmamıştım, her zaman sıkıcı biriydi. Vincent'in yardım ettiği kendi küçük filom için asla aday olmayan bir kural takipçisiydi. Genellikle kendi gündemimiz vardı.

Callius arkasını dönmek istedi ama ben uzanıp kolunu tuttum ve onu bana dönmeye zorladım.

"Bu gerçekten neyle ilgili? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsunuzdur herhalde," dedim sabrımın son kırıntılarını da kaybederek.

Kaşları çatıldı ve kolunu benden çekti. "Kraliçemiz ne karar verirse desteklerim. Prens bizimle geliyor ve herhangi bir zamanda gözümün önünden ayrılırsa onun korunduğundan emin olmak *senin* görevin. Anladın mı?"

Kalçamdaki kılıcı çıkarıp selefimin karnını durduğu yerde deştigime dair bir görüntü zihnimde şimşek gibi çaktı.

"Mükemmel." Yüzümü buruşturdum.

"Kraliçe'nin bazı çetin sınavlar konusundaki tutumu değişti. Yolculuğumuz sırasında herhangi bir ölümlüyle temas edersek, görüldükleri yerde öldürüleceklerdir. Kraliçenin çocukları ve Solus'la birlikte Isla'ya döndüğümüzde

kalan birlikler geri dönecek ve insanlardan geriye kalanları arayacak. Bu, şehirden kaçanların halka açık infazlarından sonra olacak. Kraliçemiz onlara ibret olsun istiyor." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Tabii eğer onlarla işimiz bittikten sonra hayatta kalan olursa."

Bunu söyledikten sonra başka bir şey söylemeden benden uzaklaştı ve şatonun bahçe kapısına yöneldi.

Ertesi sabah Isla'da yolculuk için ayırabileceğimiz iki binden fazla asker topladım ve büyük çoğunluğunu yokluğumuzda şehri korumak üzere geride bıraktım. Bunun için diyarın dört bir yanında görevlendirilmiş askerleri toplayacak vaktimiz yoktu.

Sadece birkaç yüz kaçığını bilsek de, çoğunun silahsız, eğitimsiz ya da kadın ve genç olması muhtemeldi.

Bu işi halletmek için kesinlikle toplanan iki binin tamamına ihtiyacımız yoktu ama kraliçenin gözüne tekrar girebilmek için ona yüzyılın gösterisini sunmam gerekiyordu.

Ufukta şafak söküyordu ve askerlerimizin şehir kapılarının dışındaki tarlalarda saflarını oluşturmalarını izledim. Savaş atları binicilerinin yanında hazırolda duruyordu ve erzakla doluydular. Birkaç tanesi Ekstra yiyecek ve silah gibi ek eşyalar taşıyan vagonlara bağlı olarak grubun arkasında yola çıktılar.

Filonun önünde dururken Vincent'ın bakışlarının birkaç kişiyle birlikte arkama kaydığını gözlemledim. Hemen ardından bir arabanın tekerlek sesleri duyuldu.

Yavaşça döndüğümde, iki beyaz kısırağın çektiği gösterişli kraliyet arabalarından birinin kapılardan geçerek bize doğru geldiğini gördüm. Braynon arabacının yanında oturmuş, atları bize doğru yönlendirirken her haliyle itaatkâr bir muhafız gibi görünüyordu. Onu arabanın tepesinde görünce neredeyse hırlayacaktım.

Ben de kraliçenin fikrini değiştirdiğini ve bu küçük kaçamakta bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmayacağımı düşünüyordum.

Atlar önümde dururken yüzümü dostça bir selamla düzelttim.

Kabinin kapısı açıldı ve Callius dışarı fırlayarak elini nazikçe kraliçeye uzattı. Kraliçe arabasının güvenliğinden dışarı adımını atarken zarif elini zarifçe onun elinin içine koydu. Ardından elinin arkasına bir öpücük kondurarak gözlerimin parlamasına neden oldu.

Kadın ona bilmiş bir sırıtışla bakarken gözleri birbirine kilitlenmişti ve adam onu vagondan çıkarırken elini hiç gevşetmedi.

tutun. Herkes tahmin etse de artık aralarındaki sevgiyi alemden saklamaya bile çalışmıyorlardı; Kral Jameson'ın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra samimiyetlerini gözler önüne sermek tamamen farklıydı.

Prens Kai, bize katılmaktan pek de memnun görünmeyen annesinin arkasından yavaşça çıktı.

Üçüne de ihtiyatla baktım ama onlar yaklaşırken yüzümü nötr tuttum.

"Kaptan Adler," diye selamladı beni Kraliçe

Idina. "Majesteleri." Eğildim.

Başını sallayarak kalkabileceğimi onayladı. "Sanırım Callius size Prens Kai'nin bu yolculukta size katılacağı haberinden . Geçtiğimiz hafta kendi sokaklarımızda meydana gelen haince eylemlerin sona ermesine tanıklık etmesi onun için faydalı olacaktır."

Boğazımı hafifçe temizledim. "O yaptı, Majesteleri."

Uzakta yükselen güneş, yakut renkli saçlarından yansıyarak sanki alev almış gibi görünmesine neden oluyordu.

"Mükemmel." Kai'ye döndü ve sadece ona karşı kullandığına şahit olduğum şefkatli, anaç bir tavırla yanağını okşadı. "Güvende kal, oğlum. Döndüğünde senin için yeni bir gelin seçmiş olacağım."

"O gün taç giymek istiyorum," diye tısladı. "Döndüğüm gün yeni gelinimi alacağım ve sonra tahtıma çıkacağım. Bu kesintiler artık çok sinir bozucu olmaya başladı."

Yanağından öpmek için eğildi. "Elbette." Kraliçe sonra bana döndü. "Oğlumu koruyun Kaptan. O Velyra'nın geleceği."

Karşılık olarak eğildim, özellikle de eğilirken söyledikleri karşısında çenemin titrediğini gizlemek için. Oğlunu korumak mı? Sanki yapacak yeterince işim yokmuş gibi. Erkek düzgün bir şekilde yetiştirilmeli ve korunmaya ihtiyaç duymamalıydı. Merhum kral bile taç giymeden önce bir zamanlar büyük bir savaşçıydı.

Callius onun elini bir kez daha tuttu ve arabaya kadar eşlik etti. Callius'un kulağına yakın bir şeyler fısıldarken onları izledim ama ne olduğunu anlayamadım. Bu hareket sadece benim dikkatimi çekmeyecek kadar tuhaftı, yine de etrafta dolaşan diğer meraklı gözleri görmek için etrafa bakındım.

Callius arabanın kapısını kapattığında hepimiz arabacının kısıraklara hareket emri vermesini ve kraliçeyi Islan kapılarının koruması altındaki şatosuna geri götürmesini izledik.

Bize doğru yaklaştı. "Prens Kai, görünüşe göre Matthias'a siz bineceksiniz." Elianna'nın ahırdan çıkardığım savaş atını işaret etti. önceki gece.

Prens yüzü bembeyaz kesildi ve ben de onu tanıyormuş gibi bakan savaş atına baktım.

Sırıtişımı gizlemeye çalıştım. "Endişelenmeyin Prens. Matthias iri ama filodaki en iyilerden biridir. Eğer ona binmek için yardıma ihtiyacınız olursa-

"Hayır," diye kesti Kai, sesi annesininki kadar sertti. "Ben başka bir at istiyorum."

"Bir nedeni var mı Prens?" Kızgınlığımı gizlemeye çalışarak sordum.

"Bu Elianna Solus'un atı. Ben aptal değilim," diye cevap verdi. Kaşlarımı kaldırdım, atın ona ait olduğunu nereden bildiğini merak ediyordum. "Bir hainin hayvanına binmeyeceğim."

Oh, Tanrı aşkına. Aygıra tiksintiyle bile bakmıyordu. Önümüzde dururken ondan yayılan korkunun kokusunu alabiliyordum.

". " Kendi atıma doğru yürüdüm ve ona prensin yanına kadar eşlik ettim. "Benim atıma binebilirsin Gallo. Matthias kadar büyük olmasına rağmen."

"Sorun canavarın büyüklüğü değil *Kaptan*," diye tükürdü.

Ondan bir adım geri çekildim ve Matthias'a doğru geri çekilirken ellerimi masumca havaya kaldırdım. "Tabii ki hayır, Prens." Gözlerim Vincent'inkilerle aynı hizada buluştuğunda dudaklarımın kenarları bir sırıtışa dönüşürken ondan uzaklaştım.

Elianna'nın atına bindim ve Callius'un onu Gallo'ya bindirmesini izledim. Kai yerleştikten sonra kendi atına doğru yöneldi.

Hazır olda durmaya devam eden askerlerime baktım. Sabah güneşi artık tepemizdeki gökyüzünü parlak bir şekilde aydınlatıyordu.

"Gidip bu hainlere Velyran Krallığı'na bulaştıklarında neler olacağını göstereyim, çocuklar!" Kitlelere seslendim.

Bunu bir tezahürat çılgılığı izledi ve sonra kuzeye doğru yürümeye başladık.

OTUZUNCU BÖLÜM

Finnian

Isla'dan kaçtığımızdan beri geçen günler işkence gibiydi. Aramızdaki herkes korku ve açlığın ölümcül karışımından dolayı sürekli birbirinin boğazına sarılıyordu. Yeterince yiyecek bulabilmek için Birçoğumuzu doyuracak kadar yiyecek vardı ve üstelik çoğu hala Veli'den korkuyordu.

Yolculuğun büyük bölümünde içine kapandı, sadece Avery ve benimle konuştu. İlk günden sonra, kimse yaralarına yardım etmesine izin vermeyince, onlara yardım etmeyi umursamayı bıraktı. Benim ödümü koparmasına rağmen onun için biraz üzüldüm. Yine de Isla'dan ayrıldığımızdan beri gölgelerini ortaya çıkarmadığı için minnettardım.

Veli ben doğmadan çok önce şifacıydı ve bir zamanlar hayatlarını kurtarması için ona güvenen insanlar, şimdi onun kapıdaki muhafızlara yaptığı gibi hayatlarını ellerinden alacağını düşünüyorlardı.

O sahne hafızamda canlanırken vücudumu bir ürperti sardı. Tüm bunlar oluyordu, ama en kötüsü de şuydu Landon hâlâ benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Sadece çok gerekli olduğunda varlığını kabul ediyordu. Başkalarıyla birlikte yürür, onlarla güler, onlarla birlikte yemek yer ve onların arkadaşlığından keyif alırdı. Ancak, yaklaştığım ya da göz göze geldiğimiz anda, yüzündeki gülümseme belirtisi çatık kaşlara dönüşüyor ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu.

İleride bir orman göründü; şimdiye kadar yolda ormana -açık arazide seyahat etmenin daha kolay olduğunu düşünmüştük- ama bakışlarım

ağaçların kenarları boyunca takip edildiğinde, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Affedersiniz!" diye cırtlak bir ses ileriden seslendi. "Gerçekten, herkes, lütfen çekilsin."

Kız kardeşimden anlamak için sesin izini takip etmeme gerek yoktu.

Bir an sonra, hepimiz ilerlemeye devam ederken kalabalığın arasından bana doğru ilerlerken kızıl saçlarının tepesi göründü.

"İşte " Avery resmen yüzüme bağırdı. "Görünüşe göre Eski bir köyün kalıntıları ileride, ormanın önünde," diye yanımda yürürken beni bilgilendirdi.

"Kalıntılar mı?" Ona sordum.

"Veli en önde gidiyor. O sırada bulunduğumuz yerden görebiliyordum ama bazı binaların yarı yıkılmış gibi görüldüğünü söyledi. Muhtemelen önümüzdeki bir saat içinde orada olacağız."

"Harika," diye cevap verdim.

Bir dakika boyunca beni süzdü. "Neyin var senin? İki gündür bizimle yürümüyorsun, sadece buralarda dolanıyorsun." Dudaklarını büzdü.

Başımı arkaya attım ve iç çektim. "Hayatında bir kez olsun beni rahat bırakıp her düşünceme burnunu sokmasan olmaz mı?"

"Üzgünüm ama hayır. Ben senin kız kardeşimim. Benim bu." Bana normalde teslim olmamı ve duygularımı ona boşaltmamı sağlayacak büyüleyici bir gülümseme verdi, ama bugün havamda değildim.

Ona cevap verecek enerjiyi kendimde bulamadım.

Benimle alay etti ve bileğimi çekti. "Landon', değil mi?" sordu bir ordu dolusu *fae*'nin içinde fazlasıyla yüksek sesle.

Ona uyarıcı bir bakış attım ve yürümeye devam ettim.

Olduğu yerde durdu ve saçma bir öfke nöbeti girişimiyle ayağını toprağa vurdu. Etrafımızdaki herkes onun etrafından dolaşmak için hareketlendi.

"Belki biraz taşaklı olup yanına gitseydin seninle konuşmaya başlardı!"

Etrafımızdaki küçük kalabalığın bana doğru fırlattığı sinirli bakışları görmezden gelerek ona doğru döndüm. "Denedim!"

Kollarını kavuşturdu. "Hayır, . En azından yeterince değil."

Kollarından birine uzandım ve onu bir kez daha ileriye doğru çektim, böylece didişen kardeşlerin barikatı olmaktan kurtulabilirdik. "Ne yapıyorsun?"

O zaman ne yapmamı önerirsin, Avery?"

"Onunla yalnız konuşun. Veli'nin, benim, hatta Nyra'nın bile orada olmasına izin verme. Arkamıza saklanmayı, yarım yamalak bir özür dilemeyi bırak ve ona gerçekten ne hissettiğini söyle." Alaycı bir tavırla kaşlarını çatı.

"Belli ki nasıl hissettiğimi biliyor," diye dişlerimin arasından tısladım.

"Evet, tabii," diye şımarı ve buna göz devirmesi eşlik etti. "Çileden çıkarıyorsun," diye mırıldandım.

Açık alanda ilerlemeye devam ederken, önümüzde duran bu küçük köyden geriye kalan kalıntıları artık net bir şekilde görebiliyordum. Görünüşe göre binaların çoğu yanarak kül olmuştu.

Avery benim fark ettiğim anı fark etmiş gibiydi ve Veli'nin Nyra'yla birlikte önderlik ettiği kalabalığın önüne doğru ilerlerken bileğimden çekıştirerek sessizce onu takip etmemi istedi.

"İşte buradasınız," diye söze başladı ve hızla yaklaştığımız sahneyi başıyla işaret etti. "Görünüşe göre kısa bir süre önce bu bölgede bir sorun çıkmış olabilir."

İkisinin de duymamasını umarak yutkundum ama ikisi de bana bilmiş bir bakış fırlatarak irkilmeme neden oldular.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Bunu öğrenmek , değil mi?" Avery cevap verdi.

Yıkılmış köyden birkaç yüz metre ötede durduk ve bizi takip eden kalabalığa döndük. Hızla odaklandığım her yüz bir öncekinden daha sefil görünüyordu ve beni hiçbirinde uzun süre oyalanmamaya zorluyordu.

"Burada bir süre dinleneceğiz!" Avery onlara seslendi. "İçimizden birkaç kişi ilerideki olay yerini kontrol etmeye gidecek. Herkes lütfen burada güvenli bir yerde kalsın."

Kitleler durdukları yerde yere çökmeye başlarken hayranlıkla ona baktım. Isla'dan ayrıldığımızdan beri -hayır, aslında Lia kaçtığından ve biz de peşlerinden gitmeye karar verdiğimizden beri- bir lider, kendi bir komutan rolünü üstlenmişti. Birlikte büyüdüğüm, pembe elbiselerine ve çay toplantılarına bayılan ama her zaman gizliden gizliye macera arzulayan prenses, sonunda her zaman istediği şeyi elde ediyordu. Ve bu işte doğuştan yetenekliydi.

Yüzümde bir gülümseme hayaleti belirdi ve beni bakarken yakaladı.

"Ne?" diye tısladı.

"Yok bir şey, sadece şu anda bana Lia'yı çok hatırlatıyorsun." Gözleri sevinçle ışıldarken Veli'yi takip etmeye başladım.

Bir zamanlar etrafımızı saran yıkılmış binaların bulunduğu zemini hâlâ kaplayan enkaz yığınlarının arasından yürüdük.

Nyra koşarak geldi ve külü kokladı, bu da onun birkaç kez kontrolsüzce hapsirmesine neden oldu. Daha sonra kendi başına açtığı beladan dolayı sinirlenerek havaya doğru hırladı.

"Sizce burada ne oldu?" Özellikle kimseye sormadım.

Veli eğildi ve parmağını ayaklarının dibinde duran yarı yanmış bir tahtanın üzerinde gezdirdi. Parmağını başparmağıyla ovuşturarak tenini boyayan siyahlığı inceledi.

"Wyvern'in alevi," diye cevap verdi gelişigüzel, hâlâ parmaklarını inceliyordu.

"Wyvern'in alevi mi?" Avery ve ben hep bir ağızdan yankıladık ve cadının her zamanki bakışını kazandık.

İç çekti. "Ben de öyle dedim."

Kendini toparladı ve çöplerin arasından bir kez daha ilerledi.

"Nereden biliyorsun?" Avery onun ardından seslendi.

Veli durdu ve bize doğru döndü, tek kaşını o kadar kaldırdı ki gümüş saç çizgisine değeceğini sandım. "İçinde durduğunuz dev ayak izi bunun ilk göstergesi olabilir." Cık cık etti ve ileride ne olduğunu incelemek için arkasını döndü.

Avery'nin gözleri benimkilerle buluştu ve ikimiz de ayaklarımızın altına baktığımızda gerçekten de büyük, pençeli bir yaratığın ayak izini andıran, yerdeki küçük bir girintide durduğumuzu gördük

"Lia neden bir köyü yerle bir etsin ki?" Avery fısıldadı, zihninin yarışını izlerken gözleri ileri geri gidip geliyordu.

"Hâlâ kaçtığı wyvern birlikte olmayabilir. Ya da belki de wyvern üzerinde hiçbir kontrolü yoktur ve wyvern bunu kendi başına yapmaya karar vermiştir," diye önerdim.

"Belki de farklı bir wyvern'di. Bir... vahşi olan," diye önerdi, gözleri hafifçe genişleyerek.

"Şüpheli," diye seslendi Veli bize. Tam zamanında Avery'ye bakıp dilini ona doğru uzattığını gördüm.

Gözleri benimkilere kayınca kıkırdadım ve elini hızla kaydırdı. dilini ağzına geri soktu, suçlu görünüyordu. Cesaret mi yoksa aptallık mıydı kız kardeşimi yöneten? Muhtemelen ikincisiydi.

Nyra ayaklarımızın dibinde mızımızlandı ve ben tam zamanında yere bakarak onun yerdeki bir işareti pençeliyordu. Gözlerimi ona diktiğimde fark ettim ki

bir kadının ayak izini andırıyordu, ama izler orada durdu. Sanki orada duran kişi ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Buranın gerçek bir köy olduğunu sanmıyorum," açıkladı Veli dolaştığı yerden bize doğru yaklaşırken.

"O zaman ne ?" Etrafa gezdirirken yüksek sesle merak ettim.

"Sanırım bir savaş kampı olabilir. Bizden biri. Her bina alev aldığı için tam olarak emin olamıyorum ama öyle görünüyor. Hepsi ahşap, derme çatma binalardı. Esasen kışla gibi görünüyorlar."

Avery, "Lia'nın kendi askerlerine saldıracağından şüpheliyim," diye uyardı.

"Tabii önce onlar saldırmadıysa," diye ekledim. "Başına ödöl kondu, unuttun mu?"

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Veli. "Demek ki ikinize de bir iyi bir de kötü haberim var," dedi kollarını kavuştururken.

Avery ona ihtiyatla baktı. "Önce iyi haber."

"Doğru iz üzerindeyiz. Bunun Elianna'nın wyvern'i olduğundan ve gerçekten de burada olduklarından oldukça eminim. Kokusunu alabiliyorum." Nyra'ya işaret etti. "Kurdu da alabiliyor."

Nyra, şimdi Lia'ya ait olduğunu tahmin ettiğim ayak izlerinin arazide bıraktığı noktaya bakarak sızlanmaya devam etti.

Bakışlarım ikisi arasında ileri bir geri gidip geldi. "Peki ya kötü haber?"

Başını hafifçe arkaya atıp kollarını kavuşturarak arkasını işaret etti. "Burası Syllis Ormanı. Bunu aşmak zorundayız. Bu

Kıyıdan kıyıya dolaşıyor ve denizden başka bir yol yok." "Tanrıların annesi," diye nefes aldım. "Ciddi misin sen?"

Bana hınzırca bir sırıtış attı. "Öyleyim."

Bakışlarım Avery'ye kaydı ve onun da bizim kalabalığa baktığını gördüm. Derin bir nefes aldı. "Şu ağaçların arasında neyin gizlendiğine dair hikâyeler duydum. Elimizde önemli miktarda silah yok. Bizde gençler. Bu bir ölüm cezası. Ben bunun etrafından dolaşabileceğimizi sanıyordum!" Tekrar Veli'ye baktı.

Hepimiz birliğimize geri dönerken Veli başıyla onayladı.

Küçük bir çocukken Syllis Ormanı'ndaki korkunç yaratıklarla ilgili eski hikayeleri dinlediğim anılar geldi. İçimi bir ürperti kapladı.

omurgamda.

Gökyüzüne baktım ve alacakaranlığın çoktan tüm diyara çöktüğünü gördüm. Gece burada dinlenmemiz gerekecekti, çünkü Syllis Ormanı'nda seyahat etmek gündüz yeterince ölümcüldü, akşamın geç saatlerinde orman zemininde sürünen şeylerle uğraşmayı boş verin.

İkisine de bunu fısıldadım ve ilk kez benimle aynı fikirde oldular.

"Herkes!" Avery gürledi. "Lütfen beni dinleyin."

Sesi, içinde bulunduğumuz açık vadide yankılandı ve herkesin gözlerim ona kaydı. Yutkundu ve ağzının tekrar tekrar açılıp kapanmaya başlamasını izledim, çünkü sinirler onu ortaya çıkarmak üzere olduğu şeyle tüketiyordu.

"Önümüzdeki yolculuk çok daha zor." Kalabalıktan hemen bir mırıltı yükseldi.

Avery'nin konuşması bu yüzden kesilince gözlerim parladı. "Hepiniz prensesinizi dinleyeceksiniz!" Olabildiğince yüksek sesle bağırdım, ses tonumda kelimelerin titrekliliğini gizleyen bir otorite vardı.

Bana nazik, minnettar bir gülümseme verdi.

"Arkamdaki orman herhangi bir ağaç değil. Burası Syllis Ormanı." Herkesin yüzünün teker teker solmasını izledim. Sesi bu sefer daha yumuşaktı. Onlarla konuşurken ses tonunda bir talepten çok bir yalvarış vardı. "Etrafından dolaşamayız. İçinden geçmeliyiz ve diğer tarafta geleceğimiz yatıyor. Diğer tarafta krallığın gerçek kraliçesi yatıyor." Durakladı bağırırlar duyulmaya başladı.

"Oradan geçemeyiz!"

"Yavrularımız var Prenses! Ciddi olamazsınız!" "İsla'da kalmalıydık."

"Yeter!" Veli, Avery'nin yanında çılgık atarak ikimizi de irkiltti. "Siz embesillerin kuzeye doğru ilerlemeye devam etmeden önce iki seçeneğiniz var

Sabah. Burada bizimle kalabilirsin ve hepimiz ormanda elimizden geldiğince birbirimizi koruyacağız. Ya da kaçıp gittiğiniz yere geri dönebilirsiniz. ve kesin bir idamla karşı karşıyayız. Seçim sizin. Hepiniz kendinizi neyin içine soktuğunuzu biliyordunuz."

Herkes birbiriyle hızlı bakışmalar yaptı. Fısıltılar Diğerlerine ne yapmayı planladıklarını soran aileler, ağaçların diğer tarafındaki bilinmeyen risk almaya değip değmeyeceğini merak ederek havada dolaştı.

Landon yavaşça bize yaklaştığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Yorgun görünüyordu, şüphesiz hepimizin buraya gelmesi için yaptığı yolculuktan dolayı. Onun

Gözleri kan çanağına dönmüştü, dudakları havanın kuruluğu yüzünden çatlamıştı ve giysileri de bizimkiler kadar kirliydi.

Beni geçip doğrudan Veli ve Avery'ye doğru yürürken bana küçük, garip bir baş selamı verdi.

Takip etmek için döndüm.

"Diğer erkeklerden bazıları yiyecek bulmak için ava çıkmayı tartışıyor. Kadınlar kamp kuruyor," diye duyurdu onlara. "Bana burada ihtiyaç var mı, yoksa onlarla birlikte mi gideyim?"

Avery, Landon'ın omzunun üzerinden herkese baktı. "Landon'la git. onları." Ona dudaklarını bükerek gülümsedi ve üst kolunu sıktı. "Burada her şeyi hallettik. Herkesin güvende olduğundan emin olun."

"Elbette," dedi ona arkasını dönerken.

Bir kez daha rahatsız edici bir göz teması kurduk ve yanımdan geçerken yanlışlıkla adını ağzımdan kaçırdım ve durmasına neden oldum. Olduğum yerde donup kaldım.

Dönüp bana baktı ve tek kaşını şaşkınlıkla kaldırdı. "Evet, Finnian?"

Kalbim sıkıştı. Bir "Finn" değil, tam bir "Finnian."

Boğazımı temizledim. "Orada güvende kalın."

Kelimeler ağzımdan çıkarken, beni bu kadar gülünç derecede beceriksiz yaptığı için tanrılara sessiz bir lanet gönderdim.

Ancak, beni şaşırtacak şekilde, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Sadece biraz yiyecek aramak için. Hepinizle sonra görüşürüz."

Ve sonra gitmişti.

Gözlerim Avery ve Veli'ye takıldı, muhtemelen bu rahatsız edici karşılaşmayla ilgili bir bakış alışverişinde bulunuyorlardı.

"İstemiyorum" diye homurdandım ve sonra kampın kurulmasına yardım etmek için döndüm.

Ertesi sabah Avery'nin kolumu sallamasıyla uyandım. ", " bağırdı.

"İnsanlar kayıp!"

Ağırlaşan gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona baktım. "Ne demek kayıplar?"

"Şafak vakti geçti. Landon uyandı ve etrafta dolaşp herkesi uyandırmaya çalıştı ve yaklaşık elli kişinin artık burada bizimle olmadığını fark etti.!" diye ısrar etti ve ben de kendimi oturmaya zorladım, hâlâ beni terk etmemiş olan uyku sersemliğini göz kırparak uzaklaştırdım.

Ayağa kalkıp koştum, botlarımı giymeye çalışırken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Sonunda yetiştiğimde Veli ve Landon da ona katılmıştı.

"Ne demek *gittiler*?" Avery fısıltıyla bağırdı.

"Herkes böyle söylüyor. Dün gece biz uyurken, bazı insanlar Isla'ya dönmenin bizimle olmaktan daha güvenli olacağına karar verdiler. Yanlarına Eşyalarını toplayıp geri döndüler," diye cevap verdi

Landon. "Aptallar," diye tısladı Veli.

"gitmeliyiz!" Avery ağladı.

"Kesinlikle olmaz, seni pervasız kız," diye tersledi Veli onu. "Bu bize sahip olmadığımız zamana mal olacak. Onlar kendi kaderlerini seçtiler."

"Ama ölecekler!" Avery dudakları titreyerek bağırdı.

Onu teselli etmek için kolumu omzuna atıp kendime çektim ama bu kez Veli'ye hak verdim.

"Bunu riske atamayız, Avery. Üzgünüm ama o haklı," diye fısıldadım.

İnsanları saymaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınırken kız kardeşimi izledim, ki bize eşlik eden yüzlerce kişiyle bu yine de imkansızdı.

"vardı, değil mi?" diye sordu, ses tonunda biraz öfke vardı. "Çocuklarını katledilmek üzere yanlarında getirdiler." Yumrukları iki yanında öfkeyle titremeye başladı.

Veli ona doğru bir adım attı. "Bu artık bizi ilgilendirmez. Üzgünüm ama gerçekten harekete geçmemiz ve ormana doğru yolculuğumuza başlamamız gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eskiden rüyalarımıza giren masallara göre, şimdi yosun kokusunun ve kadim büyünün havada asılı kaldığı büyülü girmek zorunda olduğumuzu bir şekilde unutmuştum.

"Büyülerinizle bize güvenli geçişi garanti etmeniz bir yolu yok mu?" Avery göğsü kabararak Veli'ye çıkıştı. "Tanrı aşkına, sen bir *cadısın*! Senin kaybolduğunu ve saniyeler sonra bir odanın öbür ucunda yeniden ortaya çıktığını gördüm."

Veli'nin menekşe rengi bakışları tekrar kız kardeşime döndü. "Ben ne olduğumun çok iyi *Prenses*. Bunu aklınızdan çıkarmasanız iyi olur." Veli'nin gözlerinde bir an için altın rengi parladı. "Işınlanma yoluyla tek başıma seyahat edebiliyorum, asla başkalarıyla değil."

"Yani kitleleri bu şekilde güvenli bir şekilde hareket ettirmenin asla bir yolu olmayacak mı?" Birbirlerinin gözlerini oymak üzereymiş gibi görünen iki kadın arasındaki gerilimi azaltmaya çalışarak sordum.

Veli'nin yüzü zorlukla yumuşadı ve içini çekti. "Portal yarık büyülerini var, ama bir orduyu içinden geçirmek sadece bir tek bir cadı. Güç, birçok kişinin geçebileceği bir açık tutmak için çok büyüktür; böyle bir görev için birden fazla cadı gerekir ve o zaman bile bu bir risktir."

"Bu nasıl çalışıyor?" Landon sordu.

"Öncelikle, daha önce hiç bir bölgeye portal açamazsınız. Cadının hafızası tam konuma erişebilmelidir. Bir portal açıldığında, sanki alemde adım atılmayı bekleyen bir yarık varmış gibi davranır."

"Ama bunu bizim için yapamazsın," diye fısıldadı Avery, yenilmiş bir halde. Veli kardeşime bakmayı reddederek, "Doğru," diye cevap verdi.

"Ve bu... bahsettiğiniz yarık portal yürüyüşü... bir boşlukta kaybolup sonra yeniden ortaya çıkabildiğinizden farklı mı?" diye sordum.

"Öyle," diye yanıtladı Veli. "Buna wisping deniyor. Ayrıca, şimdi ne soracağınızı biliyorum ve cevabım hayır. Benimle birlikte bir başkası alınamaz. Bu eylem sadece cadının bedeniyle yapılabilir -biz bunun üstesinden gelebilecek şekilde yaratıldık, çünkü bedenlerimiz zaman ve uzayda ışıktan daha hızlı hareket eder. Bu bizim için bile kafa karıştırıcı olabilir."

Bakışlarım benimle birlikte duran ve her biri yenilmiş görünen üçünün üzerinde dolaştı.

Landon Avery'ye şöyle bir baktı ve onun kalanları bir araya getiremeyeceğini anladığını söyleyebilirim.

Ağlamaklı gözleri onunkilerle buluştu ve elini nazikçe omzuna koyarak kalbimin göğsümde sızlamasına neden oldu.

"Pekâlâ millet!" diye gürledi puslu sabah gökyüzüne, bekleyen kalabalığa yaklaşırken onların dikkatini çekti. "Sylis Ormanı'na girme vakti geldi. Kimse tek başına dolaşmayacak. En azından bir arada kalın ikişer ikişer. Bir şey gören olursa anons . Birbirinizden ayrılmayın. Birbirinizi koruyun. O ormanda ne olduğunu bilmiyoruz."

Ona hayranlıkla baktım. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bizimle seyahat edenlere karşı çok güçlü bir yüz ifadesi takınmıştı. O ürkek halinden neredeyse hiç eser kalmamıştı.

Bir zamanlar tanıdığım ve sevdiğim ahır bekçisi. Şimdi, onu izlerken

Herkes için kendi eti ve kanıymış gibi, bir şekilde onu daha da çok sevmeye başladım.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elianna

Seçtiğim ailemle birlikte olağan rutine geri dönmek inanılmaz derecede kolaydı. Son birkaç gün bir sonraki hamlelerimizi planlamak, askerleri eğitmek ve Jace'le mümkün olan her saniye öpüşmekten ibaretti.

Dudaklarını kendi dudaklarımda kaç kez hissettiğimin bir önemi yoktu; bedenlerimiz herhangi bir şekilde birleştiği anda midemde kelebekler uçuşuyordu.

Nox'un küçük büfesi yüzünden son derece üzgün ve korkmuş bazı çiftçilere yalvardıktan sonra Jace bana etrafı gezdirmek için şehre götürdü. Yıllar boyunca bu kadar az kaynakla yeniden inşa etmeyi başardıkları her şeyi görmek olağanüstü bir şeydi.

Yaşı ya da rütbesi ne olursa olsun herkes yardıma koştu. Bu insanlar arasındaki topluluk duygusu takdire şayandı ve onları kendim gibi görmekten inanılmaz gurur duyuyordum.

Turu tamamladıktan sonra Jace beni birkaç dükkâna götürerek yeni kıyafetler almamı . Yıkılmış bir elbiseyle geldiğim ve daha sonra arkadaşımın parçalanmış gömleğinden başka bir şey giymeden şehirde koşmak zorunda kaldığım düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı.

Zaela bana ödünç alabileceğim birkaç pantolon önermişti ama pantolonunun bir tekini bile dizlerimin üzerinden geçirememiştim. Bunun hayal kırıklığını yaşarken kaşlarımı çatarak Jace'e baktım ama sadece bakışlarımı karşıladı ve sanki şehvet ve arzu içinde boğuluyormuş gibi baktı.

O zamandan beri hepimiz Zaela'nın evini döşemeye çalışıyorduk. Ya da *Bizim* evimiz demeliyim. Birkaç bira içip hararetli bir tartışmadan sonra

En sevdikleri tavernada, Ellecaster'da kaldığımız süre boyunca birlikte yaşama teklifini resmen kabul ettik. Yeterince yatak odası vardı ve ne zaman kışlada uyumayı önemsemediğimi söylesem Jace hasta olacakmış gibi bakıyordu.

Gage bunun sebebinin Jace'in oradaki diğer adamlardan birinin onun arkasından benimle gizlice iş çevirmeye çalışacağını düşünmesi olduğunu düşündü. Sonra da eğer bu mümkün olsaydı, kendisinin bunu çoktan yapmış olacağını söyleyerek ona takıldı.

Tam bir çapkın.

İkisine de eş olduğumuz gerçeğini henüz açmamıştık. Doğru zaman gibi gelmiyordu ve bu fikir ikimiz için de hâlâ inanılmaz derecede yeniydi. Sadece bu bilginin mümkün olduğunca uzun bir süre tanrılarla aramızda kalmasını istedik, bu arada kendimiz de bu bağa alışmaya, şimdi paylaştığımız bu bağı öğrenmeye ve anlamaya çalıştık.

İkimiz de tamamen yeni bir şeye doğru yol alıyorduk. de bundan ne bekleyeceğime ya da ne dair hiçbir fikrim yoktu. Aramızda hissettiğimiz bağdan daha fazlası var mıydı? Bunu araştıramadık bile.

Biz buradayken, ölümlüler topraklarında hiç fae metni taşıyorlardı.

Ne olursa olsun, bunun bir önemi yoktu. Önemli olan burada onunla birlikte olmam ve bunu birlikte çözecek olmamızdı.

Ve şimdi burada, bir haftadan fazla bir sonra, oturma odasındaki kanepeye yayılmış, Zaela kükreyen şöminenin yanındaki sandalyede av bıçağıyla küçük bir ahşap figür yontarken Jace'in her birimize birer kadeh şarap doldurmasını bekliyordum.

Arkadaşım başka bir dolu bardakla bana yaklaşıırken yüzümde bir gülümseme belirdi. Bacaklarımı zahmetsizce kaldırdı.

minderlerin altına oturdum ve onları tekrar nazikçe kucağına yerleştirdim. O içkisini yudumlarırken ben uzandım ve kalçamı sevgiyle okşarken saçının küçük bir dalgasını parmağımın etrafında döndürmeye başladım. Bu sahne bana tamamen *kolay gelmişti*. Tamamen normal. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi.

Şöyle bir baktım ve Zaela'nın bizi anlayamadığım bir ifadeyle dikkatle izlediğini fark ettim. Artık tamamen açıkta olduğu için sevgi gösterimizden rahatsız mı olmuştu? Yoksa bu sadece onun yüzü müydü?

"Alaia'ya gideceğimiz için heyecanlı mısın?" Jace sordu. "Orada sana göstermek istediğim çok şey var."

". Dağların ötesindeki bu bilinmeyen mistik ülkeyi görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim.

Zaela, "Gerçekten nefes kesici bir manzara," diye ekledi. "Manzara şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Yerleşim alanlarımız dışında insan eli değmemiş."

Önce ona sonra da Jace'e bakarken gözlerim parladı. "Kulağa inanılmaz geliyor."

"Öyle," dedi çenesini kaşımak için uzanırken. "tanışmanız gereken pek çok kişi var. General Vern'le başlayalım. Benim yokluğumda vadidekilerden o sorumlu ve Zae'nin babasıyla birlikte çalıştı."

"Ah, evet. Leon Vern. Emekli olmayı reddeden yaşlı adam," dedi ses tonunda bir parça şefkatle. "Bununla birlikte, terfiniz konusunda tereddütlü kitleleri ikna etti."

Bakışları odanın diğer ucundaki kuzenine göğsünden kısık bir kıkırdama yükseldi. "Öyle yaptı. Annen bizi gördüğüne çok sevinecek."

"Umarım zihinsel olarak sürekli yokluğumuzla ilgili yıllık şikayet konuşmasına hazırlanıyorsunuzdur." Ahşap figürünü yontmayı bırakırken gözleri bana kaydı. "Annem ailemin Alaia'daki malikanesinde kaldı. Ne kadar sevimli olsa da... biraz zorba olabiliyor." Sırıttı.

"O artık sadece yalnız ve yaşlı bir kadın, Zae. Eminim kapıdan içeri girer girmez bizi şişmanlatmaya çalışacaktır," diye alay etti Jace.

Zaela kıkırdadı. "Bu sefer gitmemize izin vereceğinden pek emin değilim. Ve ona kesinlikle yaşlı dediğini söyleyeceğim."

Onlar annesi hakkında şakalaşırken, düşüncelerim anında başka bir yere, kendi aileme ve onların refahına aktı. Ben kaçtıktan sonra Avery ve Finnian odalarına mı yoksa Lukas'la birlikte zindana mı kapatılmışlardı? Bildikleri tek evde şimdi tutsak mıydılar? Kaçmışlar mıydı, yoksa savaşmışlar mıydı? Böylesine dingin bir huzur hissederken aynı zamanda ailem için duyduğum suçluluk duygusu kafamı karıştırıyordu.

Sessizlik aniden odayı kapladı ve gözlerinin beni delip geçtiğini görmek için arkadaşşıma baktım - yüz hatlarına kazınmış bir endişe.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu usulca.

Bakışlarımı onunkilerden kaçırırken başımı salladım. "Sadece Avery ve Finnian için endişeleniyorum. Onlar Kai'nin emri altında her şeye katlanabilecekken burada, senin yanında, güvende olduğum için kendimi çok suçlu hissediyorum. Kraliçenin onlara zarar vereceğinden şüpheliyim ama prenze güvenmiyorum."

"Vadiyle ilgili planlarımızı askıya alıp bunun yerine onları arayalım mı?" diye sordu.

Zihnim koşuştururken yutkundum. Bir avuç insan Islan kapılarına doğru yürürsek ne işimize yarayacaktı, eğer hâlâ oradaysalar bile? Bu konuda akıllı davranmamız gerekiyordu ve bir heves uğruna eşimi ya da kardeşlerimi riske atamazdım.

"ncelikle nerede olduklarını öğrenmemiz gerekiyor. Islan sempatizanlarından en son ne zaman haber aldınız?"

"Düğüne yapılan saldırının başarılı olduğunu ğrendiğimizden beri hayır," diye cevap verdi Jace.

Ona bakarken kaşlarıım çatıldı, ona attığım bakıştan dolayı gözleri endişeyle parlıyordu. "Birçok insan öldü. Sadece korkunç Lordlar değil, aynı zamanda iyi, *masum* insanlar da Jace. Kardeşlerim ve ben de onları."

İrkildi ve yüz hatlarıımın yumuşamasına neden olan suçluluk duygusunun bağdan aşağıya doğru dalgalandığını hissettim.

"zr dilerim," diye fısıldadım. "Sadece onlar için endişeleniyorum ve bilinmezlik içinde oturmak berbat bir şey. Sanki bir aileyi başka bir aileyle takas gibi hissediyorum ama gitmelerine izin veremiyorum."

"Bir aileyi asla başka bir aileyle takas etmek zorunda kalmayacaksın, Lia'm." Dizimi kavradı ve bana doğru eğildi. "Senin ailen bizim ailemiz."

şarap kadehimi bir kez daha onlara doğru götürürken dudaklarıımın kenarı onun sözleriyle eğildi. Birdenbire konağın n kapısı açıldı. Arkasındaki duvara çarparak hepimizi irkiltti ve alarma geçirdi.

Kendime zindanda olmadığımı, Kellan'ın tutsağı olmadığımı ve bu sesin tenime değen bir kırbacın acımasız şakırtısı olmadığını hatırlatarak sakinleşmeye çalışırken kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve nefes alışım ağırlaşıyordu.

Jace bana baktı, biraz endişeli görünüyordu, ama ona nazikçe başımı sallayarak iyi olduğumu bildirdim.

Tanrım, Lia. Kendini toparla.

Gage neredeyse nefessiz kalmış bir halde kapı aralığında durdu. "Kardeşim! İşte " diye bağırdı küçük boşlukta.

Jace'in kaşları çatıldı ama kalalarıımın örtüsünün altında oturmaya devam etti. "Ne oldu, Gage?"

"Adamların hepsi bugün meyhanelerde eğitimdeki başarılı formasyonu kutluyor. Bu gece erkekler gecesi, piç kurusu!" diye anons etti, kulaktan kulağa yayılan bir sırtışla odanın içinde kasıla kasıla yürürken.

"*Erkekler gecesi* için neredeyse şarabımı yeni kanepenin üzerine dökmeme neden oluyordun?" Ona alaycı bir şekilde tısladım.

Ağzı bir anda açıldı. "Aman Tanrım, Lia, çok özür dilerim! Şarap olmaz! *Kanepe* olmaz!" Dramatik bir şekilde kalbini tuttu ve yerde dizlerinin üzerine çöktü.

"*Yeni* kanepe, seni ahmak," diye girdi Zaela, gözleri oymakta olduğu tahta attan ayrılmıyordu.

Ayağa kalkarken çocuksu bir sırıtişla bana baktı. "Görüyorum ki Birileri çoktan tavernalara gitmiştir." Kaşlarımı kaldırdım, dudağımın kenarı onunkine uyacak şekilde yukarı kalktı.

"Belki leydim." Göz kırptı. "Hayır, hayır! Belki demek istedim, *krالیçem*." Alaycı bir şekilde eğildi.

"Kapa çeneni," diye cevap verdim ve Jace elini kalçamdan çekip kanepenin arkasına yaslanmış olan Gage'e vurmaya giderken dikkatimi tekrar şarabıma verdim.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?" Jace kıkırdayarak sordu.

Gage'in ağzı alaycı bir kaş çatmaya dönüştü. "Evet. Bana katılması için en iyi arkadaşşıma ihtiyacım var ve buraya gerekirse krallığın gelecekteki hükümdarına yalvarmaya tamamen hazır olarak geldim." Bana çaresiz bir bakış fırlattı ve ben de gülmemek için alt dudağımı emdim.

Bakışlarım tekrar Jace'e kaydı ve gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum. Gitmek istediğini biliyordum ama bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra beni burada bırakmayacağını da biliyordum.

Doğrudum ve dizini kavrayıp biraz salladım. Bakışları benimkilerle buluştu. "Gitmelisin," diye ısrar ettim gülümseyerek.

"Ama sen buraya daha birkaç gün önce geldin." Bir an durakladı. "Kulağa ne kadar saçma gelse de, seni gözümün önünden ayırmak kesinlikle dayanılmaz." Son kelime ağzından çıktıktan hemen sonra ağzını kapattı.

Ben bunun çiftleşme bağı olduğunun farkındaydım ama diğerleri kesinlikle farkında değildi ve ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyorlardı.

"Git," dedim öne doğru eğilip burnunu öperken. "Git arkadaşlarınla eğlen. Onları toparla ve Alaia'ya gidecekleri için heyecanlandır. Ben hiçbir yere gitmiyorum ve sen döndüğünde burada olacağım." Göz kırptım.

"Teşekkür ," diye fısıldadı eğilip şarap lekeli dudaklarıma bir öpücük kondururken. Ayağa kalkmasına izin vermek için bacaklarımı göğsüme doğru çektim.

"Ah, evet, bizim tarafımızda olacağını biliyordum," diye bağırdı Gage. Hâlâ köşede işiyle ilgilenen Zaela'ya baktı. "Ben de gidebilir miyim?" diye sordu ve ben aniden bir kakhaha patlattım.

Zaela bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı ve kırışmış kaşlarının arasından ona baktı. "Senin gitmen neden umurumda olsun ki?"

Jace yanına yaklaşırken endişeyle güldü ve eliyle kavradı. "Ah, bilmiyorum. Eğer onun izne ihtiyacı varsa, belki benim de vardır diye düşündüm."

Gözlerini devirdi ve kapıyı işaret etmek için elini kaldırdı. "Tanrıların annesi, çık dışarı."

"Emredersiniz hanımefendi!" diye bağırarak arkasını döndü ve kolunu Jace'in omuzlarına attı; Jace'in kakhahaları yüzünden omuzları aniden inip kalkıyordu. İkisi de kapıya doğru ilerledi ve arkalarından kapandı.

Ve sonra, şöminenin içinde sıçrayan çıtırtısı dışında sessizlik oldu.

Şarabımdan bir yudum aldım ve çoktan yontmaya dönmüş olan arkadaşımın kuzenine baktım.

Konuşulmayan gariplik, gürültüsüz atmosfere yerleşti. Zaela ve ben döndüğümünden beri baş başa kalmamıştık, onunla başa kalmanın *tuhaf* olduğunu söylemiyorum ama her şey olmadan önce ilişkimiz pek de iyi gitmiyordu.

Kanepede bacaklarımı göğsümde birleştirdim ve şaraptan gürültülü bir yudum aldım; şarap yavaşça damarlarıma kök salarken gözlerimi yumdum. Bakışları bana doğru kaydı, yüzünde alaycı bir beklenti vardı.

"Ee," diye kelimeyi uzattım. "İşler nasıl gidiyor?"

Sırıttı. "İşler nasıl *mi*? Ne işleri?"

"Biliyorsun, Gage ile."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman oldum.

Zaela dudaklarını büzdü, bıçağını ve tahta parçasını sandalyenin koluna bıraktı ve bacak bacak üstüne atarak bana doğru eğildi.

Gözlerini bilerek bana dikti. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "Hadi ama Zae," diye başladım. "Seni aşk hastası bir kız gibi takip ediyor. köpek yavrusu."

Yüzü kızgınlıktan saf öfkeye dönüştü. "Gage ile olan ilişkim benden başka kimseyi ilgilendirmemeli. Yakınlık ve arkadaşlığı aşkla karıştırmayın."

Sözleri karşısında irkildim. Haklıydı, bu ne beni ne de Jace'i ilgilendirirdi. "Özür dilerim." Bir an durakladım. "Sadece şarap konuşuyordu," diye yalan söyledim.

uzun bir yudum daha aldım.

Yanıt olarak keskin kıkırdamayla homurdandı ve henüz yutulmamış şarap kalıntılarını tükürmeme neden oldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Çenemi silerken birkaç kıkırdamanın arasından çıktım. "Oh, Lia. Bunun şarap *olmadığını* bilecek kadar iyi tanıyorum seni. konuşmak."

Sırıtmamı engellemeye çalışarak dilimi emdim.

"İyi o zaman. Cesaret için kullanılan şarabı düşünün," diye itiraf ettim.

"İyi," diye homurdandı ve bana küçük bir gülümseme iması verdi.

"Yine de sana değer verdiğini hissediyorum."

Gülümsemesi anında düştü.

"Elianna," diye tısladı ve tam adım kullanınca gözlerim parladı. "Gage

bu sevgiye karşılık verebilecek birini hak ediyor. Sen de aynı fikirde değil misin?" Gözlerim bir kez daha hafifçe açıldı. "Ben sadece onun çok harika olduğunu düşünmüştüm,

Herkes yapabilirdi. Ama üzgünüm, haklısın. Başka bir şey hakkında konuşabiliriz. Jace bana seni daha önce hiç kimseyle görmediklerini söylemişti, bu yüzden bunun Gage yüzünden olup olmadığını bilmiyordum."

Bakışlarını benden kaçırdı ama ben onu izlemeye devam ettim ve loş ateş ışığında endişeyle yanağının iç kısmını çiğnediğini fark etmedim. "Ufak tefek dedikodular umurunda değilmiş gibi davranan biri için kuzenim bu dedikodulara katılmayı çok seviyor."

Gözlerini devirdi ve kendine bir bardak daha doldurmak için ayağa kalktı. Orada sessizce oturdum ve şarabı tek yudumda içmesini izledim.

Boş bardağa bakarken endişeyle boğazını temizledi. "Gage'i seviyorum ama o şekilde değil. O benim için ikinci, daha sinir bozucu küçük kuzenim. Ve herkesin düşündüğünün aksine, beni ne kadar çıldırtsa da onu en iyi arkadaşım olarak görüyorum. İkisi de olmasaydı kaybolurdum."

"Sorun değil, Zae." Ona gülümsedim. "Belli ki onlara değer verdiğini biliyorlar."

Şömineye doğru yürüdü ve alevlere bakarken bir elini şöminenin üzerine koydu. Orada sessizce durup konuşmaya devam edip etmeyeceğini düşünürken bir dakika boyunca onu izledim.

Titreyerek bir nefes verdi, bu da konuyla ilgili merakımı da artırdı. "Gage'i bu şekilde sevemem çünkü başka kadınlarla birlikte olmayı tercih ediyorum."

Kelimeler ağzından dökülürken son yudumda boğuldum. *İşte bunu beklemiyordum.*

Bana döndü ve omuz silkti. "İşte bu yüzden çocuklar beni hiç kimseyle görmediler ve işte bu yüzden her zaman içimdeki şehvet ateşini söndürmeye çalışıyorum.

sarhoşken gördüğümde Gage'in gözlerinin içinde kalıyor." "Zaela, hiçbir fikrim yoktu. Bana söylemek zorunda hissettiysen çok özür dilerim." dışarı fırladı.

"Oh, kendimi zorlanmış hissetmedim." Sessiz ve keskin bir kahkaha attı. "Sana bir hayat borcum var ama bu arada, diğerlerine söylemeye hazır olana kadar sırrımı saklamana izin verebilirim."

Barış teklifi ve çocukların öğrenmemesi için sessiz bir rica.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdim. "Ve sen Jace'i benim ve aptalca bir şey yapmak için kaçmadığından emin oldum. Hayat borcunun ödendiğini düşün."

Bana sırtıttı. "Bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Sadece nasıl hissettiğimi bilmen gerektiğini düşündüm." Tekrar sandalyesine geçip ve bir bacağına diğerinin üzerine atarak beni izlemeye devam etti.

"Gerçekten çok minnettarım ve... her şey için *üzgünüm*," diye itiraf etti.

"Ne için üzgünsün?" Kafamı şaşkınlıkla yana eğerek sordum.

Bana bilmiş bir bakış attı. "Sana karşı tam bir pisliktim. Aslında ben herkese karşı bir pisliğim ama sana karşı çok uzun süre çok sert davrandım. Jace'in senin yanında nasıl davrandığına ve düşman ordularımızın *liderine* olan sarsılmaz inancını nasıl bu kadar kolay ortaya koyduğuna çok şaşırmıştım." Gözleri tembelce odada dolaştı. "Ve seni hiçbir zaman, Jace'i o saldırganları köye getirdik. Bu yüzden özür dilerim. Belki de kaos boyunca birbirimize destek olsaydık her şey daha farklı sonuçlanabilirdi."

Kalbim göğsümde acı içinde kıvrıldı. Artık Jace'in bana nasıl bu kadar kolay güvendiğini ve bana olan nefretinin tek bir yasak öpücükle nasıl eriyip gittiğini *biliyordum*. Güveni çiftleşme bağından kaynaklanıyordu ama bunu ona söyleyemezdim. En azından şimdilik.

Ayağa kalktım ve doğru yürüdüm, elimi hafifçe omzuna koydum. Başını kaldırıp bana baktı. "Her şey affedildi, dostum."

Sanki göğsünden büyük bir ağırlık kalkmış gibi, sonra Bana daha önce ondan gördüğüm en parlak, en içten gülümsemeyi verdi.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

Jace

Tanrım, Gage'in beni ternalardaki gürültülü geceler için kandırmasına izin vermeyi bırakmalıydım. Kör edici güneş ışığı perdelerimizin arasından süzülürken gözlerimi açtım. Kafatasımı kasıp kavuran baş ağrısından inledim ve yatağın Lia'nın tarafına doğru uzandığımda bedeninin artık benimkinin yanında olmadığını fark ettim.

Farkına vardığımda aniden ayağa fırladım. Bakışlarımı onun gereken yere doğru çevirdiğimde, gözlerim sadece boş bir alanla karşılaştı. Eve döndüğümde kesinlikle oradaydı, değil mi? Orada . Korku damarlarımda hızla ilerledi, kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve onun benden tekrar alınmasına dair her korku içime saplandı.

Tam aşağıya koşacaktım ki, yatak odamızın penceresinin hemen altından birbirlerine çarpan kılıçların keskin şakırtısı duyuldu.

Paniğim beni tüketmek üzereyken Lia'nın sesi havada , "Ha! Sana hala daha iyi olduğumu söylemişim!"

bir rahatlama çöktü.

İşte benim kızım.

Sırıttım ve botlarımı giyip aşağı inerken yatağın kenarından salladım.

Oturma odasına ve mutfığa göz attığımda konağın boş olduğunu fark ettim ve dışarı çıktığımda Gage ve Lia'nın ön bahçede iki çocuk gibi kavgaya ettiklerini gördüm.

Yanlarına gidip kollarımı kavuşturdum ve ikisinin özensiz bir şekilde izledim. Dürüst olmak gerekirse, her ikisinin de formu bok gibiydi çünkü

ama o zaman bile, Lia hala onun kıcını tekmeliyordu.

"Oh, günaydın uykucu!" diye seslendi bana bir grevin içinden. "Bize katılmaya karar vermene sevindim!"

Onun için yaptığımız yeni kılıcını havada savurdu ve Gage tam zamanında engelledi, herhangi bir koruyucu kıyafet olmadan rahat etmek için biraz fazla yakındı.

"Peki neden ikiniz de zırh giymiyorsunuz?" Kaşlarımı kaldırırken homurdandım.

"Ha, işte Bay Ciddi." Gage güldü. "Sadece ." "Anlıyorum. İkiniz de bok gibi dövüşüyorsunuz."

"Hey!" diye birlikte bağıldılar ve Gage bu fırsattan yararlanarak onu etkisiz hale getirmeye çalıştı. Yine de onun numaraları için çok hızlıydı.

Bunun yerine, etrafında döndü ve ayağını ayak bileklerinin üzerinden geçirerek ona çelme taktı ve kıcının üzerine düşmesine neden oldu.

Vücudu bir yere çarptı ve Lia kılıcının ucunu hafifçe g  s kafesine yerleştirdi.

"Ben kazandım." Gülümsedi.

"Wyvern' n boku! R vanş istiyorum!" Gage kılıcını kalçasına geri koyarken ona doğru .

Zafer kazanmış asına benimle şakacı bir şekilde dans etti.

Gage tekrar bağıldı: "Eğer şansının yaver gitti inden ve kaybedece inden korkuyorsan, bunu söyleyebilirsin, Lia." Sırışı kulaktan kulağa yayılıyordu.

Bana bakmaya devam ederken gözleri meydan okumayla keskinleşti ve sonra kılıcının kabzasına geri döndü. Bahsi kabul etmek için arkasını döndüğünde uzandım ve kolumu beline dolayarak onu g  s me çektim.

arasında kıvrandı. "Kahretsin, Jace! Bırak beni de ona tekrar kaybettireyim."

Dudaklarımı kulağına götürdüm ve fısıldadım, "Bu bedeni yakın zamanda bırakmayacağım. Onun için planlarım var." Kıpırdanması kesildi ve dokunuşumun altında teninde tüylerin diken diken olduğunu hissetti imde kollarımda gevşedi.

"Bu bir tehdit mi yoksa söz m ?" Kelimelerinden beklenti damlıyordu.

" kisi de," diye fısıldadım şefkatle.

Yüzünü bana döndü, onu kavrayışım güçlükle gevşedi, sonra kollarını boynuma doladı ve beni öpmek için eğildi.

"Biliyorsun," dedi öpücükler arasında. "Eğer sen burada gömleksiz dolaşacak ve zırhının altındaki tüm ihtişamı krallığa göstereceksen, benim de aynısını yapmam adil olur."

Dudaklarımı onunkilerden çektim ve bakışlarımız buluştuğunda gözlerim parladı. Yüzünde çileden çıkarıcı, hınzır bir sırıtma belirdi. "Hiç sanmıyorum, benim Kraliçe."

Lia elimden kurtulurken göz . Alaycı bir tavırla geri çekilirken kollarını iki yana açtı. "O zaman git bir gömlek bul kralım."

Son iki kelime dudaklarından dökülürken kalbim hızla çarptı ve en iyi arkadaşımızla yaptığı saçma tartışmaya geri dönmesini izledim.

"Dürüst olmak gerekirse, Nox'a nasıl binileceğini öğrenmek isteyecek misin?" Lia ellerini kalçalarına koymuş, mutfağın karşısından bana bakarken tükürdü.

Bakışlarım onunkilere saplandı ve kaşlarımı kaldırdım. Doğrusu, bunun bilmem gerekirdi. Açık olan tek bir şey vardı, o da Lia'nın Nox'a taptığı ve Nox'un da Lia için aynı şeyleri hissettiği idi -ama kesinlikle ne benim için ne de bir başkası için böyle hissetmiyordu. Canavar ona karşı çok korumacıydı.

Lia şehirdeki o korkmuş kadınla konuştuktan sonra Lia'nın ondan istediği gibi yaptı. Nox'un korkulacak biri olmadığına dair söylentiler yayıldı ve şehrin dört bir yanına yerleştirilen muhafızlar, o tepemizde süzülürken sokaklarda dehşet kol gezdiğinde bunu onlara hatırlattı. Onun için tek kuralımız, insanları yemesi dışında, şehrin içine girememesiydi... zaten ona yerimiz de yoktu.

Birkaç gün önce nihayet nerede uyuduğunu keşfetmiştik. Uçuşlarından birini gözlemlemiş ve Ellecaster'a bakan dağlardan çıkıntısına sığınmasına tanık olmuştuk. Şimdi, Lia sabahları ön kapımızdan adımını atar atmaz, gözleri içgüdüsel olarak Şehrin üstündeki çıkıntıya.

İçimde bir öfke gümbürtüsü koptu ama bu benim değil, aramızdaki bağ sayesinde onun öfkesi olduğunu ayırt edebildiğim ilk anlardan biriydi.

İtiraf etmeden önce dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, "Nox'a binmeye devam etme fikrinden bile hoşlanmıyorum Canavar seni yakaladığı için minnettarım-"

"Kesinlikle olmaz," diye tısladı ve gözlerim şaşkınlıkla parladı. "Ondan bir *canavar* olarak bahsetmeyeceksin." Bakışları bana doğru daraldı.

Talebi karşısında sırtıtmamaya çalışarak boğazımı temizledim. "*Wyvern'in* seni buraya sağ salım getirdiği için minnettarım. Yine de neden onun üzerinde dolaşmaya devam etmen anlamıyorum. Atlarımız var."

"Nox bu savaşta bizim için harika bir silah olacak," diye cevap verdi ve ben de açıkça aynı fikirdeydim. Sadece neden onu savaşa sürme ihtiyacı hissettiğini anlamıyordum.

"Evet, kesinlikle haklısın Lia. Ve senin ayakların hâlâ diyarların toprağındaiken de tam olarak öyle olabilir," diye meydan okudum.

Kaşları hayal kırıklığıyla çatılırken bana arkasını döndü ve yüzündeki ifadeden bir şeyler planladığını anladım.

"Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Kime ne dediğimi söyleyeyim?" Eğlencemi gizlemeye çalışarak sordum.

"Nox. Ona binerken güvende olmadığımı düşündüğünüzü ve ona güvenmediğinizi söyleyeceğim."

Tüm tanrılar aşkına. Wyvern'i çok iyi tanı mıyordum ama onun sözlerini yeterince anladığını biliyordum. Beni küle çevirmek isteyen ateş soluyan bir kertenkeleyle ihtiyacım yoktu.

Yüzünde parıldayan ifadeden, bu savaşı kazandığını zaten bildiğini anlayabiliyordum.

Bakışlarım tembelce vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Kirli oynuyorsun," diye homurdandım.

"Bu benim birçok kurtarıcı özelliğimden biri," diye karşı çıktı.

Ona doğru bir adım attım. İki elimi kaldırıp parmaklarımla havadan alıntılar yaparken "Kurtarıcı," diye taklit ettim. "Pekâlâ. Hadi gidip Nox'u bulalım."

Cevap olarak verdiği gülümseme, bir saat sonra altıma kaçırdığımda yaşayacağım utanca değebilirdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

JACE, Nox önümüze inerken çizmelerinin içinde titrediği gerçeğini saklamaya çalıştı ama bağdan aşağıya doğru içini titreten hafif korkuyu hissedebiliyordum. İnişinin gürültüsü tarlalarda ve Ellecaster kapılarının ötesinde yankılandı.

Tereddütle wyvern'e doğru tek bir adım atıp sonra ayağını eski yerine geri çekerken onu izledim.

"Şimdi o kadar da belalı değilsiniz, ha, Komutan?" Alay ettim.

"Hiç komik değilsin," diye karşılık verdi dişlerinin arasından.

"Oh, ama! ne var ki?" Nox'a baktım.

Yüzü Jace'e doğru bir taklit etti ve keskin, kan lekeli dişlerinin tüm sıralarını gösterdiğinden emin oldu. "Gördün mü, senden hoşlanıyor." Ona doğru yürüdüm ve pullu göğsüne bir şaplak attım.

Dönmek istediğimde, Nox başını indirerek tam benimkinin üzerinde durdu. İkimiz de orada durmuş, sanki hayatında yaptığı her seçimi düşünüyormuş gibi görünen dostuma bakıyorduk.

"Dişlerini öyle göstermesinin benden hoşlandığı anlamına geldiğini sanmıyorum," diye cevap verdi Jace, sesini düz tutmaya çalışarak.

Ona sııttım. "İnan bana, eğer senden hoşlanmasaydı, ya da benim ne kadar Seni sevseydim, muhtemelen şimdiye kadar rüzgârda kavrulmuş toz olurdun." Nox'un kanadının etrafında yürümek için hareket ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu telaşla.

"Sana nasıl yapıldığını göstereceğim. Uçmana izin veremem Ne yaptığınızı bilmeden ders alıyorsunuz," dedim Nox'un sırtına tırmanırken.

yan tarafına geçtim ve ensesindeki her zamanki yerime yerleştim.

Jace, Nox'un etrafından dolaştı ve şimdi biraz daha yakındaydı, yanından bana bakıyordu. "Oh, peki *sana* uçuş derslerini kim verdi?"

Bir an düşündüm, derin düşüncelere dalmış gibi görünmeye çalıştım ve sonra tekrar ona baktım. "Kendim."

"Büyüleyici, Lia," diye mırıldandı, açıkça sabrını biraz yitirmişti. "Dürüst olmak gerekirse, üzerinde eyer yok! Ya düşersen ne olacak?"

Ona gözlerimi devirdim. "Oh, tamam, sanki ona uygun bir eyer bulabilirmişim gibi, özellikle de bu kadar kısa sürede."

Sanki benim kaçış koşullarımı hatırlıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Tamam, boş ver, özür dilerim Jace." Nox'a baktım. "Hadi ona nasıl yapıldığını gösterelim!"

Ve bu sözlerle Nox emrimi aldı ve zahmetsizce parlak öğleden sonra gökyüzüne fırladı.

Saçlarım şiddetli rüzgârdan geriye savruldu ve bulutların arasında süzülene kadar yukarı, *yukarı ve yukarı* uçarken yaşlar süzüldü.

Omzunun üzerinden aşağı bakmak için hafifçe öne doğru süründüm ve Jace'in aşağıdaki zeminde zar zor görüldüğünü fark ettim.

Kıkırdadım. "Bu gerekli miydi? Bir ara gezintiye çıkmak *istemesini* sağlamaya çalışıyoruz, biliyorsun."

Omzunun üzerinden bana bakmaya çalışmak için boynunu büktü ve devasa, altın bakışlarının içinde dalgalanan eğlenceyi gördüğümde, başımın belada olduğunu *anladım*.

Nox kanatlarını çırpmayı bıraktı, onları yanlarına sıkıştırdı ve öne doğru eğilerek bizi korkunç bir hızla yere doğru geri gönderdi.

Umutsuzca boynuna olabildiğince sıkı sarıldım ve hayatım pahasına tutundum.

"Oh, seni pislik!" Çığlık attım ama rüzgarda kayboldu. Yer hızla yaklaşıyordu ve biz yavaşlamıyorduk.

"Kes şunu, Nox!"

Dinlemiyordu.

"Nox, Tanrıların Anası, *yeter!*"

Jace'in geriye doğru dev bir adım attığını artık net bir şekilde görebiliyordum. Yüzündeki ifade ancak saf dehşet olarak tanımlanabilirdi.

"Nox. Yukarı çek. *ŞİMDİ!*" Ona kükredim.

Tam zamanında kanatlarını yanlarından ve bizi düzleştirerek Jace'in aşağıdaki yeşil alanda durduğu yerin üzerinde havada devasa daireler çizerek süzülmemizi sağladı. Nox'un kanatlarından çıkan esinti Çiçekler ve uzun otlar durduğu yerde etrafını sararak onu da devirmekle tehdit

Benimle uğraşmayı bıraktığına kendimi ikna ettiğimde, boynundaki tutuşumu gevşettim.

"Bu *hiç* komik değildi," diye mırıldandım, mide bulantısı içime yerleşirken boğazımı tuttum.

Sonunda karaya çıktı ve Jace oraya doğru ilerlerken ikimizden pek de memnun görünmüyordu.

"Lia. Bu da neydi böyle?" diye uludu bana.

İrkildim. Ortaya çıkan tüm sahnenin, içinde yer almanın hissettirdiği kadar korkunç görüldüğünü varsaydım.

"Sadece yapıyordu," diye fısıltının biraz üstünde cevap verdim.

"Seni öldürebilirdi!"

Nox'un kafası Jace'e doğru döndü, dudakları hırıltıyla geriye çekildi ve Jace'e bakarken göğsünden derin bir hırıltı yükseldi.

Jace, beni şaşırtarak, ona bakıp irkilmedi bile. Orada durdu ve onun zemin. Parmağını Nox'a doğru kaldırmasını şok içinde izledim. "Dinle! Buraya gelirken onu koruduğunu biliyorum ve bunun için minnettarım. Ancak, onun eşi olarak, bu *benim* ileriye dönük görevim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Jace ilk kez kendisinden eşim diye söz etmişti. "Onun konusunda sana güvenmemi mi istiyorsun? Böyle şeyler yapma," diye uyardı wyvern'ü.

"Sorun yok Jace," dedim sakince. "Her düştüğümüzde, yere düşmeden önce beni yakaladı." İtirafım karşısında çenem düştü ve ellerim ağzımı kapatmak için havalandı.

"Yani, seni bıraktı mı?!"

"Kapılardan uçtuğumuz ilk geceydi! İlk kez uçuyordu! Ve dediğim gibi, beni yakaladı. Düşüşün etkisini aldığından emin oldu. O benim hayatımı kurtardı ve kendi hayatını riske attı, üstelik bu birbirimizi tanımadığımız bir zamanda oldu!" Savundum.

Nox ve ben kurallara uymadığımız için cezalandırılmayı bekleyen küçük çocuklar gibi otururken Jace şakaklarını sertçe ovuşturdu.

Bir eli kaşlarının üzerindeyken diğer eliyle bizi işaret etti. "Artık numara yok, tamam mı? Az önce yaptığınız saçmalıkları bir daha yapmayın."

Nox başını hafifçe çevirdi ve dikey gözbebeği sanki bizim için belirlenen yeni kuralları kabul edip etmediğini görmek istercesine bana doğru daraldı.

Bakışlarım Nox'tan ayrılmadan ona geri döndüm, "Hâlâ takla atabilir miyiz?" dedim. "Ne?"

Sonra ona baktım. "Bazen takla atmayı severiz. Eğlencelidirler." Ona garip bir gülümseme verdim ve omuz silktim.

Jace içini çekti ve gözleri benimle Nox arasında gidip geldi. "Tamam.

Lütfen eyer için ölçüleri alana kadar bekle.
onun için yapılmış."

"Ama ben eyer istemiyorum!" Ben karşı çıktım ve Nox sinirli bir nefes alarak başını sertçe iki yana salladı.

Bana dik dik baktı, gözleri onunla çalışmam için yalvarıyordu.

Şimdi iç çeken bendim. "Sorun değil, Nox. İkimiz de buna alışacağız." Bakışlarımı tekrar Jace'in durduğu yere sabitledim. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, tamam. Bir eyer alırız."

"Teşekkür !" diye alaycı bir şekilde bağırırken elleri yanlarına doğru havalandı. "Pekala yakışıklı, şimdi buraya tırman ve bir gezintiye çıkalım," dedim.

elimden geldiğince tatlı bir şekilde talep ettim.

Bir kahkaha krizine girdi. "Çok komiksin. Ama tüm bu gösteriden sonra, sanırım ben de o eyerin bağlanıp sağlamlaştırılmasını bekleyeceğim." Kollarını kavuşturdu.

Vücudumu dramatik bir şekilde Nox'un omzuna atarken, "Hiç eğlenceli değilsin," diye inledim. Saç tellerimin arasından dışarı baktım ve onun orada durduğunu, bana sırtarak baktığını fark ettim. Bunun kesinlikle kazanamayacağım bir savaş olduğunu fark ettim - en azından şu anda.

"İyi," homurdandım.

Doğrudum, bacaklarımdan birini Nox'un omurgasına attım ve yere kaydım.

Çalımlarla Jace'e doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım. O da beni tutup kaldırarak karşılık verdi ve beline dolamama izin verdi.

Bana öyle derin bir öpücük verdi ki her şey sarsıldı. "Hâlâ eğlenceli olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye alay etti.

"Gerçek hayatta mı? Bazen. Yatak odasında mı? Hayır," diye cevap verdim kaşlarımı oynatarak.

Tüm ağırlığımı tek koluyla tutmaya devam ederken şakayla karışık bana şaplak attı. Nox'a el sallarken keskin bir kahkaha . Gökyüzüne doğru havalandırken kanatlarının sesi etrafımızda süzüldü.

"Hadi eve gidelim. Uygulamayı planladığım bazı fikirlerim var."
Sesinin tonu tüm vücudumu ürpertti.

"Evet Komutan," diye cevap verdim.

Yanıt olarak gözleri parladı ve beni kollarında sıkıca tutarak şehre doğru yürümeye beni bir kez daha derinden öptü.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kellan

KITAYI KARAYOLUYLA GEÇMEK, sefil tanrılar tarafından bahşedilmiş mutlak bir kâbustan bir şey değildi.

Callius'un her konuda başımın etini yemesi ve Kai'nin anlamadığı emirler yağdırması arasında kendi derimi yüzmeye hazırdım.

"Adler," diye Prens arkamdan. Açık düzlükte ön saflara önderlik ederken onu duymamış gibi . "Adler, müstakbel kralın seninle konuşuyor."

Bu pislik.

Başımı hafifçe çevirip atımın ilerlemeye devam ettiğinden emin olurken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, Prens?"

Bana yetişirken daha hızlı hareket etmesi için Gallo'nun yanlarına agresif bir şekilde tekme attı. "Daha ne kadar var? Bu çok yorucu."

Ciddi miydi lan bu? Bazı *krallar* bu veledi...

Boğazımı temizledim. "Bilemiyorum Majesteleri. Hainlerin ne kadar uzağa gittiğinden emin değilim ama şu anda onların çok gerisinde olduğumuzu sanmıyorum."

"Bu çok saçma," diye tısladı. "Bir çadırda derme çatma bir şilte üzerinde uyumaktan bıktım. Şimdiye kadar bir şeyler görmüş olmalıydık."

Sabırım tükenmek üzereydi ki Callius koşar adımlarla yanımıza, karşı tarafıma geldi. "Bu normal, Prens Kai. Onlara yetişeceğiz, merak etmeyin."

Kai'nin bakışlarının bir şeye odaklandığını gördüğümde muhtemelen pişman olacağım herhangi bir kelime söylememek için çenemi sıktım.

mesafe. Başımı öne eğdim ve gözlerim onun gördüklerini yakaladı. "İleride ne var?" Prens küçük, karanlık bir kütleyi işaret etti.

Güneş uzaklarda batmaya başlarken ufukta.

Dudaklarımda kötü niyetli bir sırıtış belirdi. "Sanırım kaçanlardan bazılarını bulduk, Prens." Omzumun üzerinden baktım. "Vincent! Sen benimlesin."

Hemen atını dörtlale doğru yönlendirdi. "Neler oluyor
Yüzbaşı?" diye sordu.

Çenemle sertçe ileriye işaret ettim. "Gidip ileride keşif yapalım."

Yüzündeki gülümseme benimkiyle eşleşti ve sonra atlarımızın bizi taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde yola çıktık.

Batan güneşin gölgelerinin bizimle birlikte hareket edişini izledim ve ne olduğunu anlamadan bir grup kaçağı yakaladığımızı fark ettim.

Bize korku ve yıkım dolu gözlerle bakan ürkek gruba yaklaşırken atlarımızın hızını yavaş bir tırıs düşürdük.

"Vay, vay, . Burada neyimiz var, Kaptan?" Vincent alay etti
Atını yana çekti ve ikimiz de yaklaşık elli kişilik grubun etrafında bir av gibi döndük.

Matthias'ı durdurdum ve hafifçe eğilerek benimkilerle karşılaşacak kadar cesur olan her bir çift göze tek tek baktım. "Görünüşe göre hainlerimizden küçük bir grup bulduk." Kollarımı kavuşturdum ve dizginleri bırakıp eyerimin ön tarafına yaslandım.

"Lütfen efendim," seslendi grubun önündeki tıknaz bir erkek. Sessizce, sinmiş bir dişiyi kucaklayışını izledim.

Karısı ve kucağında küçük bir çocuk olduğunu düşündü. "İsla'ya geri dönüyorduk. Bir hata yaptığımızı fark ettik ve müstakbel kralımızdan merhamet dilenmeye tamamen hazırız."

"Ona *Kaptan* diye hitap edeceksin," bağırdı Vincent, yanındaki kılıcı kınından çıkarırken ve kalabalığın içindeki titreyen üyeleri tam bir paniğe sürükledi.

Vin'in gözlerinin dehşet içinde küçülürken parladığını izlerken bir homurtu beni terk etti. "Şimdi, şimdi, Vincent. Geri dönüyorlardı!" Parlak bir sesle söyledim. "Merhum kralımızın varisinden merhamet dilenmek istiyorlar. Onları ona götürelim, olur mu?"

Vincent'in şeytani sırıtışı, sözlerimin altında yattığını bildiği tehdit karşısında hiç bozulmadı.

"Teşekkür !" diye bağırdı kocasının kolunun altına saklanmış olan kadın. "Hepimizi Isla'ya geri götürme nezaketiniz için hayatımın geri kalanında her gün tanrılara şükredeceğim. Evlerimize geri döndük." Kadın oğlunun omzunu sıktı.

"Size bir milden daha kısa bir süre eşlik ettiğim için bana teşekkür etmenize gerek yok, Bayan," dedim ve onun bizimle olduğunu anladığında yüz hatlarındaki tüm umut duygusunun kaybolmasını izledim.

", Kaptan?" diye sordu arkalarından bir başka erkek. "Bir milden az mı? Şehre o kadar da yakın değilizdir herhalde."

"Değilsin," dedim hiç eğlenmeden. "Ancak, müstakbel kralımızın merhameti için yalvarmak istiyorsun. Kendisi bir milden daha az ." Arkamda bekleyen ordumuzu işaret ettim. "Prens Kai, eline geçen ilk fırsatta kendisine ihanet eden herkesi tek tek aramak için kalenin siperlerinin güvenliğini terk etti."

Hepsinin yüzü benim önümde soldu.

"Prensin seni bulmak için çıktığımız yolculukta *pek çok* şey hissettiğini göreceksin, ama merhamet bunlardan biri değil," dedi Vincent kötü niyetle.

"Gelin bakalım. Onu bekletmeyelim," diye ısrar ettim Matthias'ı çevirip onları kesin ve muhtemelen kanlı ölümlerine götürürken.

Tutsakların yanına vardığımız anda Prens Kai, onları bulmak için yola çıkmış olan bizlere bakacak şekilde sıraya girmelerini emretti. Her biri ayağa kalktı. Önümüzde elleri arkadan bağlı, tır tır titriyorlardı. İhanetleri yüzünden ölümlerle burun buruna geldiklerinde dehşet saçıyorlardı.

Güneş batmış ve karanlık gökyüzünü . Alev alev yanan meşaleler, ayın loş görüntüsü dışında tek ışık kaynağımızdı.

"Söyle bana!" diye gürledi prens. "Şehirden çıkmanıza kim yardım etti? Bu ihanet eyleminin elebaşısı kimdi?"

Sessizlik. Önümüzde duran tek bir kişi bile onun sorusuna cevap vermedi.

"Tuhaf," diye . "Burada hepinizin müstakbel kralınızdan merhamet beklediğinizi iddia ettiğinizi sanıyordum. Hepinize bir soru soruyor ve hiçbiriniz yanıt verdi."

Yüzü öfkeyle buruşan Prens Kai'ye göz ucuyla baktım.

"Hiçbiriniz ihanet eylemlerinizden dolayı merhamet görmeyeceksiniz. Ancak, *kralınıza* bilgi vermek sizin görevinizdir," dedi Prens kinle tükürerek.

Korku ve öfke yüz ifadelerini şekillendirirken bir anlık sağır edici sessizlik havada asılı kaldı. Isla'ya geri dönme kararlarının ölümcül bir hata olduğunun kolektif olarak farkına varmışlardı. Ta ki cesur bir ruh konuşma cesaretini gösterene kadar.

"Sen kral *değilsin*," diye bağırdı sıranın ortasında bize doğru bakan bir erkek. "Pardon?!" Kai kükredi.

"Şimdi gerçekten yaptığımız tek hatanın geri dönmek olduğunu fark ediyorum. Nasıl bir yönetici olacağınızı tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok.

Sen yönetmeye uygun *değilsin* ve *asla* bizim gerçek kralımız olamayacaksın!"

Son kelimeyi söylediği anda, bir ok başının vızıldayarak geçti ve doğrudan konuşmacının ağzından girerek kafatasının arkasından fırladı ve bedeni yere düşerken son düşüncesini dilinin ucunda bıraktı.

Callius elinde yayıyla yanıma doğru yürürken dişiler ve gençlerden dehşet çığlıkları yükseliyordu.

"Pekala, kadarı yeter. Başka söylemek istediği bir şey var mı?" diye duyurdu.

Bir dişi şimdi yerdeydi ve Callius'un az önce vurduğu erkeğin cesedinin üzerine eğilmişti. Başını bize doğru çevirdi ve ayağa kalkarken gözlerinden öfke fışkırıyordu.

"Çok yaşa hakiki kraliçe, Elianna Valderre! Ve uzun süre hüküm sürsün!" diye haykırdı, kelimeler acıyla ıslanmıştı.

"*Vur* onu. Hepsini vurun," diye emretti Kai.

Callius tehditkâr bir gülümsemeyle, "Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye cevap verdi. Ardından yayını bir kez daha kaldırdı ve gerçek duruşunu ilan eden dişiye bir ok fırlattı.

Ok göz açıp kapayıncaya kadar hedefini vurdu ve göğsünden, kalbinden dışarı çıktı. Dudaklarından kan damlarken tekrar yere düştü, bir çığlık soğuk, ölü yüzüne kalıcı olarak kazındı.

duran rehinelerimiz krallığımızdaki zamanlarının dolduğunu anladıklarında hıçkırıklar ve öfke çığlıkları havayı doldurdu.

Korkuları karşısında ağzımın kenarları kıvrıldı ama sonra gözlerim, annesinin cesedinin yanında dizlerinin üzerine çökmüş olan çocuğa kilitlendi.

küçük kardeşini kollarına aldı.

Hafızam beni bir anda yüzyıl öncesine, kendi babamın kraliyet tarafından yakalanacak kadar pervasız olduğu zamana götürdü. İnatçı yaşlı aptal korsan, işlediği suçlar nedeniyle mürettebatıyla birlikte idam edilmişti... benim dışımda. Ben idamdan muaf tutuldum, Callius'un kendisi tarafından teklif edilmişti, çünkü ben genç sayılıyordum ve bizden öncekiler de aynısını hak ediyordu.

Yaklaştığımda çatık kaşlarının altından bana bakan Callius'a doğru yürüdüm.

Boğazımı temizledim. "Çocukları bağışla." Kelimeler beni bir hışımla terk etti. Gözleri parladı. "Affedersiniz?"

Gözlerim onun yüzünde kısıldı. "Gariptir Callius, tarihte senin idamdan zevk aldığın bir zaman olduğunu hiç hatırlamıyorum. Ebeveynlerinin suçları için gençler."

Yüz hatlarında tanıdık bir ifade belirince kaşları çatıldı. Bir homurtu çıkardı ve kaderlerini bekleyenlerin hıçkırıkları devam ederken bakışları prene ve sonra tekrar bana kaydı.

"Prens kimsenin canının bağışlanmasını istemiyor," dedi sessizce, canı sıkılmıştı.

"Son hatırladığım kadarıyla kraliçe hala kraliçeydi, ana kraliçe değil. En azından henüz değil. Kral olmak için henüz yeterince olgunlaşmamış bir çocuğun gazabını göze al ya da *kraliçenin* öfkesini göze al..." Başımı yana eğdim, ses tonum ilişkilerinin gizliliğini ima ediyordu. "Bu sadece bir öneri. Günün sonunda, benim için pek fark etmeyecek. Yine de, içlerinden biri Bir gün ordusunda yüksek rütbeli bir subay olacak. En azından bağlılıklarına kendileri karar versinler." Kaşlarımı kaldırırken çenem kilitlendi.

Kai alay ederken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne bekliyorsunuz?!" diye bağırdı prens. "Öldürün onları!"

"Birinin gazabıyla başa çıkmak diğerininkinden daha kolay değildir." Callius'un sesi alçaktı ve sonra arkamızda emir bekleyen askerlere döndü.

Çenesiyle öndeki birkaç adamımı, Vincent'ı, William adında başka bir genç acemiye ve onların arkasındaki iki kişiyi işaret etti. "Gençleri getirin."

"NE?!" Kai havladı.

Vincent ve William bana baktılar, ben de başımla onları onayladım. Çocuklar ebeveynlerinin kollarından koparılırken hıçkırıklar ve çığlıklar devam ederken sıradakilere doğru hışımla ilerlediler. Bazıları

Yavrular omuzlarına atıldıklarında tekme atıp çığlık atarak adamlarımın üzerine atladılar, ancak bazıları aileleri onları gözyaşları içinde uğurlarken kendi istekleriyle onları takip etti.

Callius ona, "Gençlerin ebeveynlerinin işlediği suçlara engel olmaları pek mümkün değil, Prens Kai," dedi. "Annen onların bir an önce Isla'ya geri dönüp sorgulanacaklar. Sadakatlerinin gerçekte nerede yattığını görün. Eğer kurtuldukları için minnettar olurlarsa ve size bağlılık yemini ederlerse yetimhanelere gönderilecekler, yok eğer etmezlerse o zaman keyfinize bakabilirsiniz."

"Gelecekteki kralınızın dileği bu değil," diye hırladı Kai.

"Hayır, ama bu Velyran yasası. Ve senin hükümdarlığın altında yeni bir yasa belirlenene ve sen taç giyene kadar, bu böyle olmalı," diye yalan söyleyen Callius gözlerimin parlamasına neden oldu.

Prens alay etti, içinden öfke yayılıyordu ama beni şaşırtarak geri attı. "Hangi yaşta olursa olsun ihanet eden bir hain benim yönetimim altında sonuçlarına katlanır."

"Madem öyle istiyorsunuz," dedi Callius ve sonra kıvranmaya ve hıçkırmaya devam eden yavruları tutan erkeklere döndü. "Onları bir arabaya atın ve bu işi bitirin!" diye emretti.

Hepimiz çocukların bir zamanlar kullanılmış erzakların konulduğu tahta bir arabaya atılışını izledik. Callius diğer üç askere gençlere Islan yetimhanesine kadar eşlik ve ardından iki at harekete geçerek arabayı başkente doğru geri döndürdü.

Callius'un bakışları, öfke nöbeti geçirecekmiş gibi görünen Kai'ye kaydı ve selefimin çenesinin kilitlenmesini izledim.

Bağışlanan gençlerin suçu Callius'un üzerine kalıyordu, bu da benim işime yarayabilirdi.

Bir adım öne çıktım ve arkamızda emir bekleyenlere işaret vermek için kolumu kaldırdım.

"Hazır," diye gürledim ve ön safların yerlerine geçme sesleri duyuldu. duruşu . "Nock." Oklar ustalıkla yaylara yerleştirildi. "Ve serbest bırakın," diye emrettim.

Ardından gece gökyüzüne aynı anda bir ok duvarı salındı ve hepimizin bakışları okların yükselişini ve önümüzde duran hainlerin üzerine yağarak hepsini katledişini takip etti.

Gözlerim yana, küçük boktan prens kaydı, onların ölümünü görünce kendi bakışları da şehvetle parladı.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

BİR HAFTADIR bu tanrıların unuttuğu ormanda yolculuk ediyorduk. Yedi gün boyunca mutlak bir huzursuzluk ve kaos vardı. Ağaçların arasında izlediğimiz yol hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

O harap olmuş savaş kampının eteklerinde uyurken, grubumuzdan kaç kişinin gece gökyüzünün karanlığında bizi terk ettiğine hala inanamıyordum.

Lia'yı bulmaktan vazgeçmişlerdi ve bizim onlara yol göstereceğimize olan inançlarını kaybetmişlerdi. Pek çoğunun geri dönüp merhamet dilenmenin, ki asla merhamet görmeyeceklerdi, bu kadim, büyülü ormanda yolculuk etmekten daha güvenli bir seçenek olduğuna karar verdiğini öğrendiğimizde kalbim parçalandı.

Veli çok gerekli olmadıkça ormanda büyü kullanmayı reddediyordu. Büyüyü kullanmanın o anda uğraştığımız yaratığı ya da sorunu yenmeyi başarabileceği gibi, çok daha kötü bir şeyi de kendine çekebileceğini söylemişti. "Büyü akrabalarını çağırır," diye tekrarlamış ve ardından büyü kitabını *açma* riskine girme fikrini hemen reddetmişti.

Finnian onun risklerle ilgili bilgeliğine minnettardı ama ben ikna olmamıştım. Ve büyüsünü kullanmayı reddetmesi nedeniyle karşılaştığımız canavarlardan on bir tanesini kaybetmiştik.

Şimdiye kadar öldürülenlerden bazıları, bizi bir geyik boynuzuna ve ete olan iştahına sahip astronomik büyüklükte bir canavar olan sylis ayısından koruyan askerlerdi. Bu, ne yazık ki, bir ayının bize saldırmasını izlemek zorunda kaldıktan sonra oldu.

yanımızdan sinsice yaklaştı ve aramızdaki dişilerden birini sürükleyerek götürdü. Kız kardeşinin acı dolu çığlıkları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Aramızdaki diğer üç erkek, ilerideki bölgeyi keşfetmek için ayrıldıktan sonra bulundu. Biz vardığımızda onlardan geriye kalan tek şey yırtık, kanlı giysiler ve kıpkırmızı bir posa yığınıydı.

Finnian olay yerinde bir saat boyunca bağırsaklarını kustu. Benim vücudum da aynısını yapmak istedi ama midemde bunu yapacak bir şey kalmamıştı.

Her gün daha çoğumuz açlıktan ölmeye başladık. Her geçen gün daha fazla insanımız birbirinin boğazına sarıldı. Ve her geçen gün, aramızdan daha fazla kişi umudunu kaybetti.

"Biz ormana girmeden önce gece kaçanlar doğru düşünmüşler." Kötü niyetli, nefret dolu fısıltılara kulak misafiri oldum.

"Hepimiz Isla'yı terk etmekle aptallık ettik ve şimdi burada öleceğiz. Kraliyete ihanet eden hainler. Yakalanırsak prens ve prenses sadece bileklerine bir şaplak yiyecek, geri kalanımız ise bunu hayatımızla ödeyeceğiz."

Bu sözler günlerce havada asılı kaldı ama söylendiğinde acısını azaltmadı.

İnsanların birbirlerine karşı medeni tek zaman, bana ve kardeşime karşı duydukları ortak kızgınlıktan bahsettikleri zamandı.

İnsanlar evlerini ve ailelerini, Isla'da kurdukları ve yarattıkları hayatları terk ettikleri için pişmanlık duyuyorlardı. Landon ve birkaç asker, iki gece önce, sırf birileri fazladan bir lokma yiyecek aşırıya çalıştığı için fiziksel bir kavgayı ayırmak zorunda kalmıştı. Konuşmalarım artık amacına hizmet etmiyordu. Hatta er ya da geç bazı askerlerin beni öldürmeye çalışacağına inanmaya başlamıştım.

liderleri olarak bizi devirip farklı bir yol izleyecekler.

Sırtımı bir ağaca yaslayarak durdum ve bir derenin kenarında dinlenen, mataralarımızı doldururken yıkanmaya ve mümkün olduğunca çok su içmeye çalışan herkesi gözlemledim. Nyra bizimle kalan bazı yavrulara göz kulak oluyor, orman zemininde bulduğu bir taşla getir götür oynayarak onları eğlendiriyordu.

"?" Landon bana yandan yaklaşırken sordu.

"En iyisi değil," diye cevap verdim, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Bunun görünürde bir sonu yok."

Omuz silkti. "Orman bir gün bitmek zorunda. Oraya varacağız." Omzumu hafifçe okşadı ve bana her zaman takındığı şefkatli gülümsemesini verdi,

Gülümseyecek neredeyse hiçbir şey yokken bile.

"Teşekkürler, Landon." Bakışlarımı tekrar dereye çevirdim. "Finn'i gördün mü?"

Kardeşimden söz edince gülümsemesi hafifçe soldu. "Şu ağacın diğer tarafında." Sol tarafımızdaki bir alanı işaret etti.

Sırtışıımı bastırmak zorunda kaldım. Finnian'a onca zaman önce olanlar yüzünden hâlâ kızgın olduğunu ve belki de onu hiçbir zaman affetmeyeceğini biliyordum ama yine de her zaman nerede olduğunu tam olarak bildiğinden emin olması biraz komikti.

"Gidip onu bulacağım. Benimle gelmek ister misin?" Göz kırptım.

Landon bana bilmiş bir bakış attı. "Gidip diğerlerini kontrol edeceğim," dedi bana ve sonra dereye doğru yürüdü.

Birkaç sessiz an boyunca onu izledim ve sonra işaret ettiği yere doğru ilerlemek için ağaç kabuğundan sıyrıldım.

Yaşanan her şeyi geride bırakmak istedikleri apaçık ortadayken, ikisinin de hâlâ bu kadar inatçı olmalarına inanamıyordum. Finn'in kendinden nefret eden her fısıltısına karşılık Landon'dan ona gizlice bakan özlem dolu bir bakış geliyordu. Birbirlerine karşı, benim deneyimlemeyi çok istediğim bir sevgiyi paylaşıyorlardı ve bunun boşa gitmesine izin vermeye hazırdılar.

Kız kardeşimin bir eşi vardı, erkek kardeşim kale duvarları arasında aşkı buldu ve bir de ben vardım. Tüm varlığı boyunca kilit altında tutulan, bir erkeğin dokunuşunu ya da kulağına tatlı, şefkatli sözcüklerin fısıldandığını hiç bilmeyen Prenses Avery. hepsi benim için bir efsaneydi - soluduğum havadan daha çok arzuladığım bir masal kitabındaki hikayeler.

"Finn!" Birden fazla çalının arasından geçerken seslendim. Ayağım yerden çıkan çok sayıdaki sinir bozucu kökten birine takıldı.

Hayatımda hiç bu kadar çok kesik ve çürükle kaplanmamıştım. Ağaç köklerinin üzerinde yürürken, kayaların arasından tırmanırken ve keskin, acımasız dalların arasından koşarken vücudum sanki savaşa gitmiş gibi görünüyordu.

Bir kalenin duvarları içinde büyümüş ve dışarı çıkmasına asla izin verilmemiş biri için savaş.

Ağaçların diğer tarafına vardığımda, burada kimsenin olmadığını ve Finn'in bölgede bulunmaktan çoktan vazgeçmiş olması gerektiğini fark ettim.

Yoksa Syllis yaratıklarından biri tarafından mı kaçırılmıştı?

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve nefesim kesilirken çenem patladı.

Paniğe kapıldım ve çılgınca her yöne bakmaya başladım.

ondan bir iz yok.

"Finnian!" Bağırdım.

Hiçbir şey yoktu. Ne bilemez bir halde volta atmaya başladım ve çaresiz bir sesle tekrar bağırdım: "*Finnian!*"

"Evet?" diye seslendi bir yankı az önce ağaçların arkasından. "Her şey yolunda mı?!"

"Ne be?" Sinirlerimi üzerimden atıp kalp atışlarımı tekrar sakinleştirirken alay ettim. Her şeye çok sinirleniyor ve otomatik olarak en kötüsünü varsayıyordum.

"Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istedim," diye karşılık verdim, sinirlenerek.

Sesli bir nefes verdim ve etrafıma bakındım, bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyordum, yiyecek ya da silah olarak kullanılabilecek şey. vazgeçmek üzereydim ki, gözümün ucuyla parlak çivit rengi meyvelerle kaplı devasa bir çalı belirdi.

Ağzımdan anında salyalar aktı. Halüsinasyon mu görüyordum? Eğer , bu tanrılar tarafından verilmiş son derece acımasız bir ceza olurdu.

Çalışa doğru koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve meyveleri saplarından endişeyle koparıp altımda bir yığın oluştururken ağladım. Her kopardığımda ağzıma bir dut atıyor, onları mideme indirebilmek için çaresizce çiğniyordum.

Midemin gurultusu hafiflediğinde, bir yığın meyveyi ellerime topladım ve herkesin beklediği dereye doğru geri döndüm.

Açıklığa doğru tökezlediğimde görüşüm bulanıklaştı ve hareketlerim önemli ölçüde yavaşladı. Baş dönmesi beni ele geçirdi ve midem aniden sanki kendini kapatıyormuş gibi hissetti. Ardından tüm vücudum ter içinde kaldı.

"Avery!" Uzaktan adımın söylendiğini duydum, ama sesimi alamadım. daha fazla hareket edemeyecek.

"Avery, sen... Aman Tanrım, Avery!" diye bağırdı aynı ses havaya.

Ne olduğunu anlamadan yere yığıldım. Bir süre sonra birden fazla fae üzerimde diz çökmüştü. Yukarıdaki yapraklı gölgelikten güneş ışığının beni kör etmesi ve görüşümün bulanıklaşması arasında, beni inceleyen insanları zar zor seçebiliyordum.

"Veli! Veli çabuk gel!" Kardeşimin sesini belli belirsiz duydum. "Nerede bu Veli ne lan?!" Sonra bir el yanağımı kavradı ve Finn'in yüzünün ana hatlarını görebilmek için sisin içinden göz kırpmaya çalıştım.

kendi. "Benimle kal, Avery. Benimle kal. Bunu sensiz yapamam. Ne oldu?!" diye bağırdı.

"Herkes kıpırdasın!" diye bağırdı tanıdık, tüyler ürpertici bir ses.

Bir an saran silüetler bir anda kayboldu ve yerlerini parlayan gümüş saçlardan oluşan bir serap aldı.

Kulağımın dibinden inleme sesleri geliyordu ve ben orada yatarken Nyra'nın burnunu omzuma dayadığını hissettim.

"Nyra, ona yardım etmemize izin vermelisin," dedi Finn ve sonra başının ağırlığı üzerimden kalktı ama inlemesi devam etti.

"Ne oldu?" Veli tersledi ama bana mı yoksa başkasına mı olduğunu bilmiyordum. İstesem de ona cevap veremezdim.

"Bilmiyorum, şuradaki ağaçların arasından çıktı ve yere yığıldı! Ona bak, alacakaranlıkta diyarda dolaşan ruhlar kadar solgun. *Bir şeyler yapın!*"

Gözlerim kapanmak için çırpındı ve karanlığa sürüklenirken, çılgınca yardım etmenin bir yolunu ararken sözleri bana ulaşmaya devam etti.

"Avery, hayır!" Veli bağırdı ve yanağımda sert bir tokat hissettim.

"Gözlerini açık tut."

Altın ve menekşe rengi gözleri vücudumda geziniyordu.

"Ah, tanrıların anası, kalçasının yanındakiler ne?" diye sordu.

Sadece Finn'in onun işaret şeyi aldığını varsayabilirdim. "Bunlar mı? Çileğe benziyor."

"şunları, seni aptal!" Araziye çarptıklarında birkaç küçük duyuldu. "Onları yedi mi?"

"Ben varsayıyorum!" diye tersledi onu.

Veli sertçe içini çekti. "Seni aptal, Avery. Onlar velaeno meyveleri! Finnian, git çantamı getir. Çabuk ol."

Üzerimdeki gölgesi kıpırdadı ve üzerimde kalan parlak güneş ışığından başka bir şey seçemiyordum.

O yanıma dönene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, saniyeler de olabilirdi, dakikalar da. Tek bildiğim, kendimi gittikçe daha da uzaklaşırken hissettiğimdi.

"Şu yeşil sıvı şişesini bana ver," dedi. Bir mantar sesi duyuldu ve ardından Veli'nin tırnakları yanaklarımı sıkarak ağızımı zorla açtı ve sıvıyı içine boşalttı.

Boğazımdan aşağı kayarken hemen tılandım. "Onu yutmalısın, Avery!" Finn yalvardı.

Birden Veli'nin eli yanaklarımdan kalkıp ağzımı kapattı ve az önce bana zorla yutturduğu şey her neyse onu yutmamı sağladı.

Yemek borum sanki kendi üzerine kapanıyormuş gibi hissetmeme rağmen bana söyleneni isteksizce yaptım. Gizemli iksirin mideme anı tam olarak hissedebiliyordum.

Vücudum kasılmaya başladı ve ayağa kalkıp şiddetle kusarken tüm kontrolümü kaybettim, ki bu çok fazla bir şey değildi ama meyvelerin rengi sayesinde ürkütücü bir şekilde kana benziyordu.

"Aman Tanrım!" Finnian benden akan pisliği önlemek için kendini geriye ağıladı.

Sonunda işimin bittiğini hissettiğimde, gözlerimi yavaş yavaş açtım ve bana sabitlenmiş yaklaşık yüz çift daha olduğunu görünce utandım.

Yavaşça dönüp Veli'nin dehşete düşmüş ama şaşırtıcı derecede rahatlamış yüzüyle karşılaştım. "Özür dilerim," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu.

"Herkes ondan uzak dursun ve ona biraz yer açsın!" Landon oluşan kalabalığa bağırdı. Hepsi tereddütle geri çekildi ve benim beklenmedik gösterimden önce ne yapıyorlarsa ona geri döndüler.

"İşte," başladı Veli, tekrar çantasına uzanıp karıştırmaya.

Eli geri çekildiğinde, elinde eğretili otuna benzer bir yaprak tuttuğunu gördüm. "Bunu çiğne."

Yaprağa baktım ve göz kırptım.

"Başka bir şeyi midem kaldırır mı bilmiyorum. Özellikle de... bir bitkiyi," diye cevap verdim endişeyle.

Tek bir kaşını kaldırdı ve burnundan soluyarak bana dudakları ince bir çizgi halinde inceldi. "Bu sadece bir sedaeyo yaprağı. Acı çekiyor musun?"

Kesinlikle öyleydim - midem sanki içinde hafif bir alev dans ediyormuş gibi hissediyordum o.

İki kez başımı salladım ve o da yaprağı ellerime tutuşturmaya devam etti. malzemelerini aldı. " zaman çiğne," dedi dişlerinin arasından uzaklaşırken.

Ben de onun mırıldandığını duydum, "Gözlerimi onlardan *iki* dakikalığına ayırdım. *Saniyeler*. İki kızıl kafalı salağı hayatta tutmanın bu saçma yolculuğun en zor kısmı olacağını kim bilebilirdi?"

Tipik Veli tepkisi karşısında burnumun ucuyla acı bir kahkaha denemesi yaptım. Ancak hayatımı kurtardığı için o kadar minnettardım ki Kendini daha rahat hissetmesini sağlayacaksa binlerce hakarete daha katlanabilirdi.

Yaprağı temkinli bir şekilde kemirdim.

Finn çöküp otururken, "kopardın," dedi ve ben onun hâlâ orada olduğunu unuttum.

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim Finn. Vücudum açlıktan ölüyordu, sanki kendi kendini yiyormuş hissediyordum ve düşünemedim. Yiyecek konusunda o kadar çaresizdik ki bir şeyin zehirli olabileceğini hiç düşünmedim."

Arkasına yaslandı ve ayaklarının arkasına oturarak uzun bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse ben de aynısını yapmazdım diyemiyorum... kendimizi neyin içine soktuk?" dedi yukarıdaki ağaçlara bakarken birkaç hüzünlü kahkaha atarak.

"Tam bir karmaşa," diye cevap verdim ve göz göze geldiğimizde ikimiz de kahkahalara . "Sence buradan çıkabilecek miyiz?" Yaprak yavaş yavaş etkisini gösterdikçe içimi burkan acıyla sordum.

"Kim bilir," dedi ayağa kalkarken ve kalkmama yardım etmek için ellerini uzattı.

Ellerini tuttum ve ayağa kaldırılmanın verdiği ani hareketin sersemliğiyle gözlerimi sıkıca kapattım.

Landon koşarak yanımıza geldi. "O nasıl?" diye sordu Finn'e. Kardeşim sanki tanrılar ona bir soru sormuş gibi baktı.

"O, o iyi." Gözlerini kırptırdı.

Landon'ın odağı bana döndü. "Harekete geçmemiz gerekiyor. Buraya ilk geldiğimizde birkaç gözcü önden gitti ve az önce geri döndü. Gün sonuna kadar ormandan çıkabileceğimizi düşünüyorlar. Sonuna doğru güneş ışığı alan bir açıklık görmüşler."

Bu ikimizin de dikkatini çekti.

"Peki, neden daha önce bir şey söylemedin?!" diye bağırdım. İleri doğru ilk adımımı attığımda dengemi kaybettim ve her biri kollarımdan birini yakalamadan önce neredeyse yere çakılıyordum.

"Allah kahretsin," diye mırıldandım.

Landon önümde ilerlemeye başladı. "Sırtıma atlasan ve yürüyebilmen için gücün yerine gelene kadar seni taşısam nasıl olur?"

Sırıttım. "Ciddi misin sen?"

Finn sırtarak, "Sanırım bu onun bizi yavaşlatmanı istemediğini bildirmenin kibar bir yolu," dedi.

Landon, "Bu, kardeşinin haklı olduğu nadir durumlardan biri," diye takıldı ve ben de Finnian'ın gözlerindeki ışığın nihayet geri gelmeye başlamasını izledim.

Etrafıma bakındım ve bizimle birlikte insanların çoğunun patika boyunca geri yürümeye başladığını fark ettim.

"İyi."

"İşte ruh bu," dedi Landon, kendimi onun sırtına kolayca kaldırabilmem için aşağı doğru eğilirken.

Ona tutunduğum yerde beni sabitlemek için kollarını bacaklarıma doladı.

Başka herhangi bir durumda, bir erkeğin bana bu şekilde dokunması tamamen uygunsuz olarak değerlendirilirdi - özellikle de bir prenses için.

Ancak, göz önüne alındığında

Kendi başıma yürüyemeyecek kadar zayıf olduğum ve onun ağabeyimin sevgilisi olduğu koşullarda, bunun önemli olmadığını hissettim. Ve doğrusunu söylemek gerekirse

Bir prensesin görgü kuralları artık en son umursayacağım şeydi. "Pekâlâ, sıkı tutunun," diye uyardı peşinden koşmaya başlarken.

Kalabalık. Nyra yanlarında sallanan ayaklarımı şakacı bir şekilde ısırdı.

Finn hem kendi çantasını hem de Landon'inkini almaya çalışırken bir kahkaha krizine girdim, çünkü artık onun gücünü işgal ediyordum ve peşimizden koştum.

Sonunda buradan çıkmak üzereydik. Buna inanamıyordum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

Bilenmiş kılıç ustalıkla doğrudan yüzüme doğru savrulduğunda, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda olduğu için korkuyla savurdum. Eğildim ve karşılık verdim, kılıçlarımızın çarpışması kolumda ve vücudumda yankılandı.

"Pratik yapıyormuşsun." Zaela bir kez daha savururken onunla alay ettim.

"Hey!" Jace antrenmanımızın kenarından bağırdı. "İkiniz de sakın olun."

Döndüm ve en sevdiğim hareketlerden biri olan bacaklarının altından tekme attım ama ayak bileklerini kesmek üzere olan ayağımın üzerinden kolayca atladı.

"Kuzenin hiç eğlenceli değil, biliyorsun," diye şaka yaptım, ama o tamamen işle ilgiliydi.

"Bunu duydum!" diye duyurdu ve ben de ona baktım, genç acemilerimizden bazılarıyla birlikte durmuş bizi izliyorlardı.

Ona doğru hamle yaptım, elimle kılıç kolunun bileğini yakaladım ve sıktım. Acısını gizlemeye çalışırken yüzü buruştu.

"Tap out." Sırıttım.

"Hayır!" diye bağırdı ama parmakları kılıcın kabzasında çok fazla gevşemişti ve kılıcı yere çarptı.

Gülümseme yüzümde kaldı. "Ben kazandım."

"Oh, hiç sanmıyorum!"

Beni yere yapıştırdı ve birlikte yuvarlandık. Ben gülüyordum ama onun kazanmaya kararlı olduğu belliydi.

Yan tarafıma, morarmaya yetecek kadar sert bir yumruk attı ve ben de aynı nazik hareketi onun yüzüne karşılık verdim.

"Tanrılar, siz ikiniz! Bitirin şu işi!" Jace bağırdı. "Örnek olmanız gerekiyordu!" Tüm genç askerlerin gözleri üzerimizdeydi ve dikkatle bizi izliyorlardı.

"Öyleyiz!" Zae ve ben hep bir ağızdan bağırdık.

Yüzüme doğru hamle yaptı ama kalçalarımı onunkilere sıkıca sarıp bizi yuvarlarken onu engelledim ve şimdi onun üzerinde olmanın avantajını bana verdi.

"Silahsız bırakıldım!" Zaela bir kez daha sallanmaya çalışırken bağırdı, ama elini yakaladım ve yüzünün yanındaki toprağa ittim. "Acemiler, savaş alanında böyle olur. Siz savaşmaya *devam* edin!"

Yanındaki hançeri kınından çıkardım ve diğer elimle kolunu tutmaya devam ederken ucunu çenesinin altına yerleştirdim. Sonra dizim diğer tarafındaki eline saplandı.

"Parmaklarımı kırarsan çok kızarım," diye tısladı.

Sırtışımla kulaktan kulağa yayılırken onun üzerine eğildim ve şimdi ayaklarımın üzerinde çok alçak bir çömelme pozisyonuna geçtim. "Ben kazandım. Yine ben kazandım."

Keskin bir kahkaha attı ve beni üzerinden iterek topuklarımın arkasına tökezlememe ve birkaç metre ötede kırımın üzerine düşmeme neden oldu. Jace bizi gözlemlemek için yaptığı gençleri getirdiğinde ikimiz de birkaç dakika kıkırdarak oturduk.

"Bunun komik olduğunu düşünmenize sevindim," diye homurdandı.

Sessizce yardım istemek için elimi ona doğru uzattım. Aşağı uzanıp beni yukarı çekerken yüzü yumuşadı. Ayak parmaklarımın ucunda ayağa kalktım ve ona hızlı bir öpücük verdim, bu da stajyerlerin kendi komutanlarıyla dalga geçerek bize cıvıl cıvıl sesler çıkarmasına neden oldu.

Bakışları onlara kaydı ve ben de her birinin yüzünde beliren küçücük korku ifadesini izledim.

"Pekala, hepinizden bu kadar yeter. Kendi liderinizle alay etmenin komik olduğunu düşünüyorsanız gidin sahanın etrafında bir tur atın. Bundan sonra işimiz bitti" diye emretti.

Onun emriyle öğleden sonra güneşinin sıcağı altında hep birlikte koşmaya başladıklarında hepsi inledi ve şikayet etti.

"Ve sen," dedi belimden tutup beni göğsüne çekerken. "*Senin* için planlarım var."

"İğrenç. Sanırım hasta olacağım. Sonra evde görüşürüz," dedi Zaela ve ani bir el sallayışla bizden tepeye, şehre geri döndü.

"Peki, nedir bu sözde planlar?" Şüpheli bir kaş kaldırarak boğucu bir sesle sordum.

Bir kahkaha attı. "Bu daha sonra olacak, ama önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Benden uzaklaşıp parmaklarını benimkilerle kenetleyerek beni tarlanın ötesine götürdüğünde kaşlarım çatıldı.

Sonunda şehir kapılarının önünden yaklaşık yarım mil uzakta durduk. Yol boyunca bana en ufak bir ipucu bile vermesi için ona yalvardım ama her seferinde reddetti.

Kolumu tuttuğu yerden çektim ve ona baktım. "Bana *şimdi mi* söyleyeceksin?"

Cevap olarak bana göz kırptı, bu beni tahrik ettiği kadar kızdırdı da.

Bir an sonra, Nox'un kanatlarının nabız gibi atan sesi yukarıdaki havayı gümbürdetti ve başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm şey karşısında hayretler içinde kaldım.

Birkaç adım ötemizde yere indi ve yanına koştuğumda güzel, büyük bir deri eyerin çoktan yapıldığını ve bir şekilde etrafına bağlandığını gördüm.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve aşağıdaki yerden eyeri izlerken nutkum tutuldu, kahkahalarım kaçtı.

"Bir tane yaptırabildiğine inanamıyorum. Harika görünüyor!" Heyecanla ona bağırdım. "Bu nasıl bu kadar çabuk oldu?! Neredeyse bir hafta oldu."

"Burada, Ellecaster'da son derece yetenekli zanaatkârlarımız var ve diyelim ki bunu listelerinin en üstüne çıkarmak için yüklü bir ücret ödedim." Ona kaşlarımı çatarak baktım, keşke bu kadar çok para harcama ihtiyacı hissetmeseydi. "Oh, yapma

Bana o bakışı at. Bunu yapmak benim için zor olmadı. Zor olan kısmı... bunu ona yapmaktı." Son cümlede sesi düştü.

durduğu yerde vücudumu döndürerek ona baktım. "Bunu ona nasıl yaptın?" Yavaş yavaş wyvern'in yüzüne baktım ve altın gözlerinden yayılan saf memnuniyet olarak tanımlanabilecek şeyi gördüğümde kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, umduğum kadar kolay olmadı. Gage neredeyse kızarıyordu ama . Ona bunun senin güvenliğin için olduğunu sürekli hatırlatmak çok ama *çok zamanımı* aldı." Nox'a öyle bir bakış fırlattı ki, bana olayın gerçekte nasıl gerçekleştiğinin daha az dramatik bir versiyonunu anlattığından şüphelendim.

Kaşlarımı kaldırarak wyvern'e odaklandım. "Gage? Gerçekten mi? Onun iyi biri olduğunu biliyorsun." Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Teşekkürler," diye tısladı Jace arkamdan.

"Sana zarar vermemesi gerektiğini biliyor." Omuz silktim ve Nox'un yanına doğru ilerledim.

Jace hemen arkamda belirdi ve Nox'un kanadının altına sürünerek yanlarından sarkan kayışları kullanarak kendimi kolayca eyere çektim.

Jace'e baktım. "Geliyor musun, musun?" Ona doğru ateş ettim. "Siktir et," diye mırıldandı eyerlerden birini tutarken kayışlar wyvern'in karnının altına bağlandı.

bir hırıltı yükseldi. "Sakin ol Nox," diye uyardım ve homurtu anında kesildi. Boynunun yan tarafını okşadım. "Teşekkür ederim." Sırıttım.

Arkadaşım kendisi tırmanmaya çalıştı ve sonunda pes edip yardım için elini bana uzatana kadar gördüğü manzara gerçekten histerikti.

"Diğerlerine söyleme," diye şakayla karışık tısladı, ben de homurdanarak karşılık verdim.

Jace nihayet ayağa kalktığında, hemen arkama yerleşti, sırtım onun ön tarafına yaslandı ve bacakları benimkilere dolandı.

baktığımda, devasa eyerin güzelliği karşısında çarpıldım ve parmak uçlarımı deriye kazınmış karmaşık desenlerin üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım. Muhteşem, koyu gri bir renk, şampanya ipliğiyle işlenmişti. Her dikişin bir amacı vardı. Eyer sağlamdı, ustalıkla yapılmıştı ve bakması kesinlikle muhteşemdi.

Bakışlarım eyerin boynuzuna takıldı, savaşta gerektiğinde kavrayabilmek için ekstra bir önlemdi bu ve hemen altındaki deriye işlenmiş deseni fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

Bir zamanlar hançerimin tepesinde olanın neredeyse aynısı olan bir kurt başı, iki ortasında duruyordu. Ancak bunlar sıradan kanatlar değildi; bir wyvern'in kanatlarıydı.

Hayranlıktan ağzım açık kaldı ve orada sessizce oturup eşsiz tasarımı hayranlıkla nutkum tutuldu.

Jace saçlarımı geriye çekti ve birkaç tutamını kulağımın ucunun arkasına sıkıştırdı. "Beğendin mi?" diye fısıldadı.

"Beğendin mi?" Nefes nefese kaldım. "Bayıldım. Bu inanılmaz." Kalbim çırpınırken durakladım. "Bunun için çok ama çok teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, Lia'm," dedi kollarını bana sımsıkı sararken ve benim kollarım da onun kollarını sıkamak için havalandı.

"Bir şey var. Zamanında hazır olacağını düşünmüyordum ama daha bu sabah aldım," diye açıkladı.

Ona bakmaya çalışmak için başımı geriye çevirdim ama bu açıdan bakamayacağımı fark ettim. Bacaklarımdan birini hızla koltuğun diğer tarafına geçirdim ve şimdi ona dönük olan diğeriyle değiştirdim.

"Başka bir şey mi? Bu eyer tek başına çok fazlaydı. Başka ne yaptın?" Temkinli bir şekilde sordum, zihnim bunun dışında ne yapacak zamanı olabileceği konusunda yarışıyordu. Her zaman . Birbirimize eşlik etmeden dışarı çıkıp dolaştığımız nadirdi.

Jace, kuşlar tepemizde uçup bize şarkılarını berrak, cerulean gökyüzüne baktı ve o kadar parlak gülümsedi ki kalbim neredeyse eriyecekti.

Eyerin derin ceplerinden birine uzandı ve etrafına mükemmel bir fıyonkla bağlanmış zümrüt yeşili bir kurdele bulunan uzun, dekoratif bir kutu çıkardı.

Nazıkçe bana uzattı. "Bu senin için, Lia."

Gözyaşlarım anında gözlerimin arkasına hücum etti - bu kutuda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun kendi duygularının yoğun bir şekilde yüzüne yazıldığını tam karşımda görebiliyordum. Aramızdaki bağ sayesinde bu duygular hızla benimkileri bastırdı ve onun kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, benim kalbimin atışları da onunla eşleşti Sanki kalplerimiz birbirininkini taklit ediyormuş gibi.

Derin bir nefes aldım ve kolayca çözülüp kalçama düşen kurdeleyi çektim. Kutunun üst kısmını açtım ve ortasında duran şeyi görünce nefesim kesildi. Dudaklarım aralandı ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Hançerim.

Babamın hediyesi olarak çok değer verdiğim ve köydeki o korkunç güne kadar yanımdan hiç ayırmadığım hançer. Kellan onu yok etmişti. O direğe bağlandığım ve üzerine o kadar sert bastığı için obsidyen bıçağın kabzasından koptuğunu dehşet içinde izlediğimi çok net hatırlıyorum. Tüm bunlar bıçağı arkadaşımın yüzüne sapladıktan sonra olmuştu.

"Nasıl?" Mırıldandım ve bakışlarını sulu, yanan gözlerle karşıladım.

Kolunu kaldırdı ve akan tek gözyaşını nazıkçe sildi. "O gün uyandığımda onu yerde parçalar halinde buldum. Onu aldım.

elimden gelen her şeyi yaptım ve yeniden yaptırdım. Eskisiyle tamamen aynı değil ama-"

Sözünü kesmek için gözle görülür şekilde titreyen elimi kaldırdım. Haklıydı. Aynısı değildi, ama şimdi bir şekilde daha da olağanüstüydü.

Kabzanın alt kısmında, kabzanın bıçakla birleştiği yerde, yanlardan dışarı doğru çıkıntı yapan küçük bir çift kanat vardı. Bu eşsiz tasarım, bıçakla aynı oniks renkli demirden yapılmıştı.

Elimi dikkatlice kutuya uzattım ve hançeri çıkardım, güneş ışınları güzelliğinden yansırken onu inceledim.

"Mükemmel," diye , sesim çatlıyordu. Parmaklarımla bıçağın yeniden birleştirildiği çizgiyi takip ettim. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Ne kadar düşünceli ve inanılmaz biri olduğu karşısında minnettarlıktan sesim titriyordu.

Jace uzanıp başımın arkasını kavradı, beni kendine yaklaştırdı ve nefes kesici bir öpücük verdi.

Nox altımızda homurdanırken ben kıkırdamaya başladım.

Jace sırtıarak benden uzaklaşırken yüzümde oluşan gülümsemeyle, "Üzgünüm Nox," dedim.

"İlk uçuş dersine hazır mısınız?" Geri dönmek için hareket ederken ona göz kırptım.

"Sanırım kadar ." İç çekti. "İşte ruh bu," diye alay ettim.

Nox'a kalkış emrini vermek üzereyken, şehir surlarının içinden yüksek sesli, uğursuz bir boru sesi duyuldu. İkimizin de bakışları taş kapılara doğru kaydı.

Korna sesi kesilmeden önce iki kez daha çaldı.

"Jace," diye fısıldadım. "O da neydi?"

"Biri geliyor," diye sertçe uyardı. "Şehre geri dönmeliyiz. Hemen şimdi."

Bir an sonra ikimiz wyvern'in yanından aşağı kaydık ve Ellecaster'ın kapılarına doğru koşmaya .

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Jace

Şehrin surlarının içinden gelen boru sesleriyle LIA'nın yüzündeki ifade, bir daha asla yaşamak istemediğim bir anıyı yeniden canlandırdı. Birdenbire, Ellecaster'a geri koşarken, zihnim beni saldırı gecesine ve ertesi sabah, ölümüm olması gereken yere düşüşümü izlerken yüzünde zihnime kalıcı olarak kazınacak olan ifadeyle geri götürdü.

Ona ayak uydurdum ve o önündeki kapılara gizlice ona doğru baktım. Rüzgâr uzun saçlarını arkasında savururken yüz hatlarında beliren saf kararlılığı izlerken göğsümde gurur kabardı.

Kapıya vardığımızda demirci dükkânının önünde birkaç toplandığını fark ettik. Lia'nın bakışları onlara kilitlendi ve tek kelime etmeden koşarak yanlarına gitti.

" oluyor? Kornalar neden çalındı?" diye sordu onlara, benim olacağımdan çok daha sakin bir şekilde.

Endişeli gözleri sanki ona bilgi vermek için izin bekliyormuş gibi bana dikildi. Onun kim olduğunu ve ona sonsuza dek güvenmeleri gerektiğini biliyorlardı. Onun *önünde* tereddüt etme cüretini göstermeleri kanımın neredeyse kaynamasına neden oldu.

"Bu senin gelecekteki kraliçen. Ona benden bile saygılı davranacaksın. Anlaşıldı mı?" Parmağımla yüzlerini işaret ederken onları tersledim, çenem sıkılırken kendi kaşlarım çatıldı. "Ona neler olduğunu anlatın."

İçlerinden Darion adında tanıdığım biri öne doğru tek bir adım attı. "Özür dilerim hanımefendi," dedi ve ona sempatik bir gülümseme fırlattı. "Buna alışmak biraz zaman alacak ama kılıcım sizde. Şimdi ve bedenim bir kül zerresi olana kadar."

Lia'nın gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Teşekkür ederim asker." Omuzlarındaki gerginliğin hafiflemesini izledim.

"Siz buraya gelmeden önce diyarın bizim tarafına konuşlanmaları için gözcüler gönderdik. Az önce aldığımız bir şahin, büyük bir grup bilinmeyen fae'nin Syllis Ormanı'ndan çıktığını ve bu tarafa doğru gittiğini söyledi. yön."

Ağzı bir anda açıldı. "Bu ne zaman oldu?"

"Şahin bu sabah gönderilmiş olmalı. Bir günlük yol olduğunu düşünürsek, kuşun oradan buraya gelmesi çok uzun sürmez."

"kimin olduğuna dair herhangi bir bilgi var mıydı?" Araya girdim.

"Üzgünüm Komutan, ama ne yazık ki hayır. Mektup muğlaktı ve sadece yüzlercesinin ormandan döküldüğünü belirtiyordu. Başka hiçbir bilgi verilmemişti."

"Siktir," diye fısıldadı Lia bana bakarken. "Bu taç olmalı."

Emir bekleyen askerlere tekrar baktım. "Birlikleri toplayın ve bir saat içinde kapıların ötesinde buluşun. Atları, silahları ve toplayabildiğiniz her türlü malzemeyi getirin."

"Evet, Komutan," diye yanıtladı Darion.

Lia'nın elini uzattım ve o da bana doğru döndü. "Hadi gidip diğerlerini bulalım."

Oturma odamızda bir ileri bir geri atarken arkadaşşıma "Kesinlikle olmaz," diye tısladım.

Başımı sağa sola çevirirken ellerim önümde tekrar tekrar yumruk haline geldi ve içime yerleşen kızgınlıktan dolayı boynumda oluşan gerginliği kırdı.

"Bunu yapmama izin ver," diye sakince yalvardı.

Adımlarım durdu ve kanepenin ortasında otururken gözlerim ona dikildi. Gage ve Zaela onun arkasında durmuş, en az onun kadar endişeli ve Onun önerisine benim hissettiğim gibi öfkelen dim.

"Hayır. Yapacağım son şey oraya tek başına gitmene izin vermek olur. Ya seni orada öldürecekler ya da Isla'ya geri götürecekler. Kendini *teslim etmenin* başka nasıl sanıyorsun?" Kükredim, sesim şöminenin üzerinde duran şamdanı salladı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi, o kadar hızlı atıyordu ki. Böyle bir şeyi önerdiğine inanamıyordum bile. Onu tekrar kaybedemezdim. *Kaybetmezdim.*

"Bu Jace'e katılıyorum," diye itiraf etti Zaela ve Gage de başıyla onayladı.

"İkinize de çok teşekkürler." Lia gözlerini devirdi ve arkasına yaslanarak başını kanepenin üst kısmına attı.

"Üzgünüm, sırf sen oraya çıkıp kahramancılık oynayacaksın diye sevdiğimiz birini ve diyar için daha iyi bir geleceği feda etmeye hazır değiliz," diye bağırdım ona, daha sert bir tonda söyledim.

"Oyna. *Kahraman* mı?!" diye tersledi, sırtı dikleşirken gözleri şimdi yoğun bir bakışla bana kilitlenmişti. "Halkının, *bizim halkımızın* başına başka bir şey geleceğini düşünmek beni felç ediyor. Kellan'ın ordularının buraya gelip Ellecaster'ı köyde gibi tekrar yerle bir etmesine izin vermeyeceğim."

İtirafı karşısında yüzüm yumuşadı ve odaya sessizlik yerleşirken onun önünde durdum. Bir an sonra diz çöktüm ve çenesini iki parmağımın arasına aldım. "Haklısın ve özür dilerim. Saylenecek doğru şey bu değildi." Bakışlarımla buluşmayı reddetti. "Seni tekrar kaybedemem. Hep birlikte dışarı çıkacağız ve *dövüşeceğiz*. Anlaştık mı?"

Gözleri bir kez daha tembelce benimkileri buldu, ama korku hâlâ .

"Anlaştık."

"İşte benim Lia'm," dedim nefes nefese onu ayağa kaldırırken.

"Peki o zaman," diye araya girdi Zae, sessizliği bozarak. "Teçhizatımızı alalım ve şu piçleri öldürelim, ha?" Etrafta dolanırken bize vahşi bir sırıtış attı. ve yanımızda durdu.

Lia çenesini dik tutarak ona döndü, yüzündeki ifade kuzeniminkiyle neredeyse aynıydı. "Evet. Gidelim."

"Orada kaç kişi var?" Kapıların hemen ötesinde toplanmış birliklerin önünde dururken Gage'e sessizce sordum.

"Bazılarının şehri korumak için burada kalması gerekiyor. Ayrılmaya hazır yaklaşık bin kişi var. Sizce daha fazlasına ihtiyaç var mı?"

Arkamıza baktım ve Lia'nın Nox'un eyer kayışlarını kontrol etmeyi bitirmesini izledim, Gage ve ben onu bu sabah eyere oturttuğumuzda hâlâ sağlam olduklarından emin olmak için, ki bu zaten bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Wyvern'i alacağız. Bu yeterli olacaktır." Başımı salladım ve Lia'ya doğru yürüdüm.

Ona doğru gittiğimi fark edince koşarak yanıma geldi, beni yarı yolda karşıladı ve yeniden yaptığı hançerini kalçasına saplamasını izlerken gülümsedim.

Askerlerin karşısındaki güçlü ve kararlı duruşuna rağmen, aramızdaki bağ sayesinde ondan yayılan korku ve öfke dalgalarını hissedebiliyordum. Artık gerçekten hissettiklerini saklayamıyordu - en azından benden saklayamıyordu.

Erkeklerin yanında bu konuyu açarak onu daha fazla üzme riskini almak istemedim, onun yerine dikkatini dağıtmayı tercih ettim.

"Görünüşe göre hançeriniz nihayet ait olduğu yere geri döndü." Kollarımı kavuştururken sııttım. "Dürüst olmak gerekirse onu biraz kıskanıyorum."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Kalçama mı bağlanmak istiyorsun?"

Bir omzumu silktim. "Belki de haklısın. Ben onların arasında olmayı tercih ederim."

Bekleyen küçük ordumuza doğru yürürken dudaklarında beliren sırıtışla bana şakacı bir şekilde . "Tam bir baş belası."

"Şu anda alay konusu olan tek şey, yaptırdığın yeni dövüş derilerinin içindeki sensin."

Bu doğruydı. Bana bakmadığı anda alt dudağımı emdim ve o kadar sert ısırdım ki, yeni, vücuda oturan kıyafetinin içinde vücudunun nasıl hareket ettiğini izlerken kanayabileceğini düşündüm.

Hınzırca kıkırdadı. "Oh, bu eski şeyler mi? Beğendiğine sevindim." Bana göz kırptı.

Bakışlarım askerlere yönelirken boğazımı temizledim. "Korkarım ki tek korkan ben ."

"Oh, kes şu bölgesel saçmalığı." Bana el salladı.

Korkusu sadece bir anlığına hafiflemişti, sonra tekrar içinden yayılmaya başladı.

Diğerlerinin hemen önünde durduğumuzda vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Bana baktı ve sonra tekrar emirlerimizi bekleyen donanmaya odaklandı.

Titreyen bir nefes verdi ve konuşmak için ağzını açtı. "Tüm bunları bu kadar kısa sürede bir araya getirdiğiniz için teşekkür ederim ve Komutan Cadoria ile birlikte sizi oraya götüreceğim konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim." Ondan ismimi duyunca göğsüm onurla kabardı. "Bu tarlaların ötesinde ne olduğunu bilmiyoruz. Muhtemelen bir pusu girişimidir. Ancak, hepinizin önünüzde ne olursa olsun hazır olacağınızı biliyorum. Eğitim aldınız ve bunu kullanma zamanı geldi."

"Onlarla temas kurduğumuzda onun ya da benim işaretimi bekleyin. Aksi takdirde çatışmaya girmeyin. Anlaşıldı mı?" Kalabalığa seslendim.

"Emredersiniz Komutan." Verdikleri güçlü yanıt havada yankılandı.

Bizim için seçtiğim atlara doğru ilerlemeye başlamıştım ki Lia'nın sesi bir kez daha havada çınladı.

"Komutan ve ben önden Nox'a uçacağız." Başparmağını arkasında bekleyen wyvern'e doğru uzattı. "Önce her şeyi gözden geçireceğiz, yani Umarım herhangi bir sürpriz olmaz. Hızlı sür. İyi sürün. Elimizden geldiğince şehre yaklaşmadıklarından emin olmalıyız."

Görünüşe göre benim de gökyüzüne çıkacağımı duyurduğu için ona kızgın bir bakış attım. "İyi oynadın," diye mırıldandım ve sırtışını gizlemeye çalıştığını fark etmedim.

Bakışlarım onun yanında hazır olda duran Zaela ve Gage'e kaydı. "Siz öndesiniz. Bizi takip edin."

", kardeşim." Gage başını salladı, hevesi yüzünden okunuyordu.

Lia'nın yanından geçip wyvern'e doğru yürüdüm ama o hemen bana yetişti. "Kızma," dedi neşeyle.

"Pratik yapmak buraya kadarmış," diye fısıldadım ona şakacı bir şekilde.

Nox'un yanına tırmandı ve ben de onu takip ettim, kendimi onun üzerine kaldırmak için kayışları tutmam gerektiği için kendime kızdım. Bunu onlar olmadan bu kadar uzun süre nasıl zahmetsizce yapabildiği bir muammaydı.

Daha bir saat önce oturduğumuz gibi yerleştım ve bana emniyet kayışlarından birini uzattı.

"Hazır mısın?" diye sordu, gözleri beklentiyle parlıyordu.

Kayışı sıkıca çektim ve hem kendimi hem de onu eyere sabitledim. "Her zaman." Gırtlaktan gelen bir kahkaha beni terk etti ve heyecanlı gülümsemesi ısıldadı

O kadar parlaktı ki, tanrılarınkine rakip olabilirdi.

Nox'un kanatları yanlarından fırladı ve ben daha gözümü kırpamadan havalanmıştık.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Avery

Birkaç saat önce o korkunç ormandan nihayet çıkabildiğimize İNANAMIYORDUM. Ağaç hattının sonunu geçip kilometrelerce görülebilen açık alanlara koştuğumuzda neredeyse ayaklarımın altındaki zemini .

Zaman kazanmak ve ağaçların arasında gizlenen her neyse güvenliğini sağlamak adına, ormanın eteklerinde dinlenmek için durmayı yolumuza devam etmeye karar verdik.

. İmkansız başarmış, Syllis Ormanı'nı geçmiştik ve artık Lia'yı bulmaya çok daha yakındık. Herkesin yüzünde rahatlama ifadesi vardı.

Farkında olmadan gülümsüyor olmalıyım ki Veli bana sinirli bir ifade takındı.

"Ne? Hala çilek yediğim için kızgın mısınız?" Son kelimedede alt dudağımı dışarı ittim ve ona özür dileyen bir bakış attım.

Kaşlarını çatarak bana bakarken sertçe iç çekti. "Sen sadece bir aptalsın." Kaşlarım çatıldı. "Bu biraz sert oldu."

"Pek sayılmaz," diye homurdandı.

"Sana ne oldu böyle?" Ona ters ters baktım, arkamızdaki grubu yönlendirirken yan taraftan ona bakıyordum.

Başını bana doğru çevirdi, yüzündeki ve boynundaki gerginlik herkesin görebileceği kadar açıktı. "Buralar insan toprakları kızım. Dikkatli olmamız gerekiyor. Ormandan çıkmış olmamız henüz tehlikeyi atlattığımız anlamına gelmiyor."

Etrafımızı inceledim. "Ama biz onlara katılmak için buradayız," diye mırıldandım.

"Diyardaki her insanın bunu bildiğini mi sanıyorsun? Bizi diğer fae'lerden farklı kılan ne? Bize güvenilmeyecek. Elianna'yı bulana kadar, *tabii eğer yaşıyorsa*."

Olduğum yerde durdum ve kolundan çekiştirerek onu durdurdum.

Diğerleri etrafımızda manevra yaparken o bana ters ters .

"O yaşıyor," diye tısladım.

Landon yanımdan geçerken, "Sakin olun, ikiniz," diye seslendi.

"Neredeyse geldik. Şimdi birbirimize girmenin anlamı yok."

Ağzımdan küstahça bir söz çıkmasını engellemek için iç yanağımı ısırdım. Artık ormanın ötesinde olmanın tüm heyecanına rağmen hepsi hâlâ aç, sinirli ve halsizdi. Landon haklıydı; kendi aramızda gereksiz sorunlara yol açmadan ilerlemeye devam etmeliydik.

Arkamızdan gelen saf dehşet dolu ilkel bir çığlık Bizimle birlikte herkes olduğu yerde durdu ve çığlığın geldiği yere koşmaya başladı.

Kucağında titreyen kadının yanına koştum. Veli çılgınca onu ve çocuğu yaralı olup olmadığına bakarken, kadın nefes nefese kaldığında şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne oldu?! Ne oldu?" Gözlerindeki korku ifadesi benim gözlerime de yansımaya başlayınca yüzüne doğru bağırdım. Finn ve Landon'ı hissedebiliyordum.

olay yerine vardıklarında arkamızda durdular.

Çocuğunu sıkıca göğsüne gözleri gökyüzüne sabitlenmişti ve etrafımızda birkaç çığlık daha duyuldu.

Tüm bu yaygaranın nedenini görmek için arkamı döndüm ama diğerleri gibi korku beni yutmak yerine saf bir *rahatlamayla* sarmalandı.

Gözlerim wyvern'in yolunu takip ederken şok içinde nefes nefese kaldım. doğrudan bize doğru geliyordu. Akılsızca koşmaya gözlerimden yaşlar fışkırdı, doğrudan uçan yaratığa doğru.

"Avery! Bekle!" seslendi kardeşim arkamdan.

"Bu Lia!" Mutluluk gözyaşlarımın arasından çığlık attım, yanaklarımdan dudaklarıma süzülürken tuzları dilimi kapladı.

"Bunu bilemezsin!" Landon'ın bağırdığını duydum, sesi Finn'den çok daha yakından geliyordu. Peşimden mi koşuyorlardı? Bunu öğrenmek için gözlerimi önümdeki manzaradan ayıramadım.

Olabildiğince hızlı koşarken yere temas eden ayaklarımı zar zor hissediyordum. Sanki havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Adrenalin açlıktan zayıf düşmüş bedenimi ileri itiyordu.

Görebildiğim başka hiçbir şey yoktu; Lia'ya doğru hızla ilerlerken etrafımdaki her şey bulanıklaştı.

Kız kardeşime doğru.

Canavara yaklaştıkça, doğrudan bizi hedef alan hızlı temposunun yavaşlamadığını fark ettiğimde aniden gözlerim büyüdü ve midem bulandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

Elianna

"NASIL DURUYORSUN?" Omzumun üzerinden Jace'e seslendim.

"Oh, hiç bu kadar iyi olmamıştım!" diye alaycı bir şekilde kulağıma bağırdı, gökyüzünde süzülürken etrafımızı saran rüzgârlara .

Aşağıdaki çimenli tarlalara bakarken usulca kıkırdadım. Hâlâ bir şeyle karşılaşmamıştık. Vücudumun yarısını çevirdim Arkamıza bakmak için omzunun üzerinden bakarken neredeyse Jace'in kafasına çarpıyordum.

Atlar Nox'a ayak uydurmak için çok iyi bir iş çıkarıyorlardı. Buna neredeyse inanamıyordum. Huzurumuzu elimizden almayı amaçlayan tehdide doğru koşarken, yerde sadece birkaç mil arkamızda görünüyorlardı -Evimiz.

Kellan'ı tekrar görme fikri damarlarımda öfke kabarmasına neden oldu. Eşimi benden almaya çalıştı. Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde beni tuzağa düşürmeye, işkence etmeye ve karısı olmam için manipüle etmeye çalıştı - böylesine mide bulandırıcı bir teklifi kabul edecek kadar aptal olabileceğimi düşünüyordu.

Sevdiklerime yaptığı her şeyi ona ödetirdim.

Birkaç dakika boyunca uzaklara baktım ve birden önümdeki açık arazide büyük, hareketli, karanlık bir kütleye odaklandım.

Gözlerim bize doğru yürüyen insan kitlesine kaydı. Öfke içimi kemirirken, umutsuz bir acıyla yanıp tutuşmaya başladım.

Halkımın çektiği tüm acı ve ıstırapın sorumlularından intikam alacağım.

Şaşırtıcı derecede sağlam bir el kaldırdım ve ileriye işaret ettim. "İşte orada!" Sertçe söyledim ve Nox'un kanatları havada durdu, bizi berrak gökyüzünde havada tuttu.

Jace'in vücudu arkamda sertleşti ve sonra sırtıma doğru eğildi.

Rüzgâr saçlarımı ikimizin etrafında savururken başımın arkasına sert bir öpücük kondurduğunu hissettiğimde, "Görünüşe göre onları bulduk tatlım," diye hınzırca nefes aldı.

Uzaktaki o adamlar, bir zamanlar benim askerlerimdi. Bir zamanlar *benden* emir alırlardı, bana *saygı duyarlardı*. Ve şimdi buradaydılar, kolayca dönüştüler ve sadece benim değil, milyonlarca masumun da canını almaya hazırdılar.

Etrafımdaki dünya donarken nefesim ağırlaştı. Kraliçenin düşman ilan ettiklerinin başına gelen kan ve yıkımdan başka hiçbir şeyle dolu olmayan uzak anıların parıltıları içimi karıştırdı. Gözlerim hareket halindeki kitlelere dikildi ve acı çeken herkes için intikam alma ihtiyacı beni ezerken çenem kilitlendi.

Dudağım yırtıcı bir hırıltıya dönüştü. "Şimdi!" Sesim gökyüzünde gürleyerek emrettim.

Nox dalışa geçti, yıldırım hızıyla yere çakıldı ve doğrudan Islan ordusunu hedef aldı.

"Lia!" Jace rüzgârın uğultusu arasında seslendi. "Ne yapıyorsun sen?! Planımız bu değildi! Ordumuza haber vermeliyiz."

"Hayır," diye fısıldadım, gözyaşlarım şakaklarımın kenarlarından akıyordu ve bunun hızla esen rüzgârdan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Elianna... *Lia'm*," diye yalvardı ve göğsümde bir sızı patladı. "Lütfen beni dinle. Nox'u geri çağır." Belimi daha da sıkı kavradı.

Ona doğru döndüm. "Tek bir kişinin bile onlardan zarar görmesine izin vermeyeceğim. Yeterince acı çektiler!" Diye bağırdım ve sonra geri dönüp bir kez daha öne baktım.

"Ne yapacaksın? Üzerlerine cehennem ateşi mi yağdıracaksın?!"

Bakışlarım tekrar yaklaşan kalabalığa hançerimi kalçamdan çıkardım. "Eğer iş noktaya gelirse," dedim, onun duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Rekor kıran bir hızla aşağıdaki yere doğru koştuk ve bir an için onlardan gelen dehşet çığlıklarını duyduğumu sandım.

Güzel. Benden *korkun*, sizi omurgasız piçler.

Daha önce Nox'a alevlerini bir düşman üzerinde tutuşturmasını hiç emretmemiştim; o her zaman eldeki durumlara karşı tepkisel davranmış, sadece benim beden dilimi değil, tehdit olarak gördüğü kişilerin dilini de okumuştum.

Elim havaya kalktı, Nox'a alevlerini serbest bırakması için ilk emri vermeye hazırlanırken, aniden küçük bir ateş parıltısı belirdi ve kendini kitlelerin içinden ayırdı, doğrudan bize doğru koştu, boyun eğmedi.

Nefesim kesildi ve farkındalık beni sararken ciğerlerim neredeyse göğsüme çöküyordu.

Öğle güneşinde yansıyan kızıl ve turuncu saçların oluşturduğu o güzel alevler, herhangi bir cesur alev patlaması değildi. O *Avery'ydi*.

Artık yere tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştık. Jace'in arkamda böğürdüğünü belli belirsiz duyabiliyordum ama korku boğazımı tıkayıp beni sarıp sarmaladığı için sözlerini anlayamıyordum.

"Nox, yukarı çek," diye mırıldandım, uzun otların arasından bana doğru koşan kız kardeşime kelimelerim havada kayboldu.

Dalışa devam etti. "Nox, yukarı çek! Yukarı çek!" Hâlâ bir şey yok. "*LÜTFEN!*" Umutsuzca çığlık attım, sesimdeki çatlak gökyüzünde yankılandı.

Mümkün olan son anda, Nox'un kanatları fırladı ve bizi , Bu sayede dehşete düşmüş devasa bir grup fae'nin üzerinde süzulebildik.

Üzerinden geçerken gözlerim Avery'ninkilere kilitlendi ve neşeli, rahatlamış gülümsemesi bize doğru ışıldarken gözyaşlarının pembe, çil lekeli yanaklarından süzüldüğünü görebiliyordum.

Aşağıdaki kalabalığın etrafında dönerken bir hıçkırık beni terk etti ve aynı anda yüzümde bir gülümseme belirdi. Bunun bizi yok etmeye gelen bir ordu fark ettim. Bu bir *destekçiler* ordusuydu. Hayatta kalanlar. Isla'yı terk edip beni bulmak için ölümcül ormanın ötesine gitmişlerdi ve kardeşlerim de onların arasındaydı. Buna inanamıyordum.

Jace bana doğru uzandı ve parmaklarını benimkilerle kenetledi, elimi dudaklarına bastırırken dudaklarına doğru . "Fikrini mi değiştirdin?"

Diğer elim gözyaşlarımı silmek için hareket ederken ani ve gergin bir kahkaha attım. "Öyle de diyebilirsin."

Nox inecek bir yer ararken elimi bıraktı ama ben onlara ulaşmak için çok hevesliydim. Belimdeki emniyet kayışlarını çözmeye çalıştım, yeterince hızlı hareket etmediklerinde hançerimle kesip açmayı düşündüm. Ellerim heyecandan titriyordu, bu da hareketi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Jace'in kolları bana doğru uzandı. "Lia, neredeyse . Sadece bekle!"

Yüzümü ona dönmek için başımı yarım çevirdim. "Bunu bana söylemekten daha iyisini bilmelisin." Sırıtarak ayağa fırladım, dengemi bulup ayağa kalkarken

Jace beni tekrar aşığı indirmeye çalışırken yeni eyer.

Yere utanç verici bir şekilde bileğimi kırmayacağımdan emin olacak kadar yaklaştığımızda, eyerin önünden Nox'un omzuna doğru koştum ve üzerinden atladım.

Koşmaya başladım, sık, gür otların ve yabani otların arasından hızla geçerek Avery'ye doğru ilerledim. O da benim hızıma ayak uydurdu. Kızarmış yüzüne kararlılık sıvanmıştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan bedenlerimiz birbirine çarptı.

Dizlerimizin üzerine öktüğümüzde onu elimden gelen en sıkı şekilde kucakladım. Arkasındaki kalabalık bize doğru koşarken ikimiz de kontrolsüzce gülüyor ve gülümsüyorduk.

O benim gözyaşlarımı silerken ben de onunkileri sildim ve birkaç dakika boyunca çocuksu sırtışlarla sessizce birbirimize baktık.

"Kutsal tanrılar. İsla'yı terk etmişsin," dedim inanamayarak kıkırdayarak. Hızla başını salladı. "Oldukça çılgınca, değil mi?"

"ok fazla sorum var," diye cevap verdim kısık bir fısıltıyla.

"Tanrım, Avery. Sarılmak isteyen tek kişi sen değilsin, biliyorsun!" Ayak seslerinin önümüzde durduğunu duydum.

Başımı ondan kaldırdım ve tam arkasında duran Finn'in siluetinin kör edici güneşin altında belirdeğini gördüm.

"Finn!" Yukarı uzanıp onu da bizimle birlikte yere çekerken çığlık attım. Kollarımı iki kardeşime de doladım ve ileri geri sallanırken onları sıkıca tuttum, hiçbirimizin bir daha asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz kucaklaşmanın tadını çıkardık.

Avery'nin omzuna doğru burnumu çekerken, "Sizi çok özledim," diye fısıldadım.

Elimi bıraktı ve beni içine çekerken her iki kolumu da tuttu. "Biz de seni özledik." Bana yumuşak, minnettar bir gülümseme verdi.

Bizden sadece birkaç metre ötede yüksek bir uluma sesi duyulduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bakışlarım gürültüye doğru kaydı ve Nyra'yı gördüğümde şaşkınlıktan nefesim kesilirken gözlerimden mutluluk yaşları döküldü.

Onu getirdiler. O kadar yol geldiler ve benim kurdumu bile getirdiler. Koşarak yanımıza geldi, onları ezip geçti ve üzerime atladı. Penelerini omuzlarıma koyarak beni tamamen yere yatırırken, Avery ve Finn diz çökmeye devam ettiler ve bizi izlerken gülümsediler.

Onu sıkıca kucağıma alıp kulaklarını okşarken sürekli yüzümü yaladı. "Ben de seni özledim kızım." O sevinçle inlerken gözyaşlarım yeniden gözlerimi yakmakla tehdit etti.

, insanlar bize dikkatle yaklaşırken hepimiz ayağa kalktık.

Döndüm ve gördüklerime inanamadım.

Veli de onların arasındaydı, Landon da. Kalabalığı tararken kalbim küt küt atıyor, görmek için yanıp tutuştuğum tanıdık bir yüz daha arıyordum.

Görünürde olmadığını fark ettiğimde dudağım titredi.

Gözlerim bir kez daha onunkilerle buluştu. "Lukas?" Cevabı duymaya dayanamayacağımı zaten bildiğim için sordum.

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi ve başını salladı. "Yine de tüm bunlar onun sayesinde mümkün oldu. Onun son sözleri Krallığa gerçekte kim olduğunuzu gösterin." Bir an durakladı, sözleri bir fısıltıya dönüştü. "Ve onu dinlediler."

Bana itiraf ettiği şey karşısında dudaklarım aralandı ve gözlerim doldu. Vücudumda dolaşan mutlak şok ve adrenalin olmasaydı, Bu haber beni acı içinde dizlerimin üzerine çöktürebilirdi, ama keder zamanı çok geçmeden beni vuracaktı.

Arkamda biri boğazını temizledi ve Jace'i unuttuğumu fark ettiğimde kulaklarım dikildi.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve yavaşça bize yaklaşmasını izledim, Nox'u alanda daha geride bıraktı, muhtemelen herkesin zaten olduğundan daha fazla çığlık atmasını önlemek için.

Ona gülümsedim, içimden neşe fışkırıyordu ve gözlerimiz buluştuğunda onun yüzü de benimkiyle eşleşti. O yaklaşırken elimi uzattım, o da elimi tuttu ve beni göğsüne çekti.

Onlara döndüm. "Avery, Finn, bu-"

"İnsan eş!" Avery çığlık atarak kollarını onun omuzlarına doladı ve beni yolundan çekmeye zorladı.

Kontrol edemediğim bir kahkaha beni terk etti. "Evet, bu o. Adı Jace." Sanki *bir eşin olduğunu biliyor ama onunkini bilmiyor* der gibi kaşlarını kaldırdı.

O da Avery'ye garip bir şekilde sarıldı. Ben de karşılık olarak omzumu silktim.

"Sizinle tanışmak çok güzel!" dedi ona, gözleri meraktan kocaman açılmıştı.

"Siz de Prenses Avery olmalısınız," dedi tatlı bir sesle.

Ondan bir adım geri çekildi ve ayağıyla yerdeki bir taşla oynamaya başladı. "Meh, şu anda bu unvanla pek gurur duymuyorum. Avery idare eder." Omuz silkti.

Finn elini Jace'e doğru uzattı. "Ben Finnian, Lia'nın kardeşiyim."

Sözler onu terk ederken kalbim kabardı. Sanki her şey bilindiğine ve açıklandığına göre, alemin ağırlığı omuzlarımdan kalkmıştı. Sırlar artık sevdiklerimle olan ilişkilerimi gölgelemiyordu.

"Sen de benim kardeşimsin," diye araya girdi

Avery. "Evet." Finn içini çekti. "Nasıl unutabilirim ki?"

Jace onlara gülmeye başlamıştı bile. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Bir kez daha elime uzandı ve beni yanına diğer eliyle Nyra'nın başını okşayarak onu selamladı. "Kaos başlamadan önce, Nyra'nın hayatını kurtardığın için sana şahsen teşekkür etmek istiyorum. zindanlardaydı" dedi.

Avery'nin gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Elbette," diye boğuk bir ses çıkardı ve Finn gülümseyerek başını salladı.

"Yere doğru ne kadar hızlı süzöldüğümüz için sizi korkuttuysak özür dilerim..." Ben başladım. "Seni Kellan sanmıştık."

Onun adı anıldığında bakışlarını karanlık kapladı.

Finn soğuk bir ifadeyle, "Çok geride olmayabilir ama bundan emin olamayız," dedi.

Hızla başımı salladım ki birdenbire havada gürleyen toynak sesleri duyuldu. Hepimiz yüzümüzü ordumuza döndük, şimdi doğruca bize doğru geliyorlardı.

"Bunu nasıl halletmeliyiz?" En sevdiğim bir çift ela göze bakarken sordum.

"Emirlerimizi bekleyeceklerdi ama muhtemelen havada bizi gözden kaybettiler ve şimdi bizi yerde yeni görüyorlar. Ben icabına bakarım," dedi nazıkçe, benden uzaklaşıp izdihama doğru ilerlerken ve dikkatlerini çekmek için ellerini havada sertçe sallarken.

Yüzümü kalabalığa döndüğümde Veli beni şaşırtarak bir adım öne çıktı. "Elianna," diye selam verdi. "Her şeye rağmen hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel." Çok çekiciydi.

"Veli." Başımı ona doğru eğdim. "Sanırım son birkaç haftadır çok meşguldün."

Gözlerini devirdi ve "Hiçbir fikriniz yok," diye homurdandı. Avery ve Finn'e bir bakış atarken kollarını kavuşturdu.

"Tanrım, birkaç tane velaeno meyvesi yiyorum ve sanki bir numaralı düşman ben oluyorum!" Avery fısıltıyla bağırdı.

Ona döndüm, çenem açıktı. "Sana zehirli meyvelerden bahsetmiştim!"

Beni başından savarken yanakları kızarmıştı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Hm," diye homurdandım bize doğru koşan atlardan ikisi kendilerini yavaş bir tırıs getirdiler ve sonra önümüzde durdular.

Başımı kaldırdığımda Gage'in bir taraftan bize bakarken diğer taraftan da Zaela'yı izlediğini gördüm. Bacağını atından salladı ve aşağı atladı, elini Finn'in yüzüne doğru tokalaşmak için uzattı.

"Merhaba. Ben Gage! Gördüğüm kadarıyla sevgili Lia'mızla çoktan tanışmışsınız," dedi ve Avery'nin kıkırdamasına neden oldu.

Ona kaşlarımı çattım. "Gage. Kardeşler. Kardeşler... Gage." Konuşurken her birini ettim.

Finn tıpkı Jace'in elini sıkacağı gibi onun elini de sıkı. Avery kirpiklerini ona doğru kırıpıştırdı ve Finn'in elini bıraktığı anda onun elini sıkı.

"Merhaba, ben Avery! Sen bir şövalye misin?" Gözleri neredeyse neşeyle parlıyordu ve Gage'in gözleri de ona uyuyordu.

Oh, Tanrım. Onları izlerken gözlerim parladı.

Gage tek dizinin üzerine çöktü ve bulunduğumuz çimenlik alandan bir karahindiba koparıp ayağa kalkarken ona uzattı. "Leydim, Avery. Benden ne istersen onu yaparım." Ona o büyüleyici gülümsemesini verdi.

Jace yanımıza koştu, atı olmayan tek kişi olduğu için nefes nefese kalmıştı. "Tanrı aşkına, Gage. Bu Lia'nın kız kardeşi." Elini ona doğru uzattı.

Sanki az önce onu kardeşim olarak tanıtmamışım gibi söylediklerim karşısında gözleri parladı ve bakışları onunkilere saplandı. "Evet, bu da demek oluyor ki, az önce sağlayabildiğimden bin tane daha fazla çiçeği hak ediyor."

Karahindibayı parmaklarının arasında döndürdü. "Teşekkür ederim, Sör Gage."

Gözlerimi şakacı bir şekilde yuvarladım ve Jace kolunu omzuma atarken onlardan uzaklaştım.

"Sanırım *bu* konuda çok dikkatli olmamız gerekecek." İç çekti.

Onlara dönüp baktım ve zararsızca kaynaşıp flört etmelerini izledim. Gözlerim Finn'e kaydı, o da kenarda, Veli'nin yanında kalmıştı ve onları temkinli bir şekilde izliyordu.

"Belki de şu anda ikisinin de buna ihtiyaçı vardır. Ben olsam bu konuda çok fazla endişelenmezdim."

"Hı-hı," diye cevap verdi.

Ona sııttım ama başımı kaldırıp , gözlerim Zaela'nınkilerle kilitlendi ve onu aralarındaki etkileşime ters ters bakarken yakaladım. Gözlerini hızla benden kaçırdı ve atını okşamaya başladı. Dikkatimi başka bir yere odakladım ama bunun nedenini daha sonra özel olarak öğrenmek için aklıma bir not aldım.

Bakışlarım Nyra'nın oturduğu ve Nox'a merakla baktığı ayaklarıma kaydı. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Birbirlerini daha önce Lukas'la Nox'la tanıştığım gün zindandaydım ama birbirleriyle hiç etkileşime girmemişlerdi. Wyvern'imın gözleri her zaman bana kilitlenmişti, her zaman nerede olduğumu bildiğinden emin olmak istiyordu ve dikkatinin botlarımin üzerinde oturan devasa beyaz kurda takıldığını izledim.

"kızım," dedim ve Nox'a dikkatlice yaklaşırken yanımda tırıs gitti.

Bize doğru sıcak bir hava üfledi ve ben de ona doğru bir parmak kaldırdım. "Bu Nyra. Onunla daha önce tanışmıştın," dedim ve beni anlaması için tüm Velyran tanrılarına dua ettim.

Nox merakla başını yana eğdi ve ardından Nyra onun hareketlerini taklit etti. Başını yere doğru indirdi ve benimki ile kurdunki arasında bir yükseklikte gezdirdi.

"Sakin ol," diye fısıldadım. İkisi de bana baktı ve ben de dikkatlice başımı sallayarak birbirlerine güvenmelerinin sorun olmadığını söyledim.

Nyra durduğu yere oturdu ve korkusuzca wyvern'e bakarken nefes nefese kalmaya başladı. Nox da onu taklit ederek kendi bacaklarının üzerine yaslandı ve merakla onu izlemeye devam etti. Birdenbire Nyra onaylayan bir uluma sesi çıkararak Nox'un sıçramasına neden oldu, ama sonra birkaç tiz cıvıltı benzeri ses çıkardı

-Sağır edici kükremelerinden biri olmadığı için şükreliyordum.

"Tanrılara şükür birbirinizden hoşlanıyorsunuz," diye fısıldadım topuklarımin üzerinde dönüp beni bekleyen kalabalığa doğru ilerlerken, ikisi de beni takip ediyordu.

Nox kalabalığın kenarında durdu ve uzakta oyalanmayı tercih etti. Toplantıya geri döndüğümde, kaçan herkesi ondan korkulmaması gerektiği konusunda uyardım ve havada kalan herhangi bir endişeyi hafiflettim.

Bir süre insanların arasına karışıp kendimizi tanıttıktan sonra, onları izlerken dudaklarım huşu içinde aralandı. Beni desteklemek için burada yüzlerce kaçış vardı. Sadece Isla'da yüz binlerce Fae olduğunu biliyordum.

Tek başıma, ama herhangi birinden, özellikle de bunu göstermek için hayatlarını riske atmaya hazır olanlardan gelen destek benim için her şey demekti.

Jace ve ben, kalan birlikleri artık korkulacak bir tehdit olmadığı konusunda uyarmak için Ellecaster'a uçmamızın en iyisi olacağına karar verdik. Bize burada eşlik edenlere gelince, at üzerindeki herhangi bir asker eve daha hızlı dönebilmek için bir dişi ya da bir gençle çiftleşirdi. Tarafından Buraya gelirken kendilerine eşlik eden herkesin bakışları karşısında ağrıyan ayakları minnettarlık duydu.

Sonunda aileme kavuşmuştum ve kalbim şu anda içimde dolaşan ezici sevinç duygusuyla patlamak üzereydi.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

Elianna

Ordu şehir kapılarına yaklaştığında ertesi gün neredeyse şafak sökmek üzereydi. Herkes yorgun ve sinirli görünüyordu ve hepsiyle ne *yapacağım*dan bile tam olarak emin değildim. Şehirde yeterince boş yerimiz var mıydı? Şehir mi?

Kapıların hemen dışında durduklarında arkadaşşıma döndüm. "Ne yapacağız? Bunu tam olarak planlamamıştık."

Bana küçük bir sırtış attı ve uzanıp saçlarımla ön kısımlarını kulağımla arkasına sıkıştırdı. "Bir yolunu buluruz. Kışlada pek çok boş oda var ve eminim herkes biraz dinlendikten sonra bir şehir toplantısı düzenleyip evlerinde onlar için boş oda olup olmadığına bakabiliriz. Önümüzdeki birkaç gün içinde onları dağların ötesine, vadiye getireceğiz. günler."

Gruba tekrar baktım. Yavrular annelerine sarılmış, bazıları kollarında uyuyordu. Diğer dişiler umutsuzca askerlere sarılmıştı. Eyerlerin üzerinde dik oturmaya çalışırken birlikte at sürüyorlardı. Aralarında yürüyen erkekler sanki savaştan çıkıp gelmiş gibiydiler.

Kalbim sıkışmıştı. Neler yaşadıklarını sadece hayal edebiliyordum.

Boğazımı temizledim. "Herkes dinlesin! Lütfen dinleyin." Bir süre bekledim,

Ve aniden korkunç sayıda endişeli çift göz üzerime çevrildi. "I Bu noktada haftalardır bilinmezliğin içinde oturduğunuzu biliyorum ve eminim şu an için uyku düzeninizi merak ediyorsunuzdur. Neredeyse şafak söktüğünü düşünürsek ve bunu beklemiyorduk..."

Hepinizi ağırlamanın harika bir sürprizi olarak, şimdilik kışlada kalmanızı istiyoruz. Askerler size orada eşlik edecek ve yatak bulamayanlar da hanlarda kalacak."

Endişe mırıltıları yükseldi ve onları susturmak için elimi kaldırdım. "Hanların faturası bana gelecek." Jace'e baktım ve ona bir bakış attım. özür dileyen bir gülümsemeyle cevap , burada kendime ait bozuk param olmadığını biliyordu. "En kısa zamanda herkes için daha uygun düzenlemeler yapacağız."

Gergin bakışlar atan kalabalık dağılmaya başladı ve askerlerin önderliğinde kapılardan geçerek arkama doğru yürümeye başladılar. Avery'ye baktım, bana doğru yürürken yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

"Peki nerede olacağız?" diye sordu, benimle Gage'in arasına bakarak.

Zaela'ya baktım ve onları dikkatle süzmesini izledim. İlginç.

Jace yanıma yaklaştı. "Evimizde sizin için bolca yerimiz var. Bazı odalarda iki kişi kalmanız gerekebilir ama yerimiz var, bu yüzden yabancılarla birlikte olmanıza gerek kalmayacak," dedi.

Landon'ın çenesinin kilitlenmesini izledim ama bakışlarıma karşılık vermedi. Finnian da bunu fark etti ve kaşlarını çatarak dudaklarını büktü.

Aman Tanrım. Bu ikisi hakkında daha sonra bilgi almam gerekecekti. Avery'ye baktım ve o da aniden başını salladı.

Nefesimi tutarken gözlerim hafifçe açıldı. Avery, Veli, Finn ve Landon'a baktım ve "Pekâlâ millet... Bizi takip edin, sizi eve götüreceğiz." dedim.

Son kelime dudaklarımın arasından geçerken kalbim hızla çarptı. Eve. *Sonunda* hepimiz evdeydik.

Zaela konağın kapısını açtı ve odayı ısıtmak için hemen şöminenin yanına gitti. Nyra da dahil olmak üzere hepimiz arkasından içeri girdik ve Avery'nin sıcak, bal rengi gözleri ortaya çıkan yaşam alanını görünce parlarken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Oh, bu çok güzel," dedi neşeyle.

"Bahse girerim bunu bir iki ay önce söylemezdin," diye takıldı Finn.

Kadın adama yumruk için uzandı ama adam yumruktan kaçtı. Hala *onlar* olduklarını sevindim.

"Davranışlarına dikkat et Finnian Valderre. Arkadaşlarımızın evi çok güzel," diye onu azarladı.

"Ah evet, eminim son birkaç haftadır toprakla kaplı zeminde uyumak zorunda kalmanın bununla bir ilgisi yoktur." Adam kıza güldü ve kız da ona gözlerinde hançerler olan bir bakış fırlattı.

Kıkırdamamı bastırmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Evet, beğenip beğenmemen gerçekten umurumda değil. İstersen sokakta yatmaya devam edebilirsin, umurumda değil. Elimizdeki şey bu," diye açıkladı Zaela şöminenin başında ayağa kalkıp ellerindeki isin tozunu alırken ve bize doğru dönerken.

Avery bana, "Çok güzel," diye fısıldadı ve elim bir homurtuyu bastırmak için havalandı.

"Zae, misafirlerimize kaba ," diye homurdandı Jace arkamdan.

Veli kapı aralığından, "," diye seslendi ve Zaela'nın gözleri karşılık olarak parladı.

Odanın diğer ucundan Zaela'ya bakan Veli'ye bakmak için hepimiz yavaşça döndük. Bir omzunu silkti ve ürkütücü, uzun tırnaklarını yüzüne doğru kaldırarak onları inceliyormuş gibi yaptı.

"Hepiniz çok yorucusunuz. İyi olan ne zaman dönecek?" Avery ellerini kalçalarının üzerine koyarak sordu.

"Oh, tabii. Çok yoruluyoruz," diye mırıldandığını duydum Veli'nin arkamdan ve başka kimsenin duymadığına şükrettim.

"Eğer 'iyi biri' derken Gage'i kastediyorsan... hancılara şimdilik misafir akınına uğrayacaklarını haber vermeyi bitirdiğinde evde olacak," diye çıkıştı Zaela.

Oh, Tanrı aşkına. Herkese sakın olmalarını söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki Gage ön kapıdan içeri girdi.

Tanrılara şükürler olsun.

"Ah." Zaela kolunu ona attı. "Tam zamanında." Şimdi alevlerle kükreyen şöminenin yanındaki sandalyeye oturmak için döndü.

Jace başımın yan tarafına bir öpücük kondurup kulağıma fısıldarken ovuşturdum, "Tüm aile burada olduğu için çok mutlu değil misin?"

Sırıtarak gözlerine baktım ve karşılık olarak onu

uzaklaştırdım. "Merhaba, Sör Gage." Avery selamlamak için parmaklarını ona doğru salladı. Gage onun önünde eğildi.

"Leydim."

Zae köşede yüksek sesle alay etti.

"Tamam!" Mutfağa doğru hışımla ilerlerken bağırdım. "Başka kimin şaraba ihtiyacı var?!"

OceanofPDF.com

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Elianna

ŞARAP DİLİMDEN GEÇTİĞİ ANDAN İTİBAREN kendimi daha rahat hissettim. Jace sabahın kör edici güneşini engellemek için perdeleri kapattıktan sonra, oturma odasına yerleşen herkese birer bardak uzattı. Başka türlü bir sabahın ardından hepsi rahatlamıştı. rahatsız edici bir etkileşim.

Avery, Finn ve Landon'ın ortasındaki kanepede oturuyordu; Zae her zamanki sandalyesinde otururken Veli şöminenin kenarına yaslanmıştı. Gage yere oturdu ve Jace de birkaç adım ötede aynı şeyi yaptı. Yerdeki bacaklarının arasına girdim ve sırtımı göğsüne , nihayet çılgınca, tamamen öngörülemez bir günün ardından hepimiz rahatlayabilirmişiz gibi hissettim.

Kafamı kaldırıp kardeşlerimin bakışlarıyla karşılaştığımda, yüzlerinde bizi gördüklerinde yaşadıkları şaşkınlıktan başka bir şey yoktu. Şarabımdan bir yudum daha alırken onlara göz kırptım.

Nyra tırısla bize doğru geldi ve yanağımı yaladı. Sonra yanımıza sokulup bir top yaptı ve kocaman, pofuduk başını kalçama koydu. Elim kulaklarının arkasını kaşımak için hareket etti; dokunuşuma doğru eğildi ve esnedi. Tanrım, onu çok özlemiştim.

Şaraptan bir yudum aldım ve çektim. "Artık yerleştiğimize göre, nereden başlayacağız?"

Avery'nin gülümsemesi ışıldadı, gözleri hevesle parladı. "En başından başlamaya ne dersin?! Bir şekilde *eşini* bulman gibi! Ve

O lanet olası bir *insan!*" diye neşeyle ciyakladı ama bilmeden açıkladığı şey karşısında gözlerim dehşetle açıldı.

"*Senin. Ne?!*" Zaela köşedeki sandalyesinden bize doğru eğilerek yüzünü öfkeyle .

Gözlerimi kapattım ve dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı. Jace bileğimi kavradı ve hafifçe sıktı. Gözlerimi açtığımda bakışları beni delip geçti. İkimizi de.

Nyra ona doğru kısa bir hırıltı çıkardı ama Zaela etkilenmemiş görünüyordu. "Kardeşim, o neden bahsediyor?" Gage'in sesi acıyla yankılanıyordu,

Bu da beni neredeyse içten içe öldürüyordu. "Lia?" diye ekledi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım bile.

"Açıkçası sana söyleyecektik," diye başladı Jace.

"Ne zaman?" diye sordu Zaela, sözünü keserek. "Henüz zamanımız olmadı-" Dedim ki.

"Saçmalık! İkiniz de!" diye bağırdı ve Jace'in bedeni irkildi. Diğer herkes sessiz kaldı. "Hiç vaktiniz olmadı mı? Biz hep birlikteyiz. Hepimiz birlikte *yaşıyoruz*. Yine de bir şekilde zindanda çürürken ya da kaçarken onlara söyleyecek zaman buldun mu?! Bu hiç mantıklı değil!"

Gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken dudaklarım aralandı ve sonra devam etti. "Ve şimdi ikiniz ne oldunuz? *Eş mi?* Elbette sadece hikâyeler duydum ama bu ruhlarınızın birbirine bağlı olduğu anlamına gelmiyor mu? Bir bok mu? Bunu ne zaman yaptın? Neden

yaptın?" "Bu bir seçim değildi," diye mırıldandım.

"Oh, yani diyorsun ki, elinde olsaydı onu seçmezdin.

Seçim mi?" Başını yana eğerken saf bir zehirle bana tükürdü. "Kastettiği bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," dedi Jace Dişler.

Avery alt dudağını emdi. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim, Lia, yapmadıklarını bilmiyordum-"

"Bilmediğimizi mi? Kapa çeneni Prenses. Sizi sadece birkaç saattir tanıyorum ve bunun yüzümüze vurmak isteyeceğiniz bir şey olduğunu söyleyebilirim," diye tısladı Zaela.

İşte bu kadar. İşte bu .

Jace'in kucağından doğruldum ve Zaela'nınkilerle karşılaşınca gözlerim parladı. "Onunla bu şekilde konuşmayacaksın. Eğer bize kızgınsan, hıncını *bizden* çıkar. Ondan değil. Ne ona ne de Finn'e, Landon'a, Gage'e, *hiçbirine!*" Bağırdım.

"Cidden, Zae, senin içine ne girdi böyle?" Ona bilmiş bir bakış atarken sesim fısıltıya dönüştü.

Kız kardeşimi ve Gage'i birlikte gördüğünden beri öfkeleniyordu. Platonik arkadaşlıkları dışında Gage'e karşı herhangi bir sevgi hissetmiyordu, öyleyse neden onun Avery ile flört etmesine bu kadar üzülmüyordu? Yeni tanıştığı insanlara güvenmediğini biliyordum ama o benim *kardeşimdi*. Onun arkadaşlığını kaybetmekten mi endişeleniyordu?

Bir an bana soğuk bir şekilde baktı ve göğsü hızla inip kalktı. Yüzünde acı ifadesi belirdi ve o anda, en azından o anda, çalıştığı gerçek duygunun *bu* olduğunu anladım. Zaela henüz onlara söylemediğimiz için üzgündü - sadece bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

"Size söyleyecektik. *Elbette* söyleyecektik. Sadece ne zaman ve hatta nasıl bilmiyorduk. Hâlâ çok yeni ve bazen ben bile bunu sindiremiyorum," dedi Jace ona nazikçe.

Onun sözleri karşısında yüz hatlarının yumuşamasını ve sandalyesinde geriye yaslanıp bakışlarımızı aniden keserek ateşe doğru bakmasını izledim. Sanki bize bakmaya bile dayanamıyormuş gibiydi.

"Bu ne zaman oldu kardeşim?" Gage bardağını dudaklarına götürürken güçlü bir nefes vererek sordu.

Ben bacaklarının arasında oturmaya devam ederken Jace sırtıma rahatlatıcı, dairesel hareketler yapmaya başladı. "Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Sadece oldu. Lia bu konuda benden daha çok şey biliyor ama bu, ona karşı neden her zaman çok... *güçlü* hisler beslediğimi açıklıyor. Ve ayrıca onu neden bir türlü öldüremediğimi de. İlk tanıştığımızda sayısız şansım vardı."

Avery onun söyledikleri karşısında kısa bir nefes verdi ama dudaklarımın kenarı anılar karşısında eğildi.

Onlara baktım. "Onun acısını hissedebiliyordum. Başından beri ama köye yapılan o korkunç saldırının ertesi sabahına kadar onun acısı olduğunu fark etmemiştim, ta ki..." Tereddüt ettim. "Yüzünü kestikleri zaman."

Hepsinin gözleri büyüdü. Veli'ninki hariç. Kollarını kavuşturmuş, dudaklarının kenarında küçük bir gülümsemeyle, önündeki dramı eğlenerek izliyordu.

"Bunu *hissettin* mi?" Gage sordu.

". Ve bu, Kellan'ın onun gibi koktuğumu söylemesiyle birleşince... o anda sahip olduğum tüm şüpheleri sildi. Kokularımız birleşmişti. Biz eştik ve biz... bir araya geliyorduk..." Parmaklarımı iç içe geçirirken garip bir şekilde yukarı baktım. "O bağı yerine kilitledim."

Onlar konuşmaya devam ederken alt dudağımı ısırdım ve dişlerimin arasında tuttum. bana bakıyordu. Finn kusacakmış gibi görünüyordu ama Avery bana göz kırptı ve kaşlarını oynatmaya başladı.

"Keşke bize söyleseydin." Gage'in sesi çok ama çok üzgün geliyordu. Buna dayanamadım. Gözümden tek bir damla yaş süzüldü ama hemen sildim.

"Gage, hiçbir fikrim yoktu. Bize dönmenin yolunu bulana kadar bilmiyordum ve o zamandan beri bunu çözmeye çalışıyoruz," dedi Jace beni göğsüne çekerken.

"Yani siz ikiniz ne olursa olsun birbirinize yapışıp kaldınız öyle mi?" Gage yarım bir kahkaha attı.

Ona sııttım. "Esasen."

"Siz ikiniz aranızdaki bağlantı üzerinde hiç çalıştınız mı?" Veli herkesin dikkatini çekerek sordu. Birkaç dakika önce bakışlarındaki eğlence yerini meraka bırakmıştı. "Onun acılarını ve duygularını hissettiğinizi söylediniz. Onun duygularını kendi duygularınızdan ayırmayı öğrendiniz mi?"

"Zar zor," diye fısıldadım.

Jace, "Hâlâ bunun üzerinde birlikte çalışıyoruz," diye ekledi. "Her şey henüz çok yeni."

Boğazımı temizledim. "Elbette Veli, eğer bize öğretebilirsen çok memnun oluruz."

"Çiftleşme bağları duyguların ve duyuların ötesine geçebilir, çünkü bu birbirinize olan bağınızın sadece yüzeyidir."

Gözlerim onun sözleriyle parladı ve Jace'in kalbinin atışı hızlandı, ben ona doğru eğilirken göğsüne çarptı.

Veli devam etti. "Ancak, bu potansiyele erişmek için belirli ritüellerin gerçekleştirilmesi gerekir." Hepimiz şaşkınlıkla ona baktık ve menekşe rengi bakışları odadaki herkesin üzerinde yavaşça dolaştı. Boğazını temizledi. "Bu başka bir günün tartışması. Bu tür şeylerin ne yeri ne de zamanı."

Hepimiz onun pençelerini yüzüne doğru kaldırmasını izlerken ev sessizdi. Sanki az önce açıkladığı şey karşısında bizim şaşkın bakışlarımızı görmezden geliyordu.

Avery bir an sonra, "Bir saniye," diyerek odadakilerin dikkatini kendisine çekti. "Peki, eğer o bir insansa siz nasıl çiftleşiyorsunuz?"

"Tanrım, Avery." Finn gözlerini devirdi. "Bu seni hiç ." "Ne," diye tısladı ona. "Bu dürüst bir soru." Omuz silktilti.

Panik beni ele geçirirken kalbim çarpmaya başladı. Jace'in onlarla soyunu tartışmaya nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

yeni tanıştık.

Beni şaşırtarak usulca kıkırdadı. "Ben bir buçukluğum. Eğer senin için de uygunsa bu konuyu kapatalım."

Ona konuyu kapatması için uyarıcı bir bakış attım ve o da gergin bir şekilde kıkırdadı. "Ah, tabii ki. Merak ettiğim için özür dilerim." Sonra bana sahte, kızgın bir bakış attı. "Eşlere bile *inanmayan* bir dişi nasıl olur da eş sahibi olur, ha?"

"İnan bana, ben de aynısını düşündüm." Bir kahkaha attım.

Şöminenin çıtırtısı dışında birkaç dakika sessizlik oldu ve hepimiz az önce ortaya çıkanları değerlendirdik. Gage ve Zaela'nın tepkilerinden sonra, tamamen çizgiyi aşmış olsa bile, suçluluk duygusu beni yavaş yavaş tüketti.

"Ben kaçtıktan sonra ne oldu?" Sessizce sordum. Başımı kaldırıp ağabeyimle ablamın bakışmalarını izledim, sonra de bakışları Veli'ye kayd.

Finn dudaklarını yaladı. "Sadece Veli'nin büyüü sayesinde şehirden kaçabildik." Jace'in tedirginliği bağdan aşağıya doğru patladı ve gözlerim onun gücünden bahsedildiğinde iri gözlerle izleyen Zae ve Gage'e kayd. "Ancak, Kai'nin düğünündeki kaos sırasında bizden koparıldıktan sonra Kellan bizi odalarımıza kilitledi. Avery kaledeki tünelleri kullanarak kaçmanın bir yolunu buldu."

Ona baktım ve hınzır bir sırıtışla birlikte başımı sallayarak onayladım, o da bana karşılık verdi.

"Landon'ı ahırda yakaladık," diye devam etti Finn ve Landon'ın dizinin oturduğu yerde endişeyle zıplamaya başladığını fark ettim. "Sonra Veli'nin evinde saklandık. Ertesi gün duruşmalar vardı."

Veli alay etti. "Denemeler." Başını sallamaya başladı. "Kale personelinin tamamının toplu olarak asılması söz konusuydu."

Gözlerim parladı. "NE?!" Bir kez daha doğrulduğumda neredeyse şarabımı her yere dökerek böğürdüm.

Avery'nin dudakları titredi. "Gittiler, Lia. . Korkunçtu ve tüm şehre bunu izlettiler. Kalabalığın içinde saklandık."

Sessizlik ona cevap verince devam etti. "Veli'yi size getirdiğimiz gece onu bulmamıza yardım eden hizmetçi... Adı Lillian'dı. Asılmadan hemen önce sempatizanlara yardım ettiğini itiraf etti. Tanıştığımız o gece onda bir tuhaflık olduğunu biliyordum ama ne olduğunu anlayamamıştım."

"Prens ve prenses olduğunuzu biliyorsa neden size yardım etsin ki?" Ben sordum.

Avery omuz silkti. "Bizim diğerlerinden farklı ilgili bir şeyler fısıldadı. Lillian bizim Annem ya da Kai gibi olmadığımızı hissetmiş olmalı."

Jace arkamdan oflaya puflaya bir nefes verdi. "İnfazlarla ilgili raporlar vardı ama bunların kale personeli olduğuna dair bir şey yoktu. Lillian'ı tanıyordum," diye itiraf edince herkesin bakışları ona çevrildi. "Bizi sık sık

kale içindeki fısıltılarla ilgili güncellemeler. O bizim için çok büyük bir kayıp."

Tüm personel. Hepsi şehir meydanına asılmıştı. Lukas da onların arasında olmalıydı çünkü Avery onun krallığa son sözlerinin benim gerçek kimliğimi açıklamak için kullanıldığını söylemişti. Bedeninin bir ilimkte sallanışını izleme düşüncesi zihnimi kaplarken kalbim acıyla burkuldu.

"Nasıl kaçtınız? Sihirle dediğini biliyorum ama..." Sesim çatallaştı. "Nasıl oldu da hepiniz şehirden sağ salim çıkabildiniz? Ne tür bir güç size bu konuda yardımcı olabilir?"

Kai herkesi astıracak kadar ileri gittiyse, güvenlik de daha sıkı ayarlanmış olmalı.

Koltuktaki üç kişi yavaGça, sanki bu konuGma için burada olmaktansa kendi gözlerini oymayı tercih ediyormuG gibi görünen Veli "ye baktı.

Ani bir iç çekiş yaptı. "Meraklı kız kardeşin hiç açılmaması gereken bir büyü kitabı buldu. *Kullanmayı* boş ver," dedi sertçe onlara doğru. "Korkunç hatalar yapıldı ama dışarı çıkmayı başardık. Önemli olan da bu."

İçimde bir şok dalgası oluştu. Bu da ne demek oluyordu? "Büyü kitabı mı?" Zaela temkinli bir şekilde sordu, o zamandan beri söylediği ilk şeydi.

patladı. "Ne yani, sen cadı falan mısın?" diye Veli "ye cesurca çıkıştı.

"Büyücü," dedi Avery, Finn ve ben birlikte, ikisinin de haftalar önce hücrede kilitli kaldığım sırada bana yaptıklarını taklit ederek.

Veli bir kez daha kollarını kavuşturdu ve tavana baktı. "Tanrım."

Cadıyı dikkatle izleyen Zaela'nın bakışlarına merak ve ihtiyat karıştı; çocuklar ondan biraz korkmuş görünüyordu.

"Yani dışarı çıkmak için o korkunç, yasak büyü kitabını kullandığını mı söylüyorsun?" diye sordum.

Bana bir bakış fırlattı ve ben neredeyse Jace'in kucağından geriye doğru zıplayacaktım. "Bu senin için bir şaka mı Elianna?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sadece biten her şeyi anlamaya çalışıyorum. Gücünüzün kapsamını henüz tam olarak kavrayamadım ve sadece anlamaya çalışmak istiyorum. Özellikle de bu savaşta bize yardımcı olabilecekse."

Cadının bakışları üzerimde yoğunlaştı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Veli daha sonra nefesinin altından zar zor anlayabildiğim kelimeler mırıldandı ve gözleri altın ışıltısıyla parladı - bir saniye sonra, gölgeler ondan yayıldı ve ikinci bir deri gibi etrafını sardı. Gölgele genişledikçe odaya güç yayılıyor, sanki onun koruyucularıymış gibi havada asılı kalıyorlardı.

Nyra bir çılgılık attı ve merdivenlerden yukarı koştu, geçerken gölgeleri yakaladı.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Zaela, sanki cadıdan bir adım uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi kendini sandalyesinde daha da geriye iterek.

Gage yavaşça kılıcının kabzasına uzanırken gözleri o kadar büyümüştü ki kafatasından fırlayacak sandım. Jace arkamda kaskatı kesilmişti. Belimi kavrayışı daha da şiddetlendi ve sinirden hızlanan kalbinin atışını hissedebiliyordum.

Veli sırtıttı ama bu sırtıtış iyilikseverlikten yoksundu. "Sen ne olduğunu anlayamazsın İçimde, derimin altında gizlenmiş muazzam bir güç var. Sana daha önce de söyledim Elianna; pervasızca kullanmak benim için akıllıca değil... çünkü büyü akrabalarını çağırır. Herhangi bir miktarda önemli güç risk taşır. Soruna cevap vermek gerekirse, evet. Bir istisna yaptım ve kitabı bizi şehirden çıkarmak için kullandım ve muhafızlar öldürüldü. Şimdi söyle bana, Diyarın Varisi, bundan memnun musun?"

Gözlerim trans halinde ona sabitlenmiş, oturma odamızda dururken gölgelerinin etrafında dönmesini izliyordum. Herkes sessizdi, ben onun açıkladığı her şeyi düşünürken cevabımı - her ne kadar isteksiz olsa da benim ve halkım için yaptığı her şeyi.

"Eğer muhafızlar sana ve birlikte kaçtıklarına zarar verecekse, evet. Yaptığın şeyi sonuna kadar destekliyorum Veli. Ve bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Kıpırdamadan durdu, cevabımla sarsılmış görünüyordu. Gölgelele yavaşça ona doğru çekildi ve yanlarında açık tuttuğu ellerinin avuçlarına geri sızdı.

"Şey, yanımızdaki insanlar aynı fikirde değildi." Gözlerini benden kaçırdı. "Aslında, artık benden korkuyorlar. Kimse herhangi bir hastayı iyileştirmeme izin vermiyor.

Buradaki yolculuğumuzda yaralananlar. Yol boyunca birçok kişiyi de kaybettik. Bazıları korkudan kaçtı, diğerleri ise yaratıkların saldırısına uğradığımızda

Orman. Kardeşleriniz benden her durumda büyüyle yardım etmemi istediler ama bu sadece kitleleri daha fazla korkuturdu."

Bakışlarım onda kaldı ve kendimi hissetmekten alıkoyamadım. Kızgınlık dışında nadiren duygularını belli eden Veli, yardımına direnen kaçaklardan gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu.

"Kaç kişi kayboldu?" Fısıltıyla sordum.

"Çok fazla," diye cevap verdi ve buraya yaptıkları yolculuğun ne kadar travmatik olduğunu fark ettiğimde kalbim sızladı.

"Kitap hâlâ sende mi?" Gözleri bir kez daha benimkilere kaydı ve ben Sanki yeniden küçük bir çocukmuşum gibi, onun menekşe rengi bakışları altında endişelendiğime yemin edebilirim. "Tamam." Ellerim savunmaya yönelik bir hareketle havaya kalktı. "Boş ver. Bunu yapabiliriz. kitabı başka bir zaman daha fazla tartışırız."

Sözlerim üzerine bir nefes çekti ve bir kez daha sessizlik içinde oturuyorduk, ancak şimdi neredeyse o kadar gergin hissetmiyordu.

"Hepiniz burada olduğunuz için mutluyum. Ne umurumda değil. Hepiniz güvendesiniz," dedim bardağımı dudaklarıma götürürken.

Kendi sözlerim bir an için üzerimde asılı kaldı. Hepsi güvenli değildi. Lukas güvende değildi. En büyük bedeli ödemeye zorlanmıştı. Beni o zindandan çıkarmak için bilerek kendini feda etti. Avery bana onun son sözlerinin ne olduğunu bile fısıldamıştı. Lukas hayatını biliyordu. Ama yine de tek istediği taht üzerindeki hakkımın korunduğundan emin olmaktı ve son anlarını tüm krallığa Velyra'nın gerçek varisinin ben olduğumu söylemek için kullandı.

Bu düşünceler zihnimi tüketirken çenem kilitlendi ve kulaklarımdaki gümbürtü, çıtırdayan şöminenin sesini bastırdı. Sıkı dişlerimdeki basınç arttıkça burun deliklerim alevlendi. Tacın arkadaşına -akıl hocam ve koruyucuma- yaptıklarını düşündükçe içimde bir öfke kabarıyordu.

Şarap kadehini ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim, ta ki kadeh elimde *paramparça* olup herkesin nefesini kesene kadar.

Umutsuzca sarıldığım tek umut, cesedini yakmış olmalarıydı ve o artık huzur içindeydi. Krallığı ellerinde tutanlar ve Velyran tacını hain başlarının üstünde taşıyanlar her anlamda kötülüğün vücut bulmuş haliydi, ama o gün öldürdükleri insanların bedenlerini yaktıkları kesindi.

Yüzümdeki hatlar gevşerken titreyen elime baktım ve bileğimden aşağı kan damlamasını izledim; avucumun içinde küçük cam parçaları kalmıştı.

"Lia! İyi misin?" Jace arkamdan fırlayıp kollarını belime doladı ve bileğimi hafifçe kavradı. "Ne oldu?"

ne oldu? Gage, git biraz paçavra getir lütfen."

Kolumu hafifçe tuttu ve cam parçalarını dikkatlice koparmaya başladı, ama Gage gelip etrafımızı saran yerdeki şarap ve kanı ıslatmaya başlayana kadar sessiz kaldım.

"Çok özür dilerim. Aklım biraz dağıldı ve onu ne kadar... sıkı tuttuğumu fark etmedim."

Kanlı avucumu dudaklarına bastırırken, "Sorun yok tatlım," diye fısıldadı. Ardından kanamayı durdurmak için havlulardan birine sardı.

"İyi olduğuna emin misin?" Avery'nin endişeli gözleri beni delip geçti.

"Evet." Yalan dişlerimin arasından cılız bir sesle döküldü ve boğazımı temizledim. "Ben iyiyim. Sadece bir kazaydı."

Odaya göz gezdirirken, onların endişeli bakışları altında otururken kendimi huzursuz hissettim.

Ve sonra bakışlarım cadınıninkilerle buluştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

Veli herkesin dikkatini çekerek, "ÖFKEN SENİN ÜZERİNDE, Elianna," diye tısladı. "Öfken içinde titreşiyor. Kokusunu alabiliyorum, dilimde tadını alabiliyorum."

Sözleri çenem kilitlendi ve bunu onların önünde söylediği için Jace'in gözleri parladı.

Kızgınlığımı gizlemeye çalıştım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Menekşe rengi bakışları yavaşça üzerimde gezindi. "Pervasız kız. Öfkenin nereden kaynaklandığını bilmiyorum ama orada, derinin altında cızırdıyor. Şimdi hak ettiğin tacın ağırlığını mı hissediyorsun, yoksa yapılanların ve bundan sonra yapılması gerekenlerin farkına varmanın mı?"

Nefes nefese kaldı ve sonra bir kez daha konuştu. "Söyle bana Diyarın Varisi, mirasının gerçekliğini ve tahtını geri almanın senin için neden bu kadar önemli olduğunu biliyor musun? Bağınızın derinliklerini bilmediğinizi zaten belirtmişsiniz. Bilgi eksikliğinin giderek rahatsız edici." Veli'nin bakışları odadaki herkesin üzerinde gezindi. "Aranızda dünyamızın gerçek tarihini bilen var mı? Yoksa her iki ırkınız için de gerçekten kayboldu mu?"

Hepimiz sessizlik içinde gözlerimizi kırpmadan ona baktık.

Veli alay etti. "Hiçbiriniz bu dünyanın nasıl var olduğunu, *sizin* nasıl var *olduğunuzun* farkında bile değilsiniz. Hem ölümlülerin hem de fae'lerin bu kadar kayıtsız olması endişe verici."

"Veli," diye seslendim, bez parçasını hâlâ kanayan elime tutarken sesim sertti. "Sen bu dünyada onlardan yüzyıllarca daha uzun süredir varsın."

karşınızda duranlar. Eğer bize Velyran tarihi hakkında bir ders verecekseniz, elbette bunu belirtin."

Dilinden bir klik sesi geldi ve derin düşüncelere dalmış gibi görünerek kıpırdamadan öylece durdu. Sonra pençeli bir parmağını kaldırdı. "Belki de bunun yerine size her şeyi göstersem daha iyi olur."

Gözlerinden çıkan menekşe rengi bir ışık odayı doldurdu ve aniden hepimiz yoğun bir sisin içinde kaldık. Yerden sıçradım, şoktan çenem açık kalmıştı. Jace kendini ayağa kaldırdı, diğerleri de ayağa kalkarken koruyucu bir duruşla bedenimin önünde dönmeye çalıştı. Ağır nefesler sinirler ve gerginlik arttıkça hava da yükseliyordu.

Sis o kadar yoğundu ki birbirimizi zar zor görebiliyorduk ve şöminenin içinde kükreyen alevlerin ışığı yutulmuştu. Kolunu buharın içinde döndürürken cadının bakışlarından bir ışık kaynağı parladı.

"Veli," diye fısıldadı adı beni hayret ve dehşet içinde bırakırken.

"Bir zamanlar Velyra'da sadece tanrılar dolaşırdı," diyordu sesi, ama kadim ve her şeyi bilen bir sesti, şifacının sesiydi. korkarak büyüdü, ama aynı zamanda bir şekilde tamamen daha kemik ürpertici.

Sisin içinde oluşan hareketli resimler, uzak bir anıdan gelmiş gibi dönerek gözlerimizin önündeki bir sahneyi tasvir ediyor.

Devam etti. "Tanrıların gerçek annesi, yeryüzü ve yaşam tanrıçası Terra, ilahi güçten başka hiçbir şeyden kaynaklanmayan türünün ilk örneğiydi." Sisin içinde akan siyah saçlı bir varlık oluştu, sanki dünyanın ışığı doğrudan ondan kaynaklanıyormuş gibi doğaüstü bir zarafetle parlıyordu. "Yalnızlık kemiklerine yerleşene kadar bu diyarda ve diğer tüm diyarlarda dolaştı ve ham gücünü kendisi gibi başkalarını yaratmak için kullandı. geçmeden Velyra tanrıların akınına uğradı, Terra onların ilkeliydi. Anneleri ve hükümdar."

Veli'nin uhrevi sesiyle anlattığı sahne sisler içinde gözümüzün önünde canlandı -Velyra gözlerimizin önünde oluşuyor, genişliyordu ve çok güzeldi, topraklarda dolaşan kadim varlıklar. Gözlerim odadaki diğer herkesin yüzünü incelemek için sahneden ayrıldı ve sisli pus arasında seçebildiğim kadarıyla herkes benim kadar büyülenmişti.

"Ancak yüzyıllar geçtikçe, tanrıların şişirilmiş egoları kendilerinden varlıklar yaratmalarını istedi, çünkü tıpkı Terra'nın onlar tarafından sevildiği gibi, onlar da güçleri için sevmek ve değer görmek istiyorlardı. Böylece tanrılar ortaya çıktı - tanrıların çocukları."

O devam ederken gözlerim parladı. Tanrıların çocuklarının kim ve ne olduğunu herkes biliyordu ama görünüşe göre yaratılış nedenleri kaybolmuştu. Aşk için değil, baskı için yetiştirilmişlerdi. Diyarımızın asıl tanrıları, hükmetmeleri için daha küçük tanrılar doğurdular.

"Zamanın geçmesiyle birlikte, tanrılar kendilerini Ebeveynlerine ve yöneticilerine karşı aynı kızgınlık ve üzüntü, bir zamanlar ana tanrıça için beslenen duyguları yansıtıyordu. Tanrılar kendilerinden önce gelenlerden daha az büyüye sahipti, bu da onları tam olarak Ebeveynleri onların yönetecekleri bir halk olmalarını istemişti. Ve sonra tanrılar arasındaki savaş başladı."

Jace'in kolu belime dolandı, sanki sisten oluşan varlıklardan biri uzanıp beni içine çekecekmiş gibi beni kendisine doğru çekti. sahne önümüzde.

"Ancak," diye devam etti Veli. "Bu henüz bir kan savaşı değil, güç savaşıydı. Yeryüzünde dolaşan herkes kendisine itaat edilmesini isterse ne olur? Hükmetmek için daha küçük varlıklar yaratmaya devam ediyorlar ve bir zamanlar diyarda bol miktarda bulunan büyüü azaltıyorlar."

"Fae ve ölümlüler." Fısıltı beni izinsiz terk etti.

"Tanrılar artık çocuklarını doğurmak değil, onları kendi güçlerinden yaratarak itaatkâr hizmetkârlara dönüştürmek istiyorlardı. Bunu yapmak için ana tanrıçalarına yaklaştılar ve onun gücünün bir çekirdeği için yalvardılar. ve sevecekleri yeni bir halk yaratarak, bunun diyar için en iyisi olacağına onu ikna etti. Yıllarca düşündükten sonra, Terra bu varlıkları ışığa dönüştürmelerine izin verdi, çünkü ne de olsa o anneydi yaşam tanrıçası."

Yutkundum, ses duyulabiliyordu, önümüzdeki sahnede yankılanıyordu. Biz dikkatle dinlerken ve izlerken diğer herkes ürkütücü bir şekilde sessiz kaldı.

Sis girdap gibi dönerek bizi ağaçların oluşturduğu kalın bir alana götürdü. Sylis ağaçları. Terra bir tanrı kümesinin durdu ve elini parmak uçlarından kör edici bir ışığın fişkırdığı yere doğru uzattı.

Hepimiz sanki önümüzde oynanan tarihin gerçekten bir parçasıymışız gibi tereddütlü bir adım attık.

Işık sanki güneşin kendisinden geliyormuş gibi patladı ve önünde bir şekil oluştu - arazinin toprağı yükseldi, ağaçların gölgeleri sürüklendi, topraktan gelen çiy havada asılı kaldı ve kısa süre sonra şekil somut bir varlığa dönüştü.

Bozulmamış bir zarafete ve ölümcül güzelliğe sahip bir varlık; sivri kulakları ve keskin köpek dişleri olan bir varlık.

Fae'lerin ilki.

"Gördüğün gibi, Elianna..." Veli'nin sesi sisin içinden gelirken beni transımdan uyandırdı. "senin cevap veriyor, çünkü sen ilk fae soyundan geliyorsun - Terra'nın kendisinin yarattı."

"Vay canına," diye nefes aldı Avery ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken ben de akılsızca başımı sallayarak onayladım.

"Bu delilik," dedi Jace benim tarafımdan, ama Veli onu susturdu ve herkes bir kez daha sessizliğe gömüldü. Şok ve dehşet onun içinde yankılandı, bağdan aşağı aktı.

Önümüzdeki sahne bir kez daha değişti ve cadı hikâyesine devam etti. "Tanrıların, annelerinin kutsamasıyla gösterdiklerini taklit ederek daha fazla fae yaratması uzun sürmedi. Çok geçmeden diyor, güçlü Velyran tanrıları tarafından yaratıldıkları için minnettar olanlarla dolup taşıtı."

"Peki ya insanlar?" Zaela'nın sesi duyuldu ve Veli'nin gözleri parladı.

"Tanrılar, yaratıcıları tarafından artık istenmedikleri için dünyalarında yok olup korkuyorlardı - hatta spor olsun diye avlanıp *öldürüldüler*. Onlar da her kıskanç ve çaresiz aptalın yapacağını yaptılar ve kendi tanrılarını yaratmaya çalıştılar. Sadece tanrılar yapmadı-"

"Ebeveynleriyle aynı büyüye sahip değillerdi," diye bir solukta onun için bitirdim.

"Kesinlikle." Cadının hınzır sırıtışı sisin içinden parlıyordu. "Böylece ölümlü ırk yaratıldı. Her türlü büyüden yoksun, çok daha zayıf bir yaşam süresine sahip sıradan varlıklar. Kusurluydular ve öldürülmeleri daha kolaydı - tıpkı yaratıcılarının kendilerinden olduğu gibi."

Parlayan menekşe rengi bakışları daha sonra benimkine kaydı ve sisin içinden baktı. "Ve bu, tanrıların savaşının sonunun başlangıcıydı."

Sisin içindeki bir parıltı herkesin dehşete düşmüş yüzünü aydınlattı ve birdenbire sahnede alevler içindeki bir diyardan başka bir şey kalmadı.

Canavarlar

Küllerden kabuslar yaratıldı - Sylis yaratıkları. Wyvernler, sentorlar, orklar, bansheeler ve sayısız isimsiz dehşet ormanın toprağından fıskırdı.

"Terra, Velyra'da yaşananlara çok öfkeliydi. Çocukları ona yalan söylemişti ve şimdi kendi akrabalarını yok etmek için çalışıyorlardı.

daha küçük varlıkların kanını dökmek için. Bu onun kabul ettiği bir şey değildi ve buna katlanamazdı - ne de olsa o bir *yaşam* tanrıçasıydı."

Veli, sanki kayıp tarihimizden sonraki sahneyi ortaya çıkarmak istemiyormuş gibi nefesini içine çekti. "Tanrılar onun gazabını duydular ve cezalandırılacaklarını biliyorlardı. Bazıları Terra'nın ayaklarına kapanıp af diledi,

Diğerleri ise reddetti. İlk Yüce Cadı'nın yaratılması da dahil olmak üzere, kötü niyetli yaratıklar tanrılar tarafından bu şekilde üretildi - denizin içinde oluşturdukları büyülü adalarda saklandılar."

Bakışları Avery'ye kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

"Bu kötü tanrılar zamanlarının tükendiğini ve Terra'nın lanetinin geceleri onları takip ettiğini biliyorlardı. Bu yüzden, ele geçirdikleri çocukların derileriyle bir kötülük kitabı ve Terra'nın gazabına uğramadan önce onu diyarın içinde sakladılar."

"*Tinaebris Malifisc*," diye nefes aldı Avery ve gözlerim parladı.

Daha önce bahsettikleri kitap bu olmalıydı; kaçmalarına yardım eden kitap.

Veli, "Evet," diye cevap verdi ve odayı kaplayan hava dağılmaya başladığında gözlerindeki ışık söndü.

Bakışlarım boşlukta geziniyordu; karşılaştığım tek şey kocaman gözler ve açık çenelerdi.

"Sonra ne olacak?" Önümüzdeki sahne tamamen yok olurken sessizce sordum. "Terra sonunda nankör tanrıları ve tanrıçaları yakalayıp sürgüne gönderdi.

yeni bir dünya, yeni bir hayat kurmaları için burada yaratılan yaratıkları bırakarak bu diyardan ayrıldı. Ana tanrıça daha sonra kendisi ortadan kaybolmadan önce yarattığı tek fae'yi Velyra'nın Kralı olarak taçlandırdı. Bununla birlikte, hem ölümlülerin hem de fae'lerin kalplerinde kök salan nefret, yaratıcıları sayesinde devam etti ve binlerce yıl sonra bile birbirinizle anlaşmazlık içinde kalmanıza neden oldu."

Titrek bir nefes verdim. "Birbirimize duyduğumuz nefret bize ait bile değildi. Ve yüzyıllar boyunca milyonlarca insanın hayatına mal oldu."

"Gerçekten de öyle," dedi cadı ve sonra dişini emdi. "Tanrılar artık dünyamıza girmiyor olsalar da, ara sıra dünyamıza bakıyorlar. Velyra ve yarattıkları üzerinde bir çeşit güçleri var. Söylentilere göre Terra'nın onları sürgün ettiği yerden bir yarıktan, bir aynadan bizim diyarımıza bakıyorlarmış. Etkileri hala bu şekilde hissediliyor ve korkuluyor, ayrıca uzaktan zarar vermek istediklerinde gözde yaratıklarına fısıldamayı da bu şekilde başarıyorlar."

Avery ve Finn'in başları cadıya doğru döndü. "Kehanet!" diye bağırdı kız kardeşim ve gözlerim büyüdü ama olduğum yerde çakılı kaldım.

Veli kollarını kavuşturdu. "Aynen öyle."

"Kehanet mi?" Fısıldadım, gözlerim hepsinin arasında gidip geliyordu. Jace yanımda kaskatı kesildi.

Hepsi orada durdu ve bizi bulmak için çıktıkları yolculuktan önce ortaya çıkardıkları kehanetle ilgili her şeyi açıkladılar. Babamızın zamansız ölümünün her şeyi nasıl harekete geçirdiğini -Kai'nin saltanatının kan ve kötülükle geldiğini, akrabaların yabancı olduğunu ve bir zamanlar düşmanlarımızın krallığın haklı, vaat edilen kraliçesi için *ağladığını*- anlattılar.

Tanrılar bunu yarattıklarının zihnine yerleştirmişlerdi - Veli ve köyde dikkatimizi çeken kocakarı da vardı.

"Bu... etmesi zor bir şey," , ayağımın üzerinde kıpırdanırken sesim inançsızlıktan kısılmıştı.

"Bunların doğru kelimeler olduğundan bile emin değilim," dedi Gage , gözleri cadının üzerindeyken.

Jace yanımdan ayrılmazken eli sırtımın küçük kısmında rahatlatıcı daireler çizmeye başladı. "Ve tüm bunlardan emin misin?" diye sordu.

Veli alay etti. "Eğer bu bizim dünyamızın gerçeği değilse neden nefesimi boşa harcayayım?"

"Senin yalan söylediğini ima etmek istemedi. Sanırım hepimiz şoktayız," diyerek arkadaşımı savundum. "Sen bunu yüzyıllardır biliyorsun Veli. Biz ise sadece birkaç dakikadır biliyoruz."

Burun delikleri alevlendi. "Evet, kendi dünyanızın bilgi ve tarihinin sizin için kaybolmuş olması utanç verici." Karşı kolunun eteklerindeki bir pençeye dokundu.

Odanın etrafına baktığımda, üzerime kazınmış yorgunluğu görebiliyordum. Herkesin yüzüne bakarak, sözlerinden kalan ürkekliği gölgede bıraktı. Uzak, kan çanağı gözlerle . Duyulabilecek tek ses, Gage'den bir esneme sesi gelene kadar şöminede kalan közlerin çıtırtısıydı.

"Belki de hepimiz biraz uyumaya çalışmalıyız. Uzun bir gece oldu ve eminim size burada eşlik eden herkes gün boyunca uyuyacaktır," diye öneride bulundum.

Hareket etmeye başladıklarında hepsi bir ağızdan başını salladı, yarısı yolculukları yüzünden kemikleri ağrıyıp çatlarken inliyordu.

Zaela, "*Bundan* sonra hiçbirimiz nasıl uyuyabileceğiz bilmiyorum," diye mırıldandı ve ben de aynı fikirdeydim.

Boğazımı temizledim. "Burada boş bir oda var." Elimle Durduğumuz yer ile mutfığa açılan koridor arasındaki kapıyı açtım. "Ve iki tane de üst katta," diye teklif ettim.

Veli hiç vakit kaybetmeden oturma odasının arkasındaki kapıya yöneldi. Yeni döşenmiş yatak odasını gösteren kapıyı açıp içeri girdi ve sanki birkaç dakika önce bahsettiği kargaşadan kaçıyormuş gibi kapıyı arkasından çarptı.

Böylece o odayı kimin alacağı da belli oldu. Bizden önce oynadığı sahnenin anısını bastırmaya çalıştım ve sonra kalan üç kişiye döndüm.

"Üst katta iki boş oda var. Ne yazık ki şimdilik paylaşması gerekecek." Onlara sempatik bir gülümseme verdim.

"Odalardan birinde iki yatak var mı?" Landon sessizliğini bozarak sordu. "Avery'nin yanında yatabilirim."

Gözlerim irileşti. Az önce olanlarla ilgili tüm kayboldu ve Finn'in yüzünde beliren acı ifadesini kaçırmadım.

İkisi arasında ne oldu?

"Her birinin bir yatağı var. Eğer birkaç gün içinde ayrılana kadar dayanamazsanız ikinci bir yatak almamız gerekecek. Şimdilik idare etmeniz gerekecek."

Gage elini kaldırdı. "Odamı Av ile paylaşmayı asla sorun etmem-"

Jace'in uzanıp kolunu tekrar yanına indirmesiyle kesildi ve ona bir bakış attı.

"Avery'nin kendi odası olacak," diye homurdandı Gage ve kız kardeşimin kahkahasını bastırmak için elinin ağzına gitmesini izledim.

Jace Landon'a doğru ilerledi. "Finn'le paylaşmak seni gerçekten rahatsız ediyorsa, şimdilik kanepeye birkaç battaniye getirebilirim."

"Bu işe yarar, teşekkür ederim," diye kibarca cevap verdi.

Jace ona başıyla hızlıca bir selam verdi ve onun için gerekli olan şeyleri almak üzere koridora doğru yürüdü.

İlginç.

Beni merdivenlerden takip etmelerini işaret ederken Finn ve Avery'ye bakış attım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Zaela ve Gage kendi odalarına geçtikten sonra FINNIAN'IN YENİ yatak odasının kapısını arkasından tekmeleyerek kapattım.

Arkamı döndüm ve sırtımı kapıya yaslayıp kollarımı kavuşturarak kardeşime baktım.

"Landon'la aranızda ne haltlar dönüyor? son gördüğümde ellerinizi birbirinizden uzak tutamıyordunuz." Kaşlarımı kaldırdım.

İşini öğrenme talebim karşısında irkildi ve bakışlarına karşılık vermeyi reddederken endişeyle ensesini avuçlayarak uzandı.

"İşler değişti." Omuz silkti. "İşler değişti mi?" Taklit ettim.

Ellerini iki yana açtı. "Evet, bazen böyle olur, Lia! Tanrım, şimdi *iki tane* zorba ablam var."

Kızgın bir kıkırdama beni terk etti. "Hep biliyordun. Sadece bilmiyordun."

Yeni yatağına oturdu ve vücudunu geriye doğru attı; bunun şiddetiyle başı şilteden sekti.

Avery'ye baktım ve elimle onu işaret ettim. "Belli ki ondan işe yarar bir şey öğrenemeyeceğim, o yüzden bana detayları anlat."

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi ve bir an durduğu yerde kıkırdandı, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Finn hızla doğruldu ve parmağını ona doğru itti. "Yapma. Sen. Cüret et," diye çıkıştı. "Bunu söylemek senin işin değil."

Bir nefes verdi ve bana baktı. "O kadar acayıpler ki *dramatik*," diye mırıldandı.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak, "Açıkça," diye cevap verdim.

"Kusura bakma Finn," dedi ve Finn'den sinirli bir oflama sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Kai Matthias'a saldırdı." Sözleriyle vücudum sarsıldı. "Landon atı kurtardı ama Finn Landon'ı Kai'nin gazabından kurtaramadı." İki elini kuvvetle çırpı ve birbirine sürttü. "Bitti. İşte oldu! Mutlu musun?" İkimize ters ters baktı ama sonra Finn'e sempatik bir bakış fırlattı.

Kusacaktım. "Kai atıma saldırdı da ne demek?!"

Finn o zaman ayağa kalktı. "Bu sadece bir damgaydı. Senin buna karşı olduğunu biliyordu ve bu senin Isla'dan Kellan'ın gemisiyle ayrılmandan kısa bir süre sonraydı."

Sadece bir marka beni daha iyi hissettirmedi.

Kaşlarım çatıldı. "Peki sonra ne oldu?" "Hiçbir şey!" diye nefes nefese kaldı.

"Sorun da bu zaten," diye araya girdi Avery ama Finn'in hikâyeyi kendi açısından anlatmasını umarak ona doğru dönüp susturdum.

"Finnian." Sesim yumuşadı ve başını kaldırıp bana baktı. "Ne oldu?"

İç çekti. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kai'yi tanıyorsun. Nasıl biri olduğunu bilirsin. Landon araya girip Matthias'ı savunduğunda Kai çok öfkelenildi. Onu her zaman takip eden Lordlara beni tutturdu ve damgayı Landon'ın göğsüne bastırıp neredeyse kas ve kemiğe çarpana kadar tuttu. Daha sonra şehirde gizli bir şifacı arayacağını bildiği için ona şifacı vermedi."

Ağzım açık kaldı. Kai lanet bir psikopattı.

"Yani geri çekildiniz ve Landon aylar sonra hala size kızgın mı?"

"görünüyor, Lia." Sesi çok yenik geliyordu. "Belki de o olaydan sonra haftalarca ondan uzak durmamın bir faydası olmadı."

Ve işte oradaydı.

"Peki o zaman, sanırım olmaz." İçimi çektim.

"Kaleden kaçıp Veli'nin evinde saklandığımızda bizimle gelmesi için ona yalvarmak zorunda kaldık. İdamları izleyip kendisinin de aynı kaderi paylaşacağını fark edene kadar bize kızgındı," diyor Avery.

Olabilirdi.

"Peki ya buraya yolculuğunuz?" Hangisinin cevap vereceğini umursamadan sordum.

Avery Finn'e bakarak ona konuşma şansı verdi ama Finn .

"O öne çıktı ve *çok* yardımcı oldu. Aslında inanılmazdı. Barınak bulmaya yardım etmek, yol boyunca insanları rahatlatmak ya da yiyecek aramak olsun, kesinlikle işe yaradığından emin oldu" dedi.

Finn üzüntüyle, "Ve benimle konuşamayacak kadar meşgul," diye fısıldadı.

Gözlerini ona dikti ve sonra dudaklarını büzerek bana baktı. "Sürekli birbirlerine bakıyorlar. Landon önce onunla konuşamayacak kadar gururlu ve Finnian da tam bir korkak."

"Avery!" diye nefes nefese

kaldı. Tamam, kadar yeter.

Dönüp kapıyı arkamdan çekerek açtım ve iğrenç bir hışımla merdivenlerin yarısına kadar indim. Bakışlarım Jace'in kanepenin üzerine battaniye ve yastık koyarken Landon'ın da onun arkasında gezindiğine takıldı.

Ben orada durmuş onlara bakarken her ikisinin de gözleri bana bakıyordu. Parmağımı kaldırdım ve onlara doğru işaret ettim. "Siz. Benimle. Şimdi," dedim sertçe ve ikisi de yavaşça kendi göğüslerini işaret ettiler, son derece şaşkın görünüyorlardı.

"Sanırım seni kastediyor," diye fısıldadı Jace Landon'a. "Bu çok korkutucu," dedi Landon boğuk bir sesle.

"Bunu duydum!" Merdivenlerden geri çıkarken onlara seslendim.

İkisi de beni takip , Finnian'ın odasına geri döndüm ve Landon'ın arkamdan odaya girdiğini fark edince gözlerinin açılmasını, yanaklarının kızarmasını izledim. Jace kapının pervazına yaslanmış koridordan onu izliyordu.

"*Sen* de gel demedim," diye fısıldadım, ona bir bakış attım.

Gözleri eğlenceyle parladı.

"Avery." Kapı aralığını işaret ettim. "Odanan çıkabilir misin?"

Gözlerini devirdi. "Aylardır onların saçmalıklarıyla uğraşan benim ve öpüşüp barışmalarını bile göremeyecek miyim?" diye Jace'in yanından geçip koridora doğru ilerlerken.

"Hemen geliyorum," diye seslendim omzumun üzerinden ona.

çocuklara döndüm. "Dinleyin, eğer sarayımda herhangi güce sahip olmayı planlıyorsanız, o zaman kendinize bir çeki düzen vermelisiniz," diyerek onlara çıktım.

"Bizi mahkemende mi istiyorsun?!" Avery koridorun aşağısından neşeyle bağırdı.

"Tanrıların annesi," diye mırıldandım şakaklarımı ovuşturarak.

"Beni istiyorsun..." Landon afallamış görünerek kendini işaret etti. "Senin mahkemende mi?"

"Hepiniz burada oturup çocuk gibi davranacaksanız olmaz." Kollarımı kavuşturdum.

Cevap olarak odayı sessizlik kapladı.

Finn yatakta oturduğu yerden yutkundü. "Özür dilerim, Landon."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bu ikinizin arasında kalmalı. Sizi nereye götürürse götürsün, konuşmanın yapıldığından emin olmak istedim. Elbette, umarım ilişkinizin şu anda bulunduğu noktadan daha iyi olur."

Landon bana döndü. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Ona karşılık verirken gerildim ve boğazımı temizledim. "Landon, bana hâlâ Lia diyebilirsin." Yumuşakça gülümsedim. "Ama tabii ki, dediğim gibi, bu ikinizin arasında. Yine de bir yolunu bulmalısın. Bu savaş devam ettikçe işler daha da karmaşıklaşacak. Herkesin tetikte ve hazır olmasına ihtiyacım var. Her zaman."

Başını salladı. "Tabii ki."

Başımı sallayarak onu taklit ettim. "O zaman ikinizle de sabah görüşürüz."

Onlardan uzaklaşarak kapı aralığındaki Jace'in yanından geçtim ve o da kapıyı arkamızdan tıklatarak kapattı.

İkimiz de kız kardeşimle yüz yüze geldik. "Senin mahkemen mi?" diye sordu hınzır bir sırıtışla.

Bir nefes verdim ve elimi ona uzattım. "Bu konuda konuşmak için daha çok zamanımız olacak ama şimdilik çok yorgunum ve hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Bu kendi odanı görme zamanı."

Bu noktada neredeyse öğlen olmuştu ve isyancılarla birlikte Ellecaster'a döndüğümüzden beri hiçbirimiz yatmamıştık.

"Peki Gage'in odası hangisi?" Avery elimi tutup benimle birlikte koridorda ilerlerken sesi hiç de masum çıkmıyordu.

"Bunu sana *kesinlikle* söylemeyeceğim," diye homurdanarak cevap verdim.

Jace'in adımları onun sorusuyla arkamızda duraksadı ve yüzümde beliren kışkırtıcı sırıtışa engel olamadım.

Finnian

Kapı diğerlerinin arkasından kapanıp ikimizi aylar sonra ilk kez yalnız bırakırken Landon'a baktım.

Gözleri odanın öbür ucundan benimkilere dikilmişti ve hissettiğim huzursuzluk anında daha da artmıştı. Onun bakışları altında otururken sinirlerim tırnaklarımı yememe ve yanağımın içini çiğnememe neden oldu.

Boğazımı temizledim. "Landon, ben-"

"Yapma." Bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Benimle konuşmak için çok zamanın oldu. Neden şimdi? Lia seni buna zorladığı için mi?"

Böyle mi düşündü? Sadece kız kardeşim için özür dilediğimi mi?

"Landon, bu doğru değil. Birçok kez seni görmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. *Birkaç* kez, ama yapamadım. Ben çok..."

"Gururlu mu?"

"Utaniyorum," diye fısıldadım. "Senden değil, asla senden değil. Kai'den, onun yaptıklarından ve o anda verdiğim tepkiden utandım. Sana destek olamadığım için. Sana yardım edememekten ya da seni koruyamamaktan. Hepsi bir korkak olduğum, kendi akrabalarımın korktuğum içindi."

Gözlerim yavaşça onunkilerle tekrar buluşmak için yükseldi ve yüz hatları yumuşamış, dizlerimi bükmele tehdit eder hale gelmişti.

"O gece Veli ya da başka bir gizli şifacı ile dönüp Kai'nin icabına bakmalıydım. Hayatını tehdit etti ve o an ve sonraki günlerde, böyle kötü bir erkekle akraba olduğum için benden nefret ettiğini düşündüm. Uygun bir kayıtsızlık maskesi takmayarak yaralarınıza ben sebep oldum."

Landon gözlerini kırptırdı. "Kardeşinin zalim olduğunu hep biliyordum. Bunu ve olası sonuçlarını birçok kez konuşmuştuk."

Bir nefes verdim. "Evet, bilmeni isterim ki, eğer şansım olsaydı, o günle ilgili her şeyi kesinlikle değiştirirdim. Sana yapılanların hiçbirini hak etmedin. Ve senin kaçanlar için öne çıktığını ve bir şekilde daha da takdire şayan bir erkek olduğunu görmek, bir zamanlar seni... yani *benim* olduğunu düşündüğüm için beni gururlandırdı. Artık durum böyle olmasa bile."

Yanından geçip kapıya doğru ilerlemeden önce sinir bozucu bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

Endişeyle boğazımı temizledim. "Yatağı alabilirsin. Ben alt katta uyuyacağım. Sadece gerçeği duymana ve bilmene ihtiyacım var."

Landon yanımda döndü ve kapı tokmağına uzanan kolumu yakaladı. Bana bakmayı reddederek öne doğru bakmaya devam etti.

"Kal," diye fısıldadı kısık sesle. "Sadece... kal."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve beni gerçekten affetmiş olabileceği umudu beni çökertme tehdidiyle karşı karşıya bırakırken umutsuzca sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum.

Döndüm ve gözlerimiz nihayet buluştuğunda kollarını bana doladı ve son haftalarda çaresizce sarıldığım en sıkı sarılmayla beni kucakladı.

"Önümüzdeki aylarda her şey olabilir. Tanrı korusun bu savaşı kaybederiz... Pişmanlığın ağırlığını taşımamayı ve inatçılığı seni affetmemi engelliyor."

Sözcükler onu terk ettiğinde, ona bir kez daha sıkıca sarılırken içime ezici bir rahatlama duygusunun çökmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ İKİ

Kellan

Bu lanet ormandan çıkmam gerekiyordu.

Elim neredeyse yumruğum büyüklüğündeki bir böceği boynumda ezmek için hareket ederken, rahatsız edici vızıltısı yankılandı. Elime yapışan bağırsaklarını kirli pantolonuma silerken homurdandım.

Her şeyden çok, Elianna'yı Isla'ya sürüklemek zorunda kaldığım son seferdeki gibi lanet olası bir gemiye binmiş olmayı diledim. Bu kadar içerilere kadar gelebileceklerini hiç düşünmemiştik. Ve şimdi son birkaç gündür, gece gökyüzünün altında daha da kötü olan bu ürkütücü ormanda yürümek zorunda kalmıştık. Fae görüşümüzle bile görmek zordu, çünkü karanlıkta seyahat etmeye devam ettik, sadece yapraklı gölgeliklerin arasından sızan az miktarda ay ışığını ve arkamızda seyahat eden ordudaki birkaç meşaleyi kullandık.

Malzeme arabalarımız sürekli olarak orman zemininden çıkan köklere takılıyordu. Bazen göz ucuyla köklerin hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirim, sanki orman bizi içine çekmeye çalışıyormuş gibi. Hatta bazı arabaları geride bırakmak zorunda kalmıştık, askerler onları içinden geçmeye zorlandığımız unsurların üzerinden geçiremiyorlardı. Tüm donanmayla birlikte atlar da sürekli diken üstündeydi.

Şu anda her yerde olabilirler. Hainler, prens ve prenses, Lia... Kahretsin, ölmüş bile olabilirler. Kemikleri bu ağaçların arasında dolaşan canavarlardan biri tarafından yenmiş olabilir ve biz bunu asla bilemeyiz.

"Adler," diye bağırdı Kai, dudağını hırlamaya zorlayarak. "Askerler bir gün içinde ormanın ötesinde olacağımızı düşünüyor gibi görünüyor."

Ona doğru döndüm ve Gallo'nun yapışıp, at kaldırılmış köklerden oluşan labirentte ilerlerken düşmemek için umutsuzca çabalamasını eğlenerek izledim.

"Ne kadar hoş." Ona ani bir gülümseme verdim. "Eee?"

Çenem titredi. "Peki, ne, Prens?"

"Sakin ol Kaptan," diye tısladı Callius karşı tarafımdan.

"Peki, sence haklılar mı?" diye hırladı bana.

"Callius bu ağaçları çok daha iyi tanıyor." Ona başımı salladım.

"Gelecekteki kralımıza cevap ver."

Bakışlarını hissedebiliyordum ama ona karşılık vermeyi reddettim. Tüm bu etkileşimden mümkün olduğunca rahatsız olmamış gibi görünüyordum.

Callius boğazını temizledi. "Biz de umuyoruz, Prens."

"Bu çok saçma," diye tısladı. "Sizinle birlikte asla gelmemeliydim. Yaşanan tek ilginç şey, o küçük grubu o tarlada bulup itaatsizlikleri yüzünden katletmek oldu.

Geri kalan her şey ya iğrenç ya da sıkıcıydı."

"Şimdi, şimdi, Prens Kai. Başarılı bir kral ve hükümdar olmak için askerlerinizi tanımalısınız. Nasıl çalıştıklarını, nasıl hareket ettiklerini ve hesap yaptıklarını bilmelisiniz. Bu şekilde onların saygı ve bağlılıklarını kazanırsınız."

Callius'un sözleri üzerine Kai'nin yüzü hayvansı bir hal aldı. Aralarındaki etkileşimi kenardan izledim, Vincent gelirken bana ve Vincent'a yaptıkları gösteriden çok keyif almıştım. Ona bir sırıtış attım.

"Ya da," diye tükürdü Kai. "Bana saygı duyacaklar çünkü ben onların *kralıyım*." "Yani tek planınız kendi askerlerinize korku salarak onları yönetmek.

kalpler," dedi Callius ona. "Genel kitleleri anlıyorum ama bu savaşta nihai zaferi sağlayacak olan sizin güçlü filolarınızdır. Onlara iyi davranmak akıllıca olacaktır."

"Ne pahasına olursa olsun hükmetmeyi planlıyorum."

Callius omuzlarını silkti. "Pekâlâ, Prens Kai, sadece tavsiyede bulunabilirim. Eğer saflarınıza yerleştirmek istediğiniz şey korkuysa, bu sizin seçiminiz."

"Annem, kendi babasının öğrettiği aynı öğretilerle hükmetti. *Benim babamın* korkak bir amcık olması benim suçum değil. Onun yolundan gideceğim."

Ne lanet bir ana kuzusu.

Yine de, askerler tarafından bu kadar çok sevildiği halde ölen kraldan bu şekilde bahsedecek kadar cesur olduğu için küçük pisliğe saygı duydum

sarmıştı. Sanki üzerlerine salmak istediği dehşet çoktan yerleşmiş gibiydi ve kimse bir şey söylemiyordu.

Mesele şu ki, prensin tek yapabildiği emir yağdırmaktı. Yapılmasını istediği şey için harekete geçecek cesareti yoktu. İşte bu noktada ben devreye girdim.

"Pekâlâ, Majesteleri. Kral olarak kararlarınızı destekliyorum," dedi Callius ve dilimin ucundan kaçan alaycı homurdanmamı kesinlikle duymuştu ama umurumda bile değildi.

Callius atını durma noktasına getirdi. "Bu gece burada dinleneceğiz. Hava çok karanlık ve sabah yola çıktıktan birkaç saat sonra ormandan çıkmış olacağımıza inanıyorum. O zaman bir plan için yeniden toplanabiliriz. Aşağıya doğru

Çizgiler," diye emretti ve içimden hızlı, tiksintili bir alay çıktı.

Bunlar benim askerlerimdi. *Benim askerlerim*. Ben onların kaptanıydım.

Bu unvanı yıllar önce bırakmıştı ve onların önünde ondan emir alacak değildim.

Bunun yerine başımı eğerek Vincent'a ilgilenmesini söyledim. Callius hırıltılı bir dudakla bana baktı ama başka bir şey söylemedi.

Vin cevap olarak başını salladı ve ardından emirleri havada çınlayarak herkesi atlarından inmeye ve bulundukları yerde kamp kurmaya zorladı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Elianna

Uykumda beni kendine çekerken JACE'in nasırlı elinin göğsümü avuçlamasına uyandım. Dudaklarını kulağımın ucuna götürdü ve nazik, alaycı dokunuşuyla omurgamda bir ürperti yarattı. Birkaç dakika daha uyuyormuş gibi yaptıktan sonra dudaklarının hareket ettiğini, boynumun kenarından aşağıya indiğini ve ensemdede gezindiğini hissettim.

Dudaklarımda beni ele veren bir sırtış belirdi.

"Günaydın, Lia'm," yorgun ve sert sesi tenimde yankılandı.

Gözlerimi kırıştıtararak dikkatlice açtım ve yüzünü ona dönmek için yuvarlandım. Gözlerindeki altın benekleri görünce nefesim kesildi, yeşil ve bal rengi puslu gözlerinin içinde güneş ışığını yansıtıyordu.

"Günaydın." Ona gülümsedim, sesim o kadar seksi çıkmıyordu. Ona doğru kıpırdandım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Dün bir şey."

Nefesini dışarı üfledi. "Kesinlikle doğru kelime . Nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarım hafifçe çatıldı ve başım eğildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyi kastediyorum. Erkek ve kız kardeşin, sana destek olmak için onları takip eden insanlar, korkunç gümüş saçlıdan dünyamızın korkunç gerçeği... Çok şey var. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sen benim için her şeyden önce gelirsin. Her zaman."

Yanağını okşarken ona yumuşak, sıkı dudaklı bir gülümseme verdim. "Seni seviyorum." O da beni sıkıca kucaklayarak karşılık verdi. "Ben... harikayım."

Bir yalan.

Gözlerini dikkatle bana dikti. "Senin güzel yalanlarına geri döndük, Anlıyorum." Ses tonunda sadece endişe vardı. Yüzümdeki saç tellerini. "Benim için cesaret maskeni takmana gerek yok, Lia. İstirabını hissedebiliyorum. İyi değilsin. Sana yardım etmeme izin ver. Lütfen."

İtirafı ve yalvarışı karşısında gözlerim büyüdü. Bu lanet olası çiftleşme bağı.

Gözlerimi kırptım. "Ben iyi olacağım."

Bakışları şimdi benimkilere dikilmişti. "Lia'm, esir tutuldun ve acımasızca kırbaçlandıktan sonra kaçtın. Ateş soluyan bir yaratığın sırtında kaçtın ve diyar diyar dolaştın, buraya vardığında seni neyin beklediğinden emin değildin." Nefes almak için durakladı ve sonra duyguları sanki benim duygularımmış gibi içime doldu. Katlanmak zorunda bırakıldığım şeylerden bahsederken gurur ve keder ondan fişkırıyordu.

"Düşmanımız olduklarını düşünerek kardeşlerini ve ordularını neredeyse alevler içinde bırakıyordun. Lukas'ın trajik sonunu ve tacın kendi halkına, *senin halkına* yaptıklarını öğrendin, aralarında pek çok masum olduğunu biliyordun. Ve tüm bunlar kendi babanın öldürüldüğünü öğrendikten sonra oldu."

İki ay gibi kısa bir süre içinde olup bitenlerin hiç bitmeyecekmiş gibi görünen listesini boğazım tıkanı.

"Kabullenmesi çok zor," diye fısıldadım. "Ama ben iyiyim. Her şey bir yana, şok oldum ama en iyi şekilde. Birçok fae'nin buraya gelmek için hayatlarını, *yavrularının* hayatlarını riske atmaya istekli olduklarına hala inanamıyorum."

Jace bana bilmiş bir bakış attı ama neyse ki kendi fikrini söylemekten vazgeçti. "*Senin* için buradalar... çünkü krallığın gerçek varisine inanıyorlar. Bu aynı zamanda Kai'yi ne kadar iyi tanıdıklarını da gösteriyor. İhanet etmenin ve senin adına bir isyan başlatmanın Kai'nin yönetimi altında yaşamaktan daha iyi olduğunu düşündüler. onun hükümdarlığı. Eminim bahsettikleri şehir meydanındaki durum da onun davasına yardımcı olmamıştır. Ama hata yapmayın, burada olmalarının tek sebebi Kai'den duydukları korku değil."

Tacın kütlesini düşündükçe görüş alanımda kırmızı parıldıyordu. infazlar beni bir kez daha sardı. Ve bunu sadece lanet bir örnek oluşturmak için yapmışlardı.

"Kutsal tanrılar. Lia..." Kaşları birbirine yaklaştı ve beni izlerken vücudu hareketsizleşti.

"Yaptıkları için onları yok etmek istiyorum." Elim vücutlarımızın arasında yumruk haline gelirken çenem kilitlendi.

Jace uzandı ve yumruğumu dudaklarına götürerek hafifçe bastırdı.

"Yapacağız. Yaptıkları yüzünden hepsinin sonunu getireceğiz. Kale personeli için, baban için, Lukas için-"

"Keşke onlarla tanışabilseydin," diye fısıldadım, sözünü keserek. "Onlar tanıdığım en harika iki erkekti. Lukas beni kurtarmasaydı muhtemelen hâlâ o zindanda çürüyor ya da ölmüş olurdum. O benim ikinci babam gibiydi, ya da kapalı kapılar ardında saklanmadan babam gibi davranmama izin veren biri. Olduğum her şeyi onlara borçluyum."

Beni dikkatle izledi, bana olan sevgisi ela bakışlarında parıldarken bağdan aşağıya doğru fişkırıyordu.

"Kötülükleriyle dokundukları her hayatın bedelini ödeyecekler. Babam, Lukas, korku içinde yatan Fae'ler... ve tabii ki insanlar da. O kısmı unuttuğumu düşünmeni istemiyorum. Bu hepsi için," dedim.

"Daha iyi bir diyar ve onu yönetecek daha da iyi bir kraliçe için," dedi bakışlarını aydınlatan kararlılık ve gururla.

Uzandım ve yüzünü kendime çektim, bedenlerimizi çarşafların arasında birbirine doladım.

Giyindikten ve yüzlerce beklenmedik misafiri nasıl ağırlayacağımızı hazır olduktan sonra yatak odamızdan çıkarken, Landon'ın Finnian'ın odasından parmak uçlarında çıktığını görünce koridorda durdum. Onu sessizce izlerken kendi kendime sırttım, fark edilmeden başarılı bir manevra yaptığını düşünüyordum.

Jace beni koridorda karşıladı ve yatak odamızın kapısını kapatarak Landon'ın irkilmesine ve bize doğru dönmesine neden oldu. Merdivenlerden.

Bakışlarıyla karşılaştığımda sırttım. Mahcup , sanki olanlar tam olarak beklediğim ve umduğum gibi değilmiş gibi.

Onunla merdivenin başında buluşmak için dışarı çıktığımda Nyra hızla yanımızdan geçti. Yanından geçerken parmağımı dudaklarıma götürdüm ve eğer öyle kalmasını istiyorsa sırrının benimle güvende olduğunu .

Güneşle dolu mutfağa girdiğimde Avery'nin çoktan uyanmış ve burada olduğunu görmek beni şaşırttı. Hiç de şaşırtıcı olmayan şey ise Gage'in herkese kahvaltı hazırlarken ona şehvetle bakıyor olmasıydı.

"Günaydın!" Mutfaktaki ahşap masaya bir sandalye çekerek onun yanına doğru ilerlerken onları şaşırtacak şekilde tezahürat yaptım.

"Günaydın Lia!" Gage beni selamladı ve Avery uzanıp bana sarıldı.

"Nasıl uyudun?" Ona sordum.

"İnanılmaz. Ne zamandır sert zeminde uyuduğumu biliyor musun? Bir daha asla boktan bir gece uykusundan şikayet etmeyeceğim," diye cevap verdi.

Kıkırdadım, sonra Veli içeri girdi.

"Tanrılara şükürler olsun. Açlıktan ölüyorum," diye açıkladı.

Birkaç dakika sonra Finn geldi ve Landon'dan birkaç adım ötede durdu, ama ikisinin de yüzünde belli, bilgili bir parıltı vardı.

Zaela mutfağın diğer ucundaki arka kapıdan hışımla içeri girdi.

"Tanrım, hâlâ yemek mi pişiriyorsun?"

"Şimdi sayımız iki katına çıktı! Buralarda yeterince yumurta olmasına şaşırdım. Neredeyse bitti," dedi Gage ona ve sonra dikkatini tekrar bize çevirdi. "Kusura bakmayın millet, bazen biraz acıkabiliyor." Göz kırptı.

"Karnı tok bir Zaela genellikle mutlu bir Zaela'dır," dedi mutfağa doğru ilerlerken.

Herkes oturmak ya da tezgâha yaslanmak ve tabaklarını hazırlamaya başlamak için içeri girerken Jace, "Anahtar kelime tipik," diye alay etti.

Gage bana ve Jace'e baktığında hepimiz birkaç dakika sessizlik içinde yemek yedik. "Plan nedir?" diye sordu.

Bir nefes verdim. "Mümkünse bir şehir toplantısı yapmamız ve misafirlerimizden bazılarını şimdilik ağırlamak isteyen olup olmadığına bakmamız gerekecek. Önümüzdeki birkaç gün içinde Alaia Vadisi'ne gitmeyi planlıyoruz."

"Ve kalan insanların saklandığı yer burası mı?" Avery sordu. Jace başını salladı. "Öyle ve taç tarafından tamamen fark edilmemiş durumda. Orada herkes güvende olacak."

Avery ona gülümsedi, bakışlarında umut parlıyordu.

"Yeni gelenler için orada bolca yer olacak. Konutları genişletiyorlar ve ek yerleşim yerleri oluşturuyorlar. Eğer karar verirlerse

Oradayken iş arayın, toprakları işlemek, inşa etmeye devam etmek veya ordularımıza katılmak için her zaman daha fazla insan aradığınızı biliyorum," dedi Jace onlara ve sonra elini benimkinin üzerine koydu. "Ve sonunda zirvelerin ötesindeki topraklarımı görebileceksiniz."

Sonunda Ezran Dağları'nın diğer tarafında neler olduğunu görebileceğimi düşünmek benim için akıl almaz bir şeydi. Hayatım boyunca bize o zirvelerin diğer tarafında hiçbir şey olmadığı söylenmişti.

Tarıma elverişsiz topraklar, hiçbir canlı yaşamıyordu ve bu yer Tanrılar yüzyıllar önce. Ancak ölümlüler bir şekilde bunun yalan olduğunu keşfetmişlerdi ve orada *milyonlarca* insan her gün hayatlarını sürdürüyordu. Sadece yaşamakla kalmayıp, onları yok etmeyi amaçlayan bir savaşta *hayatta kalıyorlar*.

"Çok heyecanlıyım." Sırıttım ve sonunda oradaki herkesle tanışacağımı düşününce midemin çukuruna sinirlerim yerleşti. Jace neye inanırsa inansın, çoğunun olmasa da bazılarının bana güvenme konusunda temkinli davranacağını biliyordum.

Burada, Ellecaster'da bile insanlar beni Jace ve askerleriyle görmüştü. kim olduğumu biliyordu ama siviller olacıklardan *tam* olarak haberdar değildi. Jace onlara tahtta hak iddia ettiğimi ve bana güvenilebileceğini açıklamıştı. Bunun dışında, neredeyse tamamen bilgisizlerdi, ancak tüm bunlar değişmek üzereydi.

Gage tabağının geri kalanını ağzına tıktırdı. "Ben gidip birlikleri ve herkesi dışarı çıkarın. Duyuru için herkesi nerede kardeşim?" Jace'e baktı.

Bir an için düşündü. "Şehir surlarının içinde, kapıların hemen önünde. En açık yer orası ve en son gelenler dar sokaklara dalmak zorunda kalsalar bile yine de görebilmeliler."

Gage ona başıyla hızlıca bir selam verdi ve ön kapıdan çıkmak için hareketlendi. "Ben de seninle geliyorum," dedi Zaela onun arkasından yürürken ve Gage de kolunu onun omuzlarına dolayarak kapıdan çıkmasını sağladı.

Gözden kaybolduklarında Avery'nin gözlerinin sırtlarına dikilmesini izledim.

Oh, Tanrım. Avery'nin kıskançlığını, Zae'nin sırrını ele vermeden aralarındaki etkileşimde kabarmaması için nasıl ikna edebilirdim?

Jace çenesini Landon'a doğru salladı. "Kılıç çalışman nasıl gidiyor?"

Landon boğazını temizledi. "Eminim senin kadar yetenekli değilimdir, Ama çocukluğumdan kalma bazı eğitimlerim var," diye itiraf etti ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Ahır bekçisinde kesinlikle göstermek istediğinden daha fazlası vardı.

"Askerlerle birlikte eğitime gelmek ister misin?" diye sordu yemeğinden son lokmasını almadan hemen önce. "Her zaman daha fazla adama ihtiyacımız olabilir."

Tepkisini görmek için Finn'e baktım ve yüzü sinirden soldu. "Kesinlikle. Benden ne istersen ," diye cevap verdi Landon. Jace'in yüz yayılan onay ifadesini izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

"İyi adam," dedi dostum uzanıp Landon'ı omzunu sıvazlarken. Sonra Finn'e baktı. "İster misin-"

"Evet." Finn ayağa fırlayarak onun sorusunu kesti. "Ben de antrenman yapmak istiyorum."

Bakışlarım ona kaydı. "Özür dilerim, ne dedin?" Gözlerim çatık kaşlarımın altından fırladı.

"Ben de antrenman yapmak istiyorum."

"...Yani, seni kesinlikle duydum. Sadece kafam karıştı." Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Hayatında hiç kılıç kaldırmamışsın Finn. Bir savaşta yız ve sahip olduğumuz kısa süre içinde temel bilgileri öğrenmek yap."

Kai bile hayatı boyunca *biraz* eğitim almıştı. Benim ya da savaşta ön saflarda yer alan herhangi bir askerin aldığı kadar değil ama kral olmanın yollarını öğretirken az da olsa savaş brifingi almıştı, yine de bunların çoğunu aklında tuttuğundan şüpheliydim. Callius onunla eğitim almıştı, tıpkı Lukas'ın benimle yaptığı gibi. Ancak Finn'in hiçbir şeyi yoktu. Bir düelloya kaç kez tanıklık ettiğini bile bir elin parmaklarını geçmezdi herhalde. Şimdi başlaması onun için çok tehlikeliydi.

Yüzünde bir an için hüzün belirdi. "Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun."

Kalbim tekledi ve koluna uzandım, ama onu elimden çekip aldı. "Hayır, hayır, elbette yapabileceğini düşünüyorum. Sadece şimdi değil. Sonunda, doğru miktarda , ama kardeşimi sıfır deneyimle ön saflara göndermeyi reddediyorum."

Bana sessizce baktı ve gözlerim kollarını kavuşturmuş bizi izleyen Jace'e kaydı. Sonra sessizliği o bozdu. "Bırak gelsin."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne?" Ağzım açık kaldı.

Jace omuz silkti. "Günün sonunda, bu senin seçimin, Lia. Ama benim oyum gelmesine ve en azından izlemesine izin vermektir. Bir ya da iki küçük bıçak kaldırın, ne olduğunu anlasın. Kendini korumayı öğrenmesinin tek yolu bu."

Haklıydı. Bir an için arkadaşımı inceledim ve Finn'e döndüm. "Jace haklı. En azından biraz hazırlıklı olmanı tercih ederim." Yüzü heyecanla aydınlandı. "Ancak ben seni temize çıkarmadan o savaş alanına tek bir adım bile atmayacaksın. Beni anlıyor musun Finnian?"

Kardeşim bana sırtıttı ve kollarını vücuduma dolayarak beni kucakladı. "Sonsuza dek ordularına liderlik eden kaptan. Elbette istiyorum," dedi beni biraz daha sıkarken ve sonra fısıldadı, "Teşekkür ederim, Lia. Çok teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Jace

Elleccaster'ın kapılarındaki taş gözetleme kulesinin tepesinde durmuş, evlerinden sokaklara akın eden vatandaşları izliyorduk.

Birbirlerine baktılar, neden bu kadar kısa sürede bir toplantı çağrısı yapıldığına dair kafaları karışmıştı. Daha sonra, yeni fae misafirlerimiz aşağıdaki kalabalığa doğru bazılarının gerginleştğini ve gerildiğini izledim.

Fısıltılar rüzgârda çalkalanıyor, neler olduğunu ve neden aralarında fae olduğunu soruyorlardı. Her ırktan anneler çocuklarını savunmak için arkalarına itti. Erkekler ve erkekler böyle bir durumda nasıl tepki vereceklerini bilemedikleri için kılıçlarına uzandılar.

"Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Lia yanımda hazır olda durup benim gibi onları seyrederken sessizce sordu.

"Tek yolu bu." Elini elime aldım ve nazıkçe sıktım.

Kapının dibine baktığımda askerlerin resmi olarak sıralandığını ve yerlerini aldığını gördüm, Gage ve Zaela önlerinde durmuş, dışarıya bakıyorlardı. kitleler hepimizin önünde toplandı.

"Hazır mısın, Lia'm?" Gözlerim ilerideyken sordum. "Her zaman," diye cevapladı gururla.

İşte benim kızım.

"Herkese günaydın." Sesim şehirde yankılandı ve onların nefret dolu, gergin fısıltılarının sonuncusunu da susturdu. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim.

Bu kadar kısa sürede. Açıklamamız gereken hususların bir kısmı gecikmiş durumda ve bu toplantının gecikmesinden dolayı özür dilerim. Bildiğiniz üzere, bir süredir

Askerlerimizi ve genç acemilerimizi savaşın yaklaşan sonuna özenle hazırlıyoruz. Ancak bunun için çok daha önce zaman ayırmamız gerekirdi." Lia'ya baktım. "Ve bunu dün akşam itibariyle yeni bilgiler takip edecek."

Lia bir nefes verdi, sinirler ve kararlılık bağı sarsıyordu.

"Yanımda duran dişiyi artık hepiniz tanıyorsunuz ve gördünüz, ancak nasıl ve neden burada yanımda olduğuna dair tüm hikayeyi bilmiyor olabilirsiniz." Bir an durakladım. "Adı Elianna Valderre, krallığın merhum kralı Jameson Valderre'nin kızı. Onun ilk doğan kızı ve gerçek varisi."

Bağrışmalar aşağıdaki kalabalığın içinde çınladı. Vatandaşlar dönüp dolaşıp bu bilgiyle ne yapacaklarına baktılar.

"*Sessizlik!*" Zaela'nın sesi onlara doğru bağırdı. "Bu önemli ve hepiniz dinleyeceksiniz. Kim olduğunuz umurunda değıl. Komutanınıza ve söyleyeceklerine saygı göstereceksiniz."

"Aynen öyle, Zae," diye fısıldadı Lia ve gözleri kitlelerin üzerindeyken dudaklarında bir sırıtış görmek için ona baktım.

Sadece endişe ve ihanet çığılıkları hiç kesilmedi. Bağırışlar büyüme ve şehrin dört bir yanında kükremeye devam etti ve geçmeden Zaela'nın onlara verdiğı emirler gürültünün arasında kayboldu.

Arkadaşımla yüzleşirken "Siktir," diye homurdandım.

Yüzündeki ifade hesaplıydı, aşağıda patlak vermek üzere olan kaosu izlerken derin düşüncelere dalmıştı. Askerlerime kendi vatandaşlarımızı kışkırtmaları için emir vermek zorunda kalmak istemiyordum ama başka seçeneğim yokmuş görünüyordu.

Kapıların ötesindeki açık araziye döndü, gözleri uzakta uçan Nox'a kilitlendi. Kulenin karşı tarafına doğru yürürken onu izledim. Parmaklarını dolgun dudaklarına götürdü ve ona doğru tiz, keskin bir ısıık çaldı.

Verilen komut üzerine wyvern havada yumuşak bir süzölüşle döndü ve doğruca şehre yöneldi. Lia kalabalığa dönüp ellerini balkonun taş korkuluklarına koyarken bir onay mırıltısı çıkardı ve bakışları sessizce kalabalığı taradı.

Onun arkasında durdum. "peşindesin?"

"Sadece bana güven, tamam mı?" diye fısıldadı bana, saçları yüzünün etrafında savrulurken.

"Her zaman," diye taklit ettim onu sadece birkaç dakika önce.

Bir an sonra, Nox taş kulenin çatısına tünerken, gürültülü ve uğultulu bir rüzgâr hepimizi neredeyse ileri doğru uçurdu. Küçük Yapıdan kopan kaya parçaları, uzun pençeleri onu orada tutarken ayaklarımızın dibine düştü.

Derinliksiz, dikey gözbebekleri aşağıdaki kalabalığa sabitlenmişti ve onlara doğru kulak tırmalayıcı bir çığlık .

Canavarın görüntüsü hepsini dehşete düşürmüş, korkudan titretmiş ve tüm öfke çığlıkları kesilmişti.

"Herkes lütfen beni dinlesin. Çok fazla vaktinizi almayacağım," diye sert bir sesle havaya konuştu. "Bu doğru. Benim adım Elianna Valderre ve Kral Jameson'ın ilk doğan çocuğuyum. O benim babamdı ve kraliçe tarafından öldürüldü."

Babası hakkında konuşurken sesinin tereddüt edip etmediğini ya da duraksayıp durmadığını görmek için bekledim, ancak konuşmasında direncini korudu. Onunla duyduğum gurur ölçülemeyecek kadar büyüktü.

"Metresinden doğduğum için hayatım boyunca bir sır olarak saklandım. Kraliçe Idina doğumumu öğrendiğinde, bunu babamı hiç istemediği bu savaşa sokmak için kullandı ve ona verdiği ödün, beni kale duvarları içinde, ona yakın tutabilmesi oldu. Babam öz annemi tüm varlığıyla seviyordu ve beni varisi ilan etmek ama kraliçenin çok güçlü olmasına izin verdi ve hayatımdan endişe ettiği için bir kenarda oturup gizlice büyümemi izledi."

Son kelimeyi söylerken sesi kekeledi. Yüzünde hüznün parlayışını izledim ama hüznün bir saniye içinde yok oldu. Uzandım ve bileğini sıktım, hala orada, yanında olduğumu bilmesini sağladım.

Boğazını temizledi. "Babamın benden sonra Prens Kai, Prenses Avery ve Prens Finnian Valderre olarak bildiğiniz üç çocuğu daha oldu. Aslında Avery ve Finnian şu anda aramızdalar." İki kardeşinin Veli ve diğer iki muhafızla birlikte durduğu karşı kuleye doğru bir kol sallayarak gülümsedi.

"Babamın zamansız ölümü nedeniyle tahta artık Kai geçecek. O babamın olduğu gibi bir hükümdar olmayacak ve hepinizin onun kötü niyetli olduğuna inandığınızı biliyorum ama o *iyi biriydi* ve bu savaşı asla istemedi. Bildiğimiz diyarın varlığı sona erecek ve Kai tüm ölümlüler yok olana ve Velyra'da yaşayan her varlık üzerinde tam kontrole sahip olana kadar hiçbir şeyi durdurmayacak."

Kalabalık şaşkınlık ve merakla gözlerini kocaman açarak dostuma baktı. Birçoğu benim gibi . Fae'ler hakkında bildikleri tek şey, hepsinin kötü ve acımasız katiller olduğuydu. Lia onlar hakkında bildiğimizi sandığımız her şeye meydan okudu ve ben de eğer Beni ve benimkini ikna edebilirdi, karşımızda duran temkinli insanları da ikna edebilirdi.

"Diyarı bin yıl önceki haline geri getirmek istiyorum. Nefret kalplerimize ve olan inançlarımıza sızmadan önce, fae ve insanların birlikte çalıştığı ve yan yana yaşadığı zamanlara. Tüm canlılar benim yönetimim altında korunacaktır. Hiçbir ırk daha üstün ya da nezaket göstereceğim. Kitlesel soykırım sona erecek ve ben de sizin komutanınızla birlikte zarafet ve dürüstlikle yöneteceğime söz veriyorum..." Önce bana sonra da onlara baktı. "Eşim ve gelecekteki kralınız benim yanımda."

Gözlerim parladı, onlara açıkladığı ve benim olmamı istediğini iddia ettiği şeye inanamayarak ağızım açık kaldı. Kral eşi ve dengi olarak onun yanında hüküm sürmek.

Bakışlarımla buluşup göz kırparak, sanki az önce söylediği şey bu akşam yemekte ne yemeyi planladığımız kadar sıradan bir şeymiş gibi sevimli, çileden çıkarıcı sırtışıyla bana bakarken titreyen bir nefes verdim.

Boyunları doksan derecelik bir açıyla bükülmüş, bize bakan Gage ve Zaela'ya baktım. Gage bir tezahüratla yumruğunu havaya kaldırdı ve Zae'nin bile yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Açıklama Lia'nın dudaklarından çıkar çıkmaz kalabalık dedikodulara ve tezahüratlara boğuldu, tünediği yerden hepsini dikkatle izleyen Nox'un beliren gölgesini unutmuş görünüyorlardı.

Konuşmalarını durdurmak için zarif bir şekilde elini kaldırdı. "Bu, sizin tam desteğiniz ve bu korkunç savaşı kazanmanız olmadan gerçekleşemez. Velyra'yı pahasına olursa olsun geri alacağız. Kılıçla ve kanla. Daha iyi bir diyar ve çocuklarımız için daha iyi bir gelecek için bunu kazanacağız. gençler gibi." Gözleri kendisine hayranlıkla bakan diğer binlerce çifte takılınca durakladı.

"Şimdi... ne ?!" diye kükredi kalabalığa coşkuyla ama otoriteyle, kulenin kenarından eğilirken.

Aşağıdaki kitleler, müstakbel kraliçemizin kendilerine tepeden bakışını izlerken alkış ve tezahüratlara boğuldular.

Bakışlarım diğer gözetleme kulesine kaydı ve Avery'nin sevinçle bir aşağı bir yukarı zıpladığını, mutluluk gözyaşları akarken hızla el çırttığını gözlemledim

kızarmış yanaklarından aşağı süzüldü. Finn, en büyük kız kardeşinin ilk kez alenen tahtta iddia etmesini izlerken gülümseyerek onu alkışladı.

Lia'ya döndüm ve o da ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bana baktı; yeşil gözleri mutluluk ve inançsızlıkla parlıyor, kabullenme duyguları ona ve ikimize de yayılıyordu.

Kolum uzandı ve beline dolanarak hızlı bir hareketle göğsünü kendime çektim. Sonra ikimizin de vücudunu bükerek onu geriye doğru yatırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırarak tüm şehrin görebileceği derin, ruhu tüketen bir öpücük kondurdum.

Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüğümde tezahüratlar devam ediyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Ve seni seviyorum," diye cevap verdi, ikimizi de bir kez daha ayağa kaldırmak için doğrulurken yanağımı okşadı.

Nox, cıvıltıya benzer birkaç onay sesi çıkardıktan sonra çatıdan bir kez daha gökyüzüne doğru fırladı ve üzerimize birkaç taş parçası daha yağdı.

"Artık hazırım. Bu nihayet doğru hissettiriyor," dedi Lia, kutlama yapan kitlelere bakarken benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Sen her zaman hazırdın. Sen bunun için *yaratılmıştın*. Her zaman olman gereken kişi olmanı izleyebileceğim günün hayalini kuruyorum. Tanrıların senin olmanı istediği şey," diye karşılık verdim ve öğleden sonra güneşinde ışıldayan güzel, hınzır gülümsemesini görmek için aşağıya baktım.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Kellan

Bu manzara tanıdık gelmedi mi?

Ormandaki ağaçların arasından çıktık ve Lia'yı ararken yaktığım zavallı köyün kömürleşmiş kalıntılarıyla karşılaştık aylar önce. Sevgili *insanını* öldürmemi izlemesi için onu zorladığımda vücudunu bağladığım kan lekeli direği görünce yüzümü buruşturdum.

"Burası daha iyi günler görmüş." Prens yanıma gelirken alay etti. "Tanrılara şükürler olsun ki o ormandan çıktık."

İlk defa onunla aynı fikirdeydim. Ona cevap olarak sadece başımı salladım. "Burada kamp yapalım mı?" Vincent birkaç metre arkamızdan sordu.

At molozların etrafında koşturuyordu.

Haklıydı, artık ormanın diğer tarafında olduğumuza göre bir ana üsse ihtiyacımız olacaktı. Burada olması ne kadar uygun olurdu?

Başımı Callius'a doğru çevirdim. "Şunların ötesine yerleşeceğiz alanlar." Çenemi o yöne doğru salladım. "Buradan uzakta olamazlar. Isla'ya dönmeden önce isyancıları geri getirecek bir yere ihtiyacımız olacak. Savaşmadan teslim olmayacaktır."

"Geri getirmek mi?" Kai tükürdü. "Onları *öldürüyoruz*, Adler. Solus ölmüş sayılır. Eğer görüldüğü yerde öldürülmezse, onu sadece işkencesini ve ölümünü uzatmak için geri getirmenizi talep ediyorum. *Her şeyi* hissetmesini istiyorum," diye homurdandı.

Callius prene baktı. "Sanırım Kaptan Adler Prenses Avery ve Prens Finnian'ı kastetti."

"Öldür onları," dedi Kai soğuk bir sesle. "Annemin ne dediği zerre kadar umurumda değil. Şehre döndüğümüzde kral olarak taç giyeceğim ve o hainlerin ölmesini istiyorum. Kaçtılar ve taca ihanet ettiler. Aynı cezayı alacaklar."

Callius kusacakmış gibi bakarken gözleri büyüdü, burun delikleri açıldı. "Prens," diye başladı.

"Yeter! Ne olursa olsun annemin dediğini yaptığını biliyorum ama yükselişin ardından rapor vereceğin kişi *benim*. Bunu hatırlasan iyi."

Prensın bizden talep ettiği şey karşısında gözlerim parladı. "Prens Kai," diye araya girdim. "Kraliçe Idina'nın sözü hâlâ sizinkinden üstündür. Seni öldüremeyiz kardeşler..."

Callius bir süre ikimizi izledi, dehşete kapılmış ve daha fazla konuşmaktan paniklemiş görünüyordu. Sonra atını bekleyen orduya dönmesi için yönlendirdi, bölgeyi keşfe çıkmaları ve uzaktaki tarlalarda kamp kurmaları için emir verdi.

Kai dişlerini Callius'un sırtına geçirdi ve sonra bana döndü, burun delikleri alevlendi. "Bir kaza gibi görünmesini sağla o zaman."

Kaşlarım çatıldı. "Bir kaza mı?"

"Dediğim gibi *Kaptan*, annem tacı ancak bu kadar uzun süre giyebilir. Bana olan bağlılığınızı kanıtlayın. Hainler arasında ölmeyi mi tercih edersin, yoksa asıl hedefine ulaşmak için çalışmayı mı?"

Bana acımasızca dudak büktü.

"Hedef mi, ?" Ona temkinli bir şekilde bakarken sordum.

"Kral'ın Lordu olmak istiyorsun, değil mi?" Sırıttı ve kendimi o küçük pisliğin üzerine atmamak için kendimi zor tuttum.

Bunu nasıl bilebilirdi ki? Vincent ağzından kaçırılmış mıydı? Yoksa ben mi dikkatsiz davranmıştım ve bu gerçekten bu kadar açık mıydı? Elianna'nın kim olduğunu öğrenene kadar en çok arzuladığım şey hep bu olmuştu.

"Eğer pozisyon geri gelirse, ilgilenirim," diye isteksizce cevap verdim, her kelimem bir öncekinden daha kırılmıştı.

Cevap veren gülümsemesi soğuk, derinliksiz gözleriyle buluşmadı. Tek omzunu silkti. "O zaman dediğimi yap."

Bacağını atın üzerinden geçirdi ve aşağı atlayarak dizginleri bana fırlattı. İnşa edilmekte olan kampa doğru yürüdü ve beni şaşkınlık içinde bıraktı.

Attığı her adım onu benden biraz daha uzaklaştırırken bakışlarım açıkta kalan sırtına odaklandı.

O kurnaz küçük pislik beni tehdit etti.

Belki de tam olarak görüldüğü gibi değildi... ya da belki de sonunda hepimiz gibi oyunu nasıl oynayacağını öğrenmişti.

Kampı kurmak sabah saatlerini aldı ama hazır olduğunda neredeyse bir mil boyunca uzanıyordu. Normalde iki asker alabilecek her çadır, ormanda birkaç erzak arabası kaybedildiği için artık en az dört asker barındırmak zorundaydı.

Vincent yanımda yürürken ben de göğsüm dışarıda ve ellerim arkamda tur atıyordum. Biz geçerken askerler doğruldular ve ben de görevlerine dönmeleri için her birine başımı salladım.

Kampı geçip kendi çadırıma ulaştık, içinde küçük bir tahta masa ve üzerine yayılmış diyar haritaları vardı. Şimdi Silcrowe'a doğru eski topraklardaydık. Savaşın ilk birkaç yılından sonra çoğu harabeye dönmüştü ama Sylis Ormanı'nın bu tarafında sandığımızdan çok daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde.

Etrafta kimsenin konuşmamıza kulak misafiri emin olmak için kafamı çadırımın kanatlarından dışarı çıkardım ve sonra onları bağladım.

Vin'le yüzleştim. "sende mi?"

Sırıttı. "Tabii ki. Yine de pis kokusu dayanılmaz."

Gözlerimi devirdim. "Bu konuda şirretlik yapma. Gerekeni yapacaktır."

"Neymiş o?" diye sordu ve kaşlarım çatılırken bakışlarım ona. Beni sorgulamaya hakkı yoktu.

"Yerini unutuyor musun, Vin?"

Yüzündeki sertlik, beni şaşırtacak şekilde, hiç . "Asla, Kaptan. Onu daha önce birçok kez kırmayı denedik. Bunun işe yarayacağını size düşündüren nedir?"

Hınzırca kıkırdadım. "İşe yarayacak." Bir haritalara baktım. "Kai beni orada tehdit edecek kadar cesurdu."

Gözleri büyüdü ve uzun bir ısıklık çaldı. "Cesur delikanlı."

"Evet. *Onu* da yakında halletmemiz gerekecek."

"Peki ya Callius?" diye sordu.

İçimi çektim. "Henüz buna karar vermedim."

Callius, babamın mürettebatı idam edildiğinde beni hayatta tuttu ve birkaç yıl boyunca onun yokluğunda bir baba figürü olarak hareket etti. Elbette, onların arasında eğitim göreceğim yaşa gelene kadar kışlada yaşadım ve hizmet ettim ama onun sayesinde hayatta kaldım. Her ne kadar son birkaç haftadır sinirime dokunmuş olsa da, onunla uğraşmak diğerleriyle uğraşmak kadar kolay bir karar olmayacaktı.

"Adler," diye gürledi Callius'un sesi çadırın dışından.

Kahretsin, bizi duymuş muydu?! Elim kılıcımın kabzasına giderken, yüzümden boncuk boncuk ter damlarken bir kavga beklentisiyle omuzlarımı geriye attım.

"Öyle mi?" Çenem kilitlenmiş bir şekilde Vincent'a bakarken bağırdım, o da gergin görünüyordu ve bakışları çadırın kanatlarında kalmıştı.

"Bunu görmek isteyeceksin," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çatarak çadıra doğru hışımla ilerledim ve onunla ve onun gölgesinde duran diğer iki kişiyle yüz yüze geldim.

"Oluyor?!" Öfkeli havlamam onun onaylamayan bir kaş çatmasıyla karşılandı.

"Neyin var senin?" diye tükürdü.

Belki de ne söylediğimizi duymamıştı.

"Hiçbir şey. Bir şeyler mi oluyor?" Ses tonumu yumuşatırken bakışlarımı onunkilerden .

"Gözcüler bir şey buldu. Benimle gelin," dedi ve ayaklarının üzerinde dönerek bizi takip etmemizi işaret etti.

Hepimiz kampın dışına doğru yürüdük ve dizlerinin üzerine çökmüş, kolları arkadan bağlanmış ve ağızları tıkanmış iki insan gördük. Ayrıca çoktan kanlı bir posa haline gelene kadar dövülmüş gibi görünüyorlardı.

"Vay, vay, ," diye başladım kollarımı kavuştururken. "Burada neyimiz varmış?"

Tam önlerinde yere baktım ve gözlerim önlerinde duran, içinden ok atılmış cansız bir şahinle karşılaştı.

Kaşlarımı kaldırdım ve dudak . "Haberci şahin, ha? Bizim hakkımızda kimi uyarıyordunuz beyler?"

Gözeneklerinden yayılan nefretle bana bakarken sessiz kaldılar.

"Ah, şanslıyım ki mektup hâlâ yerinde duruyor." Uzanıp kuşun pençelerinden rulo halindeki parşömen parçasını aldım ve önümde çözdüm. Kısa ve sert bir kahkaha attım.

Komutanım,

Fae ordusu burada. Gerçek ordu. Geliyorlar. Askerleri hazırlayın. Celan Köyü'nün kalıntılarının dışında kamp kurdular.

Saat.

Gerçekten de o zavallı anlaşılmaya bir isim mi verdiler?

Odağım, isteksizce diz çöken ölümlülere döndü. "Pekâlâ o zaman. İtiraf etmeliyim ki kısa, tatlı ve öz bir konuşmaydı çocuklar. Pekâlâ. bitti."

Parşömeni Callius'a uzattım, o da okudu ve buruşturup onlara geri atarken kıkırdadı.

"Moronlar," diye mırıldandı.

Yüzümü buruşturdum, gözlerim tutsaklardan hiç ayrılmıyordu. "Bu şerefe nail olacak , Vincent?"

"Memnuniyetle," diye cevap verdi, arkalarına geçip tam bir nefes almak için soluk soluğa kaldıklarında ağızlarındaki tıkaçları sökerken.

İkisi de başlarını öne eğmiş, korku damarlarını tıkarken şiddetli bir şekilde titriyorlardı.

"?" Sakince sordum. "Siktir git!"

diye cesurca tükürdü biri.

İçimi çektim. "Hayır, teşekkür ederim. Bunun için bir sürü kadını var."

Gözlerim Vincent'inkilere kayarken kaşlarımı kaldırdım. Hiç tereddüt etmeden kılıcını açtı ve adamın omurgasına sapladı, göğsünü delip geçerek önündeki toprağa saplandı.

Adam kendi kanıyla boğuşuyordu, dehşet yüzüne kazınmıştı bedeni bıçaktan aşağı kayarak yere düşerken gözlerinden hayatın çekilişini izledim.

Vin çizmelerini insanın sırtına geçirerek onu yerinde tuttu ve kılıcını adamın vücudundan çekti. Adamın kanı hâlâ kılıcı ıslatıyordu.

Diğeriyle yüzleşmek için döndüm.

"Yani, gerçekten iki kez sormam gerekiyor mu?" Ona güldüm ve çatışmanın onu tüketmesini izledim.

"Beni öldürecek misin?" diye kekeledi ve ben sabrımı kaybediyordum.

Omuz silktim. "Senin şansın yüzüme 'siktir git' diye bağırın arkadaşından çok daha fazla."

Arkadaşının kan gölüne dönmüş bedenine baktı. "Pekâlâ, sana her şeyi anlatacağım," dedi yutkunurken.

"Ellecaster bir zamanlar Silcrowe'un oturduğu şehirdir. Orada bekliyorlar. Buradan yaklaşık bir günlük mesafede. Atlarınız hızlıysa gece yarısına kadar oraya varabilirsiniz. Lütfen beni öldürme." Kelimeler ağzından çıkarken titriyordu.

Hain küçük dudaklar ve konuşurken bana bakmayı reddetti.

Kahrolası korkak.

Onun seviyesine inmek için çömeldim ve doğrudan yüzüne baktım. "Peki Ellecaster buradan hangi yönde?"

Elleri hâlâ bağlı olduğu için çenesini o yöne doğru sallarken "Kuzeydoğu," diye kekeledi.

"Mükemmel." Ayağa kalkarken gülümsedim.

"Şimdi gitmeme izin vereceksin, değil mi?"

Emir bekleyen Vin'le göz göze geldik. "Özür dilerim. Senin bir sorumluluk taşımadığını ve onları uyarmak için koşmayacağını kim söyleyebilir? Ya da daha iyisi... neden bir hainin bir gün daha yaşamasına ve nefes almasına izin vereyim? Hiç sadakat göstermiyorsun. Korkaklara hiç saygım yok," diye çıktım.

Topuğumun üzerinde döndüğümde Vincent'ın bıçağının savrulmuş sesi havada yankılandı ve insanın etine indi. Adamın ılgılığı, sonuyla karşılaştığında aniden kesildi.

"Neden kampın yarısını alıp sevgili sempatizanını getirmene ve diğer yarısını burada bırakmana izin vereyim ki?" Vincent dışarıda beklerken Callius kendi lanet çadırında bana bağırды.

İçimde kabaran öfkeyi yatıştırmaya çalışırken dudajım geriye kıvrıldı, gözlerim ona dik dik baktı. "Callius, bazen bunu rahatlıkla unuttuğunu biliyorum... ama *ben* kaptanım. On yıllardır kaptan değilsin," diye hırladım.

"Her ne olsun," diye başladı. "Son günlerde gerçekleştirdiğiniz bazı eylemler en hafif tabirle şüpheli."

Dudaklarımı yaladım ve ona dişli bir sırıtış attım. "Peki hangi eylemlerden bahsediyorsun?"

Parmağını yüzüme doğru kaldırdı ve bana doğru bir adım attı. "Şu lanet çeneni kapatır mısın? Seni ve oyunlarını biliyorum. Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim ve ne zaman sinsi bir pislik gibi davrandığını biliyorum," diye uyardı.

Omuz silktim. "Sadece birliğin tamamına ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum. Daha küçük gruplar halinde olursak daha kolay gizlice yaklaşabiliriz." Gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. "Özellikle de şimdi, hiçbir uyarı olmadan." Sırıttım.

Bir an için beni düşündü. "Prens Kai burada kalmalı," diye emretti.

Hadi canım.

"Tabii ki. Doğru düzgün eğitim almadan gidip kendini öldürtmesini istemeyiz."

Callius alay etti. "Kai'nin *biraz* eğitimi var. Isla'dan ayrıldığımızdan beri onun kılıç çalışması üzerinde çalışıyoruz. Onu bir şekilde savaşa hazırlamamak aptallık olurdu."

Öyleydiler. Her gece dinlenmek için durduğumuzda Callius, onu eğlendirmek için fazlasıyla isteksiz olan küçük pisliği eğitmeye çalışırdı. Onun

Uzaktan izlediğim birkaç seferde bıçak kullanma becerisi artmıştı ama bir düşmanı -ya da beni- alt etmek için gerekli olanın yakınından bile geçmiyordu.

Kaşları çatıldı. "Neyin peşindesin, Adler? Kızın ölecek. İster burada ister Isla'da olsun öldürülecek. Şahsen ben burayı tercih ederim. Kaçmak gibi bir huyu var ve bu oldukça yorucu."

"Isla'ya dönmek dışında hiçbir şey peşinde değilim," diye tersledim, ikna edici olduğumu umarak. "Şimdi sana bir kez daha soracağım. Ben gidip bu hainleri getirirken sen burada kalıp benim yokluğumda komutayı üstlenebilir misin, yoksa kendi saflarımdan birini mi seçmem gerekir?"

"Bırak onu Callius," kollarını kavuşturmuş çadırın girişinde duran Kai'nin sesi bize doğru süzüldü.

Callius iç çekti. "Majesteleri, insanların harabe şehrinde bizi bekleyen her şeyi yok etmeye yetecek kadar askerimiz varken yarısını göndermenin akıllıca inanmıyorum."

Kai bir an merakla bana baktı. "Onlara daha etkili bir şekilde gizlice yaklaşmak için olduğunu söyledi."

Callius, "Öyle," diye onayladı.

"O zaman erkeğin onu eğittiğin şeyi izin ver." Kai benimle yüzleşti. "Kral'ın Lord'u olmak istiyorsun ve işte sana kendini kanıtlama fırsatı. Taca ihanet edersen kellen gider." Omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. "Bu kadar basit."

Callius beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kralın Lordu mu?" Elini omzuma koymak için hareket ederken hırçın bir şekilde kıkırdadı. "Beni buna pişman etme. Yıllar önce benim için bir oğul gibiydin ve şu anda sana güvenmemem gerektiğini hissettiğim halde güvenmeyi seçiyorum," diye homurdandı ve sonra başını onaylamaz bir tavırla sallayarak hışımla çadırdan çıktı.

"Eğer Elianna saldırıda ölmezse, onu buraya, bana getireceksin. Gözlerindeki ışığın gidişini izlemek istiyorum," dedi Kai ve tembelce arkasından gitmeden önce bir süre beni izledi.

Vincent bir an sonra içeri girdi ve beni yüzümde kötü niyetli bir sırıtışla orada dikilirken gördü. "Elianna'yı saklandığı yerden çıkarmak için her şey hazır. Birliğimizi hazırlayın," diye emrettim.

Güvenilir askerlerimizi hazırlamak için geri çekilirken yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi.

şimdi tek yapmamız gereken dikkatini dağıtmak ve onu saklandığı yerden çıkarmak için yem hazırlamaktı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Elianna

Şehir toplantısının karmaşası durulduktan sonra, Ellecaster vatandaşlarının Isla'dan gelen fae'leri kollarını açarak kabul edişini izlerken hayrete düştüm. Elbette, tereddüt eden birkaç aile vardı, ama yeterince yer vardı. Evlerini paylaşma konusunda kendilerini rahat hissetmeyenler artık bunu yapmak zorunda değillerdi.

Fae'ler de benzer tepkiler göstermiş, ancak ilgili herkesin çoğunluğu farklılıklarını bir kenara bırakmak için çaba sarf etmiştir. Herkes, yaşam koşullarının işe yaramaması veya tartışmaların başlaması halinde derhal yakındaki bir muhafızı uyarması için yönlendirilmişti. Herkese rahatlarının ve güvenliklerinin hepimiz için en önemli şey olduğu konusunda güvence verdik.

Herkes yeni, geçici evlerini keşfetmek için dağıldıktan sonra, sekizimiz şehrin sokaklarına çıktık. Jace dağların ötesine bir şahin göndermek için Ellecaster's Post'ta durmamızı istedi. Zaela'nın annesine ve General Vern'e bir mektup yazarak onları yakında gelecek olan sakin akını konusunda uyardı. zirveler arasında çapraz.

Bu iş bittikten sonra, burada geçireceğimiz süre boyunca hepimizi barındırması gereken şehir evi için ekstra giysi, malzeme ve yatak alışverişi yaptık. Veli şehrin eczanelerinden birine bile uğradı. şifa malzemelerini yenilemek için dükkanlar.

Avery ne zaman odası için süslemeler seçse, yanında hiç para olmadığını unuturdu. Jace'e sırtırdım ve o da her dükkân sahibine almaya çalıştığı şeyin fiyatını karşılayacak kadar para verirdi. Şehirde o kadar çok eşya seçmişti ki

Öyle ki vitrinlerin dışındaki her şeyi taşımak için bir araba ödünç almak zorunda kaldık.

Gage arabayı at kendi başına itmeyi kişisel görevi haline getirdi çünkü onu bütün sabah egzersiz ve antrenman yapma rutininden "alıkoymuştuk".

Avery kendi odasından memnun kaldıktan sonra mutfığa, ardından oturma odasına... ve sonra da koridorlara .

"Üzgünüm, arkadaşınızın dekoratif zevki için söyleyecek *sözüm yok*. Umarım aldırmaz." Hınzırca sırıttı.

Jace kıkırdadı. "Zaela aslında benim kuzenim ve inanın bana çok . Ama bu tanık olunmayacak kadar komik görünüyor."

"Ah, çok özür dilerim," diye cevap verdi ve özür dileyen bir bakış fırlattı ona.

". Dün geceki davranışı için tekrar özür dilerim. Haddini aştı ve sanırım aşırı yorgundu. Yeni insanlara çabuk ısınamıyor."

Jace iç çekerek cevap verdi.

"Kuzenin olduğu için üzgünüm demek ." Avery ona göz kırptı ve ben de içimden kıkırdadım.

Jace bana alaycı bir bakış attı ama ben sadece dudaklarımı büzdüm ve sırıtışımı gizlemeye çalıştım. Çok kötü bir şekilde başarısız olduğumu biliyordum.

Zaela saat gibi büyük dükkânın diğer tarafından köşeyi dönerek geldi. "Burada işimiz bitti mi?" diye tersledi.

Avery ağzını açacak oldu ama ben araya girdim. "Evet, sanırım öyle. Bunların hepsini konağa geri götürelim, sonra da Nox'u ziyarete gidebiliriz. Dün buraya geldiğinizde hepinizle tanışamadı, çünkü gençlerden hiçbirini korkutmak istemedim."

"Finn'i korkutmak istemediğini mi söylüyorsun?" Landon bir rafta sergilenen cam armatürlere hayranlıkla bakarken alay etti.

"Aynen öyle." Kıs kıs güldüm.

"Bunu duydum!" Finn mağazanın öbür ucundan bağırdı ve hepimizi kıkırdattı -Veli bile.

Jace mağazadan seçtiğimiz her şeyin parasını ödedi ve hep birlikte vals yaparak dışarı çıktık, her şeyi arabamıza doldurduk ve sonunda küçük şehir evimizi bir ev haline getirmek için yola koyulduk.

"Tanrım, her zaman buraya kadar yürür müsün?

wyvern?" Hepimiz kır çiçekleriyle dolu çimenli tarlalardan geçerken Finn nefes nefese kaldığını söyledi. Öğleden sonra güneşinin solgun teninde boncuk boncuk ter vardı.

Zae ve Gage kaldılar ve döndüğümüzde kullanmak üzere aldığımız her şeyi hazırladılar.

Adımlarıma odaklandım; kayaların, köklerin ve bölgede yaşayan yaratıkların açtığı deliklerin etrafından dolaştım. "Her gün dışarı çıkıp onu görmezsem muhtaç hale gelebilir," diye şaka yaptım. "Ayrıca, şehrin içine sığacak gibi de değil."

Jace, "İnan bana, denemek istedi," diye homurdanarak onların sessiz kahkahalarını kazandı.

Yaklaşık bir mil geride görünen şehir kapılarına bakmak için geri döndüm ve bu noktanın herhangi biri kadar iyi olduğunu düşündüm. Arkamdaki herkesi durdurdum ve Nox'u çağırmak için yüksek sesli, tiz bir ısıklık çaldım.

Kanatlarının gümbürtüsü duyuldu ve biz daha ne olduğunu anlamadan önümüzdeydi, bize doğru süzülüşünü izlerken boynumuz büküldü - inişi ayaklarımızın altındaki zemini salladı. Ona baktım ve eyerinin hâlâ üzerinde olduğunu görerek kaşlarımı çatıttım.

"Kahretsin, üzgünüm Nox." Ona doğru yürüdüm ve elimi nazikçe kanadının dış eklemine koydum. "Bunu çıkarmayı unuttum." Onunla oynadım bir an için göğsünün üzerinden geçen kayışları tuttu. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl yapacağımı bilip bilmediğimi bile bilmiyorum."

"Bırak gitsin. İnan bana, tekrar takmaya çalışırken onunla uğraşmak " dedi Jace arkamızdan.

Nox başını eğdi ve gözlerini ona dikti.

"Sakin ." Dev burnunu okşadım ve sonra ellerimi kalçalarımaya koyarak hepsine döndüm.

"Gezintiye çıkmak isteyen var mı?"

Veli beni şaşırtarak bir adım öne çıktı. Ona göz kırptım ama konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Ben ona binmek istemiyorum. Ama izin verirse yaklaşmak isterim. Bu yaratığı çok merak ediyorum."

Ona bir an ihtiyatla baktım ve sonra Nox'a dönüp başımı salladım.

"Ona yaklaşabilirsin," dedim ve o da yaklaştı. Onun zayıf, pullarla kaplı vücuduna aval aval bakarken onu izledim. Kanatlarının mükemmel bir şekilde yan tarafına doğru kıvrılışını ve dimdik dururken boynunun nasıl gerildiğini Ona hayran olan kızın dikkatini.

Ona bir adım daha yaklaştı ve keskin tırnaklarıyla karnının alt tarafını, onu koruyacak pulları olmadığı için acımasız yaraların olduğu yeri işaret etti. "Ah. İşte orada. Burası olmalı-"

Gözümü kırpmadan hançerimi kınından çıkarıp ona doğrulttum ve diğerlerinin bedenlerinin rahatsız edici bir şekilde kıpırdadığını duydum. "Kanı için onu kestikleri yer. Evet. Ve üzerinde herhangi bir cadı testi de yapmayacaksın. Onun bir deney olarak kullanılmasına izin vermeyeceğim," diye tısladım ve köpek dişlerimi ona doğru gösterdim.

Nox'tan bir adım geri çekildi ve onun yüzüne baktı. Dudakları geriye kıvrılmış, hançer gibi dişlerini ona doğru açmıştı. Menekşe rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece merak ettim Elianna. Bıçağı koy," diye daha önce durduğu yere geri döndü.

Alevlenen öfkemi çalışırken hançerimi kınına geri koydum. Veli ona zarar vereceğine dair hiçbir işaret göstermemişti. Onun tıbbi uzmanlığına hayatım, ailem ve eşimin hayatı pahasına güvenmişim... ama wyvern'üme bakışı içimde bir şeyleri ateşledi. Merak dolu altın ve mor gözler... Damarlarımda bir kıvılcım çaktı. Onun iradesi dışında kullanılmasına bir daha asla izin vermeyecektim, özellikle de bu onun değerli, ölümcül kanından daha fazla dökülmesi anlamına geliyorsa.

Sakinleşmeye çalışırken ağır nefeslerimi düzene soktum ve bana mükemmel dişlerini gösteren arkadaşşıma baktım. Piç kurusu gösterinin tadını çıkarıyordu.

-Bu kesindi.

"Avery ve Finn," diye başladım. "Neden siz ikiniz buraya gelip merhaba demiyorsunuz?" Elimi onlara doğru uzatırken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim.

Her ikisi de hızla bana doğru ilerlediler ve Nox'la yüzleşmek için döndüğümde, onu gördüğümde yüzümdeki gülümsemenin izi hemen kayboldu.

"Uhhh, Lia?" Avery fısıldadı.

Nox'un göğsü şişmiş ve vücudu üzerimizde yükselmişti, sanki bir öfke nöbetinde yanmak üzereymiş gibi .

Gözlerim büyüdü ve iki elimi de attım. "Nox, benim!" Nefes alış verişi o kadar ağırdı ki, vücudundan akan sıcak havayı görebiliyordum.

burun delikleri. Sonra boynunu bize doğru eğerek boynuzlu başını benimkiyle aynı hizaya getirdi.

"İkiniz de kımıldamayın," diye fısıldadım ikisine de. "Ani bir hareket istemiyorum. Doğru olmayan bir şeyler var."

Finn arkamdan sesli bir şekilde yutkundu.

"Elianna," diye yalvardı Jace birkaç adım öteden, ses tonunda endişe vardı. Göz ucuyla bize doğru yaklaştığını görebiliyordum, eli kılıcının kabzasında, saldırmaya hazırды.

"Ben iyiyim Jace," diye ona güvence verdim.

Nox'un gözleri hâlâ bana sabitlenmişti ve ben de başımı yana eğdim. "Benim." Çenemle işaret ettim. "Onlar benim kardeşlerim. Aynı kandanız," diye fısıldadım ve uzanıp avucumu hafifçe burnunun üzerine koyarken, kolumun içimden akan korkudan titrememesini diledim.

Dokunuşuma eğildi ve elimi kokladı, burun deliklerinden bir nefes üfledi ve sonra Avery ile yüzleşmek için hareket etti. Onu koklarken izledim. Gözündeki dikey gözbebeği en küçük yarığa kadar incelди.

Birdenbire başını geriye attı ve açık havada gürültülü bir şekilde kükredi. O kadar gürültülüydü ki araziye salladı ve neredeyse hepimizin dengesini kaybetmesine neden oluyordu. Başını tekrar aşağı indirdiğinde, çenesi açık bir şekilde bize bakarken boğazının arkasında kıvılcımlar oluşuyordu.

Nox başını kız kardeşime doğru çevirdi, gözlerinde öfke parlıyordu.

"*HAYIR!*" Bağırdım ve onun üzerine atladım, ikimizi de yere yuvarladım ve sadece yarım saniye önce durduğu yere bir alev patlaması gönderirken yuvarlanarak uzaklaştım.

Hepimiz şok içinde donup kalmıştık, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, arazideki külle kaplı yanık izine bakıyorduk. Gözlerim dolaştı, vücudumun kız kardeşimin vücudunu koruduğundan emin olmak için yavaşça gözlerimi kırptırdım.

"Lia!" Jace sersemliğini üzerinden atıp yanımıza diz çökmek için koşarken böğürdü.

Avery'nin göğsü çaresizce nefes alıp verirken hızla kalkıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Jace beni ayağa kaldırdı ve sonra Avery'ye yardım etmek için aşağı uzandı. Hepimiz bir kez daha wyvern'le yüzleştik, şimdi Finnian'a o bakışla bakıyordu. Gözlerinde aynı ölümcül bakış.

Oh, Tanrım.

Ona doğru bir adım attım ve dikkatini çekmek için el salladım. "Bu da neydi böyle, Nox?!" Sesim öfke, çaresizlik ve kafa karışıklığıyla doluydu.

Koşarak kardeşimin önünde durdum, silahım olmadığını göstermek için kollarımı iki yana açtım, aynı zamanda bedenimin arkasına sinen Finn'i korumak için. Wyvern'in gözlerindeki öfkenin kayboluşunu izledim.

"Onlar benim *ailem*. Bu da *senin* ailen oldukları anlamına geliyor. Onlar iyi insanlar ve sana zarar vermeyecekler, söz veriyorum," dedim ona, herkes sessiz kalırken.

Nox utanç içinde başını eğdi ama gözlerini Finn'den ayırmadı. "Tanrıların annesi, bunu *neden yaptın*?!" Ona bağırdım, savaşıyor stres gözyaşları kayıp gitmekle tehdit ediyordu. Finn'i geri çekilmesi için ittim ve o da Landon'a koştu. "Onu öldürebilirdin!"

Havayı bir kez daha kokladı ama utanmış ve güvensiz bir ifadeyle olduğu yerde kaldı.

Veli, "Sanırım biliyorum," diye açıkladı.

Ona döndüm ve onunki hariç herkesin yüzünde hâlâ şok ifadelerinin olduğunu fark ettim.

"Peki sen ne bildiğini sanıyorsun?" Ona bağırdım. "Onu anlayabiliyor musun?" "Onu anlayabiliyor musun?" diye sordum.

cadı büyüyle onunla telepatik olarak iletişim kuruyor.

"Aptallık etme kızım," diye tersledi Veli. "Bir süredir bir teorim vardı ve *bu* onu doğruladı." Nox'a doğru işaret etti.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Avery. "Sanırım haklısın."

"Biri beni bilgilendirebilir mi?" Kızgınlığım içime işlerken sordum.

Veli'nin gözleri önce benden Avery'ye, sonra Finn'e kaydı ve tekrar geri geldi. "Wyvern onlara güvenmiyor çünkü Kai Valderre ile aynı kanı paylaşıyorlar."

Söyledikleri karşısında kaşlarım çatıldı. "Ben de öyle. Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır, Elianna. Öyle olduğunu sanmıyorum," diye iddia etti

Veli. "Ne?" Finn çığlık attı. "Yani o bizim kardeşimiz değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, neden bahsediyordu? Ben kesinlikle onların kız kardeşiydim. Eğer onun kızı olmasaydım, babam başına gelenleri asla yaşamazdı.

"O *senin* kız kardeşin, evlat. Ama Kai'nin değil. Aynı kanı paylaşmıyorlar," diye yanıtladı Veli kollarını kavuşturup uzun tırnaklarını kendine vurarak.

"Ne?" Nefes aldım ve o sırada Jace bana yaklaştı, benim gibi cadıya bakıyordu.

Avery'ye baktığımda dudağının titrediğini gördüm. "Bu kısaca tartıştığımız bir teori. Kai'nin Kral Jameson'ın oğlu olmaması."

"Neden böyle düşündün ki?" diye sordum ve kelimeler ağzımdan çıkarken, geçmişin görüntüleri kafamda yeniden canlandı. Her zaman çok kötüydü ve babamdan nasıl geldiğini asla anlayamadım. Kraliçenin onu diğer iki çocuğundan nasıl bu kadar çok sevdiğini. Yoluna çıkan herkese sürekli eziyet etme ihtiyacı ve masumları cezalandırmaktan nasıl zevk aldığı.

"Aslında... sanırım anlıyorum," dedim onlar cevap vermeden önce. "Ama eğer babamız onun değilse... o zaman kim?"

"Callius," dedi Veli sert bir sesle. "Uyan ve mantıklı olan tek seçenek bu."

Gözlerim irileşirken ciğerlerimdeki tüm hava . "Lanet olası tanrılar."

Jace'in vücudu gerildi. "Sahte bir kral," diye hırladı.

"O bir Valderre değil." Veli'ye bakarken gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bana ne zaman söyleyecektiniz? Ne demek istiyorsunuz? 'Bunu kısaca tartıştık' mı dedin Avery?!" Finn ona ateş etti.

Başını ona çevirdi. "Emin olana kadar sana bir şey söylemek istemedim," dedi sakince. "Elimizde sağlam bir kanıt yoktu. Muhtemelen şu ana kadar. O zaman bile, hala bilmiyoruz..."

"Ah, biliyoruz," dedi Veli dişini emerken. "Onu taçlandırmak için neden çaresiz kaldıklarına şaşmamalı."

Çok mantıklıydı. Beni öldürmek istemeleri, kralı öldürdükten sonra benden sonsuza dek kurtulmak istemeleri. Kai'nin taht iddiasına karşı son geçerli tehdidi ortadan kaldırmaları gerekiyordu, ki şimdi anladım ki kesinlikle böyle bir iddiası *yoktu*. Benim dışımda, Avery ya da Finn olabilir. Onlar gerçekten de

sahte bir kralı taçlandırdı. Aslında Valderre soyundan gelmeyen biri, ki bu krallığın bildiği her şeye aykırıydı.

Kraliçe bunca zamandır biliyordu. Bilmeliydi. Avery ve Finn'in onun tarafından Kai'den neden bu kadar farklı sevildiğini açıklayan tek şey bu.

Başını utançla öne eğmiş olan Nox'a bakmak için döndüm ve kalbim sıkışmaya başladı. Ne söyleyeceğimi bilemeden ona bakarken dudaklarım aralandı.

"Nox, çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf ettim ama kara bulutlar uzaktan yaklaşmaya başladığında boynunu gökyüzüne baktı.

Farkına gözlerim hafifçe parladı. Eğer her zaman düşündüğüm gibi Kai'nin kanını paylaşıyordım, Nox onu kurtarmama ve kaçmama izin verir miydi? O haftalar önce zindanın dehlizinde ona koştuğumda? Yoksa içimdeki benzerliğin kokusunu aldığında beni hemen o anda yakar mıydı?

Bunu düşünmek içimde ani bir ürperti yarattı.

"Nox," diye nefes aldım ama cevap olarak kanatları yanlarından fırladı ve yavaşça kendini havaya kaldırıp uzaklara doğru uçtu. Ondan hiçbir iz göremeyene kadar bakışlarım onun üzerinde kaldı.

Onun uçtuğu yöne doğru bakmaya devam ederken suçluluk duygusu beni tüketirken kalbim göğsümde hızla çarptı.

"O iyi olacak. O sadece... huysuz." Jace yanıma geldiğinde iç çekti.

"İkinizin ortak bir noktası var."

Sırttı. "Belki de."

Orada durmuş bana bakarlarken hepsiyle yüzleşmek için döndüm.

Veli, "Görünüşe göre wyvern'in üzerinde pek kontrolün yok, Elianna," dedi.

Çatık kaşlarımın arasından ona bir bakış attım. "Birlikte öğreniyoruz. Çağrıldığında geliyor ve genellikle uçarken komutları dinliyor."

Anahtar kelime *tipikti*.

"Ona hiç emir vererek ateş yaktırdınız mı? Yoksa bunu hep kendi başına mı yaptı?" diye sordu menekşe rengi bakışları beni delip geçerken.

Elbette ona söylemek için ağzımı açtım ama sonra hatırladım ki... hiç söylememiştim. Nox ne zaman alevlerini bir şeyin üzerine atsa, bunu kendi başına yapmıştı. İlk denemem kaçan asileri bulduğumuzda olacaktı ama Avery'yi mümkün olan son anda gördüğüm için emri hiç vermedim.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim ve o da kaşlarını kaldırdı. "Nox alevini zaman istediği yere göndermiştir ve belki de şimdiye kadar içgüdüleri *doğru* çıktığı için şanslıydım. Şu an hariç." Sözcükler beni terk ettiği anda, kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek irkildim.

"Tanrım, Lia," diye homurdandı Jace ve ben onun bakışlarına karşılık verecek gücü kendimde bulamadım.

Veli bana doğru bir adım attı, bir süre beni inceledi. "Bir çözüm önerim olabilir." Gözlerimi ona diktim. "Okuduğum kutsal metinlerde tüm Syllis yaratıklarının Velyran tanrılarının kadim dilini bildiği yazıyor. Onların dilinde konuşulursa emirleri anlayabilir."

"Ne?" diye fısıldadım ve gözlerim bizi dikkatle izleyen Avery, Finn ve Landon'a kaydı. "Onların dilini bilmiyorum. Binlerce yıldır Fae'ler için kayıp."

"Deneyebileceğiniz bir kelime var," diye önerdi. "Gerçi bunların hepsi teori ve işe yarayacağını garanti edemem ama cehennemnin gücünde ustalaşmak istiyorsan denemek akıllıca olur."

"Neydi o kelime Veli?" Telaffuz edebileceğimi umarak sordum o.

"Ignystae."

"Ignystae," diye yankılandım ve içimde bir güç mırıldandığına yemin edebilirdim Kelime dilimden dökülürken sanki diyarın kendisi onu tanıyormuş gibi. "Çok iyi. Bir dahaki sefere canavarın tepesindeyken bunu dene ve Nasıl tepki verdiğine şaşırabilir," diye öneride bulundu. "Az önce kadim dili konuştuğunda hissettiğin o güç... hafife alınacak bir şey değil. Dün bahsettiklerimi hatırlayın; tanrıların kadim varlığı her zaman etrafımızda olacak. Ve sen, kanının nereden geldiği göz önüne alındığında, bu gücün ortaya çıkmasını . Wyvern dinleyebilir."

Gözlerimi kırıştıtarak cevap verdim, umutsuzca diğer her şeyi anlamaya çalışırken sözlerini zar zor algılayabildim. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Bakışları üzerimde kaldı ve ben bir nefes verdim. Elim istemsizce başımı kaşımak için kalktı, son birkaç gündür yaşananlardan sonra patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Tanrım, bu hiç beklenmedik bir kâbustu. Şaraba ihtiyacı olan başka kimse mı?" Ben sordum.

Hepsi aynı anda sessizlik içinde ellerini kaldırdı ve ufukta alacakaranlık çökerken konağa geri dönmek üzere harekete geçtik.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Jace

Oturma odasının bir köşesinde durmuş, duvara yaslanmış, yeni kurduğumuz ailemizi gözlemliyordum. Sevgi ve umut dolu bir oda bana o kadar yabancıydı ki bunu kavramakta güçlük çekiyordum.

Altı ay önce bana eninde sonunda gerçek Fae kraliçesine bağlılık yemini söyleseydiniz, yumruğumu suratınıza indirmeden önce yüzünüze gülerdim. Ve eğer bunu ekleseydiniz, sadece ona destek vermekle kalmaz, aynı zamanda ona geri dönülmez bir şekilde aşık olurum; muhtemelen son kelime dudaklarınızdan çıkmadan önce sizi öldürürdüm.

Hayat her zaman planladığınız gibi ama Tanrı aşkına, benimki beklenmedik bir şekilde değişti.

Parmaklarımı saçlarımda ve Lia'nın üçüncü kadeh şarabından sonra gevşemesini izlerken gülümsedim. Masanın ayak ucundaki çay masasını kanepeyi kenara çekti ve şöminenin ışığında Avery ile dans etmeye başladı. Gage gitterninin telleriyle onlar için bir melodi çalarken ikisi de kıkırdadı ve birbirlerinin etrafında şakacı bir şekilde döndüler. Diğerleri de mekâna dağılmış, ya sohbet ediyor ya da benimle birlikte izliyorlardı.

Lia çok mutlu görünüyordu. En iyi arkadaşıyla umursamazca oynasırken gözlerindeki o ışığın sönmemesi için şeyi yapardım. Ama içten içe biliyordum ki o ışığın altında, ruhunu kavrayan gözlerinde hâlâ karanlık vardı. Karanlık hepimize yapışmış, bu yüzyıllık savaşın son çarpışmalarının gelmesini bekliyordu. Ancak Lia'da bir şeyler değişmişti.

Arkadaşımı bu sevinç ve rahatlama duygusunu yayarken izledim, ama aşağı bağ kurduğumda, süregelen ıstıraptan başka bir şey hissetmedim. Lia'mın üzerinde

Krallığı kötü kalpli, sahte kraliçenin pençesinden kurtarmak sürekli bir yol bulmaya çalışırken, krallığın yükü onun omuzlarındaydı. Her ne kadar dile getirmese de, babasının ve Lukas'ın ölümlerinden dolayı kendisini de suçladığını biliyordum.

Derisinin altındaki dikişler yıpranıyordu, ama o buna izin vermeyi reddetti. Diğerleri biliyordu ve ben onun kendi isteğiyle buna izin verip vermeyeceğinden bile emin değildim.

Bu bağ olmadan bilemem.

Hepimiz hayatta kalabilecek ? Bazılarımız , onları kaybetmeye dayanabilir miydik? Bunu düşünmeyi bile midem kaldırmıyordu.

Hepimiz . Başarmak zorundaydık. Tüm asi sarayı bundan kurtulacak ve Elianna'yı o kürsüde taçlandırmak için yaşayacaktı.

Lia beni bakarken yakaladı ve beceriksizce bana doğru dans ederken kaşlarını oynatarak beni kıkırdamaya zorladı.

Kollarını omuzlarıma doladı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Merhaba." Dudaklarıma kıkırdadı.

"Merhaba," dedim yüzümde bir sırıtışla.

Kolumu çekiştirirken "Gel benimle dans et," diye sızlandı. "Ama tek çok iyi dans ediyorsun," diye alay ettim.

Yanıt.

Ön kapı çalındı ve hepimiz boynumuzu eğip baktık.

"Kim o?" Bağırđım ve Gage oyununu durdurdu.

"Komutan?" dedi bir adam kapıdan.

İçimi çektim. "Geliyorum." Lia'yı bıraktım ve ön kapıya doğru yürüyüp bir aralık açtım. Kapıda duran askerlerimden biri olan Brann'la karşılaşınca şaşkınlıkla kalktı. Gözleri iriydi ve sinirden parlıyordu.

Aileme geri döndüm. "Bir dakikaya geliyorum," diye anons ettim ve Gage anında melodisine geri döndü.

"Ne oldu?" Arkamdan kapıyı kapatırken onu yaralarından arındırmak için bir aşağı bir yukarı bakarken sordum. "Bir şey mi oldu?"

Boğazını temizledi. "Kısa süre içinde saldırıya uğrayabileceğimizi düşünüyoruz," diye fısıldadı.

"Ne?" Konağın ön merdivenlerinde talepte bulundum. "Ne demek istiyorsun?"

Bana küçük dokuma bir çuval uzatırken elleri titriyordu. "Dikkatli aç," diye uyardı.

İpi çektim, çantayı açtım ve hemen boğazıma bir safra kaçtı. İçine uzandım ve acımasızca kesilmiş bir el çıkardım, tüylü bir tüy saplanmıştı. İkisinin arasında kan lekeli bir not vardı ve bu notta Fae ordusunun nihayet geldiğine dair bir uyarı okunuyordu.

"Siktir!" Elimi tekrar çuvala sokarken bağırdım ve öfke beni ele geçirirken onu ön bahçede savurdum. "Nereden buldun bunu? Şehirde ? Muhafızlar nerede lan?!"

İzcilerimizi bulup katlettiklerine inanamadım.

Omurgası dikleşti ve cesurca bakışlarıma karşılık verdi. "Onları az önce gözetleme kulelerinin tepesinde bulduk Komutan. Göğüslerinden oklar çıkıyordu. Çuvalı geçidin açıklığının ortasında, bulunmayı beklerken buldum. Elianna Solus'a gönderilmişti ve bunun sadece bir ilk olduğu da yazıyordu."

Pencereden içeri baktım, gözlerim bir kez daha dans eden Lia'ya takıldı.

Çenem titriyordu. Bu lanet olası piçler onu tekrar benden çalışıyorlardı. Bunun olmasına *asla* izin veremezdim.

Göğsüm başım Brann'a döndü. "Onları gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Tepelerin çok ötesine çekilen gölgeler olduğuna inanıyoruz ama önce sizinle konuşmadan keşif ekibi göndermek istemedim."

Başımı hızla birkaç kez salladım. "İyi adam." Nefesimi içime çektim ve Lia'yı mümkün olduğunca uzun süre bu işin dışında tutacak bir plan düşünmeye çalışırken gözlerimi kapattım.

Daha sonra bunun için taşaklarımı kesmeye çalışabilirdi ama onu tekrar bulmaları riskini göze alamazdım. Son birkaç saattir içiyordu, *bir kez olsun* eğlenmeye çalışıyordu - yaşadığı onca şeyden sonra bunu ondan alamazdım ve savaşta ayık olmaması riskini almayı reddettim.

Nefesimi üfledim. "Bu kadar kısa sürede hazırlayabildiğiniz kadar çok hazırlayın. Barakaları boşaltın. Savaşabilecek yaşta olan herkes gelsin. İnsanların korkmasını istemiyorum, o yüzden mümkünse kadınları ve çocukları bu işin dışında tutun. Cehalet mutluluktur." Durakladım. "Şehre girmelerine izin veremeyiz. Onlara doğru gideceğiz. Üstünlük bizde olacak."

Başını salladı. "Emredersiniz Komutan." Ve sonra caddeye doğru yürüdü.

Hızla atan kalbim beni bayıltmakla tehdit ediyordu ve umutsuzca yavaşlamasını sağlamaya çalışıyordum. Lia artık içimdeki bu duyguları hissedebiliyordu, tıpkı benim ona hissettirebildiğim gibi. Dikkatli olmak zorundaydım.

O gözden kaybolunca, yavaşça evin kapısını açtım ve Zaela dışında herkesin faaliyetlerine devam ettiğini gördüm. Odanın diğer ucundan bana bakıyordu ve bir şeylerin ters gittiğini açıkça biliyordu.

Lia'nın dikkati bana yöneldi ve bana doğru kayd. "Her şey mı?" diye sordu, endişeli bir ses tonuyla.

Ona toplayabildiğim en inandırıcı gülümsemeyi verdim. "Evet, Gage ve Landon'ı bir süreliğine ödünç almam . Koğuşlarda biraz kargaşa var ve gidip halletmemiz gerekiyor."

Beni bir an için içine çekti. "Korkunç bir kavga mı? Neden bu kadar Şu anda gergin misin?" diye sordu bilerek, elini göğsüme koyarak.

Ugh. Bu lanet olası çiftleşme bağı.

"Lia'm," diye mırıldandım ona. "Sanırım sarhoşken yaptığın kaçamaklarda kendi duygularını benimkilerle karıştırıyorsun. Belki de oraya neden çağrıldığımı bilmediğin için ," diye takıldım ama endişesini yatıştırmaya çalışırken yalanlar dişlerimin arasından kayıp giderken midem düğümlendi.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, nefesimi tutmama neden oluyordu ama sonra dudaklarının kenarı hafifçe aralandı. "Belki de haklısın."

Kahretsin, bunun için beni affedip affetmeyeceğini bilmiyordum.

Alnına bir öpücük kondurdum ve o da bu dokunuşa eğildi. "Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz."

"İyi edersin!" diye bağırdı dramatik bir şekilde benden uzaklaşırken.

"Çünkü daha sonra ikimiz için bazı *planlarım* var Komutan," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde.

Ona sırtarak göz kırptım ve sonra dikkatim kapıda beni bekleyen iki adama yöneldi. Onlarla birlikte gitmek ki Zaela'nın hançer gibi bakışlarının sırtıma saplandığını hissettim.

Yarım döndüm. "Burada kızlarla ve Finn'le kal, Zae. Geri döneceğiz." İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben kapıyı arkamdan kapattım.

Gage ve Landon aceleyle geçtiler.

Eğer Lia onu bu işe dahil etmediğim için beni öldürmediyse, kuzenim kesinlikle öldürürdü.

" oluyor, kardeşim?" Adımlarımız hızlanırken Gage sordu.

Burun deliklerimden bir nefes çekerek cevap verdim: "Misafirimiz var. Yolda açıklarım."

Üçümüz yürüyüş yolundan aşağıya, caddeye ve şehrin içine doğru olabildiğince hızlı koştuk. Ayaklarımız bizi taşıırken, tüm tanrılara, ordularının kapıları aşmasını engellemek için çok geç kalmamamız için dua ettim.

Derme çatma ordumuzun önünde, Gage ve Landon iki yanımda dururken, kan dökülmek üzereyken her zamanki cesur yüz ifademi takındım.

"Eşleriniz ve çocuklarınız yataklarında uyuyor ve bu gece eve dönmenizi bekliyorlar. Onlara kalp acısıyla uyanmaları için bir sebep vermeyin. Sıkı savaşın. Hayatlarınız ve sevdiklerinizin hayatları için savaşın," diye anons ettim.

Ay ışığı bulutların arasından süzülürken, yüzlerine yavaş yavaş korku çöküşünü izledim.

Genç olanlar için bu ilk gerçek savaşları olacaktı. Onları yeterince iyi eğitmiş miydim? Yeterince sıkı? Tanrılardan sadece bunu umabilirdim ama bunu öğrenmek üzereydik.

Gözlerim Landon'a kaydı. "Bunu yapabileceğinden emin misin?" Ona fısıldadım. "Seni buraya sürüklemeyen önce bunu sana sormanın bir yolunu bulmalıydım. Geri dönmen için çok geç değil."

"Artık hayatımda korkuyla tüketilmiş bir şekilde arkama yaslanmayı reddediyorum," dedi göğsüne bakarken ve sonra gözlerini önümüzde duran orduya dikerken. "Savaşmayı seçiyorum. Beni işe yarar hale getirin."

Bakışlarım daha sonra diğer tarafıma, Gage'e gitti. "Hazır mısın?"

"Ben bunun için yaratılmışım kardeşim," diye cevap verdi, sesi soğuk ve ölümcül derecede sakindi. Her zamanki esprili halinin tüm belirtileri kaybolmuştu.

"O zaman buna bir son verelim."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kellan

Uzaktan, gecenin karanlığındaki gölgelerde bir ordunun acınası bahanesini oluşturmalarını izledim. Tepelerin ardında bize doğru ilerlemeye başladıklarında hınzırca sırıtmaktan kendimi alamadım.

Atımı eğlencenin başlamasını beklediğimiz yere geri götürdüm ve attan inerken Vincent'ı selamladım. "Geliyor." Başımı sallarken güldüm. "Asla öğrenemeyecek."

"Gördüm. Orduları bu kadar kısa süre için oldukça büyük. Bizim getirdiğimizden fazla, Kaptan," dedi.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve başımı yana eğdim. "Korktun mu?" "Asla. Sadece teknik olarak iyi olduğumuzu bildiğinden emin olmak istedim. sayıca az."

Gözlerimi devirdim. "Beden olarak sayıca üstünler. Beceri ya da iyileştirme yetenekleri değil.

Onları hiçbir şey yokmuş gibi keseceğiz. mı?"

Vincent, Elianna'yı kalabalıktan ayırmak için kurmamız gereken tuzağı yanından sarkıtarak .

Mükemmel.

Ölümcül, hazır askerlerimle yüzleşmek için döndüm. "Herkes yerini alsın!" Aniden bulutlanan gece göğüne doğru gürledim.

Yola çıktık ve aramızda çeyrek milden daha az bir mesafe olan insan ordusuyla yüz yüze gelene kadar yürüdük.

Onları oraya kimin götürdüğünü görünce gözlerim öfkeyle doldu.

Elianna değil, parmaklarımın arasından kayıp gittikten sonra yattığı lanet olası insan pisliği komutanı.

Burun deliklerim alevlenirken göğsümden gırtlaktan gelen bir hırıltı yükseldi. Vin uzun bir ıslık sesi çıkardı. "Ah. Onu öldürdüğümüzü sanıyordum."

"Ben de öyle," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Yanında iki kişiyle birlikte bize yaklaşırken bakışlarım onu takip etti.

kendi adımlarımı ileri attım, Vincent da arkamdan takip etti, ta ki ortada buluşana kadar. Şimdi birbirimize bakarken aramızda sadece birkaç metre vardı.

Komutanın gözleri bana kilitlenmişti, bakışlarımız arasında çenesi titrerken yüz hatlarından öfke sızıyordu.

"Adler," dedi selamlayarak. "Seni buraya, topraklarıma getiren nedir? Hem de yine gecenin bir yarısı?" diye kıkırdadı. "Bu sadece kötü bir iş."

Dudaklarım geriye doğru sıyrılarak dişlerimi hınzır bir alaycılıkla ortaya çıkardı. "Komutanım. Ne harika bir sürpriz..." Başımı yana doğru eğdim. "Beklediğimden biraz daha canlıymışsın."

"Belki de beni öldürmek sandığın kadar kolay değildir," diye alay etti benimle.

"Öyle görünüyor." Sırıttım. "Güzel yara izi."

Gözlerini bana dikti. "Size arkanızı dönüp Silcrowe'dan ayrılmanız ya da sonuçlarına katlanmanız için beş saniye veriyorum."

Sıkılmış bir halde etrafıma bakındım. "Silcrowe mu dediniz? Son duyduğumda burası bir asır önce yok edilmişti."

"Yeniden yapıldı," diye homurdandı.

"Evet," diyerek onu. "Yine de üzgünüm, gitmeyeceğim.

Üç küçük yaramaz haini senin elinden almadan olmaz. Oh, ve Isla'dan kaçan başka kim varsa."

"Üç mü?" Başını soru sorar gibi yana eğdi.

Kıkırdadım. "Elianna Solus'un yanı sıra prens ve prenses de evlerine geri götürülecek. Gördüğünüz gibi anneleri onları özlüyor ve yakında kral olacak olan ağabeylerinin de onlar için söyleyecek birkaç sözü var."

Çevresel görüşümün dışında, kılıcının kabzasını sıkıca kavrayışını izledim. "Prens ya da prensesi burada barındırmıyoruz. Onları kaçırmış olmalısınız. Ya da belki yolda öldürülmüşlerdir."

Aptal herif.

Dudaklarım yukarı doğru eğildi. "Tam arkanda duran ahır bekçisi beni aksini düşünmeye zorluyor," diye alay ettim onunla.

Benimle oynamaya çalışırken sahip olduğu tüm eğlence duygusu yüzünden kayboldu. "Ona *asla* sahip olamayacaksın. Ya da onlardan herhangi birine bir daha asla sahip olamayacaksın," diye haykırırken kulakları sağır eden bir gök gürültüsü gökyüzünü gümbürdetti.

birlikte çakan şimşek, askerlerinin yüzündeki gerçek dehşeti ortaya . Komutan tam bir aptaldı; korkmuş, zayıf askerleri asla saflarımda tutmazdım. Memnuniyet damarlarımı doldurdu.

"İşte burada yanılıyorsunuz Komutan. Görünüşe göre ona her *zaman* sahip olacağımı bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacın var. Ne olursa olsun inan ya da kendine söyle, o sonsuza dek benim."

Yüzü önümde öfkeyle iki büklüm oldu, dilinden vahşi bir karşılık .

Ve sonra, hızlı bir hareketle kılıcımı kınından çıkardım ve vurdum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Elianna

Çocuklar ayrılır ayrılmaz parti sona erdi. Bir şeyler doğru gelmiyordu ve oturup sinirlerim beni daha çok ele geçiriyordu.

Kapıdan içeri adım attıklarından beri gözleri boş kapı aralığında kalan Zaela'ya baktım.

Finnian bana Landon'ı neden aldıklarını sormuştu ve benim ona verecek bir cevabım yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Ben de en az onun kadar karanlıktaydım.

Perdelerin arasından şimşekler çıktı. Pencere kenarına doğru yürüdüm ve perdeleri yavaşça geri çektim, gece gökyüzünden açılıp sokakları dolduran sağanak yağmura baktım.

"Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi," diye mırıldandım kendi kendime.

"Yok artık." Zaela hışımla yanıma geldi ve perdeleri elimden sökerek tamamen geriye itti. "Bir terslik var. Hissedebiliyorum."

Avery yanıma gelip bize katılırken, "Sanırım haklısın," diye cevap verdim. "Bu nedir?" diye sordu, bir çeşit çuvalı işaret ederken. ön bahçede yağmurdan sıırıslıklam olmuştu.

Kaşlarım çatıldı. "Bu çok garip. Döndüğümüzde bunu orada gördüğümü hatırlamıyorum. Gidip kontrol edeceğim."

Jace'in merdivenin korkuluğunda asılı duran pelerinini kaptım ve ön kapıyı açıp dışarı fırlarken başımın üzerine attım.

Çuvalı kaptığım gibi kapıya doğru fırlarken botlarım geçitteki su birikintilerine çarptı ve gök gürültüsü gökyüzünde patlamaya devam etti.

Rüzgar yüzünden arkamdan kapandı ve onu ne kadar hızlı tutmam gerektiğinden biraz nefes nefese kaldım.

Dokuma çantadan ayaklarımızın dibindeki zemine kirli sular damlıyordu ve ben sıırsıklam, yapış yapış pelerini omuzlarımdan sıyrırken Zaela yanıma gelip çantayı elimden aldı.

Keskin kan kokusu burun deliklerime dolup kalbimi hızlandırınca gözlerim parladı. Herkes etrafımda toplanırken boğazımı temizledim - Veli bile odanın diğer ucundan şöminenin yanında dururken meraklı görünüyordu.

Zae ipleri çekerken ve çuvalın içine bakarken endişeyle izlerken alt dudağımı ısırdım.

Gözleri benimkilere dikildi ve kapadı. "Biraz yukarıda konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı.

Başımı kaldırdım ve hem Avery'nin hem de Finnian'ın gözlerinin endişeyle bize baktığını gördüm.

"Lütfen bize ne olduğunu söyleyin," dedi Avery ona. " başa çıkabiliriz. Bu artık bizim hayatımız."

Kız kardeşime yumuşak bir gülümseme verdim ama doğrusu Zaela çantada ne olduğunu merak ediyorsa bu *beni* bile tedirgin ediyordu.

Zae ona baktı. "Nasıl , Prenses." Sonra da içini çekerek çantayı bana uzattı.

Yutkundum ve elimi içine uzattım ve ete dokunduğum anda gözlerim dehşetle açıldı.

Siktir. Siktir. Siktir.

bir not saplanmış kesik bir el çıkardım. Parşömen parçasını kanla kaplı kalemden söktüm ve ne yazdığını okudum.

Odanın öbür ucundan Finn'in içinde ne olduğunu öğürdüğünü belli belirsiz duyabiliyordum.

Arkadaşım bana yalan söyledi. Beni burada tutmak için yalan söyledi ve diğerleriyle birlikte kaçtı. Öfke beni ele geçirirken, ağır nefeslerle, zaten tahrip olmuş parşömen parçasını elimde buruşturdum.

"Bize yalan , değil mi?" Zaela beni bakışlarıyla buluşturmaya zorlayarak sordu. Gözlerinde titreşen öfke benimkini yansıtıyordu.

Çenem kilitlendi ve korkutucu, soluk soluğa bir kahkaha döküldü. "Öyle görünüyor."

Nefes nefese kaldı ve hızla dönerek Finn ve Avery ile yüzleşti. "Siz ikiniz..." Agresif bir şekilde onları işaret etti. "Burada kal amına koyayım." Bakışları

Veli'ye sarıldı. "Sen..." Bir an durakladı ve kaşlarımdan biri kalktı, cadının emir almakla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum.

"kalmalarını sağlayacağım." Veli çenesiyle kapıyı işaret ederken kollarını . "Git."

Bir saniye sonra, Zaela ve ben merdivenleri ikişer ikişer çıktık ve her birimiz zırhlarımızı ve odalarımızda bulabildiğimiz silahları aldık.

Merdivenlerden aşağıya doğru koşarken adımlarım durakladı, çünkü üzerimizde birkaç çift göz buldum - Nyra'nınki de dahil. Kurdumun bakışları sanki ne yapmak üzere olduğumuzu biliyormuş gibi yoğun bir şekilde üzerimdeydi.

"kızım," diye emrettim ve sonra üçümüz hızla ön kapıdan çıkıp muson yağmuruna doğru koştuk.

OceanofPDF.com

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

Konağın ön merdivenlerinden adımımızı attığımız anda SAÇLARIM VE KİYAFETLERİM sıırılsıklam olmuştu. Şehrin dar ve dolambaçlı sokaklarında hızla ilerlerken yağmur üzerimize yağıyordu. Ya yağmurdan ya da gecenin o saatinde olmamızdan dolayı kimse dışarıda değildi.

Hangi cehennemdeydiler? Eğer Fae ordusu şehre girmiş olsaydı, şimdiye kadar ortalığı kasıp kavurmuş olurlardı. Görülecek ya da duyulacak hiçbir şey yoktu, sadece yağmur damlalarının kaldırımlar ve çevredeki binaların çatıları.

Şehrin ön kapılarına yaklaşıyorduk, Nyra yarışıyordu, birdenbire bacaklarım aniden durdu. Kolumun ön kısmına yayılan kesik kesik bir acı, kekelememe ve sersemlikten neredeyse sendelememe neden oldu.

Zaela beni sabitlemek için kolunu göğsümün önünde salladı ve ayağa kalktık. boş meydanın ortasına oturdum. Nyra merakla beni izledi, gözlerinde endişe vardı.

Göğsüm kabararak ön koluma baktım ama gözlerim dokunulmamış bir deriyle . Hiçbir iz yoktu. Tek bir damla kan bile yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Kan kulaklarıma hücum ederken göğsüm sıkışmıştı. Zaela'ya baktım.

"Jace yaralandı."

"Kahretsin!" diye bağırdı fırtınaya doğru. Bana döndü. "Ne halt edeceğiz?!"

Sırılsıklam ıslak saçlarımı yüzüme yapıştığı yerden ittim ve kapılara ulaşana kadar su birikintileri arasında tepindim.

Gözlerimi damlalardan korumak için elimi kaşlarımın üzerine koydum ve hiçbir şey göremedim. "Neredesin, Jace?" Kendi kendime fısıldadım.

Zae yanıma yaklaştı ve benim duruşumu yansıtarak üzerimize gelen fırtınayı görmeye çalıştı.

Bir kez daha şimşekler çaktı ve göz ucuyla baktığımda tepelerin ardında, uzaklarda gölgeye benzer figürler belirdi.

"İşte orada!" İşaret ettim ve cevap vermesini beklemeden ya da takip edip etmediğini bile kontrol etmeden koşmaya başladım.

Kalın çamurda zorladığım her adım bir öncekinden daha çaresizdi. Kolum ağrıyordu ama neyse ki vücudumda başka bir yerim ağrıyordu. Bu da Jace'in en azından hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Öyle umuyordum.

Ne düşünüyordu ki? Beni geride bırakmayı mı? *Ve* Zaela'yı. Bunu bana nasıl söylemez? Her şey hakkında ne hissettiğimi bildiği halde neden bunların iyi olduğunu düşünsün ki?

Savaşlardan saklanmadım. *Hiçbir zaman* da . Her zaman onlarla yüzleştim ve bu ordu beni yok etmek için buraya geldi. *Bizi* yok etmek için. Jace kendimi onunla birlikte bu işe atmayacağımı ve son nefesime kadar savaşmayacağımı düşündüyse tanrıların annesi tarafından lanetleneceğim.

Landon'ı da yanında mı götürdü? Eğer bunu yaşarsak başı çok büyük belaya girer.

Tarlalara doğru koşmaya devam ettik. Elim ağzıma götürdüm ve gözlerim umutsuzca gökyüzünü ararken Nox için tiz bir ıslık çaldım, ancak karşılaştığım tek şey karanlık ve kör edici yağmurdu.

"Nox!" Çığlık attım ama yankısı gürleyen gökyüzünde kayboldu. Birkaç kez daha ıslık çaldım ama kanatları hiç görünmedi. Hafızam fırtınaya yakalandığımız ilk geceye gitti; savaş kampına vardığımızda, gök gürlerken gökyüzünde uçarken ne kadar korktuğunu hatırladım.

"Wyvern nerede?!" Koşarken Zaela nefes nefese bana bağırdı.

"Fırtınadan düdüğü duyabileceğini sanmıyorum!"

Sanki kilometrelerce koşuyormuşuz gibi hissediyorduk ve fırtına hala dinmek bilmiyordu.

Gök gürültüsü gökyüzünde kükremeye devam etti ve tanrıların gazabının parlak parıltısı geceyi aydınlatırken, nihayet tepelerin altında patlak veren savaşın mutlak çılgınlığını görebiliyordum.

tepede patinaj yaparak durduk ve önümüzdeki kargaşaya baktık. Cesetler çoktan çamurun içine yığılmıştı. Kızıl, arazide nehirler halinde akıyor, diyarı daha fazla anlamsız ölümle lekeliyordu.

Tüm bunları gören kurdumdan vahşi bir hırıltı yükseldi ve kendini düşmana dişlerini geçirmeye hazırladı.

Arkadaşımın kuzenine baktığımda çoktan beni izlemeye başlamış, işaretimi bekliyordu.

"Sakin ölme, tamam mı?" Ona bağırdım.

"Sen de, Lia. Bizi terk ettikleri için çocukları öldürmenin tüm eğlencesini alamam. dışarı." Göz kırptı ve beni şaşırtarak acı dolu bir kahkaha attım.

Kılıcımı kalçamdan çözdüm ve başımın üzerine kaldırdım - odak noktam daha sonra sahneye sabitlendi.

Nyra, sağanak yağmurda ve savaş alanında yankılanan şiddetli bir ulumayı serbest bıraktı ve kılıçlarının darbeleri arasında bize doğru birçok bakış attı.

"Kılıçla ve kanla," diye fısıldayan bir hayalet dudaklarımdan aileme ve insanlarıma sadece saatler önce verdiğim sözü bıraktı. Korkunç bir şekilde kükredim

Gök gürültüsü cevap verirken savaş ığılığı havaya yükseldi.

Gerçek Valderre kraliçesinden bir söz. Ölüm sözü.

Jace

Savaşın ortasında kılıçlarımız defalarca çarpışırken Adler'in bıçağı ön kolumu yarmıştı. Kan bileğimden avucuma doğru akıyor, silahımı tutuşum zaman zaman kayıyordu.

Etimin parçalandığını hissettiğim anda tek düşünebildiğim Lia'ydı. Artık biliyordu, çiftleşme bağı sayesinde bunu hissediyordu. Sadece umuyordum ki Tanrılar hepimizin nerede olduğunu bilmediği için olduğu yerde kaldı ama ben daha iyi biliyordum.

Botlarımız çamura saplanıyor, bu da normalde olduğu gibi hızlı ve verimli bir şekilde hareket etmemizi zorlaştırıyordu. Adler harika bir savaşçıydı. O bok parçasına bunu ver.

Nefes nefese, kılıcımı doğrudan yüzüne doğru savurdum, ama öldürücü darbeyi engellemek için tam zamanında kılıcını kaldırdı.

kaplayan çamur ve kanın altında bile çileden çıkaran sırtışı parlıyordu.

"Duydunuz mu bilmiyorum Komutan," dedi vurmaya devam ederken derin nefesler alarak. "Ama sevgili Lia'nız ve ben krallığın başkentine döndüğümüzde evleneceğiz."

Gözlerim parladı ve kılıcımı sürekli ona doğru savururken öfkeyle kükredim, çelik her çarpıştığında kıvılcımlar uçuşuyordu. Benimle alay etmeye çalışıyordu ve işe yaramasından nefret ediyordum. Ellerinin eşimin üzerinde olduğunu, ona nasıl baktığını ve ondan nasıl bahsettiğini düşünmek beni eşsiz bir öfkeye sürükledi.

Kılıçlarımız çarpışmaya devam etti, ta ki ben onun dikkatinin tepelere doğru yöneldiğini görene . Kılıcımı savurma fırsatını değerlendirdim ama tam zamanında hareket ettiği için göğsünü ıskaladım ve onun yerine kılıcım kalçasında açık bir yara açtı.

Acı içinde kükredi ve vahşi gözleri bir kez daha bana kilitlendi. "Üzgünüm Komutan, ama gelinim geldi ve şimdi ilgilenmem gereken bir iş var." dedi.

Ve ani, kesin bir hareketle botunu yerden kaldırdı ve göğsüme öyle sert bir tekme attı ki geriye doğru uçtum ve doğrudan kanlı, parçalanmış ceset yığınının içine düştüm. Adler derin, gırtlaktan gelen bir böğürtü çıkardı, ses havada yankılandı, muhtemelen zaten yaralı olan bacağına az önce eklediği acıya tepki olarak.

Etrafımdaki çatışma devam ediyordu ve yakınımıdakiler tarafından ezilmemek ya da üzerlerine basılmamak için hızla yolumdan çekilmem gerekiyordu.

Kılıcımı ve yerde bulduğum ya atılmış ya da ölenlerden birine ait olan ikinci bir kılıcı aldım ve bakışlarımı Adler'in baktığı bölgeye çevirdim.

Gözlerim dehşet içinde açıldı ve fırtınanın içinden gelen tüyler ürpertici bir uluma sesiyle tüm düşüncelerim zihnimden sökülüp atıldı. Bakışlarım kaynağa yöneldi ve eşimin havaya bir savaş çığlığı atarak tepelerden aşağıya, doğrudan ortaya çıkan kargaşanın içine doğru koşmasını izledim.

"Siktir!" Çılgılık attım ve bıçağımı hızla geçen fae'lerden birine sapladım. Gözleri Landon'a kilitlenmişti, benden sadece bir metre ötede olduğunu görebiliyordum, şaşırtıcı bir şekilde kendini tutuyordu.

Landon bana baktı ve başını sallayarak durumu kontrol altına aldığını onayladı.

Tanrılara şükrederek, Lia'nın koşarak inişini izlediğim tepeye yöneldim. Savaşan ve üst üste yığılan cesetlerin arasında çok fazla ilerleyememişti.

Savaş alanı önümde uzanıyordu, kaotik bir şiddet ve ölüm sahnesi. Çeliğin çeliğe çarpması havada yankılandı. Ona ulaşmak için çaresizlik içinde kılıcımı kavradım ve yoluma çıkan her askeri kestim.

Bir yandan ona ulaşmaya çalışırken bir yandan da hareketlerimin hassasiyetine odaklanmaya çalıştığım için kalbim göğsümde çarpıyordu. Oklar başımın yanından vızıldayarak geçiyor, her iki ordudan askerlerin etlerinde izlerini buluyordu. Yüzüm hem düşmanlarımın hem de kendi adamlarımın her yönden sıçrayan kanlarıyla kaplıydı. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçıyor, kılıcımı şiddetle savuruyor ve bir yandan da vurulmaktan kaçınmaya çalışıyordum.

Şehrimizin hemen ötesindeki savaş acımasız bir hal almıştı ama ben yılmadan devam ettim. Her adımın beni Lia'ya daha da yaklaştırdığını kendime hatırlatarak ceset denizinde savaştım.

Yağmur her şeyi bulanıklaştırırken öfke görüşümü kırmızıya çevirdi. Çift kılıcımı kullanarak bir düşman askerinin göğüs zırhını delerken, diğer kılıcımı bir başkasının boğazına dayadım ve kafasını vücudundan ayırdım.

Gözlerim yolun karşısından ona kilitlendi, delilikle mücadele ediyordu. Her adımda, her kesik ve bıçak darbesi doğrudu. Onları kendi adamlarımın yarısından daha hızlı ve etkili bir şekilde kesiyordu. Ve bunlar bir zamanlar onun lanet olası askerleriydi.

İşte benim kızım.

Onu benden tekrar almak için buradaydılar. Ona dokunmalarına izin vermeden önce hepsini yok ederdim.

Sırtını kaplayan yara gözümün önüne geldi ve aniden öfkem beni tüketti.

Kesmeye ve parçalamaya devam ederken havaya doğru çılgılık attım. Karşıtlar, ben ise alanı ele geçirmiş olan kanlı nehri geçtim.

Sol tarafına baktım ve Kellan'ın yaklaştığını, arkasından gizlice girerken adamlarımızı kestiğini izledim. Yarısından kan akıyordu.

Verdiği kan hâlâ kalçasından aşağı akıyor, pantolonunu ıslatıyordu ama o bundan hiç rahatsız olmamış gibi hareket ediyordu.

Arkasından ona doğru uzanışını izlerken görüşüm yavaşladı. Bıçağıyla değil, elleriyle. Onu gerçekten *alacaktı*.

"LIA! DİKKAT ET!" Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru ilerlerken çığlık attım.

Sonra kolları göğsüne dolanırken gözleri sahanın öbür ucundan bana dikildi.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Elianna

Çılgınlığın saldırısına doğru son sürat koşarak tepeden inerken savaş alanının yıkımı önümüzde uzanıyordu. Hava kan, çelik ve yağmur kokusuyla doluydu. Bir zamanlar bu erkeklere komuta etmişim ve şimdi kendimi bana ve sevdiklerime karşı düzenledikleri kaosun tam ortasında buldum.

Ölümcül bir hareket eden kılıcım havayı hassas bir şekilde yarıyor, her savuruşta doğru vuruşlar yapıyordu. Bir zamanlar komuta ettiğim savaşçılar, şimdi rakiplerim, zafer için acımasızca dövüşüyorlardı. Kılıcım onlardan biriyle her , içimde hissettiğim ihanet yankılanıyordu.

Nyra arkamdan fırladı ve saldırdı, köpek dişlerini düşman askerlerinin etine batırdı, kanları bir zamanlar beyaz olan kürkünü kaplarken çığlıklarının çınlamasına izin verdi.

Bir diğerine vurduğumda, bizi pusuya düşürmek için çalışanları keserken gözlerim sert ve inatçı kaldı, hiçbir duyguya ihanet etmedi.

"Gözüm Solus'un üzerinde!" Bu sözler çılgınlığın içinde yankılandı ve bakışlarım beni hedef alan iki askere takılınca onlara doğru döndüm.

"Merhaba çocuklar," diye tısladım kırışık kaşlarımla, dudaklarımda bir hırıltı, dönerken

kılıcım elimde.

Kılıcımı onlara doğru uzatarak askerlerin üzerine yürüdüm, güçlü kalçalarım hareketlerimi yavaşlatmakla tehdit eden kalın çamurda beni itiyordu.

Kılıcım ilk askere ölümcül bir isabetle saplandı ve zahmetsizce zırhını delip geçerek karnına saplandı. İkinci asker

Bir an sonra kendi kılıcını yüzüme doğru savurdu. Ölü savaşçının bedenini kılıcımla ona doğru savurarak ondan kaçmak için hareket ettim.

Rakibim vücudunun ön tarafına çarpmasıyla dengesini kaybetti ve ben de kılıcımdan kurtulan maktulü tekmelemek için botumu kaldırdım ve hem onu hem de diğerini kılıcımla birlikte yere gönderdim.

Erkek, yoldaşının bedenini üzerinden itip çamura doğru uçurdu, gözleri şimdi bana kilitlenmişti ve içlerinden öfke fışkırıyordu. Beklentiyle silahımı bir kez daha kaldırırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi, çünkü biliyordum ki

Bakışlarımdaki öfke onunkinden çok daha ölümcüldü.

Bakışlarım bıçağıma kaydı, arkadaşının kanı bıçağımdan dalga dalga akarak üzerimize yağmaya devam eden yağmurdan uzaklaşıyordu.

", seni bok parçası, daha yeni başlamıştık!" Kükredim ve o da saldırdı.

Kılıçlarımız defalarca karşılaştı ve çarpışmalarının çınlaması beni sağır etmekle tehdit etti. Darbelerimizin gücü her çarpıştığında ikimizden de homurtular yükseliyor, benim iki katım büyüklüğündeki bir askeri etkisiz hale getirmeye ve öldürmeye çalışırken vücudumdaki her kası test ediyordu.

Ancak onun kaslı olduğu yerde ben hızlıydım. Silahlarımız bir kez daha buluştu ve kılıcımı onunkine doğru kaydurdum.

çamurun içinden, onun ulaşamayacağı bir yerden. Bana doğru saldırdı ve ben de kılıcımı doğrudan ayak bileklerine doğru savurarak yerden fırladım. Kılıcım çeliği et ve kemiği dümdüz keserek bacağını baldırının ortasından ayırdı. Erkek çamurlu araziye yığıldı, boğazını yırtan bir çığlık attı - ta ki ben kılıcımı ona da saplayana kadar.

Nefesimi tutmaya çalışırken, hâlâ devam eden savaşın karmaşası içinde vücudum sağa sola savruldu. Sonunda gözlerim Jace'inkilere kilitlendi ve onun hâlâ hayatta olduğunu ve savaştığını görünce içime bir rahatlama hissettim. Ta ki bedenim arkadan gelen dayanılmaz, şiddetli bir kucaklamayla boğulana kadar.

Deri ve deniz tuzu kokusunu her yerden tanıyordum. Bir zamanlar arzuladığımı ama şimdi düşündükçe midemi bulandıran nasırlı ellerinin bedenimdeki hissini.

Kellan'dı.

Ellerinden biri bileğimi o kadar sıkı kavradı ki kılıcımı anında elimden çekip aldı. Tekme attım ve çığlık attım, yumruklarım havada uçtu.

Ayaklarımı yerden kaldırıp benimle birlikte savaş alanından çıkmaya çalışırken yüzüne doğru geri çekildi.

"koyma, aşkım. Faydası olmadığını biliyorsun." Çoktan kazandığını düşünerek kulağıma kıs kıs .

"Siktir git!" diye bağırdım ve o da buna karşılık sert bir kahkaha attı.

Elim kalçamdan aşağı indi ve hançerimi kayışından söktü.

Ne yaptığımı fark edemeyeceği kadar hızlı hareket ederek başımın üzerinden uzandım ve obsidyen bıçağı omzumun arkasına, doğrudan boynunun kıvrımına .

Kellan acıyla kükredi ve ben de bıçağı dişlerimin arasına yerleştirerek iki kolumun gücüyle onu tuttuğu yerden ittim. Ancak, acısı çok büyüktü ve fazla mücadele etmeden beni serbest bırakarak yere düşmeme izin verdi.

Hançerimin bıçağı dudaklarımın arasında kalmış, kanı dudaklarıma sızarken çömelerek onunla yüzleşmek için döndüm.

"Seni aptal orospu!" diye öfkeleni kanayan yarasını tutarken. "Seni öldürmeye çalışmayan bir tek ben varım! Belki de sadece fikrimi değiştirdim." Diğer eliyle bana doğru uzandı.

Çömeldiğim yerden sıçradım ve doğrudan yüzüne bir yumruk atarak vücudunun geriye doğru tökezlemesine neden oldum.

"Seni öldüreceğim," diye dişlerimin arasından hırladım.

Yağmur nihayet yavaşlamaya başlamıştı ki kulaklarım dikildi, arkamda birinin varlığını bir kez daha hissedince alarma geçtim. Elimdeki hançerle dönüp onları yere sermek için hamle yaptım ama bileğim havada kaldı.

Pivotum durdu ve yağmurdan ıslanmış, kan ve çamurla karışmış saçlarım, gözlerim parlarken yüzüme yapıştı. Az önce katletmeye çalıştığım kişiyle yüz yüze geldiğimde bir yıkım dalgası beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Eşimin eli bileğimi kavradığında, ela gözleri durduğum yerde beni büyüledi. Yavaşça tutuşunu bıraktı, önümde durup derin nefesler alırken bakışları özlem ve endişeyle doluydu.

"Benim, Lia'm. Benim," diye fısıldadı Jace aldığı her nefesin arasında bana ve suçluluk duygusu ve saf korku beni tüketirken dizlerimin bağı çözüldü.

Bilmeden eşimi öldürmeye çalışmışım. Tanrıların annesi, ben az önce ne yaptım? Ağzım dehşetle açılırken, o beni izlemeye devam ederken hızla nefes alıp verirken içimi ezici bir dehşet duygusu kapladı.

Jace hızla hareket ederek beni göğsüne çekti. "Yaralandın mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve daha bir dakika önce Kellan'ın başında durduğumu, sonunda o piçi sonsuza dek öldürmeye hazır olduğumu hatırlayınca gözlerim büyüdü.

O da aynı şeyi fark etmiş gibiydi ikimiz de aniden dönüp aşağıdaki zemine baktık.

Kellan *gitmişti*.

"HAYIR!" Kükredim ve çılgınca etrafımı aradım.

Geri çekiliyorlardı, neredeyse . İslan zırhı giyen Fae askerlerinin, atlarının onları beklediği uzaktaki tarlalara doğru koşmalarını izledim.

"Sizi lanet *korkaklar!*" Havaya doğru bağırdım, sesim artık çok uzakta olan gök gürültüsünde kayboldu.

Geri çekilmeyi izlerken göğsüm hızla kalkıyordu. Askerlerimiz hep bir ağızdan tezahürat yapıyordu ama ben mutlu olmaktan çok uzaktım.

Hayır, bu gece yapmaya çalıştıkları şey için *hepsinin* ölmesi gerekiyordu.

Arkadaşlarımızın hâlâ hayatta olduğuna dair bir işaret aramak için arkamı , gözlerim savaş alanının karşısındaki Landon'a kilitlendi.

Bize doğru yürüyordu, zaferle gülümsüyordu ki bir gölge aniden yan taraftan ona doğru koşmaya başladı. Gözlerim koşan figüre odaklandı. Vincent olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu.

"Landon!" Bağırdım. "et!" Onlara doğru koşmaya başladım ve Nyra da bana katılarak onlara doğru havlamaya ve hırlamaya başladı ama artık çok geçti.

Vincent kılıcını Landon'ın böğrüne sapladı ve kardeşimin aşkının acı ve dehşet dolu gözlerle dizlerinin üzerine çöküşünü izlemek zorunda .

"HAYIR!" Ayaklarım beni ona doğru götürmeye devam ederken gürledim.

Vincent ölümcül darbeyi indirmek için kılıcını bir kez daha Landon'ın başının üzerine kaldırdı, o sırada aniden bacağından bir ok fırladı ve ardından omzuna bir ok daha saplandı.

Koşmaya devam ederken kafamı çevirdiğimde hem Gage'in hem de Zaela'nın oklarını ona doğru fırlattıklarını gördüm.

"Yakalayın onu!" Onlara bağırdım.

Vincent oku bacağından çıkardı ve topuklarının üzerinde dönerek diğerleriyle birlikte geri çekildi, Landon'ı çamurun içinde dizlerinin üzerine çökmüş halde bıraktı.

Koşarak peşinden gittiler.

Sonunda ulaşıp önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde Landon'ın yüzüstü yere düşüşünü izledim. Nyra onu görünce yanımda inledi ve yanağının çamurdan görünen tarafını yaladı.

"Hayır, hayır, hayır! Hadi Landon," diye bağırdım vücudunu ters çevirirken. "Bir şeyin . İyisin!" Onu uyanık kalmaya ve bizimle birlikte olmaya zorlarken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Jace benimle karşılaştı ve eli, açık gökyüzüne doğru tanrılara bir lanet savururken açık kalan çenesini örtmek için havalandı.

Ayağa kalkıp adrenalinimin geri kalanıyla Landon'ın gevşek ama hâlâ nefes alan bedenini omzuma atarken gözlerim kapandı. Onun ağırlığı karşısında istemsiz bir homurtu çıkardım.

"Lia, izin ver-" diye başladı.

"Hayır!" Onu durdurmak için elimi kaldırırken sertçe "Hayır!" dedim. "O bende. Onu bir an önce Veli'ye geri gerekiyor. Git diğerleriyle birlikte o pisliğin peşine düş," diye emrettim.

Nefes alış veriş hızlandı, yardımını reddetmem karşısında gergin görünüyordu. Endişesi bağı sarstı ama öfkem onu bastırdı ve neredeyse tamamen engelledi.

"Seni seviyorum, tamam mı? Her şey yoluna girecek," diye temin etti ama Landon'ın yarısından sırtıma doğru akan kanı görünce yüz ifadesinin değiştiğini gördüm.

Başımı salladım. "Onu alıp bana getirdiğinizden emin olun. Yaşıyor musun?" diye sordum ama sınırlarım beni ele geçirince sesim çatallaştı.

Nyra yanımdayken döndüm ve tepelere doğru koştum, şimdi taşıdığım fazladan ağırlığın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde şehre geri döndüm.

Konağın ön kapısından içeri daldım, kir içindeydim ve nihayet dinen fırtına yüzünden kan içinde kalmıştım.

Finn, Avery ve Veli'nin dikkati bana yöneldi ve hepsi Landon'ı umutsuzca omuzlarımda tutmaya çalışırken elimden kayıp gittiğini görünce şok içinde soluk soluğa kaldılar.

Göğsüm kabararak oturma odasına daldım ve Landon'ı kanepeye yatırdım, savaşın enkazına bulanmış olmasını umursamadan.

"Aman Tanrım!" Finn bağırdı ve kalbim göğsümde yarıldı. "Landon! Ne oldu ona? Hangi cehenneme gittiler?!" Yıkılmış gözlerle bana bakarken sevgilisinin yanında yere yığıldı.

Boğazımı temizledim, nefesimi toplamaya çalıştım. "Bizi buldular," diyebildim o anda ve sonra Veli'ye döndüm. "Yardım et. Ona," diye yalvardım.

Veli hızla koridorun odasına koştu ve elleri sargı bezleri, merhemler ve toniklerle dolup taşarak çıktı.

"Çekil oğlum!" diye bağırdı Finn'e. Finn hemen geri çekilip yolundan çekildi.

Pençeli tırnaklarıyla yarasının üstündeki gömleği yırtarak açtı. Çıkardığı çok sayıdaki kavanozdan birinde bulunan kalın bir merheme uzandı ve ölümcül yarasının üzerine kalın bir tabaka halinde sürdü.

Veli bir sedaeyo yaprağı kaptı ve ağabeyime doğru itti. "Bunu yemesi için onu zorla."

"Nasıl? Uyanık bile değil!" diye bağırdı, sesi öfke ve panikle yükseliyordu.

Korkunç gözleri ona dikildi. "Onun yaşamasını istiyor musun?" diye tersledi. "Acısına iyi gelecek ama başka bir yere odaklanmam gerek. *Yaralarına* olduğu gibi, Finnian."

Finn ayağa kalktı, Landon'ın başının yanındaki kanepenin koluna otururken gözlerinin etrafındaki deri acı dolu bakışlarla doldu. Çenesini dikkatlice açtı ve yaprağı ağzına yerleştirdi.

"Eğer beni duyabiliyorsan, çiğne," diye ısrar etti. "Lütfen, Landon. Bütün bunları sensiz yapamam." Gözyaşları dalga dalga yanaklarından aşağı akıyordu.

Avery'ye döndüm ve onun da dudaklarının titremesini ve dökülen birkaç damla gözyaşını silip süpürmesini izledim.

Landon'ın gözleri çakmak çakmak açıldı. "Finn," diye başladı. Nefes alıp veriyordu, bakışları cam gibiydi. "Acıyor... Çok üzgünüm."

Etkileşimlerini izlerken bir hıçkırık kendi savunmamı kırdı Veli de onu dikmeye . Paltosu hâlâ sıırılsıklam ve kan lekeli olan Nyra beni rahatlatmak için ayaklarımın dibine oturdu.

Finn yüzüne yapışan saçlarını geriye iterken, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Bu yaprak acıya iyi gelecektir."

Landon yavaş yavaş çiğnemeye başlayınca Veli başını hafifçe salladı ve hepimiz bir ağızdan rahat bir nefes aldık.

Pencereye doğru yürüdüm ve Jace ile diğerlerinin Vincent'ı yakalayıp yakalamadıklarını görmek için pencereden içeri baktım.

O piç öldü sayılırdı. Sadece son birkaç ayda bana karşı işlediği suçlar için değil, halkıma ve şimdi de Landon'a karşı işlediği suçlar için.

Avery gelip sokağa bakarken elini nazikçe omzuma koydu.

"Orada ne oldu?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki onu zar zor duyabiliyordum.

"Savaş," diye homurdanarak cevap verdim, bakışlarım yola sabitlenmişti. Ellerim titreyen yumruklar halinde yanlarımda asılı kaldı. "Savaş oldu, Avery."

OceanofPDF.com

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Jace

Ufukta şafak sökerken Gage ve Zaela'ya olabildiğince hızlı .

Gage yayını kaldırarak bir ok yerleştirdi ve koşunun ortasında nişan aldı.

"Onu öldürme. Lia onu canlı istiyor," diye hatırlattım ve o da oku Vincent'ın kalçasının arkasına gönderdi.

Çarpmanın etkisiyle inlerken ayağı takıldı ve yüzü öne doğru düştü.

Bizden yerde sürünerek kaçmaya çalışmaya devam ederken sonunda onu yakaladık.

"Sakin kıpırdama," diye , botumu sırtına bastırıp tepinirken omurgasından gelen bir çatırtı duydum.

"Siktir git!" diye kükredi.

"Beni becermek mi? Sikmek mi? *Beni mi?*" Ona bağırdım.

Eğildim, uzun sarı saçlarını parmaklarımla kavradım ve arkaya doğru kopardım, boynunu altına soktuğum bıçağıma maruz . "Beni , seni bok parçası. Eğer dostum seni hayatta tutmamı istemeseydi, şu anda boğazını keser ve hayatının gidişini izlerdim.

Gözlerinden kan akarken," dedim arasından kulağına, ses tonum korkunç bir ölüm vaat ediyordu.

O da karşılık olarak güldü. *Güldü*. Erkeğin de en az Adler kadar hasta olduğu belliydi.

"Komik bir şey mi var?" Zaela yayına bir ok takıp adamın yüzüne nişan alırken yanımda talepte bulundu.

"Dostum." Tekrar kıkırdadı. "Onun senin olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle işi bittiğinde seni çiğneyecek ve sıçıp atacak," dedi bana.

Bıçağı boğazına daha sıkı bastırdım ve ucunda kan boncukları oluştu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Cevap verirkenki sırtışı, o anda boğazını kesmeyi hayal etmeme neden oldu. Beni çalışıyordu. Derimin altına girmeye ve kendi lanet olası eşimi ikinci kez tahmin etmemi sağlamaya çalışıyordu.

"Kardeşim," dedi Gage kararlılıkla. "Yaşıyor. Lia onu *canlı* istiyor."

Yüzünü buruştururken altımdaki adamı yok etmemek için öfkemi göz kırparak uzaklaştırdım.

"Ellerini bağlayın," diye bağırdım, hak ettiklerinden daha sert bir şekilde, ama ikisi de böyle durumlarda nasıl olabileceğimi biliyorlardı. Tek bir ruh halim vardı. *Aklımda* tek bir şey vardı, yok etmek. Onlar size aynısını yapmadan önce onları yok edin.

Bakışlarım, hayatta kalanların sonuncusunun uzaklara çekildiği, bineklerinin onları beklediği yere kaydı. Adler'in bir kez daha elimizden kayıp gitmesine izin verdiğim için kendime lanet okurken içimden bir hırıltı yükseldi.

Zaela dizlerinin üzerine çöktü ve Vincent'ın ellerini arkadan bağladı. Onu saçlarından tutup ayağa kaldırdım ve sıkılmış dişlerinin arasından tısladı. "Seni öldürene kadar saniyeleri sayıyorum. Benim ellerimde ölmenin acı çekmeni sağlayacağını mı sanıyorsun? Kraliçemin senin için neler hazırladığını görmek için *sabırsızlanıyorum*," diye fısıldadım kulağının ucuna.

Erkeği iterek onu bekleyen kadere doğru ilerlemesini sağladım, ancak kendini beğenmiş yüzündeki çileden çıkarıcı sırtış devam etti.

Zaela, Ezran Dağları'nın eteklerinde alan Ellecaster'ın boş zindanlarındaki hücre kapılarından birinin kilidini açtı.

Silcrowe savaşın başında yok edildikten sonra ayakta kalan birkaç yapıdan biriydi, çünkü dağın içine inşa edilmişti. Neredeyse her şey taş ve kayadan yapılmıştı. Üst katta duruşmaların halka açık olarak yapıldığı mahkeme salonu bulunuyordu ve mahkumlar burada yargılanmayı beklerken ya da hapis cezasına çarptırıldıklarında tutuluyorlardı. suçları için parmaklıklar.

Gage tozla kaplı koridorda birkaç meşale yakarken Vincent'ı elleri arkadan bağlı bir şekilde hücreye ittim. Açıklıktan bana bakarken demir parmaklıklı kapıyı yüzüne kapattım.

"Aç mısın?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Açlıktan," diye cevap verdi, kelimeyi uzatarak.

"Güzel. Siktir ," diye ve diğer ikisinden hınzırca bir kıkırdama duydum.

Sonunda Lia'ya geri dönmek için ayrılmak üzere döndüğümde bir kez daha konuştu. "Ah, Komutan?" dedi ve ben kaşlarımı kaldırarak ona doğru döndüm.

"Sevgili kraliçeniz için bir hediyem var. Elbette şekilde almasını planlamamıştık ama yine de diliyoruz." Hınzır gülümsemesi içime bir panik ürpertisi gönderdi ama bunu yüzümde etmedim.

"Hediye mi?" Hırladım. "Peki bu ne olabilir?"

Çenesiyle kalçasını işaret etti ve gözlerim kemerine bağlı bir çantanın asılı olduğu yere kadar yolu takip etti.

Yüz ifadem kaşlarımı çatmama dönüştü. "Ne. Bu. O," diye sordum.

Bir omzunu silkti. "Gelip almanız ve gerekecek. Oldukça kişisel bir şey. Eski aşkı Kaptan Adler'den güzel bir veda hediyesi."

Eşimden ve onun üzerinde hak iddia ettiğini düşünen pislikten bahsederken göğsümden gürleyen bir hırıltı yükseldi.

Zaela yayını bir kez daha kaldırdı ve esirimize doğrulttu. "Çuvalı al, Jace. Kımıldarsa onu vururum."

Hücre kapısının kilidini bir kez daha açıp içeri girdiğimde mahkûmumuzun yüzünde hain bir gülümseme kulaktan kulağa yayıldı.

Çantayı hızla yanından çözdüm ve bana bir öpücük kondurmadan hemen önce dikkatle bana görmek için başımı kaldırdım.

Hücrelerinden çıkmak üzere hareket edip onu tekrar içeri kilitlerken tiksintiyle ona baktım.

Sessizce sırtıarak orada durdu. "Çantada ne var, kardeşim?" Gage sordu.

Önümdeki torbayı kaldırdım ve hemen korkunç, çürümüş bir kokuyla karşılaştım. Çuvalın üstünü dikkatlice açtım ve içinden vızıldayan çok sayıda sinek çıktı.

Bakışlarım, hücrenin dışına dönmüş olmama rağmen oku mahkûmumuza doğrultmaya devam ederken beni endişeyle izleyen Zaela'nın kilerle buluştu. I

Sert bir nefes aldım ve çantanın içine baktığımda içimi bir bulantı kapladı.

Aynı anda pek çok şey hissettim.

Tiksinti. Dehşet. Ne yaptıklarını, onu kendilerine nasıl *çekmeyi* planladıklarını anladığımda eşim için yıkım.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım izin vermedi. Parlayan gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Seni orospu çocuğu," diye bağırdım. "Bunu görmesi için ona vereceğimi sana düşündüren nedir, ha?"

Zaela sürünerek yaklaştı ve çantanın içine baktı. Yan dönüp hafifçe eğildi, gördüğü manzara karşısında kusmaya hazırdı... ve koku. "Tanrıların annesi," diye mırıldandı. "Sen hastasın!" diye bağırdı ona, sesi çatlayarak.

"Bunu ona vereceksin. Eğer gerçekten onun eşiyse, böyle bir şeyi ondan saklayamazsın." Düşüncelerim beni tüketirken cevap olarak sessiz kaldım. Lia zaten pamuk ipliğine bağlıydı ve en büyük korkularından biri gerçeğe dönüşmek üzereydi. "muyum?" diye benimle oynamaya devam etti.

Çantayı zorla kapattım ve zindanın girişine doğru hışım ile ilerlerken hayal kırıklığı içinde kükredim, sesi duvarlarda yankılandı.

"Ona sevgilerimi iletin Komutan!" diye bağırdı arkamdan kıkırdarak. "Ona bunun çok özel bir hediye olduğunu ve bu savaşta kaybeden tarafta olduğunu hatırlattığını söyle."

Sokaklarda ilerlerken Gage ve Zae hızla bana yetiştiler. Vatandaşlar güne başlamak için ortaya çıkarken. Bazıları hala gece meydana gelen olaylardan görünüyordu.

"Lia'ya çantanın içinde ne olduğunu gösterecek misin?" Gage adımlarıma ayak uydurmaya çalışırken bana sordu.

Kaşlarımı çattım. "Başka seçeneğim yok," diye mırıldandım. "Ama... bu onu mahvedecek."

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

Elianna

LANDON BİRAZ , onu dinlenmeye aldık.

Üst katta, Finnian'la onun odasında. Hâlâ hayatta kaldığına inanamıyordum. Veli, biraz daha uzun sürerse tanrıların ruhunu alacağını söylemişti. Yarasını dikerken gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ve onu bizim diyarımızda tutan şeyin Finnian'ın çaresizlik dolu sesi olduğuna tamamen inanıyordum.

O yerleştikten sonra, neler olduğu ve Kellan'ın nasıl kaçtığı hakkında hepsini bilgilendirdim, ki bu hala damarlarımdaki kanı kaynatıyordu.

Neden suratına yumruğumla vurmak zorundaydım ki? Lanet olası hançerimle vurmalıydım. Diğer üçü hayatta ve zarar görmemiş olduğu için hepsi rahatlamıştı.

Herkes sakinleştiğinde, Finn Landon'a katılmaya karar verdi. Ona göz kulak olmak için üst kata çıktım. Avery kanepenin minderlerindeki kan lekesini temizlemeye çalışıyordu ki bu şok ediciydi çünkü onu hayatım boyunca hiçbir şeyi temizlerken görmemiştim.

Kaşlarını çattı. "Dışarı çıkmayacak." Başını kaldırıp bana baktı. "Görünüşe göre daha fazla mobilya almam gerekecek," dedi şakasında neşeli görünmeye çalışarak. Denemesinde yumuşak bir gülümseme oluştu.

Yine de Avery bitkin görünüyordu ve Landon'ın başına gelenlerden etkilenmediğine inanacak kadar aptal değildim. Finn'in sevgilisi olsa da, ikisinin son günlerde yakın arkadaş olduklarını biliyordum.

Başımı yana doğru eğdim. "İyi misin?"

Bir nefes verdi ve ayağa kalktı. "Bu çok korkutucuydu," itiraf etti. "Bir daha asla böyle bir korku yaşamak istemiyorum."

Kalbim sıkıştı, bunun kopmak üzere olan mutlak fırtınanın sadece başlangıcı olduğunu biliyordum.

Alt dudağımı emdim. "Acı gerçeği mi yoksa rahatlatıcı bir yalan mı istersin?" Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılırken sordum.

Burnunu çekti. "Rahatlatıcı yalan, lütfen."

"Zaela yeni bir kanepa seçmeni kesinlikle umursamayacak ve eve yaptıkların onu çok heyecanlandırdı." Sırıttım.

Keskin bir kahkaha attı. "Sen en kötüsüsün."

Bir adım öne çıktım ve onu kucakladım. "Gidip biraz dinlenmelisin. Günün daha yeni başladığını biliyorum ama sen bütün gece ayaktaydın." Geri çekildim ve kan çanağına dönmüş gözlerine baktım, mor bir tonun altlarındaki gölge.

Alay etti. "Etrafta dans ettim ve burada oturup bekledim. Dinlenmeye ihtiyacı olan biri varsa o da . Körü körüne savaşa koşan belalı sensin," dedi işaret parmağını göğüs kafesime saplarken.

Omuz silktim. "Git dinlen. Onlar döndüğünde ben de kalkacağım."

Bana oflayıp pufladı ama sonunda dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Veli'ye baktım ve şöminenin yanındaki sandalyede bir kadeh şarabı yudumlarken onu izledim.

"Sen de dinlenmelisin, biliyorsun. Bunun için de biraz erken," diye alay ettim.

Bana sırıttı. "Ah, ama hiç yatmadığın zaman çok mu erken? Geçen gün kesinlikle öyle değildi." Konuşmak için ağzımı açtım ama bana fırsat vermedi. "Değil. Şimdi kendi işine bak, Elianna."

Birkaç sessiz an boyunca onu izledim. "Korkmuştun." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Landon için. Landon'la birlikte olamayacağından korkuyordun.

onu kurtar."

Veli'nin menekşe rengi bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Buraya gelirken o üç salağı hayatta tutmak ne kadar biliyor musun? Burada üçüncü gün nalları dikseydi çok yazık olurdu."

Gözlerimi devirirken dudaklarımı büzdüm. "Veli," diye başladım ama bana dönüp bakmayı reddetti. "Neden insanları önemsiyormuş gibi davranmaktan bu kadar korkuyorsun? Tanrı aşkına, sen bir şifacıydın. Belli ki önemsiyorsun, o zaman neden böyle davranıyorsun? Büyünü kullanmaktan korkmanı anlıyorum ama-"

"Gücümden korkmuyorum," diye tısladı. "Onu pervasızca kullanmaya devam edersem bizi neyin bulacağından korkuyorum."

"Tamam," diye başladım, sesim yumuşaktı. "Güç kullanımınız ne olursa olsun... neden bu şekilde davranıyorsunuz?"

Şaşkınlıkla cevap vermek için ağzını açtı ama ön kapının açılmasıyla kesti.

Üçü kapı aralığından içeri daldığında arkamı döndüm.

Onlara doğru koştum ve kollarımı Jace'in boynuna doladım. "Tanrılara şükür iyisin." Onu bıraktım ve diğerlerine baktım. "Hepinize."

Jace söylediklerim karşısında rahatlamış görünüyordu, Veli'ye bir kez daha döndüğümde onun da dikkatini dağıtmak için kalkıp gittiğini gördüm. Sadece bir saniye sonra yatak odasının kapısının kilit sesi koridorda yankılandı.

Bu konuşma kesinlikle bitmemişti. İçimi çektim. "Lia," diye fısıldadı Jace elimi tutup beni kendine doğru çekerken.

"Çok özür dilerim."

Diğer elimi kaldırdım. "Şimdi olmaz," dedim dişlerimin arasından.

Bana birkaç kez göz kırptı. Yüzüme bakarken "Tamam," diye fısıldadı.

"Landon?"

Nefesimi içime çektim. "Yaşıyor, zar zor. Finn'le birlikte üst katta dinleniyor. Veli onu dikmeyi ve kanamayı bununla ve biraz merhemle dengelemeyi başardı."

"Bunun inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Eee?" Ben sordum. "*Onu yakaladınız mı?*"

Gage ve Zaela birbirlerine öyle bir bakış attılar ki içim cız etti. Gerçekten kaçtı mı? Hem o hem *de* Kellan? Aklımı kaçırmak üzereydim.

"Yaptık," diye cevap verdi ve bakışlarım onu delip geçerken şok içinde gözlerimi kırptım. "Mükemmel." Hınzırca sııttım. "Tanrım, beni böyle korkutma," dedim.

uzaklaşırken oflayıp pufladım ve şöminenin sıcaklığına doğru yol aldım.

Dışarıda yine yağmur çiselemeye başlamıştı. Daha fazla fırtına bulutu içeri girdi,

Güneşi engelliyor ve ateş dışında oturma odasını kasvetli bir karanlığa gömüyordu.

"Lia," diye nefes aldı.

Yarı yarıya ona döndüm. "Hmm?"

Yutkundu. "Görmen gereken bir şey var. Onun getirdiği bir şey. Senin için."

Arkadaşımın konuşma şekli neredeyse boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu. Onu hissedebiliyordum.

Derisinin altında acı ve öfke birikiyordu. Onu bu kadar sakinleştiren ama patlamaya hazır hale getiren şey ne olabilirdi?

Gage'e baktım, yere bakıyordu, bu işin bir parçası olmak istemediği belliydi. Zae de aynı şekilde.

Her yüzünü gördüğümde kalp çarpıntılarım göğsümü titretti. Ne haltlar dönüyordu?

"Ne oldu, Jace?"

Bana doğru ilerledi ve pis bir çuval tutan elini uzattı - kokusu anında burun deliklerimi tıkadı.

"Nedir bu?"

Gözlerim ona dikildi ve elimi uzattığımda diğer eliyle bileğimi nazıkçe kavradı. "Ne olursa olsun, seni seviyorum. Tamam mı? Her şey yoluna girecek. Seni bundan kurtarmaktan başka bir şey istemiyorum ama bunu senden saklayamam."

Gözlerim çılginca onunkileri ararken bakışlarından saf bir korku yayılıyordu. "Beni korkutuyorsun," diye fısıldadım.

Çenesi kilitlendi, bakışlarını benimkilerden kaçırdı ama sonunda bileğimi bıraktı ve çantayı ondan almama izin verdi. Ateşe döndüm ve ipleri çektiğimde en kötü kâbuslarımın hepsinin gerçek olduğunu gördüm.

Nefes alamıyordum. Görüşüm kırmızıyı atlayıp doğrudan siyaha döndü. Lukas'ın çürüyen, kesik kafasının içinde duran sisli, parçalanan gözlere bakarken ciğerlerimdeki tüm hava çekildi.

Çenem kapandı ve çuvalı ayaklarımın dibine bırakırken şiddetle titremeye başladı.

Onu hiç yakmadılar. Cesedini parçaladılar ve sürüklediler.

Sırf bir noktaya değinmek için tüm diyarı ve kıtayı. Lukas'ın ruhu artık asla huzur bulamayacaktı. *Benim yüzümden.* Bana karşı duydukları intikam ihtiyacı yüzünden. O gece kaçamadı çünkü beni oradan çıkarmaya o kadar odaklanmıştı ki, Nox'un beni güvenli bir yere götürmesini sağlamak için kendini feda etti.

Yaptığı her şey benim ya da babam içindi. Hayatını Valderre soyuna hizmet etmeye adadı ve teslim etti ve ondan kendisine armağan edilen de buydu.

Sonsuz bir lanet.

Öfkemi ve yıkımımı kontrol altına almaya çalışırken yüzümün korkunç bir şekle büründüğünü hissettim. Şöminede titreyen alevlere gözümü kırpmadan bakarken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

Öfkem beni sardı, başka hiçbir şey kalmayana kadar içimi tamamen doldurdu. Umutsuzca sıkı sıkıya tutunduğum duygularım Geçtiğimiz birkaç hafta bir anda paramparça oldu. Çenemi yukarı kaldırdım ve aileme yaptıklarını onlara ödetmek için yapacağım her şeyi hayal ederken burun deliklerim alevlendi.

tek bir damla gözyaşı süzülmesine izin verdim ve yavaş yavaş üçüyle yüzleşmek için döndüğümde dişlerim o kadar sıkılmıştı ki kırılacaklarını sandım. Göğsüm kabarıyordu ve derin çatılmış kaşlarımın arasından onların bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım.

Jace'e kaydı ve öfkem bağımızı alev alev yakarken onun göğsünü tutuşunu izledim.

"Beni ona götürün."

OceanofPDF.com

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elianna

Konağın ön kapısını kırdım ve içeri .

Elleccaster'ın kaygan, çamurla kaplı sokaklarında aklımda tek bir düşünce vardı-
İntikam.

Diyarda kalan tek baba figürünün sisli gözlerine bakmaya zorlandığımda intikam ihtiyacı tüm varlığımı tüketti.

Kellan bunu yaptı ve ben de bıçağımı onun lanet kalbine saplayana kadar dinlenmeyi reddettim, tıpkı onun mecazi olarak benimkine sayısız kez yaptığı gibi.

Arkadaşımı tutsağımızın beklediği yere kadar takip ederken, kısılmış kaşlarımın arasından bakarak şehrin içinde yürüdüm. Ayrıldığımızda kapüşonlu pelerinini başıma geçirmiş, dördümüze yol gösterirken yağmurda ıslanmaya devam etmesine izin vermişti.

Halkımız yanımızdan geçerken el salladı ama benim ne enerjim ne de nezaketlerinin karşılığını vermek için sabır gösterdiler. Adamlarımız istediklerini aldılar; kadınlarını ve erkeklerini karanlıkta bırakıp şehir kapılarımızın hemen dışında kazanılması imkânsız görünen bir savaşa doğru kaçtılar. Bir gece önce yaşananlarla ilgili olarak Jace'e duyduğum öfke, neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak öğrenene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Vincent'a Kellan güveniyordu; bu çok açıktı. Rütbeler, taç ve Velyra'nın geleceği için yaptıkları planlar hakkında bilgi sahibi olduğumu biliyordum. Asıl zorluk bu bilgiyi ondan almak olacaktı, çünkü nasıl bir erkek olduğuna bakılırsa bu hiç de kolay olmayacaktı.

Şehrin arka tarafına geldiğimizde, Ellecaster'ın önünde uzandığı dağların kenarına inşa edilmiş devasa bir taş kapının önünde durduk.

Jace bana döndü ve tereddütle beni içeri aldı. "Vincent içeride. Tercih ederim-"

"Ben de halkımı ve dostumu ilgilendiren bir savaşın dışında kalmayı tercih etmezdim. Ancak, hepimiz tercih ettiğimiz şeye sahip olamayız. Biz mi?" Sözünü kestim. Paniği bağdan aşağıya doğru aktı.

Yanından geçmek için hamle yaptım ama beni belimden hafifçe kavradı ve ona bakmaya zorladı. "Seni korumak içindi. Şu anda yaptığım *her şey* senin için. İçiyordun, *bir kez* olsun eğleniyordun ve bunun senden koparılması düşüncesi beni öldürdü. Ayrıca seni asla riske atmazdım.

Ayık olmasaydın savaşa girmezdim ama sana yalan söylememeliydim. Dilimden kaçtığı pişman oldum. Yanlış bir karar verdim ve sen haklısın. Çok özür dilerim Lia'm," diye fısıldadı gözleri çılgınca benimkileri ararken.

Kalbim göğsümde çırpındı ama yüzüm onun itirafı karşısında soğuk ve sert kaldı. Şu anda bununla başa çıkamazdım - çok fazla şey tehlikedeydi.

Elinden kurtuldum ve hapishanelerinin taş kapısını açmak için harekete geçtim.

Jace geri çekilirken Zaela önümüze geçti ve bize yol gösterdi. Paniği üzüntüye dönüşmüştü ve şu an için her şeyimi verebilirdim. nasıl kapatacağımı biliyorum.

Gerçek şu ki, onu o savaş alanında gördüğüm çoktan affetmiştim.

İçki içen o olsaydı ve düşmanımız peşimize düşseydi benim de kesinlikle aynı şeyi yapacağımı fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onu. Yalan söyleyip onu lanet olası bir sandalyeye kendim bağlamak zorunda bile onu asla riske atmazdım. Ancak, olacaklar için öfkeli kalmam gerekiyordu.

Zaela taş oyma merdivenlerden inmeye başladığında olduğum yerde durdum. "Nerede o?" diye sordum.

Boğazını temizledi ve bana doğru döndü. "Alt katta hücreler var. Orada kilitli."

Devasa, yontulmuş mağaranın etrafına göz gezdirdim. "Onu getirebileceğimiz açık bir alan var mı?"

"Bir zamanlar mahkemenin yapıldığı bir oda var," diye araya girdi Gage.

"Onu oraya getirin. Henüz burada olduğumu bilmesini istemiyorum," dedim ve Zaela'nın gözlerinin omzumun üzerinden uçarak bana bakmasını izledim.

Jace. "Bu doğrudan bir emirdir, Zaela. Bu aramayı o yapmıyor."

Jace arkamdan, "Onun dediğini yap, Zae," diye emretti.

Gözleri yanıt olarak parladı ve ardından Gage'in peşinden merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

Jace nihayet bana yaklaşıp yolumu kesmek için hareket ettiğinde birkaç sinir bozucu an boyunca orada sessizce durdum. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarımı kendisine doğru kaldırdı.

"Seni seviyorum. Sana olan arzumun ya da seninle birlikte olma isteğimin azaldığı tek bir saniye bile olmayacak. Bugün ya da herhangi bir gün bana ne için ihtiyacın olursa, ben tam da o olmak için buradayım." Çenemi bıraktı ve beni mahkeme salonuna götürmek için başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü.

"Biliyorum," diye fısıldadım yüz hatlarım yumuşarken sırtına. Sonra onu takip etmek için ilk adımımı attım.

Mahkeme salonunun içindeki gizli bir odanın gölgelerinde pusuya yatmış, diğerlerinin esirimi bana teslim etmesini bekliyordum. Jace bir sandalye ve paslı demir zincirlerle odanın ortasında durmuş, onun gelmesini bekliyordu.

Neredeyse yarım saat geçtikten sonra, Zaela ve Gage nihayet Vincent'in kanlar içindeki cansız bedenini sürükleyerek uzak koridorda göründüler.

"Ne oldu lan?" Jace onlara havladı ve ben de oraya fırlamadan önce aynı şeyi merak ediyordum. Çenem kilitlenmişti.

kollarımı göğsümde birleştirmiş, odanın uzak köşelerinden izliyordum.

"Tanrılar!" Zaela bir yandan nefes bir yandan da bedenini sandalyeye fırlatarak bağırdı. "Kolayca kontrol edilebilir biri değil. Ona eşlik ederken bana saldırmaya çalıştı. Gage kafasını hücresinin parmaklıklarına çarpmak zorunda kaldı."

Gage cevap olarak omuz silkti.

"O zaman şu herifi uyandıralım, olur mu?" Jace diğerlerinin Vincent'i sandalyeye zincirlerle bağlamayı bitirmelerini izlerken konuştu.

Odadan çıkıp birkaç dakika sonra elinde muhtemelen dışarıda yağmurda beklemiş dolu küçük bir yalakla döndüğünde merakla ona baktım.

Hiç tereddüt etmeden kovanın içindekileri mahkûmumuza doğru fırlattı ve onu tamamen ıslattı.

Gözlerim eğlenceyle parlarken, beklentinin heyecanının içimde
gürlediğini hissettim - gösteri zamanıydı.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elianna

" NE LAN!" VINCENT, pis su yüzünden aşağı dökülüp gözlerine sızarken kükredi.

Kurulanmak için başını her yöne kuvvetlice salladı ve gözlerini kırpıştırarak açtığı anda yüzünde hemen bir sırtma oluştu.

"Komutan, sizi bu kadar erken görmek ne güzel." Bakışları yavaşça odanın içinde gezindi. "Sevgili kraliçeniz saklanıyor mu? Kokusunu alabiliyorum."

Buna sırttım. Saklandığımı mı düşündü? *Ondan mı?* Kesinlikle hayır. Sadece görkemli girişimi yapmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı ama sahnenin gelişimini izledikçe öfkem üzerindeki hakimiyetimin azaldığını hissedebiliyordum.

Jace elindeki yalağı alıp ters çevirerek ayaklarının dibine yerleştirdi ve oturdu, şimdi ona bakan şeytanla yüz yüze gelmişti. Gölgelerden gözlemlemeye devam ettim.

Jace çizmesinden hançerini çıkarırken, "Onun hakkında konuşmayacaksın," diye homurdandı. "Bize bilmek istediğimiz şeyi söyleyeceksin..." Bıçağı elinde döndürdü. "Ve size kesinlikle hak etmediğiniz hızlı bir ölüm vereceğiz. Ve eğer sen-"

"Peki reddedersem ne olacak? Acı çekmemi mi sağlayacaksın?" Vincent alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse Komutan, sizden daha orijinal bir şey bekliyordum."

Jace oturduğu yerden ona doğru eğildi, başını yırtıcı bir tavırla yana eğdi. "Hata yapma, kraliçemin önünde diz çökeceksin... ve sonra ikisini de kullanılamayacak şekilde paramparça edeceğim." Ses tonunda ölüm vaadi vardı.

Tehdidi karşısında dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirdi. Tek sorun, o piçin önümde diz çökmesini istemememdi, onun kıvranmasını istiyordum.

"Buna gerek kalmayacak aşkım," diye seslendim salondan, sesim boş avluda yankılanırken ölümcül bir sakinlik taşıyordu.

Gölgelerin arasından sıyrıldım ve onlara yaklaşıırken kalçalarım bir o yana bir bu yana sallanıyor, Vincent'ın bakışları benimkilere takılırken ona bakıyordum.

"Hain, tehditkâr bir yılanın diz çökmesini kabul etmeyeceğim, çünkü o kendi kaderini seçti," diye devam ettim gözlerim onun üzerinde gezinirken, dudaklarımdan bir hırıltı süzüldü. "Diz kapaklarını kırmaya gelince, ben kimim ki seni biraz eğlenmekten mahrum edeyim?"

"Şu anda seni öldürmekten başka bir şey istemesem de, bu benim ölümüm değil. Bu onun ölümü," diye kıs kıs gülererek derme çatma koltuğundan kalkarken eşim ona acımasızca üflledi.

"Ah, işte orada. Krallığın gerçek varisi. Ortaya çıkıp çıkmayacağınızı ya da kirli işlerinizi yapmaları için yeni bulduğunuz sadık köpeklerinizi gönderip göndermeyeceğinizi merak ediyordum."

Birkaç adım önünde durdum ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Bir başkasına sadık köpek demen çok ilginç. Kellan'a karşı tam olarak böyle davranıyorsun, değil mi?"

Bakışları beni bir aşağı bir yukarı tararken hınzırca kıkırdadı. "Adler'e aylar önce seni denize atmamız gerektiğini söylemiştim. Ne yazık ki beni dinlemedi."

"Oh, aylar önce onun gemisinde bana saldırmaya çalıştığın o günleri mi kastediyorsun?" Tükürdüm ve arkamda hazır olda duran Jace'ten derin bir hırıltı duydum.

Vincent çenesini kaldırıp tavana bakarak düşüncelere daldı. "Evet, aslında. Zamanlamanızın doğru olduğuna inanıyorum." Sırtışı bir kez daha ortaya çıktı.

"Tanrım, sen de *bizim* tahmin edilebilir olduğumuzu sanıyordun," diye tısladım ona doğru yürürken ve doğrudan yüzüne doğru eğilirken.

Gömleğimin üstünden taştan göğüslerime bakışını kaçırmadım. Jace de fark etmemişti, aramızdaki bağdan hızla öfke kıvılcımına bakılırsa.

"Belki neden tereddüt ettiğini biliyordumdur," dedi kıkırdayarak, çatlamış, kan lekeli dudaklarını yalarken.

İğrenç düşünceler onu terk eder etmez, içgüdüsel olarak tepki verdim ve hançerimi kalçamdan çıkarıp derinliklerine sapladım. Bir adım geri çekilerek bıçağı etine sapladım.

Vincent acı içinde kükredi, göğsü kabarak bana bakarken zincirlerinin içinde şiddetle çırpınıyordu. "Seni aptal orospu!"

"Bacağından hançer çıkan bir tutsak olan ben değilim. Şimdi işbirliği yapacak mısın?" Ellerimi kalçalarıma koyarken başımı yana eğdim.

"Siktir git," diye bağırdı.

"Sadece rüyalarında tatlım," diye alay ederken köpek dişlerimi gösterdim. Arkamdaki üçü hınzır kıkırdamalar çıkardı.

"Sadece senin gibi sefil bir yaratık başka bir adamın eşiyle bu şekilde konuşma cüretini gösterebilir," dedi Jace, sesi ölümcüldü.

"Dostlar," diye tükürdü ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ne kadar ? Eşinizin bir insan olduğunu düşünmek. Hanginiz için daha çok üzüldüğümden emin değilim. Sana mı, ona mı?"

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan, Jace'in getirdiği kova önünden geçti, rüzgâr saçlarımı savururken Vincent'in yüzüne doğru savruldu.

Burnunu altında ezerken çıkardığı çıtırtı sesi bütün gün duyduğum en güzel sestti.

Yalak yere düşerken bir acı çığılığı daha attı.

"Sana ondan bahsetmemeni söylemişim," dedi Jace arkamdan ve dudaklarımın kenarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Bitir şu artık!" Vincent burnundan kan akarken böğürdü.

Gage ona bir kakhaha attı. "Kraliçemiz hakkında konuşma. Seni uyarmıştım."

Bilmiş bir sırıtışla ona döndüm.

"Evet, Vincent." Ona doğru bir adım attım. "Seçim gerçekten sizin elinizde. Bize taç, yükseliş ve onların gelecek planları ve ölümünüzü biraz daha az işkenceli hale getireceğiz. Reddedersen... ne tür bir ruh hali içinde olduğumuzu görebilirsin." Omuz silktim.

"Sana tek bir şey bile söyleyeceğimi sanman çok sevimli," diye tısladı.

İçimi çektim. "Tanrım, çok yorucusun. Çok iyi."

O kadar hızlı hareket ettim ki kendimi bile şaşırttım. Kolum uzandı ve hançeri bacağından şiddetle kopardı, her yere kan fişkirdi ve ben

sonra üzerine atladım. Üzerine çıkarken dizim kasıklarına saplandı ve bıçağımı boğazına dayamak için yağlı, kanlı saçlarını geriye doğru yırttım.

Lukas'ın kesik başının görüntüsü hafızamda canlandığında öfkem beni bir kez daha sardı. Hiçbir şey göremiyordum, sadece bir "Lukas'ı kim parçaladı?" diye fısıldadım. O sessiz kalırken görüşüm yavaşça açıldı. "*Kim. Kim yaptı? Kim yaptı?!*" Onu yerinde tutarken yumruklarım öfkeyle titrerken kükredim.

Hançerimi sadece birkaç damla kanın geçmesine izin verecek kadar sert bastırırken gözlerim onunkilere dikildi. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken nefes alışverişim hızlanırken piç kurusu dişlerini alaycı bir tavırla bana doğru gösterdi.

"Bunu yapmayacaksın," diye .

Daha yakına eğildim, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Bunun için ne beklediğimi biliyor musun? Tek pişmanlığım Kellan'ın da aynı şekilde

kader...henüz." Yüzüm zehirli bir ifadeye büründü ama yine de konuşmadı.

"Ordu nerede?" Öfkem daha da artmadan önce ondan en azından işe yarar *bir şeyler* öğrenmek için konuşmanın yönünü değiştirdim.

"Nereden bilebilirim ki? Ne de olsa burada seninleyim," diye cevap verdi.

Dizimi kasıklarına daha da gömdüm ve karşılık olarak bana dişlerini gösterirken gözlerinin şişmesini izledim.

"İşe yaramaz olduğunu kanıtlıyorsun," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından.

Sertçe kıkırdadı ve arkamdaki diğer üçünün yavaş yavaş yaklaşıp sardığını hissedebiliyordum. "Sandığından daha boktan prenze benziyorsun. Bilgi talep etmek için kendi başına harekete geçmeyeceğin boş tehditler savurmak... Valderre'ye has bir özellik olmalı."

"Ben Kai gibi *değilim!*" Yüzüne doğru bağırdım. Sesimin yankısı duvarlardan sekti ve içimde titreşti. Sözlerinin beni nasıl etkilediğini gösterdiğim için kendime lanet ettim.

Bir kahkaha attı ve yanlışlıkla bıçağı kendi etinin biraz daha itti. "Belki tam olarak değil. En azından lanet olası bir ata binebiliyorsun ve yarı düzgün bir şekilde kılıç kullanabiliyorsun." Sırıttı ama bilmeden ortaya çıkardığı şey karşısında çenem açıldı.

Bakışlarım onunkileri delmeye devam ederken dudaklarımda kötü niyetli bir sırıtma belirdi. "Deniz yerine karadan geldin," diye nefes aldım ve gözleri büyüdü. "Kai seninle birlikte ve bizi aramak için kıtayı at sırtında geçerek buraya geldin. Kaçanları aramak için. Bu yüzden bu kadar çok asker vardı." Panik yavaşça gözlerinin içine süzüldü. "Demek ki çok uzakta olamazlar..."

Ben bu sözleri söylerken Jace'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Vincent bana dişlerini gösterdi, boynundaki damarlar gerilirken burun delikleri açıldı. "Siktir git Solus," diye hırladı. "Zaten buraya döndükleri anda ölmüş sayılırsın."

"Görüyorsun ya Vincent... işte burada yanılıyorsun," diye fısıldadım kulağına, tüm ağırlığımı kasıklarına gömülen dizime verirken öfkeyle. "Buraya dönme şansları asla olmayacak." Başımı yana eğdim bir kez daha. "Bundan emin olmak üzereyim."

"Tacı geri almanın asla bir yolu olmayacak! Son savaşlar başlamadan önce bile yenilginiz kesin. Kai tahta çıkacak ve sen öldürüleceksin!" diye kükreyerek çılgınca ve öfke dolu sözlerini sarayda yankılattı.

Gözlerim, çatık kaşlarının altında hain bir gülümsemeyle onunkiler arasında gidip geliyordu. Veli'nin bana tanrıların diliyle söylediği söz zihnimde *yankılandı-ignystae*. Bizi yok etmek için buraya gelenlerin üzerinde kullanmayı hayal ederken, unutulmuş kelimenin kadim gücü gibi intikam ihtiyacı da içimde uğuldadı.

"Tacımı alacağım, Vincent. Ve sonunda bunu yapmak için gerekli araçlara sahibim." Yüzümü doğrudan önüne getirdiğimde gözleri parladı. "Ve bu wyvern'in aleviyle ."

Son bir karşılık vermeye fırsat bulamadan obsidyen kılıcımı boğazına sapladım ve önünden aşağıya doğru kıpkırmızı bir nehrin akmasını izledim. Gözlerim onunkileri delmeye devam etti ve kendi kanında boğulurken bakışları altımda cansızlaşırken zevkten dört köşe oldum.

Az önce ortaya çıkardığım şeyi anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim kaotik bir çılgınlık içinde dönüp duruyordu.

Düşman filosu sadece saatler önce, şafak sökerken geri çekilmişti, bu da fazla uzaklaşmış olamayacakları anlamına geliyordu. Kai'nin onlarla birlikte o savaş alanında olma ihtimali asla olamazdı. onu getirdiklerine bile inanamıyordum, bu yüzden sadece burası ile orman arasında bir yerde kamp kurduklarını varsayabilirdim. Bu da neredeyse tüm düşmanlar sadece kısa bir uçuş uzaklığındaydı.

Arkamdan olup bitenleri izleyen dostuma doğru boynumu çevirdim. "Bir wyvern gezintisi ister misin, yakışıklı?"

Cevap olarak sırtması içimdeki ilkel bir şeyi uyandırdı.

Devam edecek...
İKİNCİ KİTABIN SONU

OceanofPDF.com

Tahtını geri alacak... kılıçla,
kanla, alevle.

A THRONE

\\"ihic 3 7JND ki tBki 3

FİBRİDDED HEI TRİ LOGY| DOO14 TH
AB LIA JAE

REE

OceanofPDF.com

Acknowledgements

En başından beri bana ve hikayeme inanan her bir kişiye çok teşekkür ederim.

Bunu destekledikleri ve tüm yol boyunca bana tezahürat yaptıkları için sevgime, aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Kendimden şüphe ettiğimde beni cesaretlendiren sözleriniz devam etmemi sağladı. Bu özellikle Celia ve Tory'ye çünkü onlar ve sürekli destekleri olmasaydı bu asla gerçekleşmezdi.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, bu çılgın, güzel yolculuk boyunca edindiğim arkadaşlarıma teşekkür ederim. İster başka bir yazar olun, ister Sokak Ekibimde (The Dagger Damsels) yer alın, ister bana cesaretlendirici sözler gönderin ya da yardım eden, destekleyen bir el olun, sonsuza dek minnettarım.

"Ben" kızlarına özel olarak sesleniyorum: Kara Douglas, Sheila Masterson, Penn Cole, V.B. Lacey, Tay Rose, Nicole Platania ve Helen Scheuerer. Bu yolculuk boyunca aklımı başımda tuttunuz ve gerçekten bunu yapamazdım. Siz olmadan bunu yapamazdım. Bir kızın isteyebileceği en büyük barbi grubu olduğunuz için teşekkürler.

Yazar Hakkında:

Emilia, hayatı boyunca fantezi alemleri ile ilişkisini kesmeye aşık olmuştur. New England'da doğup büyüdü ve iyi bir kitaba sarılmadığı ya da kendi kitabını yazmadığı zamanlarda onu Köpeğiyle oynarken ya da sevdikleriyle birlikte kaotik bir insan olurken.

www.emiliajae.com

Sosyal Medya: @ems.bookish.realm

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.